T. 3890

LIST OF AGENTS FOR THE SALE OF MADRAS GOVERNMENT PUBLICATIONS.

IN MADRAS CITY.

Messrs. ACCOUNT TEST INSTITUTE, Egmore, Madras-8.
Messrs. CITY BOOK COMPANY, Madras-4.
Messrs. HIGGINBOTHAMS, LIMITED, Madras-2.
Messrs. NEW CENTURY BOOK HOUSE, Madras-2.
Messrs. P. VARADACHARI & CO., Madras-1.
Messrs. THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTHA WORKS PUBLISHING SOCIETY, Madras-1.
Messrs. VENKATARAMA & CO., Madras-1.
Messrs. V PERUMAL CHETTY & SONS, Madras-1.
Messrs. M. DORAISWAMY MUDALIAR & CO., Madras-1.
Messrs. C. SUBBIAH CHETTY & SONS, Madras-5.
Sri S. S. SRINIVASARAGHAVAN, Royapetta, Madras-14.
Messrs. THE FREE INDIA CO-OPERATOR'S AGENCY, Madras-4.
Messrs. PALANI & CO., Triplicane, Madras-5.

IN MUFASSAL OF MADRAS STATE.

Messrs. AMUTHA BOOK DEPOT, BOOKSELLERS, DASARPURAM, P.O., Chingleput district.
Sri E. M. GOPALAKRISHNA KONE, Madurai, Madurai district.
Messrs. THE ORIENTAL BOOK HOUSE, Madurai.
Sri A. VENKATASUBBAN, Vellore, North Arcot district.
Messrs. BHARATHA MATHA BOOK DEPOT, Tanjore, Tanjore district.
Messrs. D. V. NATHAN & CO., Kumbakonam, Tanjore district.
Messrs. P. N. SWAMINATHASIVAM & CO., Pudukkottai, Tiruchirappalli district.
Messrs. M. PALANI & CO., BOOKSELLERS, Clock Tower, Pudukkottai.
Messrs. S. KRISHNASWAMI & CO., Tiruchirappalli district.
Messrs. PALANIAPPA BROTHERS, Tiruchirappalli district.
Sri S. S. SULTAN MOHAMED, Alangudi, Tiruchirappalli district.
Sri S. R. SUBRAMANIA PILLAI, Tirunelveli, Tirunelveli district.
Sri B. ARULDOSS, Villupuram Town, South Arcot district.
Sri V. B. GANESAN, Villupuram, South Arcot district.
Messrs. C.P.S. BOOK SHOP, Chidambaram.
Messrs. THE EDUCATIONAL SUPPLIES COMPANY, Coimbatore (R.S. Puram).
Messrs. VASANTHAM STORES, BOOKSELLERS, Cross Cut Road, Coimbatore.
Messrs. ARIVU NOOLAGAM, BOOKSELLERS, Market, Ootacamund, Nilgiris.
Sri S. M. JAGANATHAN, BOOKSELLER AND PUBLISHER, Nagercoil, Kanyakumari district.

IN OTHER STATES.

Messrs. U. R. SHENOY & SONS, Mangalore, South Kanara district.
Messrs. HAJEE K. P. AHMED KUNHI & BROS., Cannanore, North Malabar district.
Messrs. THE S.S. BOOK EMPORIUM, BOOK SELLERS, "Mount-Joy" Road, Basavangudi, Bangalore-4.
Messrs. PEOPLE'S BOOK HOUSE, Mysore.
Messrs. H. VENKATARAMIAH & SONS, VIDYANIDHI BOOK DEPOT, Mysore, South India.
Messrs. Panchayal Samachar, Gutala, West Godvuari distrct.
Messrs. BOOK-LOVERS' PRIVATE, LIMITED, Guntur and Hyderabad.
Sri D. SREEKRISHNAMURTHY, Ongole, Guntur duistrict.
Messrs. JANATHA AGENCIES, BOOKSELLERS, Gudur.
Messrs. M. SESHACHALAM & CO., Masulipatnam, Krishna district.
Messrs. THE COMMERCIAL LINKS, Governorpet, Vijayavada, Krishna district.
Messrs. TRIVENI PUBLISHERS, Masulipatnam, Krishna district.
Messrs. JAIN BOOK AGENCY, New Delhi-1.
Messrs. INTERNATIONAL BOOK HOUSE, Trivandrum.
Messrs. THE CRYSTAL PRESS BOOKSELLERS, Marthandam P.O., S. Travancore.
Messrs. THE BOOK AND REVIEW CENTRE, Vijayavada.
Messrs. THE B.H.U. PRESS BOOK DEPOT, Banares.
Messrs. B. S. JAIN & CO., 71, Abupura, Muzaffarnagar (U.P.)
Messrs. ANDHRA UNIVERSITY GENERAL CO-OPERATIVE STORES, LIMITED, Waltair.
Messrs. BALAKRISHNA BOOK CO., Hazratganj, Lucknow.

பார[redacted]

முதற் பகுதி

வசனம்

(கதைகள்)

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

சென்னை அரசாங்க அச்சுக்கூட மேற்பார்வையாளரால்
அச்சிடப்பட்டது
1959

[விலை ரூ. 5.

முன்னுரை

பாரதியாரின் கதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து வெளியிட விரும்பிய முயற்சியின் பயனே இந்நூல். இதில் பாரதியார் எழுதிய சிறு கதைகளும், சந்திரிகை, சின்னச்சங்கரன் கதை ஆகிய முற்றுப்பெறாத சிறு நவீனங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திரு. ம. ப பெரிய சாமித்தூரன் அவர்கள் அரிதின் முயன்று தொகுத்த 'பாரதி தமிழ்' எனும் நூலிலே கதைகளாகக் காணப் பட்டவைகளையும் இந்நூலிலே சேர்த்திருக்கிறோம். சின்னச்சங்கரன் கதையை ஞானபானு இதழ்களிலிருந்து முதலில் திரட்டிய பெருமை திரு. வி. ஜி. சீனிவாசன் அவர்களைச் சாரும். இவர்கள் இருவருக்கும் தமிழ் மக்களின் நன்றி உரியதாகும்.

பாரதியார் எழுதிய கதைகளில் இதுவரை கிடைத்த வற்றையெல்லாம் இத்தொகுதி கொண்டுள்ளது. பாரதியாரின் கதைகளைக் கோவையாகப் படிக்க விரும்பு பவர்களுக்கு இத்தொகுப்புப் பெரிதும் உதவும் என நம்புகிறோம்.

பொருளடக்கம்

கதைக் கொத்து.	பக்கம்.
வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை ..	1
சிறு கதை	2

சில வேடிக்கைக் கதைகள்.

1 ஆனைக்கால் உதை	3
2 கவிராயனும் கொல்லனும்	4
3 அமெரிக்காவுக்குப் போன சீன ராஜகுமாரன் ..	5
4 சாஸ்திரியார் மகன்	5
5 ஓர் வியாதிக்கு ஓர் புதிய காரணம்	6

பிற கதைகள்.

அந்தரடிச்சான் ஸாஹிப் கதை	7
கிளிக் கதை	9
இருள்	12
குதிரைக் கொம்பு	15
அர்ஜுன சந்தேகம்	21
தேவ விகடம்	23
அபயம்	28
மழை	30
பிங்கள வருஷம்	34
காக்காய்ப் பார்லிமெண்ட்	38
பிழைத்தோம்	41
புதிய கோணங்கி (அதாவது குடுகுடுப்பைகாரன்)	43
கடல்	46
கடற்கரையாண்டி	50
செய்கை	52
சும்மா—I	57
சும்மா—II	61
வண்ணான் தொழில்	65
கலியுக கடோற்கசன்	68
கத்திச் சண்டை	74
" வளர்பிறை " குழந்தைக் கதை	81
குழந்தைக் கதை	82
உஜ்ஜயிநீ	91
மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்	92
பேய்க் கூட்டம்—I	96
பேய்க் கூட்டம்—II	101

சந்திரிகையின் கதை. பக்கம்.

1 பூகம்பம் 106
2 விசாலாக்ஷிக்கு ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் செய்த உதவி 110
3 விசாலாக்ஷியின் ஏமாற்றம் 116
4 வீரேசலிங்கம் பந்துலு வீட்டில் விருந்து .. 124
5 கோபாலய்யங்காருக்கு விவாகம் 141
6 விசாலாக்ஷிக்கு நேர்ந்த சங்கடங்கள் 147
7 விடுதலை 157
8 ஸோமநாதய்யர் ஞானம் பெற்ற வரலாறு .. 173
9 பெண்டாட்டிக்கு ஜெயம் 193

நவதந்திரக் கதைகள்.

முன்னுரை 195

முதற் பகுதி.

பயனறிதல் 197
ஸங்கீதம் படிக்கப்போன கழுதையின் கதை .. 197
மாணிக்கஞ் செட்டி மானி அய்யனை நகைத்தது. 198
ரோஜாப் பூ என்ற பாம்பின் கதை 208
கர்த்தப ஸ்வாமிகள் என்ற ஆண்டி கதை .. 211
கர்த்தப ஸ்வாமியைப் பாம்புப் பெண் வசப் படுத்தியது. 214
த. கொ. செட்டி கதை 218

இரண்டாம் பகுதி.

நம்பிக்கை—
காட்டுக் கோயிலின் கதை 229
திண்ணன் என்ற மறவன் கதை 236
உபாயவஜ்ரன் என்ற நரியின் திறமை .. 241
கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனக் கூட்டம் .. 241
சூனியக் குகையில் மந்திராலோசனை .. 242
உபாய வஜ்ரன் என்ற நரியின் திறமைகள் .. 244
பிராமணப் பிள்ளை நாலு சாஸ்திரம் படித்துக் கொண்டு வந்த கதை 256
கதம்ப வனத்தில் நடந்த செய்திகள் .. 264

பாரதி தமிழ் என்னும் நூலினின்று எடுக்கப் பட்ட கதைகள்.

வேப்ப மரம் 268
காந்தாமணி 274
கோபந்நா 282
பூச்சித் தேவன் 288
புதுப் பேய் 294
சின்ன சங்கரன் கதை.. 298

கதைக் கொத்து

வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை

வேதபுரத்தில் வீதியிலே ஒரு பண்டாரம் நன்றாகப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு வந்தான்.

அவன் நெற்றியிலே ஒரு நாமம், அதன் மேலே விபூதிக் குறுக்கு, நடுவில் ஒரு குங்குமப் பொட்டு.

"உனக்கு எந்த ஊர் ?" என்று கேட்டேன்.

"நடுப்பட்டி" என்று அந்தப் பண்டாரம் சொன்னான்.

"நீ எந்த மதம் ?" என்று கேட்டேன்.

"வைசாக்தம்" என்றான்.

சிரிப்புடன் "அதற்கர்த்த மென்ன ?" என்று கேட்டேன்.

"வைஷ்ணவ—சைவ—சாக்தம்" என்று விளக்கினான்.

"இந்த மதத்தின் கொள்கை யென்ன ?" என்று கேட்டேன்.

அப்போது பண்டாரம் சொல்லுகிறான் :—

"விஷ்ணு தங்கை பார்வதி ; பார்வதி புருஷன் சிவன். எல்லாத் தெய்வங்களும் ஒன்று. ஆதலால் தெய்வத்தை நம்ப வேண்டும். செல்வத்தைச் சேர்க்கவேண்டும். இவ்வளவு தான் எங்கள் மதத்தினுடைய கொள்கை" என்றான்.

"இந்த மதம் யார் உண்டாக்கினது ?" என்று கேட்டேன்.

"முன்னோர்கள் உண்டாக்கினது. தனித் தனியாகவே நல்ல மதங்கள் மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்தால மிகவும் நன்மை யுண்டாகு மென்று எனக்குத் திருப்பதி வெங்கடேசப் பெருமாளும், தில்லை நடராஜரும் கனவிலே சொன்னார்கள். ஆதலால் ஒன்றாகச் சேர்த்தேன்" என்று அந்தப் பண்டாரம் சொன்னான்.

சிறுகதை

ஒரு வீட்டில் ஒரு புருஷனும் ஸ்திரீயும் குடியிருந்தார்கள். ஒரு நாள் இரவில் புருஷன் வீட்டுக்கு வரும் போது ஸ்திரீ சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். சோறு பாதி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஸ்திரீ அன்றிரவு கொஞ்சம் உடம்பு அசௌகரியமாகயிருந்தபடியால், தனக்கு ஆஹாரம் வேண்டாமென்று நிச்சயித்துப் புருஷனுக்கு மாத்திரமென்று சமைத்தாள்.

புருஷன் வந்தவுடன், ''நான் இன்றிரவு விரதமிருக்கப் போகிறேன். எனக்கு ஆஹாரம் வேண்டாம்'' என்றான்.

உடனே பாதி கொதிக்கிற சோற்றை அவள் அப்படியே சும்மா விட்டுவிட்டு அடுப்பை நீரால் அவித்து விடவில்லை. தங்களிருவருக்கும் உபயோகமில்லாவிடினும் மறுநாள் காலையில் வேலைக்காரிக்கு உதவு மென்று நினைத்து, அது நன்றாகக் கொதிக்கும் வரை காத்திருந்து வடித்து வைத்து விட்டுப் பிறகு நித்திரைக்குச் சென்றாள்.

அது போலவே, கர்மயோகி தான் ஒரு தொழில் செய்யத் தொடங்கி, இடையிலே அது தனக்குப் பயனில்லை யென்று தோன்றினால், அதை அப்படியே நிறுத்தி விடமாட்டான். பிறருக்குப் பயன் தருமென்பதைக் கொண்டு, தான் எடுத்த வேலையை முடித்த பிறகே வேறு காரியம் தொடங்குவான்.

பிரார்த்தனை

கிழவனுடைய அறிவு முதிர்ச்சியும், நடுவயதிற்குள்ள மனத்திடனும், இளைஞருடைய உத்ஸாஹமும், குழந்தையின் ஹ்ருதயமும், தேவர்களே, எனக்கு எப்போதும் நிலைத்திருக்கும்படி அருள் செய்க.

சில வேடிக்கைக் கதைகள்

1. ஆனைக்கால் உதை

ஒரு ஊரில் ஆனைக்கால் வியாதிகொண்ட ஒருவன் பழக் கடை வைத்திருந்தான். அந்தத் தெருவின் வழியாகச் சில பிள்ளைகள் அடிக்கடிப் போவதுண்டு. போகும்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு அந்தப் பழங்களில் சிலவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்ற விருப்பம் உண்டாயிற்று. இட்டப்போனால் ஆனைக்கால்காரன் தனது பிரம்மாண்டமான காலைக்காட்டிப் "பயல்களே, கூடையிலே கை வைத்தால் உதைப்பேன். ஜாக்கிரதை!" என்பான்.

"சாதாரணக் காலால் அடித்தால் கூட எவ்வளவோ நோகிறதே, இந்த ஆனைக் காலால் அடி பட்டால் நம் செத்தே போவோம்" என்று பயந்து பிள்ளைகள் ஓடி விடுவார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் கடைக்காரன் பராக்காக இருக்கும் சமயம் பார்த்து, ஒரு பையன் மெல்லப் போய்க் கூடையிலிருந்து பழத்தைக் கையிலெடுத்தான். இதற்குள் கடைக்காரன் திரும்பிப் பார்த்து, தனது பெரிய காலைச் சிரமத்துடன் தூக்கிப் பையனை ஒரு அடி அடித்தான். பஞ்சுத் தலையணையால் அடித்தது போலே அடி மெத்தென்று விழுந்தது. பையன் கலகலவென்று சிரித்துத் தெரு முனையிலே இருந்த தனது நண்பர்களைக் கூவி "அடே எல்லோரும் வாருங்கடா! வெறும் சதை; எலும்பில்லை" என்றான். மனிதர்களெல்லாரும் பல விஷயங்களில் குழந்தைகளைப் போலவே காணப்படுகிறார்கள், "வெறுஞ் சதை"யாக இருக்கும் கஷ்டங்களைத் தூரத்திலிருந்து "எலும்புள்ள" கஷ்டங்களாக நினைத்துப் பிறர் அவதிப்படுவதை நாம் பார்த்ததில்லையா? நாம் அங்ஙனம் அவதிப்பட்டதில்லையா?

2. கவிராயனும் கொல்லனும்

ஐரோப்பாவிலே மஹா கீர்த்தி பெற்ற கவியொருவர் ஒரு கொல்லன் பட்டறை வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அப்போது பாட்டுச் சத்தம் கேட்டது. கவிராயர் உற்றுக் கேட்டார். உள்ளே கொல்லன் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பாட்டு அந்தக் கவிராயராலே எழுதப்பட்டது. அதை அவன் பல வார்த்தைகளைச் சிதைத்தும் மாற்றியும் சந்தந்தவறியும் மனம் போனபடிக்செல்லாம் பாடிக்கொண்டிருந்தான். கவிராயருக்கு மஹா கோபம் வந்துவிட்டது ; உடனே உள்ளே போய்க் கொல்லனுடைய பட்டறையிலிருந்த சாமான்களையும் கருவிகளையும் தாறுமாருக மாற்றி வைத்துக் குழப்ப முண்டாக்கத் தொடங்கினுர்.

கொல்லன் கோபத்துடன் " நீ யாரடா, பயித்தியம் கொண்டவன், என்னுடைய ஸாமான்களை யெல்லாம் கலைத்து வேலையைக் கெடுக்கிருய் ?" என்ருன்.

" உனக்கென்ன ?" என்று கேட்டார் கவிராயர்.

" எனக்கென்னவா ! என்னுடைய சொத்து, தம்பீ, என்னுடைய ஜீவனம் !" என்ருன் கொல்லன்.

அதற்குக் கவிராயர் " அது போலவே தான், என்னுடைய பாட்டும். நீ சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பு பாடிக் கொண்டிருந்த பாட்டை உண்டாக்கிய கவிராயன் நானே ; என்னுடைய பாட்டை நீ தாறுமாருகக் கலைத்தாய், எனக்கு அதுதான் ஜீவனம். இனி மேல் நீ சரியாகப் படித்துக் கொள்ளாமல் ஒருவனுடைய பாட்டைக் கொலை செய்யாதே " என்று சொல்லிவிட்டுப் போனுர்,

3. அமெரிக்காவுக்குப் போன சீன ராஜகுமாரன்

சீன தேசத்திலிருந்து ஒரு ராஜகுமாரன் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருந்தானும். அப்போது ஒரு பிரபுவின் மனைவி சீனத்து விருந்தாளியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலே அவள், ''உங்களுடைய சீன தேசத்தில் கலியாணமாகும் வரை மணப் பெண் தனது புருஷன் முகத்தைப் பார்ப்பது வழக்க மில்லையாமே! மெய்தானு?'' என்று கேட்டாள். அதற்கு ராஜகுமாரன் :—''உங்கள் தேசத்தில் சில பெண்கள் கலியாண மான பிறகு தனது புருஷன் முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை யென்று கேள்விப்படுகிறேன். அது மெய்தானு ? என்றான்.

4. சாஸ்திரியார் மகன்

ஒரு பிராமணப் பையன் தனது விளையாட்டு வண்டி தெரு விலே ஒடிந்து போனபடியால், அதைப் பார்த்து அழுது கொண்டு நின்றான். அதைக் கண்ட ஒரு சிப்பாய் ''குழந் தாய், ஏன் அழுகிறாய்?'' என்று கேட்டான்.

பையன் : '' வண்டி ஒடிஞ்சு போச்சு. ''

சிப்பாய் : ''இதற்காக அழாதே. வீட்டிற்குப் போ. உன்னுடைய தகப்பனார் அதைச் செப்பனிட்டுக் கொடுத்து விடுவார்.''

பையன் : ''எங்கப்பா சாஸ்திரியார், அவராலே வண்டியை நேர்ப்படுத்திக் கொடுக்க முடியாது. அவருக்கு ஒரு தொழி லும் தெரியாது. யார் வீட்டிலாவது அரிசி கொடுத்தால் வாங்கிக்கொண்டு வருவார். வேறே ஒரு இழவுந் தெரியாது'' என்று விம்மி விம்மி யழுதான். சிப்பாய் சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டான்.

5. ஓர் வியாதிக்கு ஓர் புதிய காரணம்

வேதபுரி என்ற ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரும் ஒரு செட்டியாரும் சிநேகமாக இருந்தார்கள். வாத்தியார் செட்டியாரிடம் கொஞ்சம் கடன் வாங்கியிருந்தார். செட்டியாருக்கு ஒரு நாள் காலிலே முள் தைத்துப் பிரமாதமாக வீங்கியிருந்தது.

"செட்டியாரே, கால் ஏன் வீங்கியிருக்கிறது?" என்று வாத்தியார் கேட்டார்.

"எல்லாத்துக்கும் காரணம் கையிலே பணமில்லாதது தான்" என்று செட்டியார் சொன்னார்.

சில தினங்களுக்குப் பின் வாத்தியாருக்குப் பலமான ஜல தோஷம் பிடித்திருந்தது, செட்டியார் வந்தார். "ஏன் ஐயரே, ஜலதோஷம் பலமாக இருக்கிறதே" என்று கேட்டார்.

"கையிலே பணமில்லை. அது தான் சகலத்துக்கும் காரணம்" என்று வாத்தியார் சொன்னார். செட்டியார் புன் சிரிப்புடன் போய் விட்டார்.

பிற கதைகள்

அந்தரடிச்சான் ஸாஹிப் கதை

மொகலாய ராஜ்யத்தின் போது, தில்லி நகரத்தில் அந்தரடிச்சான் ஸாஹிப் என்ற ஒரு ரத்ன வியாபாரி இருந்தான். அவனுக்குப் பிதா பத்து லக்ஷம் ரூபாய் மதிக்கத் தகுந்த பூஸ்திதியும் பணமும் நகைகளும் வைத்து விட்டுப் போனார். அவன் அவற்றை எல்லாம் பால்யத்தில் சூதாடித் தோற்று விட்டான். அந்தரடிச்சான் ஸாஹிபுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அவனுக்குச் செத்தான் ஸாஹிப் என்று பெயர். இந்தப்பிள்ளையும் அவன் மனைவியாகிய வில்ரில்லாப்பா என்பவளும், அவனுடைய சிறிய தகப்பன், ஒரு கிழவன், அவன் பெயர் மூர்ச்சே போட்டான் ஸாஹிப் ஆகிய மேற்படி கிழவனுமாக, இத்தனை பேர் அடங்கிய, பெரிய குடும்பத்தை அவன் புகையிலைக் கடை வைத்து ஸம்ரக்ஷணை செய்து வந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் அந்தரடிச்சானுக்குத் தீராத வயிற்று வலி வந்தது, அத்துடன் கண்ணும் மங்கிவிட்டது. எட்டு யோசனை தூரத்துக்கப்பால், ஒரு அதிர்வெடிச் சத்தம் கேட்டால், அவன் இங்கே பயந்து நடுங்கிப்போய், நூறு குட்டிக்கரணம் போடுவான்.

தலைக்குமேல் காக்கை பறக்கக் கண்டால், தெருவிலே போகையில் ஆந்தை கத்தினால், பூனை குறுக்கிட்டால், வண்டி எதிரே ஓடிவந்தால், சிப்பாயைக் கண்டால், இப்படி எவ் வித அபாயக்குறி நேரிட்டாலும், ஒவ்வொரு முறையும் நூறு நூறு குட்டிக்கரணம் போடுவது அவனுடைய வழக்கம்.

இங்ஙனம் தெருவில் போகும் போதும், வீட்டில் இருக்கும் நேரத்திலும் குட்டிக்கரணம் போட்டுப் போட்டு அவனை நெட்டைக் குத்தலாக நிறுத்துவதே கஷ்டமாய் விட்டது. ஒரு நாள் மேற்படி அந்தரடிச்சானிடம் அவனுடைய பிள்ளை யாகிய செத்தான் ஸாஹிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் :—

"பப்பாரே! சுத்தமராக ரஸமில்லை. காசு கொண்ட காலையில் நம்கி ரொட்டி ஜாஸ்தி. மீன் இல்லை. சாப் பாட்டுக்குக் கஷ்டம். நமக்கு எதுவும் கைகூட வில்லை. ஹிம் ஹீம் ஹூம்! நீ ரொம்பக்கெட்டிக்காரன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உம் ஹூம்! உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும். நானே கேட்கிறேன். ஹிக்கீம்! ஹிக்கீம்;

இப்போதே கேட்டு விடட்டுமா ? ஹிக்கா ஹிக்கா ! ஹ்ம். ஹ்ம். ஜிம். ப்ஸ்ஸ்ஸ். நீ யன்றோ இந்த நிலைமையே குடும்பத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டாய். ஒய்யோம் ! ப்யோம் ! ப்யோம். நம்கீ ரொட்டி ஜாஸ்தீ. மீன் இல்லே. சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டம் ! பாலா, மணிலாக் கொட்டை வாங்கிக் கொடு " என்றான்.

அப்போது அந்தரடிச்சான் சொல்லுகிறான் :

" க்யாரே ? நம்கீ ரொட்டி இல்லே. நீ மீனில்லே யென்று நம்மிடத்திலே கோபிக்கிறாயே ? அந்தக் கிழ மூர்ச்சே போட்டான் ஸாஹப் இருக்கிறார். அவராலே வீட்டுக்கு ஒரு தம்படி வருமானம் கிடையாது. ஹாம் ! என்ன சொன்னா யடா ! நானா சூதாடினேன் ? என்னையாடா சொன்னாய் ?'' என்று கேட்டான் ; உடனே முந்நூறு பல்டியடித்து செத்தான் ஸாஹப் மேலே விழுந்தான்.

இப்படி இருக்கையில் அந்த ஊர் பாத்ஷாவுக்குப் பிறந்த நாள் பண்டிகை வந்தது. பெரிய கூட்டம். தோரணங்கள்; டால்கள் ; பந்தர்கள் ; மாலைகள் ; விளக்கு வரிசைகள் ; புலி வேஷங்கள்; பெரிய பெரிய வஸ்தாதிகள் வந்து குஸ்திச் சண்டைகள், அதிர்வெடி ஜமா !

அதுக்கு நடுவே அந்தரடிச்சான் ஸாஹப் போய் நுழைந் தான். இத்தனை ஜமாவையும் பாத்ஷா ஏழாம் உப்பரிகை யின் மேலே இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஓரிடத்தில் கத்திச் சண்டை நடந்துகொண்டிருந்தது.

காலை ஏழு மணி முதல் பகல் பத்து மணி வரையில் மூன்று மணி நேரமாக ஒரு க்ஷணம்கூடச் சிரமபரிஹாரமில்லாமல் அங்கு இரண்டு பயில்வான்கள் கத்திப்போர் செய்துகொண் டிருந்தனர். போர் வெகு ஜீமுதமாக நடக்கிறது. அந்த இடத்தில் பெரிய கும்பல் கலையாமல், அத்தனை பேரும் சித்திரப் பதுமைகள் போலே அசையாமல் மேற்படிப் பயில் வான்களின் சண்டையைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

பல இடங்களில் அந்தரடிச்சான் ஸாஹிப் தட்டுண்டு கொட்டுண்டு அங்கே வந்து விழுந்தான். கூட்டம் பளீரென்று விலகிற்று. ஒருத்தன் ஹோ ! என்று கத்திக்கொண்டோடிப் போனான். அத்தனை கூட்டமும் ஹோ, ஹோ, ஹோ, என்று

கத்திக்கொண்டு ஓடிப்போயிற்று. இவன் படபடவென்று குட்டிக்கரணம் போட்டுக்கொண்டே கத்திச் சண்டை வஸ்தாதுகளின் மேலே போய் விழுந்தான். அவர்கள் 'ஹோ' என்று கதறி ஒருவர் வாள் ஒருவர்மீது பாய இரத்தம் பீறிட்டுக் கீழே சாய்ந்தனர். இதை யெல்லாம் ஏழாம் உப்பரிகையின் மேலேயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாத்ஷா "ஹோ, ஹோ, இவனை யன்றோ நமது ஸேனாபதியாக நியமிக்கவேண்டும்!" என்று கருதி அவனை அழைத்து "நீ நமது ஸேனாபதி வேலையை ஏற்றுக்கொள்" என்றான். இவன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஸேனை யென்ற ஞாபகமும், சண்டை யென்ற நினைவும், அதிலிருந்து மரணமென்ற ஞாபகமும் மனதில் தோன்ற, உடனே பயந்து நடுங்கிப்போய் முப்பது குட்டிக்கரணம் போட்டுப் பாத்ஷாவின் மேலே போய் விழுந்தான்.

"ஓஹோ! இவன் தனது வணக்கத்தையும் பராக்ரமத்தையும் நம்மிடத்திலே நேரே காண்பித்தான்" என்று பாத்ஷா ஸந்தோஷத்துடன் வியந்து அவனுக்கு லக்ஷம் மோஹரா விலையுள்ள ஒரு வயிர மாலையை ஸம்மானம் கொடுத்து, ஸேனாபதி நியமன உத்தரவும் கொடுத்தனுப்பினார்.

அந்தப் பாத்ஷாவின் காலத்தில் எங்கும் சண்டையே கிடையாதாகையால், அந்தரடிச்சான் ஸாஹுப் போரில் தனது திறமையைக் காட்ட ஸந்தர்ப்பமே வாய்க்காமல் சாகுமளவும், ஸேனாபதி என்ற நிலைமையில் ஸௌக்கியமாக நாளொன்றுக்கு லக்ஷம் குட்டிக் கரணங்கள் போட்டுக்கொண்டு, இதனாலேயே எட்டுத் திசைகளிலும் கீர்த்தியோங்க மிகவும் மேன்மையுடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

கிளிக் கதை

எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு திருவண்ணாமலையில் மிளகாய்ப்பழச்சாமி என்றொரு பரதேசி இருந்தான். அவன் நாள்தோறும் இருபது மிளகாய்ப் பழத்தைத் தின்று ஒரு மிடறு தண்ணீரும் குடிப்பான். அவனிடம் ஒரு கிளியுண்டு. மடத்துக்கு வரும் ஜனங்களிடம் ஸ்காந்த புராணம் சொல்லிப் பிரசங்கம் செய்வது அந்தப் பரதேசியின் தொழில். பிரசங்கந் தொடங்கு முன்பு பரதேசி கிளியை நோக்கி:

"முருகா, முருகா, ஒரு கதை சொல்லு" என்பான்.

உடனே, கிளி ஏதோ கங்கா மங்கா வென்று குழறும். பரதேசி சொல்லுவான் :—

“ அடியார்களே, இங்கிருப்பது கிளியன்று. இவர் சுகப் பிரமரிஷி. இவர் சொல்லிய வசனம் உங்கள் செவியில் தெளிவாக விழுந்திருக்கும். சிறிது கவனக் குறைவாக இருந்தாலும் நான் அவர் சொல்லியதை மற்றொரு முறை சொல்லுகிறேன்.

கங்கா மங்கை மைந்தன்
பாம்பைத் தின்றது மயில்
மயிலின் மேலே கந்தன்.

இதன் பொருள் என்னவென்றால்......” இவ்விதமாகத் தொடங்கிப் பரதேசி கந்த புராண முழுவதையும் நவரஸங்களைச் சேர்த்துச் சோனாமாரியாகப் பொழிவான். ஜனங்கள் கேட்டுப் பரவச மடைந்து போய்ப் பொன் பொன்னாகப் பாதகாணிக்கை குவிப்பார்கள். அவன் அந்தப் பணத்தை எவ்விதமாகச் செலவழிப்பானோ யாருக்கும் தெரியாது. அது தேவர் மனுஷ்யர் அஸுரர் மூன்று ஜாதியாருக்கும் தெரியாத ரஹஸ்யம். இருந்தாலும் ஊரில் வதந்தி யெப்படியென்றால், இவன் மேற்படிப் பொன்னை யெல்லாம் மலையடிவாரத்தில் ஏதோ ஒரு குகைக்குள் பதுக்கி வைத்திருப்பதாகவும், இருபது வருஷத்துக்குப் பிறகு அத்தனை பொன்னையும் எடுத்துப் பெரிய கோயில் கட்டப் போவதாகவும் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு நாள், திடீரென்று மிளகாய்ப் பழச்சாமி மறைந்து போய்விட்டான். பொழுது விடிந்து தூப்பு வேலை செய்யும் கிழவி வந்து பார்க்கும்போது மடம் திறந்து கிடந்தது. உள்ளே போய்ப் பார்த்தால், சாமியார், கூடு, கிளி, தடி, புஸ்தகம், திருவோடு முதலிய யாதொரு வஸ்துவுமில்லை. கிழவி கூவிவிட்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள். ஊரதிகாரிக்குத் தெரிந்தது. பொன்னை ஒரு வேளை பரதேசி மறந்துபோய் வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கக்கூடும் ; அதை யெடுத்து யாதேனும் ஓர் தர்மம் பண்ணலாமென்ற தர்ம சிந்தையினால் அதிகாரி சேவகரை விட்டு மலையிலுள்ள பொந்து முழுவதையும் தொளை போட்டுப் பார்க்கச் சொன்னான். சிற்சில இடங்களில் ஓரிரண்டு பொன் அகப் பட்டது. தேடப் போனவர்களில் பலரைத் தேள் கொட்டிற்று. அநேகரைப் பாம்பு தீண்டிற்று. அதிகாரி தேடுவதை நிறுத்தி

விட்டான். சில தினங்களுக்கப்பால் வாழைப்பழச் சாமியா ரென்ற மற்றொரு பரதேசி ஒரு கட்டுக்கட்டி விட்டான். அதெப்படியென்றால், மிளகாய்ப் பழச்சாமி பொற்குடத்துடன் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறந்து போய் மேக மண்டலத்துக்குள் நுழைந்ததைத்தான் பக்கத்திலேயிருந்து பார்த்ததாகவும், தானேயிருந்து வழியனுப்பியதாகவும், புரளி பண்ணினான். அதிகாரி அடியார் விசுவாசமுள்ளவனாகையால் அந்தப் பரதேசி சொன்னதை நம்பி, அவர் பொன்னைத் தான் தேடப் போனது குற்றமென்று நினைத்து, மேற்படி மிளகாய்ப் பழச்சாமிக்கு வருஷந்தோறும் மேற்படி மடத்தில் குரு பூஜை நடத்தி வைப்பதாகவும், மடத்தை வாழைப்பழச்சாமி வைத்துக்கொண்டு கந்தபுராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வந்தால் திருவிளக்குச் செலவு தான் கொடுத்து விடுவதாகவும் சொன்னான். வாழைப்பழச்சாமி சம்மதி கொண்டு மடத்தை ஒப்புக்கொண்டான். இவனுடைய விசேஷமென்ன வென்றால், இவன் நாளொன்றுக்கு இருபது வாழைப்பழம் தின்று ஒரு மிடறு தண்ணீர் குடிப்பான். அதன் பிறகு ஜலபானம் கிடையாது. இவனும் ஒரு கிளி வளர்த்தான். அதற்கும் கங்கா மங்கா என்று கற்றுக்கொடுத்து, அதையும் சுகப்பிரம ரிஷி என்று சொன்னான். ஆனால் பிரசங்கம் செய்வதில் பழைய சாமியாருக்குள்ள திறமையில் நூற்றி லொருபங்கு கூட இவனிடம் கிடையாது. ஆகையால் இவ னுக்குப் பழைய வரும்படியில் நூறிலொரு பங்குகூடக் கிடை யாது. இருந்தாலும் சொற்பத்தைக் கொண்டு ஒருவாறு வாழைப்பழச் செலவை நடத்திவந்தான். இப்படியிருக் கையில் ஒருநாள் நாலைந்து புதிய சீடருக்குக் கந்தபுராணம் சொல்லத் தொடங்கி வாழைப்பழச்சாமி தனது சுகப்பிரம ரிஷி யிடம் கேள்வி போட்டுக்கொண்டிருக்கையிலே, திடீரென்று மடத்துக்குள் பழைய மிளகாய்ப்பழச்சாமி தனது கிளிக்கூடு ஸஹிதமாக வந்து தோன்றினான். சாமிக்கும் சாமிக்கும் குத்துச் சண்டை. மிளகாய்ப் பழச்சாமி காலை வாழைப்பழச்சாமி கடித்து, காலிலே காயம். வாழைப்பழச்சாமிக்கு வெளிக் காயம் படவில்லை. உடம்புக்குள்ளே நல்ல ஊமைக்குத்து. அப்போது வந்த ஜ்வரத்தில் ஆறு மாஸம் கிடந்து பிழைத் தான். குத்துச் சண்டையின்போது கிளியும் கூட்டுக்குள் இருந்தபடியே ஒன்றுக்கொன்று கங்கா மங்கா என்று அம்பு போட்டதுபோல் தூஷணை செய்து கொண்டன. அந்தச் சமயத்தில் ஊர்க்கூட்டம் கூடி, அதிகாரியிடமிருந்து சேவகர் வந்து இரண்டு பரதேசிகளையும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் நியாய ஸ்தலத்தில் இட்டார்கள். வாழைப்பழச்சாமியை

ஊரை விட்டுத் துரத்திவிடும்படிக்கும், மிளகாய்ப்பழச்சாமி மடத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படிக்கும், இனிமேல் கந்தபுராண உபந்யாஸத்தில் வரும் பொன்னில் ஆறிலொரு பங்கு கோயிலுக்கும், நாலிலொருபங்கு அதிகாரிக்கும் செலுத்திவிடும்படிக்கும் நியாய ஸ்தலத்தில் தீர்ப்புச் செய்யப்பட்டது.

இருள்

வித்யா நகரம் என்ற பட்டணத்தில், எண்ணூறு வருஷத்துக்கு முன், திடசித்தன் என்று ஒரு ராஜா இருந்தான். அவனுடைய பந்துக்களிலே சிலர் விரோதத்தினால் அவனுக்குப் பல தீங்குகள் செய்யலாயினர். ஒரு நாள் அவன் நித்திரை செய்யும்போது எதிரிகள், அரண்மனை வேலைக்காரரிலே சிலரை வசமாக்கி உள்ளே நுழைந்து அவன் கால்களைக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டுபோய், சமீபத்திலிருந்த மலைச்சாரலில் ஒரு குகைக்குள்ளே போட்டு வெளியேவர முடியாதபடி ஒரு பாறையால் மூடி வைத்துவிட்டார்கள். இவ்வளவுக்குமிடையே அவன் கண் விழிக்காதபடி மூக்கிலே ஒரு மயக்கப் பச்சிலையின் சாற்றைப் பிழிந்துவிட்டார்கள்.

நெடுநேரம் கழிந்த பிறகு, பச்சிலையின் மயக்கம் தெளியவே அரசன் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போது, கை கால்கள் கட்டுண்டு தான் பேரிருளிலே கிடப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். "எங்கிருக்கிறோம்?" என்று சிந்தித்தான். இடம் தெரியவில்லை. "நமக்கு யார் இவ்விதமான தீமை செய்திருக்கக்கூடும்?" என்று யோசனை செய்து பார்த்தான். ஒன்றும் தெளிவாக விளங்க வில்லை. எழுந்து நிற்க முயற்சி செய்தான். சாத்தியப்படவில்லை. தாகம் நாக்கை வறட்டிற்று, கண்கள் சுழன்றன. நெஞ்சு படீல் படீலென்று புடைத்துக்கொண்டது, "தெய்வமே, என்னைக் கொல்லவா நிச்சயித்துவிட்டாய்?" என்று கூவினான்.

"ஆம்" என்றொரு குரல் கேட்டது.

"ஆ மென்கிறாயே, நீ யார்?" என்று வினவினான்.

"நான் காலன். உன் உயிரைச் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்" என்று அந்த மறை குரல் சொல்லிற்று.

அப்போது திடசித்தன்: "நான் யௌவனப் பருவத்தில் இருக்கிறேன். அறிவிலும் அன்பிலும் சிறந்த எனது

மனைவியையும், சிங்கக்குட்டி போன்ற என் மகனையும் செழிப்பும் புகழும் மிகுந்த என் நாட்டையும் விட்டு விட்டு உன்னுடன் வருவதில் எனக்கு ஸம்மதமில்லை. இங்கிருந்து போய்விடு" என்றான். மறை குரல் கொல்லென்று சிரித்தது.

"நான் எப்போது கொண்டுபோகப்படுவேன்?" என்று திடசித்தன் கேட்டான்.

"விடியும் ஒரு ஜாமத்திற்குள்ளே" என்று குரல் சொல்லிற்று. இது கேட்ட மாத்திரத்திலே திடசித்தன் அயர்ந்து போனான். கண்கள் முன்னினும் அதிகமாகச் சுழன்றன. நெஞ்சு முன்னினும் விரைவாக அடித்தது. கால்கள் பதறலாயின.

அப்போது அவனுடைய தாய் சொல்லிக்கொண்டிருந்த மந்திரமொன்று நினைப்பு வந்தது. உடனே உச்சரித்தான். தாய் இறந்து போகும் ஸமயத்தில் அவனை அழைத்து அந்த மந்திரத்தை அவன் காதிலே உபதேசம் செய்துவிட்டு, "மகனே, உனக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்த சமயத்திலும் நீ இம்மந்திரத்தை உச்சரித்தால் விலகிப்போய்விடும்" என்று சொல்லியிருந்தாள். இப்போது அதனை உச்சரித்தான். "கரோமி" (செய்கிறேன்) என்பதே அம்மந்திரம், "கரோமி, கரோமி, கரோமி" என்று மூன்று தரம் சொன்னான்.

காலிலே ஒரு பாம்பு வந்து கடித்தது.

"தாயே, உன் மந்திரத்தின் பயன் இதுதானா?" என்று அலறினான்.

"அஞ்சாதே, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு" என்று அசரீரி வாக்கு பிறந்தது.

இந்தப் புதிய வாக்கைக் கேட்கும்போது அவனுடைய தாயின் குரலைப் போலேயிருந்தது.

கரோமி, கரோமி, கரோமி, செய்கிறேன், செய்கிறேன், செய்கிறேன் என்று மறுபடி ஜபிக்கலானான்.

"குரு, குரு, குரு" (செய், செய், செய்) என்றது அசரீரி.

உடனே மூச்சை உள்ளே இழுத்து அமானுஷிகமான வேகத்துடன் கையுடன் உதறினான். கைத்தளைகள் படீரென்று நீங்கின. உடைவாளை யெடுத்தான்.

" செய், செய், செய் " என்று மறுபடி சத்தம் கேட்டது.

பாம்பு கடித்த கால் விரலைப் பளிச்சென்று வெட்டி எறிந்து விட்டான். குரு, குரு, குரு என்ற சத்தம் மீண்டும் கேட்டது.

உடம்பிலிருந்த துணியைக் கிழித்து, மண்ணிலே புரட்டி அதிக ரத்தம் கால் விரலிலிருந்து விழாதபடிச் சுற்றிக் கொண்டான்.

மறுபடியும் ' செய் ' என்ற தொனி பிறந்தது. தலைகளை வாளால் வெட்டிவிட்டான்.

அப்போது அவனுடைய சரீரத்திலே மறுபடியும் ஆயாஸ முண்டாயிற்று. அப்படியே சோர்ந்து விழுந்தான். ஜ்வரம் வந்துவிட்டது. மரண தாக முண்டாயிற்று.

" ஐயோ தாகம் பொறுக்கவில்லையே ? என்ன செய்வேன் ?" என்று புலம்பினான்.

" மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணு " என்றது அசரீரி.

" கரோமி, கரோமி, கரோமி " என்று தாய் மந்திரத்தை மறுபடி ஜபித்தான்.

" செய் " என்று கட்டளை பிறந்தது.

" என்ன செய்வது ? " என்றேங்கினான்.

" சோர்வடையாதே, செய்கை செய் " என்றது தொனி.

" என்ன செய்வது ?" என்று பின்னொரு முறை கேட்டான்.

" கல்லிலே முட்டு " என்று கட்டளை பிறந்தது.

எழுந்து வந்து குகையை மூடியிருந்த பாறையிலே பேராய் முட்டினான். மண்டை யுடைந்து செத்தால் பெரிதில்லை யென்று துணிவு கொண்டு செய்தான். மண்டை உடைய வில்லை. குகையை மூடிச் சென்றவர்கள் அவசரத்தாலே அந்தக் கல்லை மிகவும் சரிவாக வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தார்கள். பாறை சரிந்து கீழே விழுந்து விட்டது. வெளியே வந்து பார்த்தான். சூர்யோதயம் ஆயிற்று. கரோமி, கரோமி, கரோமி ; செய்கிறேன், செய்கிறேன், செய்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது ராஜதானி போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு அவனுக்கோர் பகையுமில்லை.

குதிரைக் கொம்பு

சிந்து தேசத்தில் அந்தபுரம் என்கிற நகரத்தில் ரீவண நாயக்கன் என்ற ராஜா இருந்தான். இவன் ஒரு சில யுகங்களின் முன்பு இலங்கையில் அரசாண்ட ராவணனுடைய வம்சம் என்று சொல்லிக்கொண்டான். இவனுடைய சபையில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களேயும் கரைத்துக் குடித்த பல பண்டிதர் விளங்கினர்கள். ஒரு நாள் அரசன் தனது சபையாரை நோக்கி, "குதிரைக்கு ஏன் கொம்பில்லே?" என்று கேட்டான். சபையிலிருந்த பண்டிதர்கள் எல்லாம் திகைத்துப் போனர்கள். அப்போது கர்நாடக தேசத்திலிருந்து அந்த அரசனிடம் ஸம்மானம் வாங்கும் பொருட்டாக வந்திருந்த வக்ரமுக சாஸ்திரி என்பவர் தான் அந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்வதாகத் தெரிவித்தார். அரசன் அனுமதி தந்தவுடன் மேற்படி வக்ரமுக சாஸ்திரி பின்வருமாறு கதை சொல்லத் தொடங்கினர் :—

"கேளீர், ரீவண மஹாராஜனே, முற்காலத்தில் குதிரைகளுக்கெல்லாம் கொம்பிருந்தது. இலங்கையில் அரசாண்ட தமது மூதாதையாகிய ராவேணசுவரன் காலத்தில், அந்த ராஜனுடைய ஆக்கினேப்படிப் பிரமதேவன் குதிரைகளுக்குக் கொம்பு வைக்கும் வழக்கத்தை நிறுத்தி விட்டான்" என்றார்.

இதைக் கேட்டவுடன் ரீவண நாயக்கன் உடல் பூரித்துப் போய், "அதென்ன விஷயம்? அந்தக் கதையை ஸவிஸ்தாரமாகக் சொல்லும்" என்றான்.

வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

"இலங்கையில் ராவணன் தர்மராஜ்யம் நடத்திய காலத்தில் மாதம் மூன்று மழை பெய்தது. அந்தக் காலத்தில் ஒரு வருஷத்துக்குப் பதின்மூன்று மாதமும், ஒரு மாதத்துக்கு முப்பத்திமூன்று தினங்களும் ஒரே கணக்காக ஏற்பட்டிருந்தன. ஆகவே பதினெரு நாளுக்கு ஒரு மழை வீதம், வருஷத்தில் முப்பத்தொன்பது மழை பெய்தது. பிராமணர் நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், 64 கலேஞானங்கள், ஆயிரத்தெட்டுப் புராணங்கள், பதினயிரத் தெண்பது இளேப் புராணங்கள், எல்லாவற்றிலும் ஒரெழுத்துக்கூடத் தவருமல்

கடைசியிலிருந்து ஆரம்பம்வரை பார்க்காமல் சொல்லக்கூடிய அத்தனை திறமையுடனிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு பிராமணன் வீட்டிலும் நாள்தோறும் தவருமல் இருபத்து நாலாயிரம் ஆடுகள் வெட்டிப் பலவிதமான யாகங்களை நடத்தி வந்தார்கள். ஆட்டுக் கணக்கு மாத்திரம்தான் புராணக்காரர் சொல்லியிருக்கிருர். மற்ற மிருகங்களின் தொகை அவர் சொல்லியிருக்கலாம். இப்படியே மற்ற வருணத்தாரும் தத்தம் கடமைகளை நேராக நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். எல்லா ஜீவர்களும் புண்யாத்மாக்களாகவும், தார்மிஷ்டராகவும் இருந்து இஹத்தில் இன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துப் பரத்தில் ஸாக்ஷாத் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலைச் சார்ந்தனர். அப்போது அயோத்தி நகரத்தில் அரசு செலுத்திய தசரதராஜன் பிள்ளையாகிய ராமன், தனக்கு மூத்தவனுகிய பரதனுக்குப் பட்டங் கட்டாமல் தனக்கே பட்டங் கட்டிக்கொள்ள விரும்பித் தனது தந்தையை எதிர்த்துக் கலகம் பண்ணினன். பிதாவுக்குக் கோபமுண்டாய் ராமனையும் அவனுக்குத் துணை செய்தவனுகிய லக்ஷ்மணனையும் ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியே துரத்திவிட்டான். அங்கிருந்து அவர்கள் மிதிலை நகரத்துக்கு ஓடிப்போய், அந் நகரத்தின் அரசனுகிய ஜனகனைச் சரணடைந்தார்கள். அவன் இவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்துக் காப்பாற்றி வருகையில் ராமன் மேற்படி ஜனகராஜன் மகளாகிய ஸீதையின் அழகைக் கண்டு மோஹித்து, அவளைத் திருட்டாகக் கவர்ந்துகொண்டு தண்டகாரண்யம் புகுந்தான். அங்கு ராமர் லக்ஷ்மணர் முனிவர்களை யெல்லாம் பலவிதங்களிலே ஹிம்சை செய்தார்; யாகங்களைக் கெடுத்தனர். இந்த விஷயம் அங்கே அதிகாரம் செய்து வந்த சூர்ப்பநகைத் தேவியின் காதில்பட்டது. ராவணன் தங்கையாகையாலும் பிராமண குலமானபடியினாலும், ரிஷிகளுக்கு ராமன் செய்யும் துன்பத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதவளாய், அவள் அந்த ராமனையும், அவன் தம்பி லக்ஷ்மணனையும், பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வரும்படித் தனது படையினிடம் உத்தரவு கொடுத்தாள். அப்படியே ராமலக்ஷ்மணரைப் பிடித்துத் தாம்பினாலே கட்டிச் சூர்ப்பநகையின் சன்னிதியிலே கொண்டுசேர்த்தனர். அவள் அவ்விருவரையும் கட்டவிழ்த்து விடும்படிச் செய்து, பலவிதமான கடூர வார்த்தைகள் சொல்லிப் பயமுறுத்திய பிறகு ராஜபுத்திரராகவும், இளம் பிள்ளைகளாகவும் இருந்தபடியால், இதுவரை செய்த துஷ்ட கார்யங்களை யெல்லாம் க்ஷமிப்பதாகவும், இனிமேல் இவ்விதமான கார்யங்கள் செய்தால் கடுந்தண்டனை கிடைக்கு மென்றும் சொல்லி, நானுவிதமான

புத்தி புகட்டிய பின்பு, அவர்களைச் சிறிது காலம் அரண்மனையிலிருந்து விருந்துண்டு போகும்படிச் செய்தாள். அப்போது ஸீதை சூர்ப்பநகையிடம் தனியாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ராமன் தன்னை வலிமையாலே தூக்கிக் கொண்டு வந்தானென்றும், தனக்கு மறுபடியும் மிதிலைக்குப் போய்த் தனது பிதாவுடன் இருக்கப் பிரியம் என்றும் சொன்னாள். இதைக் கேட்டு சூர்ப்பநகை மனமிரங்கி, ஸீதையை இலங்கைக்கு அனுப்பி, அங்கிருந்து மிதிலையில் கொண்டு சேர்க்கும்படி ராவணனுக்குச் சொல்லியனுப்பினாள். ராவணனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே அவளை மிதிலைக்கு அனுப்பும் பொருட்டு நல்ல நாள் பார்த்தார்கள். அந்த வருஷம் முழுதும் நல்ல நாள் அகப்படவில்லை. மறு வருஷமும் நல்ல நாள் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் ஸீதையை இரண்டு வருஷம் தனது அரண்மனையிலேயே தங்கி விட்டுப் போகும்படி ராவணன் ஆக்கினை செய்தான்.

“ தண்டகாரண்யத்தில் இராமன் சூர்ப்பநகையிடம் ‘ ஸீதை எங்கே ? ’ என்று கேட்டான். மிதிலைக்கு அனுப்பிவிட்டதாகச் சூர்ப்பநகை சொன்னாள் ; ‘ எப்படி நீ இந்தக் காரியம் செய்யலாம் ?’ என்று கோபித்து லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பநகையை நிந்திக்கலானான். அப்போது சூர்ப்பநகை தன் இடுப்பில் பழங்களை நறுத்துத் தின்னுவதற்காகச் சொருகி வைத்துக்கொண்டிருந்த கத்தியைக் கொண்டு லக்ஷ்மணனுடைய இரண்டு காதுகளையும், கால் கட்டை விரல்களையும் நறுக்கிவிட்டாள். இவளுடைய வீரச் செய்கையைக் கண்டு ராமன் இவள்மேல் மோஹங் கொண்டு, ‘ அட ! ஸீதையைத்தான் மிதிலைக்கனுப்பி விட்டாய், என்னை நீ விவாகஞ் செய்துகொள்ளு ’ என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே சூர்ப்பநகை கன்னமிரண்டும் சிவந்து போகும்படி வெட்கப்பட்டு, ‘ நீ அழகான பிள்ளைதான், உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அண்ணா கோபித்துக்கொள்ளுவார். இனிமேல் நீ இங்கிருக்கலாகாது. இருந்தால் அபவாதத்துக்கு இடமுண்டாகும் ’ என்றாள்.

“அப்போது ராமன் : ஸீதையை எப்போது மிதிலைக்கனுப்பினாய் ? யாருடன் அனுப்பினாய் ? அவள் இப்போது எவ்வளவு தூரம் போயிருப்பாள் ?’ என்று கேட்டான்.

“அதற்குச் சூர்ப்பநகை : ‘ இனிமேல் ஸீதையின் நினைப்பை விட்டுவிடு. அவளை இலங்கைக்கு அண்ணன் ராவண

னிடத்தில் அனுப்பி யிருக்கிறேன். அவன் அவளை மிதிலைக்கு அனுப்பினாலும் அனுப்பக்கூடும். எது வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடும்; மூன்றுலகத்திற்கும் அவன் அரசன். ஸீதையை மறந்துவிடு' என்றாள்.

"இதைக் கேட்டு ராமன் அங்கிருந்து வெளியேறி எப்படி யேனும் ஸீதையை ராவணனிடமிருந்து மீட்க வேண்டு மென்று நினைத்துக் கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்தக் கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் அப்போது சுக்ரீவன் என்ற ராஜா அரசு செலுத்தினான். இவனுக்கு முன் இவனுடைய தமயனாகிய வாலி ஆண்டான். வாலிக்கும் ராவணனுக்கும் மிகுந்த சிநேகம்; இரண்டு பேரும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே கணக்கு வாசித்தார்கள். மூன்றுலகத்தி லும் கப்பம் வாங்கின ராவணன் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்துக்கு வாலி யாதொரு கப்பமும் செலுத்தவேண்டியதில்லையென்று சொல்லிவிட்டான். இந்த வாலி தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் தம்பி சுக்கிரீவன் இவன் கழுத்தை மண்வெட்டியால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டு அவன் மனைவியாகிய தாரையை வலிமையால் மணந்துகொண்டு அனுமான் என்ற மந்திரியின் தந்திரத் தால் ராஜ்யத்தை வசப்படுத்திக்கொண்டான். இதைக் கேட்டு ராவணன் மஹா கோபத்துடன் சுக்ரீவனுக்குப் பின்வருமாறு ஓலை யெழுதி யனுப்பினான் :—

'கிஷ்கிந்தையி ல்சுக்ரீவனுக்கு இலங்கேசனாகிய ராவணன் எழுதிக்கொண்டது : நமது சிநேகிதனைக் கொன்றாய்; உன் அண்ணனைக் கொன்றாய்; அரசைத் திருடினாய். இந்த ஓலை கண்டவுடன் தாரையை இலங்கையிலுள்ள கன்யா ஸ்த்ரீ மடத்துக்கு அனுப்பவேண்டும். ராஜ்யத்தை வாலி மகன் அங்கதனிடம் கொடுக்கவேண்டும். நீ ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவிட்டு வெளியேறிவிடவேண்டும். இந்த உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படாத விஷயத்தில் உன்மீது படை யெடுத்து வருவோம்.'

"ஷெ உத்திரவு கண்டவுடன் சுக்ரீவன் பயந்து போய் அனுமானை நோக்கி 'என்ன செய்வோம்?' என்று கேட் டான். அனுமான் சொல்லிய யோஜனை என்னவென்றால் :

"'வாலியிடம் பிடித்துக்கொண்ட தாரையையும் பதினேழு வயதுக்குட்பட்ட வேறு பதினேழரைக் கோடிப் பெண்களையும் ராவணனுக்கு அடிமையாக அனுப்பவேண்டும். ராவணனாலே

ஆதரித்துப் போற்றப்படும் வைதிக ரிஷிகளின் யாகச் செலவுக்காக நாற்பது கோடியே ஐம்பது லட்சத்து முப்பத்தி நாலாயிரத்து இருநூற்று நாற்பது ஆடுமாடுகளும், தோற்பைகளில் ஒவ்வொரு பை நாலாயிரம் படிக் கொள்ளக்கூடிய நானூறு கோடிப் பைகள் நிறைய ஸோமரஸம் என்ற சாறும் அனுப்பி அவனைச் சமாதானம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இளவரசுப் பட்டம் அங்கதனுக்குச் சூட்டுவதாகவும், வருஷந்தோறும் நாலாயிரம் கோடிப் பொன் கப்பம் கட்டுவதாகவும் தெரிவிக்க வேண்டும். இத்தனையும் செய்தால் பிழைப்போம்' என்று அனுமான் சொன்னான். சுக்ரீவன் அப்படியே அடிமைப் பெண்களும், ஆடுமாடுகளும், சாறும், முதல் வருஷத்துக் கப்பத் தொகையும் சேகரம் பண்ணி அத்துடன் ஓலை யெழுதித் தூதர் வசம் கொடுத்தனுப்பினான். தூதர்கள் ஆடுமாடுகளையும், சாற்றையும், ராவணன் அரண்மனையிலே சேர்ப்பித்தார்கள். அடிமைப் பெண்களையும் பணத்தையும் முனிவரிடம் கொடுத்தார்கள். ஓலையை ராவணனிடம் கொடுத்தனர். போகிற வழியில் தூதர் அடிக்கடித் தோற்பையிலுள்ள சாற்றைக் குடித்துக்கொண்டு போனபடியால், தாறுமாறாக வேலை செய்தார்கள். ராவணன் தனது நண்பருடன் ஆடுமாடுகளை யெல்லாம் அப்போதே கொன்று தின்று அந்தச் சாற்றையுங் குடித்து முடித்தவுடனே ஓலையைப் பிரித்து வாசித்துப் பார்த்தான். அடிமைப் பெண்களும் பணமும் ஏன் தன் வசம் வந்து சேரவில்லை யென்று விசாரணை செய்தான். முனிவர்களின் மடங்களில் சேர்த்துவிட்டதாகவும், அவர்கள் அந்தப் பணத்தை யெல்லாம் யாகத்திலே தக்ஷிணையாக்கி யெடுத்துக்கொண்டபடியால், இனிமேல் திருப்பிக் கொடுப்பது சாஸ்திர விரோதமென்று சொல்லுவதாகவும், அடிமைப் பெண்கள் ஆசிரமங்களிலிருந்து பெரும்பாலும் ஓடிப் போய் விட்டதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. தூதர்களை யெல்லாம் உடனே கொல்லச் சொல்லிவிட்டு அந்த க்ஷணமே சுக்ரீவன் மேல் படையெடுத்துச் செல்லும்படி ஸேனாபதியிடம் ஆக்ஞை செய்தான். அப்படியே நல்லதென்று சொல்லி ஸேனாபதி போய்ப் படைகளைச் சேகரித்தான். இந்தச் செய்தி யெல்லாம் வேவுகாரர் மூலமாகக் கிஷ்கிந்தைக்குப்போய் எட்டிவிட்டது. உடனே அனுமான் சொற்படிச் சுக்ரீவன் தனது படைகளைச் சேர்த்தான். ராவணன் படை தயாரான பிறகும், அதை நல்ல லக்னம் பார்த்து அனுப்பவேண்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருந்தான். இதற்குள்ளே அனுமான் தன்னுடைய ஜாதி ஒரு விதமான லேசான குரங்கு ஜாதி யாகையால் விரைவாகக் குரங்குப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு லங்கையை

நோக்கிப் புறப்பட்டான். இவனுடைய சேனையிலே ராம லக்ஷ்மணரும் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இந்தச் சேனையிலே நாற்பத்தொன்பது கோடியே தொண்ணூற்று நாலு லட்சத்து முப்பத்தேழாயிரத்து முந்நூற்றைம்பத்தாறு காலாளும், அதற்கிரட்டிக் குதிரைப் படையும், அதில் நான்கு மடங்கு தேரும், அதில் எழுபது மடங்கு யானைகளும் வந்தன. இவர்கள் இலங்கைக்கு வருமுன்னுகவே ராவணன் சேனையிலிருந்து ஒரு பகுதி இவர்களை எதிர்த்துக் கொன்று முடித்துவிட்டன. ராம லக்ஷமணர் மாத்திரம் சில சேனைப் பகுதிகளை வைத்துக்கொண்டு ரகஸ்யமாக இலங்கைக்குள்ளே வந்து நுழைந்துவிட்டார்கள். இந்தச் செய்தி ராவணன் செவியிலே பட்டது. உடனே ராவணன் ‘ ஹா ! ஹா ! ஹா ! நமது நகரத்திற்குள் மனிதர் சேனை கொண்டு வருவதா ! இதென்ன வேடிக்கை ! ஹா ! ஹா ! ஹா !’ என்று பேரிரைச்சல் போட்டான். அந்த ஒலியைக் கேட்டு ஆதிசேஷன் செவிடனுய்விட்டான். சூரிய மண்டலம் தரைமேலே விழுந்தது. பிறகு ராவணன் ராமனுடைய சேனைகளை அழித்து, அவனையும் தம்பியையும் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படிச் செய்து, இராஜகுமாரர் என்ற இரக்கத்திஞல் கொல்லாமல் விட்டு, அவ்விருவரையும் தன்து வேலையாட்களிடம் ஒப்புவித்து ஜனகன் வசம் சேர்க்கும்படி அனுப்பினுன். பிறகு ஸீதையும் மிதிலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

“ மறுபடி, ஜனகன் கிருபை கொண்டு அந்த ராஜனுக்கே சீதையை விவாகம் செய்து கொடுத்து விட்டான். அப்பால் ராம லக்ஷ்மணர் அயோத்திக்குப்போய்ப் பரதனுக்குப் பணிந்து நடந்தார்கள். இதுதான் நிஜமான ‘ ராமாயணக் கதை ’ என்று வக்ரமுக சாஸ்திரி ரீவண நாயக்கன் சபையிலே கதை சொன்னுன்.

அப்போது ரீவணன் : “ சாஸ்திரியாரே, குதிரைக்கு என் கொம்பில்லை என்று கேட்டால் இன்னும் அதற்கு மறுமொழி வரவில்லையே ?”

வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லுகிறுர் :—

“ ராமன் படை யெடுத்து வந்த செய்தி கேட்டு, ராவணன் “ ஹா ”, “ ஹா ”, “ ஹா ”, என்று கூச்சலிட்ட பொழுது, சத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் சூரிய மண்டலம் கீழே

விழுந்த தென்று சொன்னேனன்றோ ? அப்போது சூரியனுடைய குதிரை யெழுக்கும் கொம்பு முறிந்து போய் விட்டது. சூரியன் வந்து ராவணன் பாதத்தில் விழுந்து "என் குதிரைகள் சாகா வரமுடையன, இவற்றைப் போல் வேகம் வேறு கிடையாது. இவற்றிற்குக் கொம்பு முறிந்து போய்விட்டது. இனி உலகத்தாரெல்லாம் என்னை நகைப்பார்கள். என்ன செய்வேன் ?" என்று அழுது முறை யிட்டான். ராவணன் அந்தச் சூரியனிடம் கிருபை கொண்டு பிரமதேவனிடம் "இனிமேல் ஒரு குதிரைக்கும் கொம்பில் லாதபடிப் படைக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்தால் சூரியனு டைய குதிரைகளை யாரும் நகைக்க இடமிராது" என்று சொன்னான். அது முதலாக இன்றுவரை குதிரைக்குக் கொம்பில்லாமல் பிரமதேவன் படைத்துக்கொண்டு வரு கிறான்.

இவ்விதமாக வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லியதைக் கேட்டு, ரீவண நாயக்கன் மகிழ்ச்சிக்கொண்டு மேற்படி சாஸ்திரிக்கு அக்ஷரத்துக்கு லக்ஷம் பொன்னாக அவர் சொல்லிய கதை முழுதிலும் எழுத்தெண்ணிப் பரிசு கொடுத்தான்.

அர்ஜுன சந்தேகம்

ஹஸ்தினாபுரத்தில் துரோணாச்சாரியரின் பள்ளிக்கூடத்தில் பாண்டு மகாராஜாவின் பிள்ளைகளும், துரியோதனாதிகளும் படித்து வருகையில், ஒரு நாள் சாயங்கால வேளையில் காற்று வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது, அர்ஜுனன் கர்ணனைப் பார்த்து :—"ஏ கர்ணா. சண்டை நல்லதா ? ஸமாதானம் நல்லதா ?" என்று கேட்டான். (இது மஹாபாரதத்திலே ஒரு உப கதை ; சாஸ்திர ப்ரமாண முடையது ; வெறும் கற்பனையன்று.)

"ஸமாதானம் நல்லது" என்றான் கர்ணன்.

"காரணமென்ன ?" என்று கிரீடி கேட்டான்.

கர்ணன் சொல்லுகிறான் :—"அடே, அர்ஜுனா, சண்டை வந்தால் நான் உன்னை அடிப்பேன். அது உனக்குக் கஷ்டம். நானோ இரக்கச் சித்த முடையவன். நீ கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால் என் மனம் தாங்காது. ஆகவே இரண்டு பேருக்கும் கஷ்டம். ஆதலால் ஸமாதானம சிறந்தது" என்றான்.

அர்ஜுனன் :—" அடே கர்ணா, நம் இருவரைக் குறித்து நான் கேட்கவில்லை. பொதுப்படையாக உலகத்தில் சண்டை நல்லதா ? சமாதானம் நல்லதா ? என்று கேட்டேன்" என்றான்.

அதற்குக் கர்ணன் :—" பொது விஷய ஆராய்ச்சிகளில் எனக்கு ருசியில்லை " என்றான்.

இந்தப் பயலைக் கொன்று போடவேண்டும் என்று அர்ஜுனன் தன் மனத்துக்குள்ளே தீர்மானம் செய்து கொண்டான். பிறகு அர்ஜுனன் துரோணாச்சாரியாரிடம் போய் அதே கேள்வியைக் கேட்டான்.

" சண்டை நல்லது " என்று துரோணாச்சார்யர் சொன்னார்.

" எதனாலே ? " என்று பார்த்தன் கேட்டான்.

அப்போது துரோணாச்சார்யர் சொல்லுகிறார் : " அடே விஜயா, சண்டையில் பணம் கிடைக்கும் ; கீர்த்தி கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் மரணம் கிடைக்கும். ஸமாதானத்தில் ஸகலமும் ஸந்தேகம்—ஸ—ஸ—ஸ—" என்றார்.

பிறகு அர்ஜுனன் பீஷ்மாசார்யரிடம் போனான். " சண்டை நல்லதா, தாத்தா, ஸமாதானம் நல்லதா ? " என்று கேட்டான். அப்போது கங்கா புத்திரனாகிய அந்தக் கிழவனார் சொல்லுகிறார் : " குழந்தாய், அர்ஜுனா, ஸமாதானமே நல்லது. சண்டையில் நம்முடைய க்ஷத்திரிய குலத்திற்கு மஹிமையுண்டு. ஸமாதானத்தில் லோகத்துக்கே மஹிமை " என்றார்.

" நீர் சொல்லுவது நியாயமில்லை " என்று அர்ஜுனன் சொன்னான்.

" காரணத்தை முதலாவது சொல்லவேண்டும், அர்ஜுனா, தீர்மானத்தை அதன் பிறகு சொல்லவேண்டும் " என்றார் கிழவர்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான் : " தாத்தாஜீ, ஸமாதானத்தில் கர்ணன் மேலாகவும் நான் தாழ்வாகவும் இருக்கிறோம். சண்டை நடந்தால் உண்மை வெளிப்படும் " என்றான்.

அதற்குப் பீஷ்மாச்சார்யர் : " குழந்தாய், தர்மம் மேன்மையடையும். சண்டையாலேனும், சமாதானத்தாலேனும். தர்மம் வெல்லத்தான் செய்யும். ஆதலால் உன்

மனதில் கோபங்களை நீக்கி ஸமாதானத்தை நாடு. மனுஷ்ய ஜீவரெல்லாம் உடன் பிறந்தாரைப்போலே. மனுஷ்யர் பரஸ்பரம் அன்போடிருக்கவேண்டும். அன்பே தாரகம். முக்காலும் சொன்னேன். அன்பே தாரகம்" என்று சொல்லிக் கண்ணீர் ஒரு திவலை உதிர்த்தார்.

சில தினங்களுக்குக் கப்பால் அஸ்தினபுரத்துக்கு வேதவியாஸர் வந்தார். அர்ஜுனன் அவரிடம் போய்ச் சண்டை நல்லதா, ஸமாதானம் நல்லதா என்று கேட்டான்.

அப்போது வேதவியாஸர் சொல்லுகிறார்: "இரண்டும் நல்லன. சமயத்துக்குத் தக்கபடிச் செய்யவேண்டும்" என்றார்.

பல வருஷங்களுக்கப்பால் காட்டில் இருந்துகொண்டு துர்யோதனாதிகளுக்குத் தூது விடுக்கு முன்பு, அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அழைத்து, "கிருஷ்ணா, சண்டை நல்லதா, ஸமாதானம் நல்லதா?" என்று கேட்டான்.

அதற்குக் கிருஷ்ணன்: "இப்போதைக்கு ஸமாதானம் நல்லது. அதனாலே தான் ஸாமாதானம் வேண்டி ஹஸ்தினா புரத்திற்குப் புறப்படப் போகிறேன்" என்றாராம்.

தேவ விகடம்

நாரதர் கைலாஸத்துக்கு வந்தார். நந்திகேசுரர் அவரை நோக்கி, "நாரதரே, இப்போது ஸ்வாமி தரிசனத்துக்கு ஸமய மில்லை. அந்தப்புரத்தில் ஸ்வாமியும் தேவியும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு ஜாமம் சென்ற பிறகு தான் பார்க்க முடியும். அதுவரை இங்கு உட்கார்ந் திரும்; ஏதேனும் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம்" என்றார். அப்படியே நாரதர் வலப்பக்கம் உட்கார்ந்தார். அங்கே பிள்ளையாரும் வந்து சேர்ந்தார். பக்கத்தில் நின்ற பூதமொன்றை நோக்கி நந்திகேசுரர் "முப்பது வண்டி கொழுக்கட்டையும், முந்நூறு குடத்தில் பாயஸமும், ஒரு வண்டி நிறைய வெற்றிலை பாக்கும் கொண்டு வா" என்று கட்டளையிட்டார்.

இமைத்த கண் மூடு முன்பாக மேற்படிப் பூதம் பக்ஷணாதி களைக் கொண்டு வைத்தது. பிள்ளையார் கொஞ்சம் சிரம பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டார். நாரதரோ ஒரு கொழுக்

கட்டை யெடுத்துத் தின்று அரைக் கிண்ணம் ஜலத்தைக் குடித்தார். நந்திகேசுரர் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு மூட்டை பருத்தி கொட்டையையும், இரண்டு கொள்ளு மூட்டைகளையும், அப்படியே இரண்டு மூட்டை உளுந்தையும், இரண்டு மூன்று கட்டுப்புல்லையும் ஒரு திரணம் போலே விழுங்கிவிட்டுக் கொஞ்சம் தீர்த்தம் சாப்பிட்டார்.

பிறகு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினார்கள்;

பிள்ளையார் கேட்டார்—நாரதரே, ஸமீபத்தில் ஏதேனும் கோள் இழுத்து விட்டீரா ? எங்கேனும் கலகம் விளைவித்தீரா ?

நாரதர் சொல்லுகிறார் : கிடையாது ஸ்வாமி, நான் அந்தத் தொழிலையே விட்டுவிடப் போகிறேன். இப்போதெல்லாம் தேவாசுரர்களுக்குள்ளே சண்டை மூட்டும் தொழிலை ஏறக் குறைய நிறுத்தியாய்விட்டது. மனுஷ்யர்களுக்குள்ளே தான் நடத்தி வருகிறேன்.

பிள்ளையார் : சமீபத்தில் நடந்ததைச் சொல்லும்.

நாரதர் சொல்லுகிறார் : விழுப்புரத்திலே ஒரு செட்டியார், அவன் பெரிய லோபி, தஞ்சாவூரிலே ஒரு சாஸ்திரி, அவன் பெரிய கர்வி. செட்டிக்குச் செலவு மிகுதிப்பட்டுப் பார்ப்பானுக்குக் கர்வம் குறையும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆறு மாதத்துக்கு முன்பு இந்த யோசனையெடுத்தேன். நேற்றுத்தான் முடிவு பெற்றது. முதலாவது, பார்ப்பான் விழுப்புரத்துக்கு வரும்படிச் செய்தேன்.

பிள்ளையார் :—எப்படி ?

நாரதர் : செட்டியின் ஸ்வப்பனத்திலே போய்த் தஞ்சாவூரில் இன்ன தெருவில் இன்ன பெயருள்ள சாஸ்திரியிருக்கிறார். அவரைக் கூப்பிட்டால், உனக்குப் பலவிதமான தோஷ சாந்திகள் செய்வித்து ஆண் பிள்ளை பிறக்கும்படிச் செய்வார் என்று சொன்னேன். அப்படியே செட்டியினிடம் போனால் உனக்குப் பணமும் கீர்த்தியும் மிகுதிப்பட வழியுண்டென்று பார்ப்பானுடைய கனவிலே போய்ச் சொன்னேன். செட்டி காயிதம் போடு முன்பாகவே பார்ப்பான் விழுப்புரத்தில் செட்டி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். செட்டி குழந்தை

பிறக்கும்படி ஹோமம் பண்ணத் தொடங்கினான். பார்ப்பான் காசை அதிகமாகக் கேட்டான். பாதியிலே செட்டி ஹோமத்தை நிறுத்தி விட்டுப் பார்ப்பானை வீட்டுக்குப் போகும்படிச் சொல்லி விட்டான். பிறகு பக்கத்துத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் ஒரு வருஷகாலமிருந்து பகவத்கீதைப் பிரசங்கம் செய்யும்படிச் சாஸ்திரியை அந்த வீட்டுப் பிரபு வேண்டிக் கொண்டான். மேற்படிப் பிரபுவுக்கும் அந்தச் செட்டிக்கும் ஏற்கெனவே மனஸ்தாபம். செட்டி தனக்கு முப்பதினாயிரம் பொன் கொடுக்க வேண்டுமென்று அந்தப் பிரபு நியாயஸ்தலத்தில் வழக்குப் போட்டிருந்தான். செட்டி அந்தப் பணத்தைத் தான்கொடுத்து விட்டதாகவும், நம்பிக்கையினால் கையெழுத்து வாங்கத் தவறினதாகவும், வேறு ஒன்றும் சொல்ல வேண்டிய தில்லை என்றும், சொன்னான். நியாயஸ்தலத்தில் செட்டி வாதத்திற்குத் தக்க ஆதாரமில்லை என்றும், பிரபுவுக்குப் பணம் செலவுட்பட கொடுக்க வேண்டும் என்றும் தீர்ப் பாயிற்று.

செட்டியினிடமிருந்த (கழனித் தொழில்) அடிமை யொருவன் கள்ளுக்குக் காசு வாங்குவதற்காக இவனிடம் வந்து, செட்டியாருக்கு யாரோ ஒரு ஐயர் சூனியம் வைக்கிறா ரென்று மாரியம்மன் ஆவேசம் வந்தபோது தன்னுடைய பெண்டாட்டி சொன்னதாகச் சொல்லிவிட்டான். செட்டி தன் னுடைய எதிரி வீட்டில் போய் இருந்து தஞ்சாவூர்ப் பார்ப்பானே சூனியம் வைக்கிறானென்றும், அதனாலேதான் எதிரிக்கு வழச்கு ஜயமாகித் தனக்குத் தோற்றுப்போய் விட்டதென்றும், உறுதியாக நினைத்துக்கொண்டான். ஒரு மஷனுனை அனுப்பித் தன் எதிரியின் வீட்டிலே எதிரியும் சாஸ்திரியும் என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறார்களென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படி ஏற்பாடு செய்தான். அந்த ஆளுக்கு மூன்று பொன் கொடுத்தான். இந்த வேவுக்காரன் போய்க் கேட்கையிலே அந்தச் சாஸ்திரியும், வீட்டுக்காரப் பிரபுவும் வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"பிரமந்தான் ஸத்தியம்,
மற்றதெல்லாம் சூன்யம்"

என்று சாஸ்திரி சொன்னான். இதைக் கேட்டு வேவுகாரன் செட்டியினிடம் வந்து எதிரி பக்கத்துக்குச் சூனியம் வைக்க வேண்டுமென்று பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று கதை சொன்னான். செட்டி "பிரமாணம் பண்ணுவாயா?" என்று

கேட்டான். "நிச்சயமாகப் பிரமாணம் பண்ணுவேன். சாஸ்திரி வாயினால் சூனியம் என்று சொன்னதை என்னுடைய காதினால் கேட்டேன். நான் சொல்வது பொய்யானால் என் பெண்டாட்டி வாங்கியிருக்கும் கடன்களையெல்லாம் மோட்டுத் தெருப் பிள்ளையார் கொடுக்கக் கடவது" என்று வேவுகாரன் சொன்னான்; இப்படி நாரதர் சொல்லி வருகையிலே, பிள்ளையார் புன்சிரிப்புடன் "அடா! துஷடப் பயலே! அவன் பெண்டாட்டியினுடைய கடன்களையெல்லாம் நானா தீர்க்கவேண்டும்! இருக்கட்டும். அவனுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறேன்" என்றார்.

அப்பால் நாரதர் சொலுகிறார்:

ஷை வேவுகாரன் வார்த்தையைக் கொண்டு செட்டி தன் எதிரியையும் எதிரிக்குத் துணையான தஞ்சாவூர் சாஸ்திரியையும் பெரிய நஷ்டத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் இடமாக்கி விடவேண்டுமென்று துணிவு செய்துகொண்டான். ஒரு கள்ளனைக் கூப்பிட்டுத் தன் எதிரி வீட்டில் போய்க்கொள்ளையிடும்படிக்கும், சாஸ்திரியின் குடுமியை நறுக்கிக்கொண்டு வரும்படிக்கும் சொல்லிக் கைக்கூலியாக நூறு பொன் கொடுத்தான். இதுவரை செட்டியின் அழுக்குத் துணியையும், முகவளையையும் கண்டு செட்டி ஏழையென்று நினைத்திருந்த கள்ளன், செட்டி நூறு பொன்னைக் கொடுத்ததிலிருந்து இவனிடத்தில் பொற்குவையிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டான். மறு நாள் இரவிலே நான்கு திருடரை அனுப்பிச் செட்டி வீட்டிலிருந்த பொன்னையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டுபோய்விட்டான்.

செட்டியினிடம் கொண்ட பொருளுக்குக் கைம் மாறாக அவனிடம் ஏதேனும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்துச் செட்டியின் கட்டளைப்படியே சாஸ்திரியின் குடுமியை நறுக்கிச் செட்டியிடம் கொண்டு கொடுத்தான். பொன் களவுபோன பெட்டியிலே இந்தக் குடுமியை வாங்கிச் செட்டி பூட்டி வைத்துக்கொண்டான். பார்ப்பான் கர்வமடங்கித் தஞ்சாவூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். நேற்று மாலையிலே தான் தஞ்சாவூரில் தன் வீட்டிலே போய் உட்கார்ந்து, "தெய்வமே, நான் யாருக்கும் ஒரு தீங்கு நினைத்ததில்லையே! அப்படியிருந்தும் எனக்கு இந்த அவமானம் வரலாமா?" என்று நினைத்து அழுதுகொண்டிருந்தான்.

அப்போது நான் ஒரு பிச்சைக்காரன் வேஷத்துடன் வீதியிலே பின்வரும் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு போனேன் :—

"கடலைப் போலே கற்றோ மென்றே
கருவங் கொண்டாயே
கல்லா ரென்றே நல்லார் தம்மைக்
கடுமை செய்தாயே"

இவ்வாறு நாரதர் சொல்லிய போது நந்திகேசுரார் "இந்தக் கதை நடந்ததா? கற்பனையா?" என்று கேட்டார். நாரதர் "கற்பனைதான்; சந்தேகமென்ன?" என்றார். பிள்ளையார் கோபத்துடன் "ஏன் காணும்" நிஜம் போல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தீரே! உண்மை யென்றல்லவோ நான் இதுவரை செவிகொடுத்துக் கேட்டேன். இதெல்லாம் என்ன, குறும்பா உமக்கு?" என்றார்.

"குறும்பில்லை. வேண்டுமென்று தான் பொய்க் கதை சொன்னேன்" என்று நாரதர் சொன்னார்.

"ஏன்?" என்றார் பிள்ளையார்.

அதற்கு நாரதர் :—நந்திகேசுரருக்குப் பொழுது போக்கும் பொருட்டாகக் கதை சொல்லச் சொன்னார்; சொன்னேன். தாங்கள் கேட்டதையும் அதோடு சேர்த்துக் கொண்டேன்" என்றார்.

"'நான் கேட்டதை விளையாட்டாக்கி' நீர் நந்திக்குத் திருப்தி பண்ணினீரா? என்ன நந்தி இது? எஜமான் பிள்ளை நானு, நீயா?" என்று பிள்ளையார் கோபித்தார்.

அப்போது நந்திகேசுரர் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு: "பிள்ளையாரே, உனக்கு எவ்வளவு கொழுக்கட்டை கொடுத்தாலும் ஞாபகமிருப்பதில்லை. வாயில் காக்கும் வேலை எனக்கு; உனக்குப் பொழுது போகாது போனால் வேலை செய்பவரை வந்து தொல்லைப் படுத்துகிறாயா" முருகக் கடவுள் இப்படியெல்லாம் செய்வது கிடையாது. அவர் மேலே தான் அம்மைக்குப் பக்ஷம். நீர் இங்கிருந்து போம். இல்லாவிட்டால் அம்மையிடம் போய்ச் சொல்லுவேன்" என்றார்.

அப்போது நாரதர் சிரித்து :—"தேவர்களுக்குள்ளே கலக முண்டாக்கும் தொழிலை நான் முழுதும் நிறுத்திவிடவில்லை" என்றார்.

பிள்ளையாரும், நந்திகேசுரரும் வெட்கமடைந்து நாரதருடைய தலையில் இலேசான வேடிக்கைக் குட்டு இரண்டு குட்டினார்கள்.

அப்போது நாரதர் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் :— நேற்றுக் காலையிலே பிருஹஸ்பதியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவர் இன்று என்னுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்திற்குள்ளே அவருடைய கிரகம் நுழையப் போகிறதென்றும், அதனால் இன்று என்னுடைய தலையில் நந்திகேசுரரும், பிள்ளையாரும் குட்டுவார்களென்றும் சோதிடத்திலே பார்த்துச் சொன்னார். உம்முடைய கிரகசாரங்களெல்லாம் நம்மிடத்திலே நடக்காதென்று சொன்னேன். பந்தயம் போட்டோம். நீங்கள் இருவரும் என்னைக் குட்டினால் நான் அவரிடத்தில் பதினாயிரம் பஞ்சாங்கம் விலைக்கு வாங்குவதாக ஒப்புக்கொண்டேன். நீங்கள் குட்டாவிட்டால் நமக்குத் தேவலோகத்தில் ஆறு ஸங்கீதக்கச்சேரி இந்த மாதத்தில் ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தார். அவர் கக்ஷி வென்றது. பதினாயிரம் பஞ்சாங்கம் விலைக்கு வாங்க வேண்டும்.

இப்போது பிள்ளையார் இரக்கத்துடன் “ பதினாயிரம் பஞ்சாங்கத்துக்கு விலையென்ன ? ”—என்று கேட்டார்.

நாரதர், “ இருபதினாயிரம் பொன்னாகும் ” என்றார். பிள்ளையார் உடனே ஒரு பூதத்தைக் கொண்டு நாரதரிடம் இருபதினாயிரம் பொன் கொடுத்துவிடச் சொன்னார். பூதம் அப்படியே அரண்மனைப் பணப்பெட்டியிலிருந்து இருபதினாயிரம் பொன் நாரதரிடம் கொடுத்துப் பிள்ளையார் தர்மச் செலவு என்று கணக்கெழுதி விட்டது. பிறகு பிள்ளையார் நாரதரை நோக்கி “ இந்தப் பந்தயக்கதை மெய்யா ? அல்லது, இதுவும் பொய்தானா ? ” என்று கேட்டார்.

“ பொய்தான் ; சந்தேக மென்ன ? ” என்றுசொல்லிப் பணத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு நாரதர் ஓடியே போய் விட்டார்.

அபயம்

காட்டில் ஒரு ரிஷி பதினாறு வருஷம் கந்த மூலங்களை உண்டு தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் பெயர் வாமதேவர். ஒரு நாள் அவருக்குப் பார்வதி பரமேசுரர்

பிரத்யக்ஷமாகி " உமக்கு என்ன வரம் வேண்டும் ? " என்று கேட்டார்கள். " நான் எக்காலத்திலும் சாகாமல் இருக்க வேண்டும் " என்று வாமதேவ ரிஷி சொன்னார். அந்தப் படியே வரம் கொடுத்து விட்டுப் பார்வதி பரமேசுரர் அந்தர்த் தானமாய் விட்டனர்.

அந்த வரத்தை வாங்கிக்கொண்டு வாமதேவ ரிஷி காசி நகரத்தில் கங்காநதி தீரத்தில் ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு அங்கே குடியிருந்தார். அவரிடத்தில் காசிராஜன் வந்து தனக்கு ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கவேண்டும் என்று கேட்டான்.

அப்போது வாமதேவர் சொல்லுகிறார் : " ராஜனே, எப்போதும் பயப்படாமல் இரு, பயமில்லாத நிலைமையே தெய்வம். பயத்தை விட்டவன் தெய்வத்தைக் காண்பான் " என்றார்.

இது கேட்டுக் காசிராஜன் சொல்லுகிறான் : " முனிவரே, நான் ஏற்கெனவே பூமண்டலாதிபதியாக வாழ்கிறேன். எனக்கு எதிலும் பயமில்லை " என்றான்.

வாமதேவர் : " நீ பூமி முழுவதையும் ஆளவில்லை. உன்னைவிடப் பெரிய மன்னர் பூமியில் ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவனாவது உன்மீது படையெடுத்து வந்தால் நீ நடுங்கிப் போவாய். மேலும் இந்த நிலையில் நீ உனது பத்தினிக்குப் பயப்படுகிறாய். மந்திரிகளுக்குப் பயப்படுகிறாய். வேலைக்காரருக்குப் பயப்படுகிறாய். குடிகளுக் கெல்லாம் பயப்படுகிறாய். விஷ ஜந்துக்களுக்கு பயப்படுகிறாய். மரணத்துக்குப் பயப்படுகிறாய். நீ பயமில்லை என்று சொல்வது எனக்கு நகைப்பை உண்டாக்குகிறது " என்றார்.

இதைக்கேட்டு காசிராஜன் : " இவ்விதமான பயங்கள் தீர்வதற்கு வழி யுண்டோ ? " என்று வினவினான்.

அதற்கு வாமதேவர் சொல்லுகிறார் : " அடே ராஜா, நீ மூடன் " என்றார்.

காசிராஜா அவரைக் கையினாலே ஒரு அடி அடித்தான்.

அப்போது வாமதேவர் : " அடே ராஜா, நீ எத்தனை அடி அடித்தபோதிலும் மூடன்தான் " என்று சொன்னார். காசி ராஜா தன் தலை தெரியாமல் கோபப்பட்டு வாமதேவர் கையிலிருந்த வேத புஸ்தகத்தை வாங்கிக்கிழித்துப் போட்டான்.

அப்போது வாமதேவர்: "அடே ராஜா, வேதத்தைக் கிழித்தாய். இதற்குத் தெய்வத்தின் தண்டனை உண்டாக லாம்" என்று சொன்னார்.

அதற்குக் காசிராஜா: "ஏ வேதரிஷீ, தெய்வத்துக்குக் கண் உண்டு. அறியாமல் செய்த குற்றத்துக்குத் தண்டனை இல்லை. நான் வேதநூல் என்பதைப் பார்க்கவில்லை. அடித்தும் பயன்படாத உன்னை என்ன செய்வதென்று தெரி யாமல் கோபாக்ராந்தனாய் அஞ்ஞானத்திலே செய்தேன். என்னைத் தெய்வம் க்ஷமிக்கும். உனக்கும் க்ஷமையுண் டாகுக" என்றான்.

அப்போது வாமதேவர்: "அடே ராஜா, நீ நம்முடைய சிஷ்யனாகத் தகும். கோபம் வருவது க்ஷத்ரிய குணம்; அதே க்ஷத்ரிய தர்மம்; அதைக் கைவிடாதே. இதற்கு மேல் மற்றொரு விஷயம் சொல்லுகிறேன் கேள். நமக்கு இந்த உலகம் கடுகு மாத்திரம். உலகம் சின்னக் கடுகு. அதற்கு வெளிப் புறத்திலே நாம் நின்று அதனை நாம் பார்வையிடுகிறோம். நாம் நிற்பது பிரம்ம ஸாயுஜ்ய பதவியிலே. பிரம்ம ஸாயுஜ்ய பதவியிலே இருப்பவன் ப்ராம்மணன். இந்தக் கொள்கையை நீயும் கூடியவரை அனுஸரித்தால் உனக்கும் நன்மையுண்டாகும். இந்த ஸமயம் உனக்கு நாம் அபயம் கொடுத்தோம். நமக்குப் பார்வதி பரமேச்வரர் சாகாத வரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே உனக்கும் பாகம் கொடுத்தோம். ஏனென்றால் அது வற்றாத அமிர்தம். இனிமேல் ப்ராம்மணர்களை அவஸரப்பட்டு அடிக்காதே. ஸௌக்கியமாக அமிர்த முண்டிரு" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனதாக ஒரு பெரியவர் என்னிடம் ஒரு கதை சொன்னார்.

மழை

ஓம், ஓம், ஓம், என்று கடல் ஒலிக்குது. காற்று சுழித்துச் சுழித்து வீசுது. மணல் பறக்குது, வான் இருளுது. மேகம் சூழுது. கடற்கரையில் காற்று வாங்க வந்த ஜனங்கள் கலைந்து வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

நானும், ராமராயரும், வேணு முதலியும், வாத்தியார் பிரமராய ஐயரும் இன்னும் சிலருமாகக் கடற்கரை மணல் மேலே உட்கார்ந்து வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். மின்னல்வெட்டு அதிகப்படுகிறது. ஏபத்திரி ஏழு அல்லது ஏழரை மணி இருக்கலாம்.

" நாமும் எழுந்து வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான் " என்று ராமராய ஐயர் சொன்னார்.

வேணு முதலி பாடுகிறான்.—

காற்றடிக்குது கடல் குமுறுது
  கண்ணை விழிப்பாய் நாயகனே
தூற்றல் கதவு, சாரை மெல்லாம்
  தொளைத் தடிக்குது கூடத்திலே—மழை
தொளைத் தடுக்குது கூடத்திலே "

" பாட்டெல்லாம் சரிதான் ; ஆனால் மழை பெய்யாது " என்று ராமராயர் மற்றொரு முறை வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

" பந்தயம் என்ன போடுகிறீர் ?" என்று பிரமராய ஐயர் கேட்டார்.

" மழை பெய்தால் நான் உமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன் ; அதாவது இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் மழை பெய்யாது என்று நான் சொல்லுகிறேன் ; பெய்தால் நான் உமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுப்பேன். பெய்யாவிட்டால் நீர் நமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுப்பீரா ?" என்று ராமராயர் சொன்னார்.

பிரமையர் " சரி " யென்றார். அப்போது என் தோள்மேலே ஒரு தூற்றல் சொட்டென்று விழுந்தது. நான் " தூற்றல் போடுகிறது " என்று சொன்னேன். " இல்லை " என்று ராமராயர் சொன்னார். " என் மேல் ஒரு தூற்றல் விழுந்தது " என்று சொன்னேன். அதற்கு ராமராயர் " அலையிலிருந்து ஒரு திவலை காற்றிலே வந்து பட்டிருக்கும். அது மழைத் தூற்றலன்று " என்றார். " சரி " என்று சும்மா இருந்து விட்டேன்.

" என் மேலே ஒரு தூற்றல் விழுந்தது " என்று பிரமராய ஐயர் கூவினார்.

" இதுவும் அலையிலிருந்து தான் வந்திருக்கும் " என்று ராமராயர் சொன்னார்.

" அதெப்படித் தெரியும் ?" என்று பிரமராய ஐயர் சொல்வதற்குள்ளாகவே தூற்றல் பத்துப் பன்னிரண்டு எல்லார் தலையிலும் விழுந்தது.

" ராமராயருக்குப் பந்தயம் தோற்றுப் போய்விட்டது " என்று நான் சொன்னேன்.

" இல்லை. இது தூற்றல். நான் சிறு தூற்றல் கூடப் போடாதென்று சொல்லவில்லை. மழை பெய்யாதென்று சொன்னேன். சிறு தூற்றல் மழையாக மாட்டாது. இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இங்கே இருக்கலாம். அது வரை மழை பெய்யாது என்று நிச்சயமாக இப்போதும் சொல்லுகிறேன் " என்று ராமராயர் சித்தாந்தம் செய்தார். வானம் அதிகமாகக் கறுத்து விட்டது. இருள்கக்கிக் கொண்டு மேகத்திரள் யானைத்திரள் போலே தலை மீது போகலாயிற்று. தூற்றல் போடவில்லை. நின்று போய் விட்டது. ஆனால் இருள் மேன்மேலும் அதிகப்படுகிறது.

அப்போது நான் சொன்னேன்: " மழை பெய்தாலும் சரி; பெய்யாவிட்டாலும் சரி, நாம் இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும் " என்று சொல்லி எழுந்தேன்.

" தாங்கள் முதலாவது போங்கள். நானும் பிரமராய ஐயரும் இங்கே கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு வருகிறோம் " என்று ராமராயர் சொன்னார்.

சரி யென்று சொல்லி நானும் வேணு முதலியும் புறப்பட்டோம். மற்றவர்கள் அத்தனை பேரும் பந்தய விஷயத்திலேயே கவனமாக அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாங்கள் புறப்பட்டு நூறடி தூரம் வருமுன்னாகவே மழைத் தூற்றல் வலுக்கத் தொடங்கிற்று. கொஞ்சம் ஓடிக் கடற் பாலத்தருகே சுங்கச் சாவடியில் போய் ஒதுங்கினோம். மழை வர்ஷமாகச் சொரிந்தது. ராமராயரும், பிரமராய ஐயரும் மற்றோரும் குடல் தெறிக்க ஓடிவந்து சேர்ந்தார்கள். நானும் வேணு முதலியும் கொஞ்சம் நனைந்து போயிருந்தோம். மற்றவர்கள் ஊறுகாய் ஸ்திதியில் இருந்தார்கள்.

மழை முழங்குகிறது. மின்னல் சூறை யடிக்கிறது. சுருள் மின்னல், வெட்டு மின்னல், வட்ட மின்னல், ஆற்று மின்னல்.—

மின்னல் வீச்சிலே கண் கொள்ளை போகிறது. இடிஎன்றால் இடியா? நம்முடைய ஸ்நேஹிதர் பிரமராய ஐயருக்குத் தொண்டை இடிபோலே கர்ஜனை செய்வதை யொட்டி, அவர் மாலைதோறும்பேசுகிற திண்ணைக்கு இடிப்பள்ளிக்கூடம் என்று பெயர் சொல்வார்கள் என்கிற விஷயம் முந்தி ஒரு தரம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவரெல்லாம் இந்தநிஜ இடியைக் கண்டுகலங்கிப் போய்விட்டார். ராமராயருக்குமனத்துக்குள்ளே

பயம் ; வெளிக்குப் பயத்தைக் காட்டினால் அவமானம் என்பது ராமராயருடைய கொள்கை. ஆதலால் அவர் வேஷ்டியைப் பிழிந்து தாடியைத் துவட்டிக் கொண்டு "ஓம் சக்தி" "ஓம் சக்தி" என்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்.

வேணு முதலி பாடத் தொடங்கினான் :—

திக்குக்கள் எட்டும் சிதறி—தக
தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம்
பக்க மலைகள் உடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது, பாயுது, பாயுது, தாம் தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது, சாயுது, சாயுது, பேய் கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட
வெட்டி யடிக்குது மின்னல்—கடல்
வீரத் திரை கொண்டு விண்ணை யடிக்குது
கொட்டி யிடிக்குது மேகம்—கூ
கூ வென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று,
சட்டச் சட, சட்டச் சட, டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்
எட்டுத் திசையும் இடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா தம்பி வீரா !—

தக்கத் தக, தக்கத் தக, தித்தோம் !

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டு வேணு முதலி குதிக்கத் தொடங்கினான். காற்று ஹூ ஹூ ஹூ என்று கத்துகிறது. வேணு முதலியும் கூடவே கத்துகிறான். இடி நகைக்கிறது. வேணு முதலி அதனுடன்கூட நகைக்கிறான்.

இவன் குதிக்கிற மாதிரியைக்கண்டு பக்கத்தில் இருந்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பயம் தெளிந்தது.

ராமராயர் "ஓம் சக்தி" மந்திரத்தாலே பயத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொண்டு "மஹா ப்ரக்ருதி வீரரஸம் காட்டுகிறாள்" என்று சொன்னார். "ரெளத்ர ரஸம்" என்று பிரமராய ஐயர் திருத்திக் கொடுத்தார். "இரண்டும் ஒன்றுதான்" என்று ராமராயர் மனதறிந்து பொய் சொன்னார். எதிரியை வார்த்தை சொல்ல விடக்கூடா தென்பது ராமராயருடைய கொள்கை. இப்படி யிருக்கையிலே மழை கொஞ்சம்

கொஞ்சம் குறையலாயிற்று. நெடுநேரம் அங்கே நின்றோம். ராமராயருக்கு ஸாயங்காலமே கொஞ்சம் ஜலதோஷம்; மழையில் உடம்பு விறைக்கத் தொடங்கிற்று. இதை வேணு முதலி கண்டு அவரை இரண்டு கையாலும் மூட்டை போலே தூக்கி நிமிர்ந்து நின்று தலைக்கு மேலே கை யெட்டும் வரை கொண்டு போய்த் தொப்பென்று தரையின் மேலே போட்டான். "அட மூடா!" என்று சொல்லி ராமராயர் எழுந்து நின்றுகொண்டு, "உடம்பெல்லாம் சுடக்கெடுத்தது போல் நேராய்விட்டது. உடம்பில் உஷ்ணம் ஏறிவிட்டது. இப்போது குளிர் தெரியவில்லை" என்று சொன்னார்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மழை நின்றது. நாங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினோம். வரும் வழியே வேணு முதலி பாடுகிறான் :—

அண்டங் குலுங்குது தம்பி—தலை
ஆயிரந் தூக்கியச் சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக்குதித் திடுகின்றான்—திசை
வெற்புக் குதிக்குது வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார்—என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு கண்டோம்
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண்முன்பு கண்டோம்!
தக்கத்தகத் தக்கத்தக தித்தோம்.

மறுநாள் காலையில் ராமராயர் பிரமராய ஐயருக்குப் பந்தய ரூபாய் பத்தும் செலுத்திவிட்டார்.

பிங்கள வருஷம்

வேதபுரத்துக்கு வடக்கே இரண்டு கல் தூரத்தில், சித்தாந்தசாமி கோவில் என்றொரு கோயில் இருக்கிறது. அதற்கருகே ஒரு மடம். அந்த மடத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு சித்தாந்தசாமி என்ற பரதேசி ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய ஸமாதியிலேதான் அந்தக் கோயில் கட்டியிருக்கிறது. கோயில் மூலஸ்தானத்துக்கெதிரேயுள்ள மண்டபத்தில், நாளது சித்திரை மாதம் பதினோராந்தேதி திங்கட்கிழமை காலை ஒன்பது மணி நேரத்துக்கு முன்னாகவே நானும் என்னுடன் நாராயணசாமி என்றொரு பிராமணப் பிள்ளையும் வந்து உட்கார்ந்தோம். பகல் முழுதும்

ஊருக்கு வெளியே தனியிடத்தில் போயிருந்து உல்லாசமாகப் பொழுது கழிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வந்தோம். எப்போதும் வழக்கம் எப்படி யென்ருல், மடுவில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு மாந்தோப்புக்களில் பொழுது போக்குவோம். புயற் காற்றடித்த பிறகு மாந்தோப்புகளில் உட்கார நிழல் கிடையாது. ஆதலால் மேற்படிக் கோயில் மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். கோயிலைச் சூழ நான்கு புறத்திலும் கண்ணுக் கெட்டினவரை தென்னை மரங்கள் விழுந்து கிடந்தன. பல வளைந்து நின்றன. சில மரங்கள் தலை தூக்கி நேரே நின்றன. புயற்காற்று சென்ற வருஷம் கார்த்திகை மாதத்தில் அடித்தது. ஐந்தாறு மாதங்களாயும், இன்னும் ஒடிந்து கிடக்கும் மரங்களை யெடுத்து யாதேனும் பயன் படுத்த வழி தெரியாமல் ஜனங்கள் அவற்றை அப்படியே போட்டு வைத்திருக்கிருர்கள். இதைப் பார்த்து விட்டு என்னேடிருந்த நாராயணஸாமி சொல்லுகிருன் :

“ கேட்டீரா, காளிதாஸரே, இந்த ஹிந்து ஜனங்களைப் போலச் சோம்பேறிகள் மூன்று லோகத்திலுமில்லை. இந்த மரங்களை வெட்டி யெடுத்துக்கொண்டுபோய் எப்படியேனும் உபயோகப்படுத்தக்கூடாதா ? விழுந்தால் விழுந்தது ; கிடந்தால் கிடந்தது ; ஏனென்று கேட்பவர் இந்தியாவில் இல்லை. பாமர தேச மையா ! பாமர தேசம் ! ” என்ருன். நான் அங்கே தனிமையையும் மௌனத்தையும் வேண்டி வந்தவன் ஆனபடியினல் அவனை நோக்கி “ நாராயணு ; ஹிந்துக்கள் எப்படியேனும் போகட்டும். தனி யிடம் ; இங்கு மனுஷ்ய வாசனை கிடையாது ; எவ்விதமான தொந்தரவும் இல்லை. மடத்துப் பரதேசிகள் கூடப் பிச்சைக்குக் கிளம்பி யிருக்கிருர்கள். பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவார்கள். சிவசிவா என்று படுத்துத் தூங்கு ” என்றேன். அவனும் அப்படியே சரியென்று சொல்லி மேல் உத்தரீயத்தை விரித்துப் படுத்தான். உடனே தூங்கிப் போய்விட்டான். என் கையில் “ குருபரம்பரா ப்ரபாவம் ” என்ற வைஷ்ணவ நூலொன்று கொண்டுவந்திருந்தேன். சட்டைத் துணிகளை யெல்லாம் கழற்றித் தலைக்குயரமாக வைத்துக்கொண்டு நானும் படுக்கை போட்டேன். அந்தப் புஸ்தகத்தில் “ ப்ரவேசம் ” என்ற முகவுரையில் பாதி வாசிக்கும்போதே எனக்கும் நல்ல தூக்கம் வந்தது. ஜில்ஜில்லென்று காற்று சுற்றிச் சுற்றி யடித்தது. கண் சொக்கிச் சொக்கித் தூங்கிற்று, விழித்து விழித்துத் தூங்கி பின்பு கடைசியாக எழுந்தபோது பகல் பதினேரு மணியாய்விட்டது. எழுந்தவுடனே கோயிற

கிணற்றில் ஜல மிறைத்து ஸ்நானம் பண்ணினேம். அந்தக் கிணற்று ஜலம் மிகவும் ருசியுள்ளது. நன்ருகத் தெளிந்தது. ஸ்நாநத்தினுடைய இன்பம் வர்ணிக்க முடியாது. பிறகு வேதபுரத்திலிருந்து ஒருவன் ஆஹாரம் கொண்டு வந்தான். சாப்பிட்டுத் தாம்பூலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது கோயிலுக்கெதிரேயுள்ள அல்லிக் குளத்தில் நாலைந்துபேர் வந்து குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். "நேர்த்தியான கிணற்று ஜல மிருக்கும்போது, அதை இறைத்துக் குளிக்காமல், அழுக்குக் குளத்திலே குளிக்கிற மூடர்களைப் பார்த்தீரா ?" என்று நாராயணசாமி முணு முணுத்தான். அந்த நால்வருடைய பெயரெல்லாம் நான் விசாரிக்கவில்லை. அவர்கள் அப்போது பிங்கள வருஷத்துப் பலாபலன்களைப் பற்றி வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய ஸம்பாஷணையை இங்கு எழுத வேண்டுமாதலால், அவர்களுக்கு, நெட்டையன், கட்டையன், சொறியன், கரியன் என்ற கற்பனைப் பெயர்கள் கொடுக்கிறேன்.

சொறியன் சொல்லுகிருன் : புது வருஷத்துப் பஞ்சாங்கம் கேட்டீர்களா ? இந்த வருஷ மெப்படி ? ஜனங்களுக்கு நல்லதா கெட்டதா ?

கரியன் : நள வருஷத்திலே நாய் படும் கஷ்டம் ; பிங்கள வருஷத்தில் பின்னும் கொஞ்சம் கஷ்டம். ஜனங்களுக்குச் சுகமேது ?

கட்டையன் : நேற்றுப் பூமியிலே ஒரு நக்ஷத்திரம் வந்து மோதி, பூமி தூள்தூளாகச் சிதறிப் போகுமென்று ஒரு மாஸ காலமாக எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே பேச்சாய்க் கிடந்தது. ஒன்றும் நடக்க வில்லை. பொய் யென்கிறேன்.

நெட்டையன் : அட போடா ! தூள் தூளாகப் போகுமென்று நம்ம தமிழ்ச்சோசியன் சொல்லவில்லை. சீமைப் புளுகு !

கட்டையன் : தமிழ்ச் சோசியனுக்கு இப்படிப் பெரிய பொய் சொல்லத் தெரியாது. அவன் புளுகுகிற விதம் வேறே !

நெட்டையன் : அடபோடா ! தமிழினிலே ஒருத்தன் இரண்டு பேர் நிஜம் சொல்லுகிற சோசியனும் உண்டு. ஆனல் நிஜம் பேசுகிற சோசியனுக்கு ஊரிலே அதிக மதிப்புக் கிடையாது.

கட்டையன் : சோசிய சாஸ்திரமே பொய்யென்கிறேன். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நாராயண சாமி ஒருபுறம் கிளம்பிவிட்டான். அவன் சொல்லுகிறான் :—

“ என் காளிதாஸரே, அமெரிக்காவில் பெரிய பெரிய ஸயன்ஸ்கார சாஸ்திரிகள் கண்டுபிடித்துச் சொன்னது கூடப் பொய்யாகி விட்டதே ! இது பெரிய ஆச்சர்யம் ! பூமி தூளாகா விட்டாலும் ஒரு பூகம்பமாவது நடக்கு மென்று நான் எதிர்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், நேற்று ராத்திரி நம்ம தெருவில் அநேகர் தூங்கவேயில்லை. குழந்தை குட்டிகளை யெல்லாம் விழிக்க வைத்துக்கொண்டு கவலைப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். ஸயன்ஸ் பண்டிதர்கூடச் சில சமயங்களில் பொய் சொல்லத்தான் செய்கிறார்கள் ” என்றான்.

நான் குளத்தில் குளித்தவர்களுடைய சம்பாஷணையில் கவனம் செலுத்தினேன்.

நெட்டையன் சொல்லுகிறான்.—வேதப்புரத்திலே வெங்கா யக் கடைக்குப் பக்கத்து வீட்டிலே பெரியண்ண வாத்தியார் இருக்கிறாரே, தெரியுமா ? அவர் சோசியம் தப்பவே செய் யாது. அவர் எங்கள் தாத்தா செத்துப்போன நாள், மணி எல்லாம் துல்யமாகச் சொன்னார். பூமி வெடிக்காதென்றும், அது சீமைப் புளுகென்றும், அதை நம்பக் கூடாதென்றும் அவர் என்னிடம் பத்து நாளுக்கு முந்தியே சொன்னார். பெரியண்ண வாத்தியார் நாளது பிங்கள வருஷத்துக்குச் சொல்லிய பலன்களை யெல்லாம் அப்படியே சொல்லுகிறேன், கவனமாகக் கேளுங்கள்.

பிங்கள வருஷத்தில் நல்ல மழை பெய்யும், நாடு செழிக் கும், நாட்டுத் தானியம் வெளியே போகாது. ஏழைகளுக் குச் சோறு கொஞ்சம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். பசு முதலிய நல்ல ஜந்துக்கள் விருத்தியாகும். துஷ்ட ஜந்துக்கள் எல் லாம் செத்துப்போகும். தேள், பாம்பு, நட்டுவாய்க்காலி முதலியவற்றின் பீடை குறையும் ; பிணி குறையும் ; துர் மரணமும், அகால மரணமும் குறையும். வெளித் தேசங் களில் சண்டை நடக்கும் ; நம்முடைய தேசத்தில் சண்டை நடக்காமலே பல மாறுதல் ஏற்படும். ஜாதி பேதம் குறையும். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் படிப்பு விருத்தியாகும். ஜனங் களுக்குள்ளே தைரியமும், பலமும், வீரியமும், தெய்வ

பக்தியும் அதிகப்படும். நம்முடைய தேசம் மேன்மையடையும் என்று பெரியண்ண வாத்தியார் சொன்னதாக நெட்டையன் சொன்னான்.

"நாராயணஸாமி, கவனி" என்றேன்.

"பாமர ஜனங்களுடைய வார்த்தை" என்று நாராயண ஸாமி சொன்னான்.

"தெய்வ வாக்கு" என்று நான் சொன்னேன்.

பிறகு சிறிது நேரம் அந்தக் கோயிலில் சுகமாகப் பாட்டிலும் பேச்சிலும் பொழுது கழித்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து விட்டோம்.

காக்காய்ப் பார்லிமெண்ட்

நேற்று ஸாயங்காலம் என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டாக உடுப்பியிலிருந்து ஒரு சாமியார் வந்தார். "உம்முடைய பெயரென்ன?" என்று கேட்டேன். "நாராயணபரமஹம்ஸர்" என்று சொன்னார், "நீர் எங்கே வந்தீர்?" என்று கேட்டேன். "உமக்கு ஜந்துக்களின் பாஷையைக் கற்பிக்கும் பொருட்டாக வந்தேன். என்னை உடுப்பியிலிருக்கும் உழக்குப் பிள்ளையார் அனுப்பினார்" என்று சொன்னார். "சரி கற்றுக்கொடும்" என்றேன். அப்படியே கற்றுக் கொடுத்தார்.

காக்காய்ப் பாஷை மிகவும் சுலபம். இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் படித்து விடலாம்.

'கா' என்றால் 'சோறு வேண்டும்' என்றர்த்தம். 'கக்கா' என்றால் 'என்னுடைய சோற்றில் நீ பங்குக்கு வராதே' என்றர்த்தம். 'காக்கா' என்றால் 'எனக்கு ஒரு முத்தம் தாடி கண்ணே' என்றர்த்தம். இது ஆண் காக்கை பெண் காக்கையை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. 'கஹாகௌ' என்றால் 'சண்டை போடுவோம்' என்றர்த்தம். 'ஹாகா' என்றால் 'உதைப்பேன்' என்றர்த்தம். இந்தப்படி ஏறக்குறைய மனுஷ்ய அகராதி முழுதும் காக்கை பாஷையிலே, க, ஹா, க்ஹ, முதலிய ஏழெட்டு அக்ஷரங்களைப் பலவேறு விதமாகக் கலந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை முழுதும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல இப்போது சாவகாசமில்லை. பிறருக்குச் சொல்லவும் கூடாது.

அந்த நாராயண பரமஹம்ஸருக்குத் தமிழ் தெரியாது. ஆகையால் அவர் பத்திரிகைகளை வாசிக்கமாட்டார். இல்லாவிட்டால் நான் மேற்படி நாலைந்து வார்த்தைகள் திருஷ்டாந்தத்துக்காக எழுதினதினாலேயே அவருக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாய் விடும். ஒரு வார்த்தைகூட மற்றவர்களுக்குச் சொல்லக் கூடாதென்று என்னிடம் வற்புறுத்திச் சொன்னார். "போனால் போகட்டும், ஐயோ பாவம்" என்று நாலு வார்த்தை காட்டிவைத்தேன்.

இன்று ஸாயங்காலம் அந்தப் பாஷையைப் பரீக்ஷை செய்து பார்க்கும் பொருட்டாக, மேல் மாடத்து முற்ற வெளியிலே போய் உட்கார்ந்து பார்த்தேன். பக்கத்து வீட்டு மெத்தைச் சுவரின்மேல் நாற்பது காக்கை உட்கார்ந்திருக்கிறது. "நாற்பது காக்கைகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றன என்று பன்மை சொல்ல வேண்டாமோ?" என்று எண்ணிச் சில இலக்கணக்காரர்கள் சண்டைக்கு வரக்கூடும், அது பிரயோஜனமில்லை. நான் சொல்வதுதான் சரியான பிரயோகம் என்பதற்குப் போகர் இலக்கணத்தில் ஆதாரமிருக்கிறது. "போகர் இலக்கணம் உமக்கு எங்கே கிடைத்தது?" என்று கேட்கலாம். அதெல்லாம் மற்றொரு சமயம் சொல்லுகிறேன். அதைப் பற்றி இப்போது பேச்சில்லை. இப்போது காக்காய்ப் பார்லிமெண்டைக் குறித்துப் பேச்சு, அந்த நாற்பதில் ஒரு கிழக்காக்கை ராஜா. அந்த ராஜா சொல்லுகிறது:—"மனிதருக்குள் ராஜாக்களுக்கு உயர்ந்த சம்பளங்கள் கொடுக்கிறார்கள். கோடி ஏழைகளுக்கு அதாவது ஸாதாரணக் குடிகளுக்குள்ள சொத்தைவிட ராஜாவுக்கு அதிகச் சொத்து. போன மாசம் நான் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே ருஷியா தேசத்துக் கொக்கு ஒன்று வந்திருந்தது. அங்கே சண்டை துமாலபடுகிறதாம்; ஜார் சக்கரவர்த்தி கக்ஷி ஒன்று. அவர் அயோக்கியர். அவரைத் தள்ளிவிடவேண்டுமென்பது இரண்டாவது கக்ஷி. இரண்டு கக்ஷியாரும் அயோக்கியர்களாதலால் இரண்டையும் தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று மூன்றாவது கக்ஷி. மேற்படி மூன்று கக்ஷியாரும் திருடரென்று நாலாவது கக்ஷி. இந்த நாலு கக்ஷியாரையும் பொங்கலிட்டு விட்டுப் பிறகுதான் யேசு கிறிஸ்து நாதரைத் தொழவேண்டுமென்று ஐந்தாவது கக்ஷி. இப்படியே நூற்றிருபது கக்ஷிகள் அந்தத் தேசத்தில் இருக்கின்றனவாம்.

"இந்த 120 கக்ஷியார் பரஸ்பரம் செய்யும் ஹிம்ஸை பொறுக்காமல் 'இந்தியாவுக்குப் போவோம். அங்கேதான்

சண்டை இல்லாத இடம், ஹிமயமலைப் பொந்தில் வசிப்போம்' என்று வந்ததாம். அது சும்மா பட்டணத்துக்கு வந்து அனிபெஸன்ட் அம்மாளுடைய தியஸாபிகல் சங்கத்துத் தோட்டத்தில் சில காலம் வசிக்க வந்தது. அந்தத் தோட்டக் காற்று ஸமாதானமும், வேதாந்த வாஸனையு முடையதாதலால், அங்கே போய்ச் சில காலம் வசித்தால், ருஷியாவில் மனுஷ்யர் பரஸ்பரம் கொலை பண்ணும் பாவத்தைப் பார்த்த தோஷம் நீங்கி விடுமென்று மேற்படிக் கொக்கு ஹிமயமலையிலே கேள்விப்பட்டதாம்.

"கேட்டீர்களா, காகங்களே, அந்த ருஷியா தேசத்து ஜார் சக்கரவர்த்தியை இப்போது அடித்துத் துரத்தி விட்டார்களாம். அந்த ஜார் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் கோடானு கோடியான சம்பளமாம். இப்போது நம்முடைய தேசத்திலே கூடத் திருவாங்கூர் மஹாராஜா, மைசூர் ராஜா முதலிய ராஜாக்களுக்குக்கூட எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து பெரிய பெரிய ஆஸ்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

"நானே உங்களை வீணாக ஆளுகிறேன். ஏதாவது சண்டைகள் நேரிட்டால் என்னிடம் மத்தியஸ்தம் தீர்க்க வருகிறீர்கள். நான் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்றடித்து உங்களுக்குள்ளே மத்தியஸ்தம் பண்ணுகிறேன். ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டால், அதை நீக்குவதற்கு என்னிடம் உபாயம் கேட்க வருகிறீர்கள். நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உபாயம் கண்டு பிடித்துச் சொல்லுகிறேன். இதற்கெல்லாம் சம்பளமா? சாடிக்கையா? ஒரு இழவும் கிடையாது. தண்டத்துக்கு உழைக்கிறேன். எல்லாரையும் போலே நானும் வயிற்றுக்காக நாள் முழுவதும் ஓடி உழன்று பாடுபட்டுத்தான் தின்னவேண்டி யிருக்கிறது. அடே காகங்கள், கேளீர்:

"ஒவ்வொரு காக்கைக்கும் நாள்தோறும் கிடைக்கிற ஆஹாரத்தில் ஆறிலே ஒரு பங்கு எனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அதை வைத்துக்கொண்டு நானும் என் பெண்டாட்டியும், என் குழந்தைகளும், என் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான், என் வைப்பாட்டியார், ஏழு பேர், அவர்களுடைய குடும்பத்தார் இத்தனை பேரும் அரை வயிறு ஆஹாரம் கஷ்ட மில்லாமல் நடத்துவோம். இப்போது என் குடும்பத்துக் காக்கைகளுக்கும் மற்றக் காகங்களுக்கும் எவ்விதமான வேற்றுமையும் இல்லை. எழெட்டு நாளுக்கு முந்தி ஒரு வீட்டுக் கொல்லையிலே கிடந்தது. அது சோறில்லை; கறியில்லை; எலும்பில்லை; ஒன்றுமில்லை; அசுத்த வஸ்து

கிடந்தது. அதைத் தின்னப் போனேன். அங்கே ஒரு கிழவன் வந்து கல்லை எறிந்தான். என் மேலே இந்த வலச் சிறகிலே காயம். இது சரிப்படாது. இனிமேல் எனக்குப் பிரஜை கள் ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுத்துவிட வேண்டும்" என்று சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்டவுடனே ஒரு கிழக் காகம் சொல்லுகிறது :—

"மகாராஜா, தாங்கள் இதுவரை யில்லாத புதிய வழக்கம் ஏற்படுத்துவது நியாயமில்லை. இருந்தாலும் அவசரத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகிறீர்கள்! அதற்கு நாங்கள் எதிர்த்துப் பேசுவது நியாயமில்லை. ஆனால் தங்களுக்குள்ள அவஸரத் தைப் போலவே என் போன்ற மந்திரிமாருக்கும் அவஸர முண்டென்பதைத் தாங்கள் மறந்து விட்டதை நினைக்க எனக்கு மிகுந்த ஆச்சர்ய முண்டாகிறது. தங்களுக்கு ஒவ்வொரு காக்கையும் தன் வரும்படியில் பன்னிரண்டில் ஒரு பகுதி கட்டவேண்டு மென்றும், அதில் மூன்றில் ஒரு பாகம் தாங்கள் மந்திரிமார் செலவுக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்றும், ஏற்படுத்துதல் நியாயமென்று என் புத்தியில் படுகிறது" என்று சொல்லிற்று. அப்பொழுது ஒரு அண்டங் காக்கை எழுந்து :—"கக்கஹா, கக்கஹா, நீங்கள் இரண்டு கக்ஷியாரும் அயோக்யர்கள். உங்களை உதைப்பேன்" என்றது. வேறொரு காகம் எழுந்து ஸமாதானப் படுத்திற்று. இதற்குள் மற்றொரு காகம் என்னைச் சுட்டிக் காட்டி :—"அதோ, அந்த மனுஷ்யனுக்கு நாம் பேசுகிற விஷயம் அர்த்தமாகிறது. ஆதலால் நாம் இங்கே பேசக்கூடாது. வேறிடத்துக்குப் போவோம்" என்றது. உடனே எல்லாக் காகங்களும் எழுந்து பறந்து போய் விட்டன.

இது நிஜமாக நடந்த விஷயமில்லை. கற்பனைக் கதை.

பிழைத்தோம்

மாலை நாலு மணியாயிருக்கும்.

நான் சிறிது ஆயாஸத்தினால் படுத்து இலேசான தூக்கம் தூங்கி விழித்துக் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ள யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது வீரபுரம் கிருஷ்ணையங்கார் வந்து சேர்ந்தார். இவர் நமக்கு ஆப்த ஸ்நேகிதர். நல்ல யோக்கியர். ஆனால், சூது வாது தெரியாத ஸாதுவான பிராணி.

இவர் வந்தவுடனே "ஓராச்சர்யம்!" என்று கூவினார். "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டேன். "நேற்று ராத்திரி ஒரு கனவு கண்டேன்" என்றார். "என்ன கனவு? சொல்லும்" என்றேன்.

வீரபுரம் கிருஷ்ணையங்கார் பின் வருமாறு சொல்லலானார்:—

"டாம், டாம், டாம் என்று வெடிச்சத்தம் கேட்கிறது எங்குப் பார்த்தாலும் புகை, அந்தப் புகைச் சலுக்குள்ளே நான் சுழற் காற்றில் அகப்பட்ட பக்ஷிபோலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன். திடீரென்று எனக்குக் கீழே ஒரு வெடி கிளம்பும். அது என்னைக் கொண்டு நூறுகாத வழி தூரத்தில் ஒரு க்ஷணத்திலே எறிந்து விடும். அப்படிப்பட்ட வேகத்தைச் சாமானியமாக விழித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் நம்மாலே ஸ்மரிக்கக்கூட முடியாது.

"மனோவேகம் என்பதன் பொருளை நேற்று ராத்திரித் தான் கண்டேன். அடே ராமா! ஒரு தள்ளுத் தள்ளினால் நேரே தலையை வானத்திலே கொண்டு முட்டும். அங்கே போனவுடன் மற்றொரு வெடி, அது பாதாளத்திலே வீழ்த்தும். எட்டுத்திசையும் பதினாறுகோணமும், என்னைக் கொண்டு மோதினபடியாக இருந்தது. வெடியின் சத்தமோ ஸாமான்ய மன்று. அண்ட கோளங்கள் இடிந்து போகும் படியான சத்தம். இப்படி நெடுநேரம் கழிந்தது. எத்தனை மணி நேரம் இந்தக் கனவு நீடித்த தென்பதை என்னால் இப்போது துல்லியமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஸ்வப்பனத்திலே அது காலே யரைக்கால்யுகம் போலிருந்தது. மரணாவஸ்தை இனிமேல் எனக்கு வேறு வேண்டியதில்லை. மூச்சுத் திணறுகிறது, உயிர் தத்தளிக்கிறது, அந்த அவஸ்தை ஒரு முடிவுக்கு வருமென்றாவது, என் பிராணன் மிஞ்சு மென்றாவது எனக்கு அப்போது தோன்றவேயில்லை.

"நெடுநேரம் இப்படி என்னைப் புரட்டித் தள்ளிய பிறகு ஒரு சுவர் மேலே கொண்டு மோதிற்று. அந்தச் சுவரில் 'ஓம் சக்தி' என்று ஒளி எழுத்துக்களால் பல இடங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவற்றுள் மிகவும் ஒளி பொருந்திய எழுத்தின் கீழே ஒரு சிறு பொந்திருந்தது. அந்தப் பொந்துக்குள்ளே போய் விழுந்தேன். ஆரம்பத்தில் இவ்வளவு சிறிய பொந்துக்குள் நாம் எப்படி நுழைய முடியு மென்று நினைத்தேன். பிறகு ஸ்வப்பனந்தானே? எவ்வித மாகவோ அந்தப் பொந்துக்குள் என் உடம்பு முழுதும்

நுழைந்திருக்கக் கண்டேன். அதற்குள்ளே போனவுடன் புகைச்சலு மில்லே, வெடியும் நின்றுவிட்டது. மூச்சுத் திணறவு மில்லே, ஆறுதலுண்டாயிற்று. பிழைத்தோமப்பா, என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இவ்வளவு தான் கனவு. இந்தக் கனவின் பொருளென்ன? இது என்ன விஷயத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது?" என்று கிருஷ்ணையங்கார் கேட்டார்.

"கனவுக்குப் பொருள் கண்டு பிடித்துச் சொல்லும் சாஸ்திரம் எனக்குத் தெரியாது" என்று சொன்னேன்.

கிருஷ்ணையங்காருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. நான் கனவு சாஸ்திரத்திலேயே ஒரு வேளை நம்பிக்கையில்லாமல் இருக்கலாமென்று நினைத்து அவர் கொஞ்சம் முகத்தைச் சிணுக்கினார். பிறகு சொல்லுகிறார்:

"அப்படி நினையாதேயுமையா, கனவுக்குப் பொருளுண்டு. பலமுறை கனவிலே கண்டது நனவிலே நடப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றார்.

'காலைச் சுற்றின பாம்பு கடித்தாலொழியத் தீராது' என்று வசனம் சொல்லுகிறது. ஆதலால், நான் இவருக்கு ஏதேனும் விடை சொல்லித்தான் தீரவேண்டுமென்று கண்டு பிடித்துக் கொண்டேன். எனவே பின் வருமாறு சொன் னேன்:—

"அந்த வெடிப்புத்தான் உலக நிலை; அந்த சக்தி மந்திரமே தாரகம். அந்தப் பொந்து விடுதலை. அதற்குள் நுழைவது கஷ்டம். தெய்வ வெடியினாலே தள்ளினா லொழிய மனிதன் ஜீவன் முக்தி நிலையில் நுழைய முடியாது. உள்ளே நுழைந்து விட்டால் பிறகு அது விஸ்தாரமான அரண் மனையாகக் காணப்படும். அதற்குள்ளே நுழைத்தவர்களுக்கு அதன் பிறகு எவ்விதமான அபாயமுமில்லை. அதற்குள்ளே போனவர்கள் உண்மையாகவே பிழைத்தார்கள்" என்று சொன்னேன். கிருஷ்ணையங்கார் இதைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷத்துடன் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

புதிய கோணங்கி
(அதாவது குடுகுடுப்பைக்காரன்)

வேதபுரத்தில் ஒரு புது மாதிரிக் குடுகுடுப்பைக்காரன் புறப்பட்டிருக்கிறான். உடுக்கைத் தட்டுவதிலே முப்பத்தைந்து தாள பேதங்களும், அவற்றிலே பல வித்தியாசங்களும்

காட்டுகிறான். தாள விஷயத்திலே மஹா கெட்டிக்காரன். உடம்புமேலே துணி மூட்டை சுமந்துகொண்டு போவதில்லை. நல்ல வெள்ளை வேஷ்டி உடுத்தி, வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். தலையிலே சிவப்புதுணியால் வளைந்து வளைந்து பெரிய பாகை கட்டியிருக்கிறான். பாகையைப் பார்த்தால் நெல்லூர் அரிசி மூட்டையிலே பாதி மூட்டையைப் போலிருக்கிறது. நெற்றியிலே பெரிய குங்குமப் பொட்டு, மீசையும் கிருதாவுமாக மிகவும் விரிந்த பெரிய முகத்துக்கும் அவனுடைய சிவப்பு நிறத்துக்கும் அந்தக் குங்குமப் பொட்டு நன்றாகப் பொருந்தியிருக்கிறது. ஆள் நெட்டை; தடியன். காலிலே ஹைதராபாது ஜோடு மாட்டியிருக்கிறான். நேற்றுக் காலையிலே, இவன் நம்முடைய வீதி வழியாக வந்தான். உடுக்கையிலே தாள விஸ்தாரம் நடக்கிறது. பெரிய மிருதங்கக்காரன் வேலை செய்வதுபோலச் செய்கிறான், நல்ல கெட்டிக்காரன். அவன் சொன்னான் :

"குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு ;
நல்ல காலம் வருகுது ; நல்ல காலம் வருகுது ;
ஜாதிகள் சேருது ; சண்டைகள் தொலையுது ;
சொல்லடி, சொல்லடி, சக்தி மாகாளீ,
வேதபுரத்தாருக்கு நல்லகுறி சொல்லு !
தரித்திரம் போகுது, செல்வம் வருகுது ;
படிப்பு வளருது ; பாவம் தொலையுது ;
படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினால்
போவான், போவான் ; ஐயோவென்று போவான்.
வேதபுரத்திலே வியாபாரம் பெருகுது ;
தொழில் பெருகுது ; தொழிலாளி வாழ்வான் ;
சாத்திரம் வளருது : சூத்திரந் தெரியுது ;
யந்திரம் பெருகுது ; தந்திரம் வளருது ;
மந்திரமெல்லாம் வளருது, வளருது !
குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு,
சொல்லடீ, சொல்லடீ, மலையாள பகவதீ.
அந்தரி, வீரி, சண்டிகை ; சூலி !
குடுகுடு குடுகுடு."

இப்படி அவன் சொல்லிக்கொண்டு போவதை நான் மெத்தையிலிருந்து கேட்டேன். இதென்னடா புதுமையாக இருக்கிறதென்று ஆச்சரியத்துடன் அவனை நிற்கச் சொன்னேன் ; நின்றான். கீழே இறங்கிப்போய், அவனை ஸமீபத்தில் அழைத்து "எந்த ஊர்" என்று கேட்டேன். "சாமீ, குடுகுடுக்காரனுக்கு ஊரேது, நாடேது ? எங்கேயோ பிறந்தேன்,

எங்கேயோ வளர்ந்தேன். எங்கெல்லாமோ சுற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்" என்ருன். அப்போது நான் சொன்னேன்:

"உன்னைப் பார்த்தால் புதுமையாகத் தெரிகிறது. சாதாரணக் கோணங்கிகளைப் போலில்லை. உன்னுடைய பூர்வோத்தரங்களைக் கூடிய வரையில் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லு. உனக்கு நேர்த்தியான சரிகை வேஷ்டி கொடுக்கிறேன்" என்றேன். அப்போது, குடுகுடுக்காரன் சொல்லுகிருன்: "சாமி, நான் பிறந்த இடம் தெரியாது. என்னுடைய தாயார் முகம் தெரியாது. என்னுடைய தகப்பனுருக்கு இதுவே தொழில். அவர் தெற்குப்பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். 'ஒன்பது கம்பளத்தார்' என்ற ஜாதி. எனக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும்போது, தஞ்சாவூருக்கு என் தகப்பனுர் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனுர். அங்கே வைசூரி கண்டு செத்துப்போய்விட்டார். பிறகு நான் இதே தொழிலினுல் ஜீவனம்செய்து கொண்டு பல தேசங்கள் சுற்றி ஹைதராபாத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்போது எனக்கு வயது இருபதிருக்கும். அங்கே ஜான்ஸன் என்ற துரை வந்திருந்தான். நல்ல மனுஷ்யன். அவன் ஒரு 'கம்பெனி எஜுண்டு'. இந்தியாவிலிருந்து தாசிகள், நட்டுவர், கழைக் கூத்தாடிகள், செப்பிடு வித்தைக்காரர், ஜாலக்காரர் முதலிய பல தொழிலாளிகளைச் சம்பளம் கொடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டு போய், வெள்ளைக்காரர் தேசங்களிலே, பல இடங்களில் கூடாரமடித்து வேடிக்கை காண்பிப்பது அந்தக் கம்பெனியாரின் தொழில். விதிவசத்தினுல் நான் அந்த ஜான்ஸன் துரை கம்பெனியிலே சேர்ந்தேன். இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய ஐரோப்பிய தேசங்களிலே ஸஞ்சாரம் செய்திருக்கிறேன். அமெரிக்காவுக்குப் போயிருக்கிறேன். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு சண்டை தொடங்கினபோது, மேற்படி 'கம்பெனி' கலைந்து போய்விட்டது. எங்களுக்கெல்லாம் பணம் கொடுத்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். உயிருள்ளவரை போஜனத்துக்குப் போதும்படியான பணம் சேர்த்துவைத்திருக்கிறேன். ஆனுலும் பூர்வீகத் தொழிலைக் கைவிடுவது ஞாயமில்லை என்று நினைத்து இங்கு வந்த பின்னும் பலவூர்களில் சுற்றி, இதே தொழில் செய்து வருகிறேன்.

ஐரோப்பா முதலிய தேசங்களில் சுற்றின காலத்தில் மற்றக் கூத்தாடிகளைப்போல வீண்பொழுது போக்காமல், அவ்விடத்துப் பாஷைகளைக் கொஞ்சம் படித்து வந்தேன்.

எனக்கு இங்கிலீஷ் நன்றாகத் தெரியும். வேறு சில பாஷைகளும் தெரியும். அனேக புஸ்தகங்கள் வாசித்திருக்கிறேன். இங்கு வந்து பார்க்கையிலே அவ்விடத்து ஜனங்களைக் காட்டிலும் இங்குள்ளவர்கள் பல விஷயங்களிலே குறைவு பட்டிருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய பரம்பரைத் தொழிலை வைத்துக்கொண்டே ஊரூராகப் போய் இங்குள்ள ஜனங்களுக்குக் கூடியவரை நியாயங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வரலாமென்று புறப்பட்டிருக்கிறேன். இதுதான் என்னுடைய விருத்தாந்தம்'' என்றான்.

ஒரு ஜரிகை வேஷ்டி எடுத்துக் கொடுக்கப்போனேன்; போன தீபாவளிக்கு வாங்கினது; நல்ல வேஷ்டி.

''சாமி வேண்டியதில்லை'' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மறுபடி உடுக்கையடித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். போகும்போதே சொல்லுகிறான்:

''குடுகுடு, குடுகுடு, குடுகுடு, குடுகுடு,
சாமிமார்க்கெல்லாம் தைரியம் வளருது,
தொப்பை சுருங்குது; சுறுசுறுப்பு விளையுது,
எட்டு லட்சுமியும் ஏறி வளருது,
பயம் தொலையுது, பாவந் தொலையுது,
சாத்திரம் வளருது, சாதி குறையுது,
நேத்திரம் திறக்குது, நியாயந் தெரியுது,
பழைய பயித்தியம் படீலென்று தெளியுது,
வீரம் வருகுது, மேன்மை கிடைக்குது,
சொல்லடி சக்தி, மலையாள பகவதி,
தர்மம் பெருகுது, தர்மம் பெருகுது.''

என்று சொல்லிக்கொண்டே போனான். அவன் முதுகுப் புறத்தை நோக்கி, தெய்வத்தை நினைத்து, ஒரு கும்பிடு போட்டேன்.

கடல்

ஒரு நாள் மாலையில் நான் வேதபுரம் கடற்கரையில் தனியிடத்தில் மணல் மேலே போய்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். பகலில் நெடுந்தூரம் நடந்த இளைப்பினால் அப்படியே தூங்கிப் போய்விட்டேன். அந்தத் தூக்கத்திலே கண்ட கனவை எழுதுகிறேன்.

நடுக்கடலில் ஒரு தீவு; அதனிடையே பெரிய அரண்மனை. அரண்மனைக்கருகே சிங்காரத் தோட்டம். அதில் ஒரு நீரோடை. அதனருகே புல்லாந் தரைமேல் பதினாறு வயதுள்ள ஒரு கன்னிகை உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் என்னைக் கண்ட மாத்திரத்தில் எழுந்து அரண்மனைக்குள் ஓடிப்போய்விட்டாள். நான் அவ் வழியைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். போகிற வழியில் ஒரு பெரிய பாம்பு கிடந்தது. என்னைக் கண்டவுடன் படத்தைத் தூக்கி என் மேலே பாய்ந்து கடிக்க வந்தது. நான் ஓடினேன், அது என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தது. ஓடியோடிக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். பாம்பு காலுக்கு மிகவும் சமீபமாக வந்தது. கடலுக்குள்ளே குதித்தேன். கடலிலே புயற்காற்று ஓரலையைத் தூக்கி மூன்று பனையளவு தூரம் மேலே எறிகிறது. மற்றோரலை மூன்று பனையளவு பள்ளத்தில் வீழ்த்துகிறது. எப்படியோ சாகாமல் அந்த அலைக்குத் தப்பிவிட்டேன். நெடுநேரத்துக்கப்பால் அலை அடங்கிற்று. நான் நீச்சை விடவில்லை. எப்படியோ நீந்திக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனால் கரை தென்படவில்லை. பிறகு கைகளில் நோவுண்டாயிற்று. என்னால் நீந்த முடியவில்லை. என்னுடைய குல தெய்வத்தின் பெயரை உச்சரித்தேன். அங்கே ஒரு கிழவன் தோணி விட்டுக்கொண்டு வந்தான். "அண்ணே, அண்ணே, என்னை உன்னுடைய தோணியில் ஏற்றிக்கொள்ளு. நான் புயற்காற்றில் அடிபட்டு மிகவும் நொந்து போயிருக்கிறேன்" என்று சொன்னேன். அவன் தனது தோணியில் ஏற்றிக்கொண்டான். தோணியை விட்டுக்கொண்டு கடலிலே போகிறோம்; போகிறோம்; வழி தொலையவேயில்லை. "அண்ணே, கரை சேர இன்னும் எத்தனை காலம் செல்லும்? எனக்குப் பசி கண் அடைக்கிறதே. நான் என்ன செய்வேன்?" என்று சொன்னேன். அந்தக் கிழவன் தின்பதற்குக் கொஞ்சம் அரிசி மாவும், ஒரு மிடறு தண்ணீரும் கொடுத்தான். இளைப்பாறி அப்படியே கண்ணயர்ந்தேன். (கனவுக்குள்ளே ஒரு தூக்கம்.) கொஞ்சம் ஆயாசம் தெளிந்தவுடனே கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன்; கரை தெரிந்தது. கிழவன் என்னைக் கரையிலிறக்கிவிட்டு, மறுபடி தனது தோணியைக் கடலிலே செலுத்திக்கொண்டு போனான்.

நான் அவனிடம் ஏதெல்லாமோ கேள்வி கேட்டேன். அவன் ஒன்றுக்கும் மறுமொழி சொல்லவில்லை. கண்ணுக் கெட்டும் வரை அவன் தோணியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மறுபடி அந்தத் தீவுக்குள் கொஞ்ச தூரம் போனவுடனே பழைய அரண்மனை தெரிந்தது. அதனருகே, சிங்காரத்

தோட்டம், அந்த நீரோடை, அந்தப் பெண்ணும் முன்போலவே புல்லாந் தரைமேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிருள். என்னைக் கண்டவுடன் மறுபடி எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி ஓடிஞள். நான் தொடர்ந்து போகவில்லை. தொடர்ந்துபோனல் முன் போலவே வழியில் பாம்பு கிடக்குமென்று நினைத்து மிகவும் பயங்கொண்டவனுய்,அதிவேகமாகக் கடற்கரையை நோக்கிஓடிச் சென்றேன். ஓடும்போதே பாம்பு துரத்திக்கொண்டு வருகிறதா என்று பல முறை திரும்பிப் பார்த்தேன். பாம்பு வரவில்லை. கரைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே இந்தத் தீவிலிருந்து எப்படி யேனும் வெளியேறிப் போகலாமென்று யோசித்தேன். அந்தப் பெண் யாரென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு தான், அந்தத் தீவிலிருந்து புறப்பட வேண்டுமென்று மற்ருெரு யோசனையுண்டாயிற்று. அப்போது பசியும் களைப்பும் அதிக மாக இருந்தபடியால் அவற்றைத் தீர்க்க ஏதேனும் வழியுண்டா என்று சுற்றிப்பார்த்தேன். கரையோரமாகவே நெடுந்தூரம் நடந்து வந்தபோது அங்கே ஒரு குடிசை தென்பட்டது. அந்தக் குடிசைக்குள்ளே போய் நுழைந் தேன். அதற்குள்ளே ஒரு பிள்ளையார் வைத்திருந்தது. அந்த மூர்த்தியின் முன்னே ஓரிலையில் சோறு, கறி, பாயஸம், பக்ஷணம் முதலியனவும், ஒரு குடத்தில் நீரும், பக்கத்தில் புஷ்பம், சந்தனம், முதலிய பூஜா த்ரவ்யங்களும் வைத் திருக்கக்கண்டேன். எனது பசியின் கொடுமையினுல் அந்த ஆஹாரத்தைத் தின்று விடலாமென்று யோசித்தேன். பிறகு சிந்தனை பண்ணிப்பார்த்தேன். "போன ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் பண்ணியோ இந்த ஜன்மத்தில் இந்தத் தீவில் வரவும், இத்தனை கஷ்டப்படவும் ஹேதுவுண்டாயிற்று. இப்போது பசித்துன்பத்தைப் பெரிதாக எண்ணி, எந்த மஹாஞே ஸ்வாமி பூஜைக்காக வைத்திருக்கும் திருவமுதை அபகரித் தால், இன்னும் பாவமேற்படும். ஆதலால் அந்தக் காரியம் செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். பசி தாங்கவில்லை ; நாமே பூஜை நைவேத்தியம் முடித்து விட்டுப் பிறகு அந்த உணவைக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து ஸ்நானம் செய்ய இடம் கிடைக்குமா என்று பார்க்கும் பொருட்டு வெளியே வந்து சிறிது தூரம் சுற்றிப்பார்த்ததில் அங்கே ஒரு சுனை யிருந்தது. அதில் ஸ்நானம் செய்து ஸந்தி முதலிய கர்மங்களை முடித்துவிட்டு மறுபடி குடிசைக்குள்ளே போய்ப்பார்க்கையில் பிள்ளையார் மாத்திரந்தானிருந்தது. சோறு, வடை, தண்ணீர், பூ, சந்தனம், ஒன்றையும் காண வில்லை. எனக்கு வயிற்றெரிச்சல் பொறுக்க முடியவில்லை. "பிள்ளையாரே, பிள்ளையாரே, உனக்கு எங்கள் வேதபுரி சேர்ந்த

வுடனே முப்பத்து மூன்று தேங்காய் உடைத்துப் பூஜை செய்கிறேன், எனக்கிந்த ஆபத்து நேரத்தில் உதவி செய்ய மாட்டாயா ?'' என்று வேண்டி வருத்தப்பட்டேன்.

இந்நிலையில் எனது கனவு தடைப்பட்டது. பல குழப்பங்களுண்டாயின. செய்தி நினைப்பில்லை. பிறகு மறுபடியும் நான் கடலலைகளின்மீது மிதந்து செல்வது கண்டேன். யுகப்ரளயம் போல இருந்தது. என் கைகள் புடைத்தன. கண் தெரியவில்லை. பிரக்ஞை சரியில்லை. கடலைத் திவலை திவலையாக உடைத்து நாசம் செய்து விடவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வாயு புடைப்பது போலிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் எனதுடம்பைக் கடலலைகள் பந்தாடின. என்னுயிரைக் கால தூதர் பந்தாடுவது போலத் தோன்றிற்று. அப்போது மீண்டும் குலசக்தியின் பெயரை ஸ்மரித்து விநாயகரை நினைத்துப் ''பிள்ளையாரே, என்னை வேதபுரத்துக் கரை சேர்த்து விட்டால் உனக்கு மூவாயிரத்து முந்நூறு தேங்காய் உடைக்கிறேன். காப்பாற்ற வேண்டும், காப்பாற்றவேண்டும்'' என்று என்னை அறியாமல் கூவினேன். சிறிது நேரத்துக்குள் புயற்காற்று நின்றது. அங்கே ஒரு தோணி வந்தது; தோணியின் அழகு சொல்ல முடியாது. மயில் முகப்பும், பொன்னிறமும் கொண்டதாய் அன்னம் நீந்திவருவது போல மெதுவாக என்னருகில் வந்த அத்தோணியிடையே ஒரு மறக்குமாரன் ஆஸனமிட்டு வீற்றிருந்தான். அவன் முகத்தினொளி தீயொளி போலே விளங்கிற்று. தோணியைக் கண்டவுடனே நான் கை கூப்பினேன். அப்போது தோணிக்காரனிடம் என்னை ஏற்றிக்கொள்ளும்படி அவன் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் என்னை ஏற்றிக்கொண்டனர். அந்தத் தோணியில் ஏறினவுடனே என் உடம்பிலும், மனதிலுமிருந்த துன்பங்களெல்லாம் நீங்கிப்போயின. என் உடம்பைப் பார்த்தால் ராஜாவுடை தரித்திருக்கிறது. பதினாறு வயது பிள்ளையாகவே நானு மிருந்தேன். தோணியிடை யிருந்த மன்னன் கரத்தில் வேல் தெரிந்தது. அப்போது கண்ணை விழித்தேன். வேதபுரத்துக் கடற்கரை; மாலை வேளை; மணல்மீது நான் படுத்திருப்பது கண்டேன்.

நம்பிக்கையுண்டாகவில்லை. கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துப்பார்த்தேன். தீவும், புயல்காற்றும், கனவென்று தெரிந்து கொண்டேன். அந்தத் தீவில் என்னைக் கண்டவுடன் ஓடி மறைந்த பெண்ணின் வடிவம் என் கண் முன்னே நிற்பது போலிருந்தது. பிறகு தோணியிலே கண்ட மன்னன் வடிவம் தெரிந்தது . . . வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வேதபுரத்தில் மௌனச்சாமியார் என்ருெருவர் இருக்கிருர். அவரிடம் எனது கனவைச் சொல்லி, அந்தத் தீவிலே கண்ட பெண் யாரென்று கேட்டேன். “ உன்னை யார் காப்பாற்றியதென்பதை நீ அறியவில்லை. அந்தப் பெண் உன்னிடம் அன்பு கொண்டாள். இரண்டாமுறை தோணியிலே தோன்றிய இளவரசன் கையில் ஒருவேல் இருந்தது கண்டனையா ? அதுவே உனக்குப் பெண்ணுகத் தோன்றிற்று. உன்னைக் கவலைக் கடலில் வீழ்த்திய பெண்ணை பிறகு வேலாகத் தோன்றி உன்னைக் காத்தாள் ” என்று சொன்னுர். சக்தியே வேலென்றும் அதுவே உயிருக்கு நல்ல துணையென்றும் தெரிந்து கொண்டேன். சிக்கிரத்தில் நல்ல நாள் பார்த்து வேதபுரத்திலுள்ள ஏழைப் பிள்ளையாருக்கு மூவாயிரத்து முன்னூறு தேங்காய் உடைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறேன்.

கடற்கரையாண்டி

ஒரு நாள், நடுப்பகல் நேரத்திலே, நான் வேதபுரத்தில் கடற்கரை மணலின் மேல் அலைக்கு எதிரே போய் உட்கார்ந்திருந்தேன். காலை முதலாகவே வானத்தை மேகங்கள் மூடி மந்தாரமாக இருந்தபடியால் மணல் சுடவில்லை. உச்சிக்கு நேரே ஸூர்யன். மேகப்படலத்துக்குட்பட்டுச் சந்தேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஞானத்தைப் போல் ஒளி குன்றியிருந்தான். அலைகள் எதிரே மோதின. வடகீழ்த்திசையிலிருந்து சில்லென்று குளிர்ந்த காற்று வீசிற்று. குருட்டு வெயில் கடல் மீதுபடுவதனுல், அலைகளைப் பார்க்கும்போது கொஞ்சம் கண் கூசிற்று. சிறிது தொலையில் ஒரு வெளி நாட்டு வியாபாரக் கப்பல் வந்து நின்றது. நானும் பொழுது போகாமல், ஒரு தோணிப் புறத்திலேயிருந்து கடலையும், அலையையும் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். ‘ அடா ! ஓயாமல், ஓயாமல், எப்போதும் இப்படி ஓலமிடுகிறதே ! எத்தனை யுகங்களாயிற்ருே ! விதியன்ருே இந்தக் கடலை இப்படி ஆட்டுவது ? விதியின் வலிமை பெரிது. ’

‘ விதியினுல் அண்ட கோடிகள் சுழல்கின்றன. விதிப்படியே அணுக்கள் சலிக்கின்றன. மனுஷ்யர், தேவர், அசுரர் முதலிய பல கோடி ஜீவராசிகளின் மனங்களும், செயல்களும் விதிப்படி நடக்கின்றன. இந்தச் சூர்யன் விதிக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிருன். மேகங்களெல்லாம் விதிப்படி பிறந்து, விதிப்படி ஓடி, விதிப்படி மாய்கின்றன ’ இவ்வாறு யோசனை செய்து கொண்டிருக்கையிலே, அங்கொரு யோகி

வந்தார். இவருக்கு வேதபுரத்தார் "கடற்கரையாண்டி" என்று பெயர் சொல்லுவார்கள். ஏழைகள் இவரைப் பெரிய சித்தரென்றும், ஞானியென்றும் கொண்டாடு வார்கள். கண்ட இடத்தில் சோறு வாங்கித் தின்பார். வெயில் மழை பார்ப்பது கிடையாது. சில மாதங்கள் ஒரூரிலிருப்பார். பிறகு வேறெங்கேனும் போய், ஓரிரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் திரும்பி வருவார். இவருடைய தலையெல்லாம் சடை. அரையிலொரு காவித் துணி. வேத புரத்தில் தங்கும் நாட்களிலே இவர் பெரும்பாலும் கடலோரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருப்பார். அல்லது தோணி களுக்குள்ளே படுத்துத் தூங்குவார். இந்தக் கடற்கரை யாண்டி நடுப்பகலில் நான் அலைகளைப் பார்த்து யோசனை செய்வது கண்டு புன்சிரிப்புடன் வந்து என்னருகே மணலின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு, "என்ன யோசனை செய்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"விதியைப்பற்றி யோசனை செய்கிறேன்" என்றேன். "யாருடைய விதியை" என்று கேட்டார்.

"என்னுடைய விதியை; உம்முடைய விதியை; இந்தக் கடலின் விதியை; இந்த உலகத்தின் விதியை" என்று சொன்னேன். அப்போது கடற்கரையாண்டி சொல்லுகிறார்:—

"தம்பி உனக்கும், கடலுக்கும், உலகத்துக்கும் விதி தலைவன். எனக்கு விதி கிடையாது. ஆதலால் உங்கள் கூட்டத்தில் என்னைச் சேர்த்துப் பேசாதே" என்றார்.

"எதனாலே?" என்று கேட்டேன்.

அப்போது, அந்த யோகி மிகவும் உரத்த குரலில், கடலோசை தணியும்படிப் பின்வரும் பாட்டை ஆச்சரியமான நாட ராகத்தில் பாடினார்.

"சேல் பட்டழிந்தது
செந்தூர் வயற் பொழில்;
தேங்கடம் பின்
மால் பட்டழிந்தது
பூங்கொடி யார் மனம்
மாமயிலோன்
வேல் பட்டழிந்தது
வேலையும் சூரனும்
வெற்புமவன்
கால் பட்டழிந்த திங்
கென்றலை மேலயன்
கை யெழுத்தே!"

கந்தரலங்காரத்தில் நான் பல முறை படித்திருக்கும் மேற்படிப் பாட்டை அந்த யோகி பாடும்போது, எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. மேலெல்லாம் புளகமுண்டாய் விட்டது. முதலிரண்டடி சாதாரணமாக உட்கார்ந்து சொன்னார். மூன்றாவது பதம் சொல்லுகையில் எழுந்து நின்று கொண்டார். கண்ணும், முகமும் ஒளி கொண்டு ஆவேசம் ஏறிப்போய் விட்டது. "வேல் பட்ட ழிந்தது வேலை (கடல்)" என்று சொல்லும்போது சுட்டு விரலால் கடலைக் குறித்துக் காட்டினார். கடல் நடுங்குவது போல் என் கண்ணுக்குப் புலப் பட்டது.

பிறகு சொன்னார் :

"தெய்வத்தின் வேலாலே கடல் உடைந்தது, மலை தூளாய்ப் போய்விட்டது. சூரபத்மன் சிதறிப் போனான். அந்த முருகனுடைய திருவடி என் முடி மீது தொட்டது. நான் விடுதலை கொண்டேன். 'விடுதலைப் பட்டது பாச வினை விலங்கே."

இங்ஙனம் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் மழை வந்து விட்டது. நானெழுந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். அவர் அப்படியே அலையில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்யப் போனார். நான் மணலைக் கடந்து சாலையில் ஏறும்போது, கடற்புரத்திலிருந்து சிங்கத்தின் ஒலி போலே 'விடுதலை; விடுதலை; விடுதலை' என்ற ஒலி கேட்டது.

செய்கை

வேதபுரத்தில் வேதபுரீசர் ஆலயம் என்ற சிவன் கோவில் இருக்கிறது. அந்தக் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குப் பல அடியார் ரத்நமிழைத்த வேல் சாத்தும் கிரியை, சென்ற திங்கட்கிழமை மாலையிலே நிகழ்ந்தது. அன்று காலையில் ஸ்வாமிக்குப் பலவிதமான அபிஷேகங்கள் நடந்தன. சந்தனாபிஷேகம் நடக்கும் சமயத்தில் நான் ஸந்நிதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். எனக்கு முன்னாகவே என்னுடைய ஸ்நேஹிதர் பிரம்மராய ஐயர் அங்கு வந்து தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

"சூரபத்மனை அடித்த உஷ்ணம் அமரும் பொருட்டாக எம்பெருமான் சந்தனாபிஷேகம் செய்துகொள்ளுகிறான்" என்று பிரம்மராய ஐயர் சொன்னார். அங்கே ஒரு பிச்சி

(பித்துப் பிடித்துக் கொண்டவள் போலே காணப்பட்ட பெண் வந்து கந்தர் ஷஷ்டி கவசம் சொல்லிக்கொண்டு ஸந்நிதியிலே நின்று நர்த்தனம் செய்தாள். இந்த விநோதமெல்லாம் கண்டு, பிறகு தீபாராதனை சேவித்து விட்டு, நானும் பிரம்மராய ஐயரும் திருக்குளத்துக் கரை மண்டபத்தில் போய் உட்கார்ந்தோம். அங்கே விடுதலையைப்பற்றி பிரம்மராய ஐயர் என்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்டார். பிறகு நாட்டியத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் ஸம்பாஷணை நடந்தது: ஸங்கீதத்தில் நம்மவர் தற்காலத்தில் சோகரஸம், சிங்கார ரஸம் என்ற இரண்டு மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு மற்ற ஏழையும் மறந்து போய் விட்டதுபோல, நாட்டியத்திலும் சோகம் சிங்காரம் இரண்டு தான் வைத்திருக்கிறார்கள். மற்ற ஏழும் ஏறக்குறைய கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்று பல விதமாகப் பேசினார். "நாட்டியம் மிகவும் மேலான தொழில். இப்போது அந்தத் தொழிலை நமது நாட்டில் தாஸிகள் மாத்திரமே செய்கிறார்கள். முற்காலத்தில் அரசர் ஆடுவதுண்டு. பக்தர் ஆடுவது லோக ப்ரஸித்தம். கண்ணன் பாம்பின்மேலும், சிவன் சிற்சபையிலும் ஆடுதல் கண்டோம். கணபதி, முருகன், சக்தி முதலிய தெய்வங்களுக்கெல்லாம் தனித் தனியே பிரத்தியேகமான கூத்து வகைகள் சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கவலையை வெல்லுதல் குறி. கவலை நீங்கினால் ஆட்டமும், பாட்டும் இயற்கையிலே பிறக்கும். பூர்வீக ராஜாக்கள் அனுபவித்த சுகமும் அடைந்த மேன்மையும் இக்காலத்தில் இல்லை. ராஜ யோகியானால் அவனுக்கு நாட்டியம் முதலிய தெய்வக் கலைகள் இயற்கையிலே சித்தியாகும்."

இங்ஙனம் பிரம்மராய ஐயர் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்துக்கு மேல்படி கோயில் தர்மகர்த்தாவாகிய வீரப்ப முதலியாரும் வந்து சேர்ந்தார். வீரப்ப முதலியார் நல்ல தீரன்; பல பெரிய காரியங்களை எடுத்துச் சாதித்தவர். இவருடைய குமாரன் மஹா வீரனென்று போர்க் களத்தில் கீர்த்தியடைந்திருக்கிறான். இவர் வந்தவுடனே ஸம்பாஷணை கொஞ்சம் மாறுபட்டது. ஏதேதோ விஷயங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கோவில் பணிவிடைக்காரன் ஒருவன் கையிலே மஞ்சள் காயிதங்கள் கொண்டு வந்து ஆளுக்கொன்று வீதம் கொடுத்தான். அதென்ன காயிதமென்றால், அன்று மாலை கோயிலில் நடக்கப்போகிற பெரிய பாளையம் மடாதிபதியின் உபந்யாசத்துக்கு எல்லாரும் வந்து "சிறப்பிக்க வேண்டும்" என்ற அழைப்புக் காயிதம்.

அந்தக் காயிதத்தின் மகுடத்தில் ஒரு விருத்தம் எழுதியிருந்தது. அவ்விருத்தத்தின் பின்னிரண்டடிகள் பின் வருமாறு :—

"தோகை மேல் உலவும் கந்தன்
சுடர்க் கரத்திருக்கும வெற்றி
வாகையே சுமக்கும் வேலை
வணங்குவ தெமக்கு வேலை."

(மயிலின் மேலே உலவுகின்ற கந்தனுடைய கையில் வெற்றிமாலை சூடி நிற்கும் வேலாயுதத்தை வணங்குவதே நம்முடைய தொழில.)

இவ்விரண்டு பாதங்களையும் படித்துப் பார்த்துவிட்டு பிரம்மாராய ஐயர் "நல்ல பாட்டு" என்றார். வீரப்ப முதலியார் பின் வருமாறு ப்ரஸங்கம் செய்யலானார் :—

"கேளும் காளிதாஸரே, பிரம்மராய ஐயரே, நீரும் கேளும். தெய்வத்தைப் போற்றுவதே நம்முடைய வேலையென்றும், அதைத்தவிர நமக்கு வேறு எவ்விதமான தொழிலும் கிடையாதென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருப்போர் சோம்பரில் முழுகிப்போய்த் தம்முடைய வாழ்நாளையும் வீணாகச் செய்து பிறரையும் கெடுக்கிறார்கள். செய்கை பிரதானம். செய்கையை விடுதல் பாவம். கடவுள் நமக்கு ஐம்புலன்களையும், அறிவையும் கொடுத்து எப்போதும் உழைப்பினாலேயே தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை தேடும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். அதற்கு மாறாகச் செய்கையற்றுச் சும்மா இருப்பதை இன்பமென்று நினைப்போர் நாசத்தை அடைவார்கள். தெய்வம், கிய்வம், எல்லாம் வீண் பேச்சு. வேலை செய்தவன் பிழைப்பான்; வேலை செய்யாதவன் செத்துப் போவான்" என்றார். அப்போது பிரம்மராய ஐயர் :—

சோம்பேறி தெய்வத்தின் பெயரை ஒரு முகாந்தரமாகக் காட்டித் தன்னுடைய சோம்பரை ஆதரிப்பதாகச் சொன்னீர்கள், இருக்கலாம். அதினாலே தெய்வத்தை நம்பிச் செய்கைப் பொறுப்பில்லாமல் இருப்போரெல்லாம் சோம்பேறிகளென்று நினைப்பது குற்றம். உண்மை அப்படியில்லை. இயற்கையின் வலிமையிலே இயற்கையின் கொள்கைப்படி, இயற்கையே மனிதரின் செயல்களை யெல்லாம் நடத்துகிறான். இது மறுக்க முடியாத ஸத்யம். இதை உணர்ந்தவன் ஞானி. இந்த ஞான முண்டாகித் தான் செய்யும் செய்கைகளுக்குத்

தான் பொறுப்பில்லையென்றும் தெய்வமே பொறுப் பென்றும் தெரிந்துகொண்டு நடக்கும் பெரியோர் சோம்பரிலே முழுகிக் கிடப்பதில்லை. அவர்கள் அக்நியைப் போலே தொழில் செய்வார்கள். எப்போதும் ஆனந்தத்திலே இருப்பதனால் அவர்களிடம் அற்புதமான சக்திகள் பிறக்கும். அந்தச் சக்திகளைக்கொண்டு அவர்கள் செய்யும் தொழில் உலகத் தாருக்குக் கணக்கிட முடியாத நன்மைகளைச் செய்யும். பகவான் கீதையிலே என்ன சொல்லுகிறார்? தெய்வமே செய்கிறது. தான் செய்வதாக நினைப்பவன் மூடன். ஆதலாலே முன் பின் யோசனை செய்யாமல் அப்போதப் போது நேரிடும் தர்மத்தை அனல் போலே செய்யவேண்டும். ஆதலால் ஹே அர்ஜுனா!

“ வில்லினை யெடடா—கையில்
வில்லினை யெடடா—அந்தப்
புல்லியர் கூட்டத்தைப் பூழ்தி செய்திடடா!
வாடி நில்லாதே—மனம்
வாடி நில்லாதே—வெறும்
பேடியர் ஞானப் பிதற்றல் சொல்லாதே!
ஒன்றுள துண்மை—என்றும்
ஒன்றுள துண்மை—அதைக்
கொன்றிடொண்ணாது குறைத்தலொண்ணாது!
துன்பமுமில்லை—கொடுந்
துன்பமுமில்லை—அதில்
இன்பமுமில்லை பிறப்பிறப் பில்லை!
படைகளுந் தீண்டா—அதைப்
படைகளுந் தீண்டா—அனல்
சுடவு மொண்ணாது புனல் நனையாது!
செய்தலுன் கடனே—அறம்
செய்தலுன் கடனே—அதில்
எய்துறும் விளைவினில் எண்ணம் வைக்காதே
வில்லினை யெட்டா ”

என்று பகவான் சொன்னார்.

ஆதலால் பக்தனுக்குத் தொழிலிலே பொறுப்பில்லை, ஆனால் தொழிலுண்டு. அது தெய்வத்தாலே கொடுக்கப் படும். உண்மையான தெய்வபக்தி உடையவர்கள் செய்யும் செய்கையினால் கிருதயுகம் விளையும். அவர்கள் எவ்விதமான செய்கையும் தமக்கு வேண்டியதில்லை யென்று உதறி

விட்டவுடனே பகவான் அவர்களைக் கருவியாகக்கொண்டு மஹத்தான செய்கைகளைச் செய்வான்" என்று பிரம்ம ராய ஐயர் சொன்னார்.

அப்போது வீரப்ப முதலியார் என்னை நோக்கி "உமது கருத்தென்ன?" என்று கேட்டார். நான் "எனக்கெனச் செயல் யாதொன்றுமில்லை" என்ற முன்னோர் பாடலை எடுத்துச்சொல்லிச் சக்தி நாமத்தைக்கூறி, "நான் செய்கை யற்று நிற்கின்றேன். பராசக்தி என் மூலமாக எது செய்வித்தாலும் அவளுடைய இஷ்டமேயன்றி என்னுடைய இஷ்டமில்லை" என்றேன்.

இந்தச் சமயத்தில் தண்டபாணிக்குப் பூஜை நடந்து தீபாராதனையாய்க் கொண்டிருப்பதாக ஒருவன் வந்து சொன்னான். எல்லாரும் எழுந்து ஸேவிக்கப் புறப்பட்டோம். சபை கலைந்தது.

சும்மா

I

நேற்று ஸாயங்காலம் நான் தனியாக மூன்றாவது மெத்தையில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். நான் இருக்கும் வீட்டில் இரண்டாவது மெத்தையிலிருந்து மூன்றும் மெத்தைக்கு ஏணி கிடையாது, குடிக்கூலி வீடு. அந்த வீட்டுச் செட்டியாரிடம் படி (ஏணி) கட்டும்படி எத்தனையோ தரம் சொன்னேன். அவர் இன்றைக்காகட்டும், நாளைக்காகட்டும் என்று நாளைக் கடத்திக்கொண்டு வருகிறார். ஆதலால் மூன்றும் மெத்தைக்கு ஏறிப்போவது மிகவும் சிரமம். சிறிய கைச் சுவர்மேல் ஏறிக்கொண்டு அங்கிருந்து ஒரு ஆள் உயரம் உந்த வேண்டும். மூன்றும் கட்டின் சுவரோரத்தைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு கைச்சுவர் மேலிருந்து உந்தும்போது கொஞ்சம் கை வழுக்கி விட்டால் ஒன்றரை ஆள் உயரம் கீழே விழுந்து மேலே காயம்படும். நான் தனிமையை விரும்புவோன். ஆதலால், சிரமப்பட்டேறி அடிக்கடி மூன்றாங் கட்டிலே போய் உட்கார்ந்திருப்பது வழக்கம். இந்த மார்கழி மாதத்தில் குளிர் அதிகமானபடியால் வெயில் காய்வதற்கும் அது ஹிதமாம். இங்ஙனம் நேற்று மாலை நான் வெயில் காய்ந்துகொண்டிருக்கையிலே குள்ளச்சாமியாரும், வேணு முதலியும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் இரண்டாங்கட்டு வெளி முற்றத்தில் வந்து நின்று கொண்டு என்னைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நான் இறங்கிவரும் பொருட்டாக வேஷ்டியை இடுப்பில் வரிந்து கட்டினேன். அதற்குள் குள்ளச்சாமியார் என்னை நோக்கி "நீ அங்கேயே இரு. நாங்கள் வருகிறோம்" என்று சொன்னார்.

இந்தக் குள்ளச்சாமியாரைப்பற்றி முன்னொரு முறை எழுதியிருப்பது ஞாபகமிருக்கலாம். இவர் கலியுக ஜடபரதர், மஹா ஞானி, ஸர்வஜீவ தயாபரன். ராஜயோகத்தால் மூச்சைக் கட்டி ஆளுகிற மஹான். இவர் பார்ப்பதற்குப் பிச்சைக்காரன் போலே கந்தையை உடுத்திக்கொண்டு தெருக்களில் உலாவுவார். இவருடைய மஹிமை ஸ்திரிகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் மாத்திரம் எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. தெருவில் இவர் நடந்து செல்லுகையில் ஸ்திரீகள் பார்த்து இவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுவார்கள். குழந்தைகளெல்லாம் இவரைக் கண்டவுடன் தாயை நோக்கி

ஓடுவது போல ஓடி இவருடைய முழங்காலை மோர்ந்து பார்க்கும். இவர் பேதைச் சிரிப்புச் சிரித்துக் குழந்தைகளை உச்சிமோர்ந்து பார்ப்பார். ஆனால் ஸாமான்னிய ஜனங்களுக்கு அவருடைய உண்மையான மஹிமை தெரியமாட்டாது. கண்மூடித்திறக்கு முன்னாகவே கைச்சுவர் மேல் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து அங்கிருந்து மேல் மெத்தைக்கு இரண்டாம் பாய்ச்சலில் வந்துவிட்டார். இவரைப் பார்த்து இவர் போலே தானும் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் வேணு முதலி ஜாக்கிரதையாக ஏறுமல் தானும் பாய்ந்தான். கைப்பிடிச் சுவர்மேல் சரியாகப் பாய்ந்து விட்டான். அங்கிருந்து மேல்மெத்தைக்குப் பாய்கையில் எப்படியோ இடறித் தொப்பென்று கீழே விழுந்தான். இடுப்பிலேயும் முழங்காலிலேயும் பலமான அடி. ஊமைக் காயம். என் போன்றவர்களுக்கு அப்படி அடிபட்டால் எட்டு நாள் எழுந்திருக்க முடியாது. ஆனால் வேணு முதலி நல்ல தடியன். "கொட்டாப்புளி ஆஸாமி". ஆதலால் சில நிமிஷங்களுக்குள்ளே ஒருவாறு நோவைப் பொறுத்துக்கொண்டு மறுபடி ஏறத்தொடங்கினான்.

குள்ளச் சாமியார் அப்போது என்னை நோக்கி "நாமும் கீழே இறங்கிப் போகலாம்" என்று சொன்னார். சரியென்று நாங்கள் வேணு முதலியை ஏறவேண்டாமென்று தடுத்து விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தோம். இரண்டாங் கட்டு வெளி முற்றத்திலேயே மூன்று நாற்காலிகள் கொண்டு போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

அப்போது வேணு முதலி என்னை நோக்கி "அங்கே தனியாக ஹனுமாரைப் போல போய்த் தொத்திக்கொண்டு என்ன செய்தீர்!" என்று கேட்டான்.

"சும்மாதான் இருந்தேன்" என்றேன்.

வந்து விட்டதையா வேணு முதலிக்குப் பெரிய கோபம். பெரிய கூச்சல் தொடங்கி விட்டான்:—

"சும்மா, சும்மா, சும்மா, சும்மா இருந்து சும்மா இருந்துதான் ஹிந்து தேசம் பாழாய்க் குட்டிச் சுவராய்ப் போய் விட்டதே? இன்னம் என்ன சும்மா? எவனைப் பார்த்தாலும் இந்த நாட்டில் சும்மா தான் இருக்கிறான். லக்ஷ லக்ஷ லக்ஷமாகப் பரதேசி, பண்டாரம், ஸந்யாசி, சாமியார் என்று கூட்டம் கூட்டமாகச் சோம்பேறிப் பயல்கள். கஞ்சா

அடிக்கிறதும், பிச்சை வாங்கித் தின்கிறதும், சும்மா உலாவு கிறதும்தான் அந்தப் பயல்களுக்கு வேலை. இரண்டு வேளை ஆஹாரம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன் தொழில் செய்யும் வழக்கம் இந்தத் தேசத்திலே கிடையாது. ஜமீந்தார், மிட்டாதார், பண்ணையார், மிராசுதார், இனும்தார், ஜாகீர்தார், மடாதிபதிகள், ராஜாக்கள் எல்லாருக்கும் சும்மா இருப்பது தான் வேலை. சோம்பேறிப் பயல்களுடைய தேசம்" என்று பல விதமாக வேணு முதலி ஜமாய்க்கிற சமயத்தில் குள்ளச் சாமி மேற்கு முகமாக ஸூரியனை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டு: "சும்மா இருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணம் என்றெம்மால் அறிதற் கெளிதோ பராபரமே" என்ற தாயுமானவர் கண்ணியைப் பாடினார். வேணு முதலி அவரை நோக்கி "சாமியாரே, நீர் ஏதோ ராஜயோகி என்று காளிதாஸர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன். உம்முடன் நான் பேசவில்லை, காளிதாஸரிடம் நான் சொல்லுகிறேன். நீர் ஸந்யாஸி யென்று சொல்லி ஜன்மத்தையே மரத்தின் ஜன்மம் போலே யாதொரு பயனுமில்லாமல் வீணாகச் செல விடும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். மரமாவது பிறருக்குப் பழங்கள் கொடுக்கும், இலை கொடுக்கும். விறகு கொடுக்கும். உங்களை மரத்துக் கொப்பாகச் சொல்லியது பிழை. உங்க ளாலே பிறருக்கு நஷ்டம்; மரத்தால் பிறருக்கு எத்தனையோ லாபம்" என்றான். இங்ஙனம் வேணு முதலி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, குள்ளச்சாமியார் :—

"சும்மா இருக்கச் சுகம் சுகமென்று சுருதியெல்லாம்
அம்மா நிரந்தரம் சொல்லவுங் கேட்டு அறிவின்றியே
பெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பி என் பேதமையால்
வெம்மாயக் காட்டில் அலைந்தேன் அந்தோ என விதி
[வசமே!"

என்று தாயுமானவருடைய பாட்டொன்றைச் சொன்னார்.

வேணு முதலிக்குக் கீழே விழுந்த நோவு பொறுக்க முடிய வில்லை. அந்தக் கோபம் மனதில் பொங்குகிறது. அத்துடன் சாமியார் சிரித்துச் சிரித்துப் பாட்டு சொல்வதைக் கேட்டு அதிகக் கோபம் பொங்கிவிட்டது. வேணு முதலி சொல்லு கிறான்: "ஓய் சாமியாரே, நீர் பழைய காலத்து மனுஷ்யன்; உம்முடன் நான் தர்க்கம் செய்ய விரும்ப வில்லை. என்னுடைய ஸாமர்த்தியம் உமக்குத் தெரியாது. நான் பன்னிரண்டு பாஷைகளிலே தேர்ச்சியுடையவன். உமக்குத் தமிழ் மாத்திரம் தெரியும். நான் இந்த யுத்தம் முடிந்தவுடன அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் போய்

அங்கெல்லாம் இந்து மதத்தை ஸ்தாபனம் செய்யப் போகிறேன். நீர் தெருவிலே பிச்சை வாங்கித் தின்று திண்ணை தூங்குகிற பேர்வழி, உமக்கும் எனக்கும் பேச்சில்லை. தேசத்துக்காகப் பாடுபடுவதாக 'ஹம்பக்' பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற காளிதாஸர்—இந்த விதமான சோம்பேறிச் சாமியார் களுடன் கூடிப்பொழுது கழிப்பது எனக்கு மிகுந்த ஆச்சர் யத்தை விளைவிக்கிறது. உங்களிடமிருந்துதான் அவர் இந்தச் சும்மா இருக்கும் தொழில் கற்றுக்கொண்டார்போலும்!" என்று வேணு முதலி இலக்கணப் பிரயோகங்களுடன் பேசத் தொடங்கினான்.

மறுபடி சாமியார் :

"சும்மா இருக்கச் சுகம் உதய மாகுமே
இம்மாயா யோகம் இனி ஏனடா—தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்ல வேண்டாம் கர்ம
நிஷ்டா சிறு பிள்ளாய் நீ."

என்ற தாயுமானவருடைய வெண்பாவைப் பாடினார்.

அப்போது வேணு முதலி என்னை நோக்கி "ஏனையா! காளிதாஸரே, இந்தச் சாமியார் உமக்கு எத்தனை நாட் பழக்கம்?" என்று கேட்டான்.

நான் ஜவாப் சொல்லாமல் "சும்மா" இருந்துவிட்டேன். அப்பொழுது குள்ளச்சாமியார் சொல்லத்தொடங்கினார் :—

அத்துடன் இந்தக் கதையே வெகு நீளம். அது சுருக்கிச் சொன்னாலும் இரண்டு பாகங்களுக்குள்ளேதான் சொல்ல முடியும். நாலைந்து பாகம் ஆனாலும் ஆகக்கூடும்.

அவ்வளவு நீண்ட கதையை இத்தனை காயிதப் பஞ்சமான காலத்தில் ஏன் சொல்லப் புறப்பட்டீர் என்றாலோ அது போகப் போக ஆச்சர்யமான கதை. அற்புதமான கதை! இதைப் போலே கதை நான் இது வரை எழுதினது கிடையாது. நான் வேறு புஸ்தகங்களிலே படித்ததும் கிடையாது. நீங்கள் கேட்டால் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். எழுந்து கூ கூ கூ என்று கூவி ஆடிப்பாடிக் குதிக்கத் தொடங்கு வீர்கள். நான் கேட்கத் தகாத அற்புதத்தைக் கேட்டேன். காணத் தகாத அற்புதத்தைக் கண்டேன். ஆதலால் உலகத்திலே இதற்கு முன் எழுதப்பட்டக் கதைகள் எல்லா வற்றிலும் அற்புதத்திலும் அற்புதமான கதையை உங்களுக்குச் சொல்லப் புறப்பட்டேன். ஆனால் இந்த வ்யாஸம் நீண்டு போய் விட்டதே; அடுத்த பாகத்தில்

தானே சொல்ல முடியும். நான் வாக்குத் தவறமாட்டேன். இரண்டாம் பாகம் சீக்கிரம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். கொஞ்சம் பொறுமையுடன் இருங்கள்..

(சும்மா முதற் பாகம் முற்றிற்று)

சும்மா
II

அப்போது குள்ளச் சாமியார் சொல்லுகிறார் :—

" கேள் தம்பி, நான் சும்மா இருக்கும் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன். நீ சொல்லியபடி ஸந்யாஸிகள் சும்மா இருந்ததினால் இந்தத் தேசம் கெட்டுப் போகவில்லை. அதர்மம் செய்ததினால் நாடு சீர் கெட்டது. ஸந்யாஸிகள் மாத்திரம் அதர்மம் செய்யவில்லை. இல்லறத்தார் அதர்மம் தொடங்கியது துறவறத்தாரையும் சூழ்ந்தது. உண்மையான யோகிகள் இன்னும் இந்தத் தேசத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களாலே தான் இந்தத் தேசம் ஸர்வ நாசமடைந்து போகாமல் இன்னும் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறது. இப்போது பூமண்டலம் குலுங்கிப் பல ராஜ்யங்களும் சரிந்து கொண்டிருக்கையிலே ஹிந்து தேசம் ஊர்த்வ முகமாக மேன்மை நிலையை நோக்கிச் செல்லுகிறது. தானும் பிழைத்தது. உலகத்தையும் உஜ்ஜீவிக்கும்படிச் செய்யலாம் என்ற தைரியம் ஹிந்து தேசத்தின் மனதில் உண்டாகியிருக்கிறது. இதற்கு முன் இப்படி எத்தனையோ ப்ரளயங்களில் இருந்து தப்பிற்று. சில தினங்களுக்கு முன்பு ஜகதீச சந்திரவஸு கல்கத்தாவில் தம்முடைய நவீன சாஸ்த்ராலயத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்யும்போது என்ன சொன்னார்—வாசித்துப் பார்த்தாயா? " பாபிலோனிலும், நீல நதிக்கரையிலும் இருந்த நாகரீகங்கள் செத்து மறு ஜன்ம மடைந்துவிட்டன. ஹிந்துஸ்தானம் அன்று போலவே இன்னும் உயிரோடிருக்கிறது. ஏனென்றால் எல்லாத் தர்மங்களிலும் பெரிய தர்மமாகிய ஆத்ம பரித்யாகம் இந்தத் தேசத்தில் சாகாதபடி இன்னும் சிலரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது " என்று ஜகதீச சந்திர வஸு சொன்னார்.

இங்ஙனம் குள்ளச்சாமியார் சொல்லி வருகையில் வேணு முதலி " சாமியாரே! உமக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமா? நீர் பத்திரிகை வேறே வாசிக்கிறீரா? ஜகதீச சந்திர வஸு பேசிய விஷயம் உமக்கெப்படித் தெரிந்தது " என்று கேட்டான். அப்போது குள்ளச் சாமியார் சொல்லுகிறார் :— " அநாவசியக் கேள்விகள் கேட்காதே. நான் சொல்வதைக் கவனி: ஹிந்து தேசத்தினுடைய ஜீவனை யுக யுகாந்தரங்

களாக அழியாதபடிப் பாதுகாத்து வருவோர் அந்த யோகிகளே. கடூரமான கலியில் உலகம் தலை கீழாகக் கவிழ்ந்து போகும் ஸமயத்தில் கூட ஹிந்துஸ்தானம் அழியாமல் தானும் பிழைத்து மற்றவர்களையும் காக்கக்கூடிய ஜீவ சக்தி இந்நாட்டிற்கு இருப்பது அந்த யோகிகளின் தபோபலத்தாலன்றி வேறில்லை. ஹா, ஹா, ஹா, ஹா! பலவிதமான லேஹ்யங்களைத் தின்று தலைக்கு நூறு நூற்றைம்பது பெண்டாட்டிகளை வைத்துக்கொண்டு தடுமாறி, நாள் தவருமல் ஒருவருக்கொருவர் நாய்களைப்போல அடித்துக்கொண்டு, ஹிமயமலைக்கு வடபுறத்திலிருந்து அன்னியர் வந்தவுடனே எல்லாரும் ஈரச் சுவர் போலே இடிந்து விழுந்து ராஜ்யத்தை அன்னியர் வசமாகத் தந்த உங்கள் ராஜாக்களுடைய வலிமையினுல் உங்கள் தேசம் பிழைத்திருக்கிறதென்று நினைக்கிருயா? போது விடிந்தால் எவன் செத்துப் போவான், ஸபண்டீ கரணம், பிராமணார்த்த போஜனங்கள் பண்ணலாம் என்று சுற்றிக்கொண்டு வேத மந்திரங்களைப் பொருள் தெரியாமல் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த உங்கள் பிராமணர்களால் இந்த தேசம் சாகாத வரம் பெற்று வாழ்கிறதென்று நினைக்கிருயா? உங்கள் வைசியருடைய லோபத் தன்மையால் இந்த நாடு அமரத் தன்மை கொண்டதா? சூத்திரருடைய மௌட்யத்தாலா? பஞ்சமருடைய நிலைமையாலா? எதால் ஹிந்துஸ்தானத்துக்கு அமரத் தன்மை கிடைத்ததென்று நீ நினைக்கிருய்?

"அடா, வேணு முதலி, கவனி. நீ யுத்தம் முடிந்த பிறகு அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பாவுக்கும் போய் ஹிந்து தர்மத்தை நிலை நாட்டப் போவதாகச் சொல்லுகிருய். ஹிந்துஸ்தானத்து மஹா யோகிகளின் மஹிமை தெரியாமல் ஹிந்து மதத்தை எப்படி நிலை நிறுத்தப் போகிருய்,—அதை நினைக்கும் போதே எனக்கு நகைப்புண்டாகிறது.

"அடா, வேணு முதலி, கேள். ஹிந்துஸ்தானத்து மஹா யோகிகளின் மஹிமையால் இந்தத் தேசம் இன்னும் பிழைத்திருக்கிறது. இனி இந்த மண்ணுலகம் உள்ளவரை பிழைத்திருக்கவும் செய்யும். அடா வேணு முதலி, பார்! பார்! பார்!"

இங்ஙனம் குள்ளச் சாமி சொன்னவுடன் நானும் வேணு முதலியும் அவரை உற்றுப்பார்த்தோம்.

குள்ளச் சாமி நெடிய சாமி ஆய்விட்டார்.

நாலே முக்கால் அடிபோல் தோன்றிய குள்ளச் சாமி ஏழே முக்கால் அடி உயரம் வளர்ந்து விட்டார்.

ஒரு கண்ணைப் பார்த்தால் சூரியனைப் போல் இருந்தது. மற்றொரு கண்ணைப் பார்த்தால சந்திரனைப்போல் இருந்தது. முகத்தின் வலப்புறம் பார்த்தால் சிவன் போல் இருந்தது. இடப்புறம் பார்த்தால் பார்வதியைப் போலவே இருந்தது. குனிந்தால் பிள்ளையார் போலிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்க்கும் போது விஷ்ணுவின் முகத்தைப் போலவே தோன்றிற்று. அப்போதுகுள்ளச் சாமி சொல்லுகிறார் :—

"அடா, வேணு முதலி, கேள். நான் ஹிந்துஸ்தானத்து யோகிகளுக்கெல்லாம் தலைவன். நான் ரிஷிகளுக்குள்ளே முதலாவது ரிஷி. நான் தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. நானே பிரம்மா, நானே விஷ்ணு, நானே சிவன், நான் ஹிந்துஸ்தானத்தை அழியாமல் காப்பாற்றுவேன், நான் இந்தப் பூமண்டலத்தில் தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவேன்.

"நான் கிருதயுகத்தை ஸ்தாபனம் செய்வேன். நானே பரம புருஷன். இதற்கு முன் ஆசார்யர்கள் உங்களிடம் என்ன சொன்னார்கள் ? எல்லா உயிரும் ஒன்று. ஆதலால் காக்கை, புழு முதலிய ஜந்துக்களிடம் குரூரமில்லாமல் கருணை பாராட்டுங்கள் என்றனர்.

"அடா, வேணு முதலி, கவனி.

"சைவாசார்யர் வைஷ்ணவத்தை விலக்கினர். வைஷ்ணவாசார்யர் சைவத்தை விலக்கினர்.

"நான் ஒன்று செய்வேன்;

"காக்கையைக் கண்டால் இரக்கப்படாதே, கும்பிடு. கைகூப்பி நமஸ்காரம் பண்ணு! பூச்சியைக் கும்பிடு! மண்ணையும் காற்றையும் விழுந்து கும்பிடு ! என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

"நான் வேதத்தில் முன் சொன்ன வாக்கை இப்போது அனுபவத்திலே செய்து காட்டப் போகிறேன். புராணங்களையெல்லாம் விழுங்கி ஒன்றாக நாட்டப் போகிறேன். ஹிந்து தர்மத்தைக் கூட்டப் போகிறேன். அடா, வேணு முதலி கேள், மண்ணும், காற்றும், ஸூர்யனும், சந்திரனும், உன்னையும் என்னையும் சூழ்ந்து நிற்கும் உயிர்களும், நீயும் நானும் தெய்வமென்றும் வேதம் சொல்லிற்று. இவை தான் தெய்வம். இதைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை. நம் முன்னே காண்பது நாராயணன். இதை நம்முள்ளே நாட்டி இதை வணங்கி இதன் தொழுகைக் களியில் மூழ்கி, அங்கு மானுடன் தன்னை முழுதும் மறந்து விடுக.

" அப்போது தன்னிடத்து நாராயணன் நிற்பான். இந்த வழியை நான் தழுவியபடியால் மனுஷ்யத் தன்மை நீங்கி அமரத்தன்மை பெற்றேன். ஆதலால் நான் தேவனாய் விட்டேன். இவைதான் தெய்வம். இதைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை. தேவர்களுக்குள்ளே நான் அதிபதி, என் பெயர் விஷ்ணு ; நானே சிவன் மகன் குமாரன், நானே கணபதி, நான் அல்லா, யேஹோவான், நானே பரிசுத்த ஆவி, நானே யேசுகிருஸ்து, நானே கந்தர்வன், நானே அஸுரன், நான் புருஷோத்தமன், நானே ஸம்ஸ்த ஜீவராசிகளும்.

" நானே பஞ்ச பூதம்! அஹம் ஸத்! நான் கிருத யுகத்தை ஆக்ஞாபிக்கிறேன்! ஆதலால் கிருதயுகம் வரு கிறது. எந்த ஜந்துவும், வேறு எந்த ஜந்துவையும் ஹிம்சை பண்ணாமலும் எல்லா ஜந்துக்களும் மற்றெல்லா ஜந்துக்களையும் தேவதா ரூபமாகக் கண்டு வணங்கும்படிக் கும் விதியுண்டானால் அதுதான் கிருதயுகம். அதை நான் செய்வேன். அடா வேணு முதலி ! நான் உன் முன்னே நிற்கிறேன். என்னை அறி " என்று குள்ளச்சாமி சொன்னார். நான் அத்தனைக்குள்ளே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டேன்.

சுமார் அரைமணி நேரத்துக்குப் பின்பு எனக்கு மறுபடிப் பிரக்ஞை ஏற்பட்டது. அப்போது பார்க்கிறேன். வேணு முதலி என் பக்கத்தில் மூர்ச்சை போட்டுக் கிடக்கிறான். பிறகு அவனுக்குச் சிகித்ஸை செய்து நான் எழுப்பினேன்.

குள்ளச் சாமியார் எங்கே யென்று வேணு முதலி என் பத்தினியிடம் கேட்டான்.

அவள் சொன்னாள் : " குள்ளச்சாமி இப்படித்தான் கீழே இறங்கிவந்தார். கொஞ்சம் பாயசமும், ஒரு வாழைப்பழமும் கொடுத்தேன். வாங்கித் தின்றார். குழந்தைகளுக்கும் எனக்கும் விபூதி பூசி வாழ்த்திவிட்டுப் போனார். " நீங்கள் மெத்தையிலே என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள் ?' என்று கேட்டேன். அதற்கு ' இரட்டை பாஷை யென்றால் அர்த்த மென்ன ? என்பதைப்பற்றி அந்த வேணு முதலி மடையன், தர்க்கம் பண்ணுகிறான் ' என்று சொல்லிச் சிரித்துவிட்டுப் போனார் " என்று சொன்னாள்.

வண்ணான் தொழில்

வேதபுரத்தில் குள்ளச்சாமி என்றொரு பரதேசி இருக்கிறார். அவருக்கு வயது ஐம்பதோ, அறுபதோ, எழுபதோ, எண்பதோ யாருக்கும் தெரியாது. அவருடைய உயரம் நாலரை அடியிருக்கும், கருநிறம். குண்டுச்சட்டியைப் போல் முகம். உடம்பெல்லாம் வயிரக்கட்டை போலே நல்ல உறுதியான பெயர்வழி.

அவருக்கு வியாதியென்பதே கிடையாது. சென்ற பத்து வருஷங்களில் ஒரே தடவை அவர் மேலே கொஞ்சம் சொறி சிரங்கு வந்தது பத்து நாளிருந்து நீங்கி விட்டது. அந்த மனுஷ்யன் ஜடபரதருடைய நிலைமையிலே இருப்பதாகச் சொல்லலாம். பேசினால் பயித்தியக்காரன் பேசுவது போலிருக்கும். இழுத்திழுத்து, திக்கித் திக்கி, முன் பின் சம்பந்தமில்லாமல் விழுங்கி விழுங்கிப் பேசுவார். தெருவிலே படுத்துக் கிடப்பார். பசித்தபோது எங்கேனும் போய்ப் பிச்சை வாங்கிச் சாப்பிடுவார். கள் குடிப்பார். கஞ்சாத் தின்பார். மண்ணிலே புரளுவார். நாய்களுடன் சண்டை போடுவார்.

வீதியிலே பெண்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் அவரைக் கண்டால் இரக்கமுண்டாகும். திடீரென்று ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அந்த வீட்டிலிருக்கும் குழந்தைகள் நெற்றியிலே திருநீற்றைப் பூசிவிட்டு ஓடிப்போவார். யாராவது திட்டினாலும், அடித்தாலும் பொறுத்துக்கொண்டு உடனே அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிப்போய் விடுவார்.

ஸாமானிய ஜனங்கள் அவருக்கு நூறு வயதுக்கு மேலே ஆகிவிட்டதென்றும், நெடுங்காலமாக இப்போதிருப்பது போலவே, நாற்பத்தைம்பது வயது போலே தான் இருக்கிறாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த வார்த்தை எவ்வளவு தூரம் நிச்சயமென்பதை நிர்ணயிக்க இடமில்லை.

அவர் கையால் விபூதி வாங்கிப் பூசிக் கொண்டால் நோய் தீர்ந்து விடுமென்ற நம்பிக்கையும் பலர்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேற்படி குள்ளச்சாமியார் ஒரு நாள் தாம் வீதியில் நடந்து வரும்போது, முதுகின் மேலே கிழிந்த பழங் கந்தைகளையெல்லாம் ஒரு பெரிய அழுக்கு மூட்டை கட்டிச் சுமந்து கொண்டு வந்தார். இந்தச் சாமியாரைக் கண்டால் நான் கும்பிடுவது வழக்கம். அப்படியே கும்பிட்டேன். ஈயென்று பல்லைக்காட்டிப் பேதைச் சிரிப்புச் சிரித்தார். கண்ணைப் பார்த்தால் குறும்பு கூத்தாடுகிறது.

"ஏ சாமி, உனக்கென்ன பயித்தியமா? கந்தைகளைக் கட்டி என் முதுகிலே சுமக்கிறாய்?" என்று கேட்டேன்.

"நீ நெஞ்சுக்குள்ளே சுமக்கிறாய், நான் முதுகின் மேலே சுமக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஓடிப்போய் விட்டார். உடனே நான் பொருள் தெரிந்து கொண்டேன். அஞ்ஞானப் பழங் குப்பைகளையும், பழங் கவலைகளையும், பழந் துன்பகளையும், பழஞ் சிறுமைகளையும் மனதில் வீணாய்ச் சுமந்து திரியும் ஸாமான்ய மனிதனுடைய அறிவீனத்தை விளக்கும் பொருட்டு ஷை சாமியார் இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தைச் சொன்னாரென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

பின்னொரு நாள் அவரிடம் பரிகாசமாக நான் "சாமி, இப்படிப் பிச்சை வாங்கித் தண்டச் சோறு தின்று கொண்டு ஜீவனம் பண்ணுகிறாயே, ஏதேனும் தொழில் செய்து பிழைக்கக்கூடாதா?" என்று கேட்டேன். அந்தப் பரதேசி சொல்லுகிறார்:—

"தம்பி, நானும் தொழில் செய்து தான் பிழைக்கிறேன். எனக்கு வண்ணான் வேலை. ஐம்புலன்களாகிய கழுதைகளை மேய்க்கிறேன். அந்தக்கரணமான துணி மூட்டைகளை வெளுக்கிறேன்" என்றார்.

ஆம், பரிசுத்தப் படுத்துகிறவனே ஆசார்யன். அவனுடைய சொல்லை மற்றவர் ஆதரிக்கவேண்டும். மேலே சாமியாருடைய புற நடைகள் குடும்பம் நடத்தும் கிருஹஸ்தர்களுக்குத் தகுதியல்ல. ஆனால் அவருடைய உள்ள நடையை உலகத்தார் பின்பற்ற வேண்டும். ஐம்புலன்களாகிய கழுதைகளை மீறிச் செல்லாதபடிக் கட்டுப்படுத்தி ஆளவேண்டும், உள்ளத்தை மாசில்லாதபடிச் சுத்தமாகச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

அழுக்குத் தீர்க்கும் தொழில் செய்வோர் நமது தேசத்தில் மாகாணத்துக்கு லக்ஷம் பேர் வேண்டும். ஹிந்துக்கள் தற்காலத்தில் குப்பைக்குள் முழுகிப்போய்க் கிடக்கிறார்கள். வீட்டையும், தெருவையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஜலதாரைகளை ஒழுங்குப்படுத்தவில்லை. கிணறுகளையும், குளங்களையும், சுனைகளையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கோயிற் குளங்களில் ஜலம் புழுத்து நெளிகிறது. நாற்றம் குடலைப் பிடுங்குகிறது.

மனுஷ்யாவிருத்தி யாவது யாது?

புழுதியை நீக்கித் தரையைச் சுத்த மாக்குதல். அழுக்குப் போகத் துணியையும், நாற்ற மில்லாதபடிக் குளத்தையும், பொதுவாக எல்லா விஷயங்களையும் சுத்தமாக்கி வைத்துக் கொள்ளுதல்.

நான் மேற்படிச் சாமியாரிடம், "சாமியாரே, ஞான நெறியிலே செல்ல விரும்புவோன் முக்கியமாக எதை ஆரம்பத் தொழிலாகக் கொள்ளவேண்டும்?" என்று கேட்டேன்.

குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார் :—

"முதலாவது, நாக்கை வெளுக்கவேண்டும். பொய் சொல்லக்கூடாது. புறஞ் சொல்லக்கூடாது. முகஸ்துதி கூடாது. தற்புகழ்ச்சி கூடாது. வருந்தச் சொல்லலாகாது. பயந்து பேசக்கூடாது. இதுதான் வண்ணான் தொழில் ஆரம்பம். பிறகு அந்தக்கரணத்தை வெளுத்தல் சுலபம். சில இடங்களில் பொய் சொல்லித் தீரும்படியாக இருந்தால், அப்போது மௌனத்தைக் கொள்ளவேண்டும். மௌனம் ஸர்வார்த்த ஸாதகம். அதை விட்டுப் பேசும்படி நேர்ந்தால் உண்மையே சொல்லவேண்டும். உண்மை விரதம் தவறக் கூடாது. தவற வேண்டிய அவசியமில்லை; உண்மை கூறினால் தீங்கு நேரிடுமென்று நினைப்போர் தெய்வம் உண்மை யென்பதை அறியமாட்டார்கள். தெய்வம் உண்மை. அதன் இஷ்டப்படி உலகம் நடக்கிறது. ஆதலால் பயப்படுகிறவன் மூட சிகாமணி. அந்தக்கரணத்தை வெளுத்தாலாவது அதிலுள்ள பயத்தை நீக்குதல். அந்தக்கரணத்தைச் சுத்தி செய்து விட்டால் விடுதலை யுண்டாகும்" என்றார்.

பின்னுமொரு ஸமயம் மேற்படிக் குள்ளச்சாமி என்னிடம் வந்து, "தம்பி, நீ இலக்கணக்காரனாச்சுதே! 'வண்ணான்' என்ற வார்த்தையை உடைத்துப் பொருள் சொல்லுவாயா?" என்று கேட்டார்.

நான் நகைத்து :—"சாமி, உடைக்கிற இலக்கணம் எனக்குத் தெரியாது" என்றேன்.

அப்போது குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார் : "வண்—ஆன் : வண்ணான். ஆன் என்பது ரிஷபம். வள்ளலாகிய ரிஷபம் நந்திகேசுரர். அவருடைய தொழில் சுத்தஞான மூர்த்தியாகிய சிவனைச் சுமந்து கொண்டிருத்தல். தமிழ் நாட்டு ஞானாசார்யர்களுக்கு ஆதிமூர்த்தியும், வள்ளலுமாகி நிற்கும் இந்த நந்தி பகவானுடைய தொழிலாகிய ஆசார்யத் தொழிலையே நான் வண்ணான் தொழிலென்று சொல்லுகிறேன். எனக்கு வண்ணான் தொழில்" என்று மேற்படிக் குள்ளச்சாமி சொன்னார்.

கலியுகக் கடோற்கசன்

வேதபுரத்தில் கலியுகக் கடோற்கசன் என்பதாக ஒருவன் இளம்பியிருக்கிறான். பழைய துவாபர யுகத்துக் கடோற்கசனுடைய சரித்திரம் எல்லாருக்கும் தெரியும். அரக்கு மாளிகையிலிருந்து பாண்டவர் தப்பி ஓடும்போது இடும்ப வனத்தில் தங்கினார்கள். அங்கிருந்த இடும்பாசுரன் என்ற ராக்ஷஸன் அவர்களைப் பிடித்துத் தின்ன வந்தான். அந்த இடும்பனை வீமன் கொன்றுவிட்டான். பிறகு அவன் தங்கையாகிய இடும்பி என்ற ராக்ஷஸி வீமன்மேல் காதல் கொண்டு என்னை மணந்து கொள்ளச்சொல்லி வற்புறுத்தினாள். மற்ற ஸஹோதரர் நால்வரும் பிரம்மசாரிகளாக இருக்கையில்தான் முதலாவது ஒரு ராக்ஷஸியைப் போய்க் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வதில் வீமனுக்குச் சம்மதமில்லை. இடும்பி குந்தியிடம் போய் முறையிட்டழுதாள். குந்தி வீமனை நோக்கி:—"மகனே, ஒரு ஸ்திரீ வந்து காதல் கூறுமிடத்து அவளை மறுப்பது க்ஷத்ரிய தர்மமில்லை; ஆண் மக்கள் அங்ஙனம் செய்யலாகாது; ஆதலால், நீ இந்த ராக்ஷஸியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்க" என்று கட்டளையிட்டாள். தாய் சொல்லுக் கிணங்கி வீமன் இடும்பியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டான். இவ்விருவருக்கும் பிறந்த பிள்ளையே துவாபரயுகக் கடோற்கசன். இவன் வீமனுக்கு ஸமமான பலமும், பராக்ரமமும் உடையவனென்று வேதவியாசர் தெரிவிக்கிறார். இது நிற்க. நமது கலியுகக் கடோற்கசனைக் கவனிப்போம். இவன் வேதபுரத்தில் ஒரு சாராயக் கடையிலே பணவசூல் குமாஸ்தாவாக இருக்கும் ராமசாமி நாயக்கர் என்பவருடைய மகன். இவனுக்கு இப்போது வயது சுமார் இருபது இருக்கலாம். சாராயக் கடையில் ப்ராந்தி, விஸ்கி, ஜின் முதலிய ஐரோப்பியச் சாராயங்கள் விற்கிறார்கள். வேதபுரத்தில் குடி மும்முரம். ஆனபடியால் மேற்படி கடைக்குப் பற்று வரவு ஜாஸ்தி. அங்குப் பண வசூல்காரனாகிய ராமசாமி நாயக்கருக்கு மாதம் எட்டு ரூபாய் சம்பளம். தெலுங்கு பேசும் நாயக்கர். நல்ல க்ஷத்திரிய வம்சம். தெலுங்கு ராஜ்யம் போன பிறகு கெட்டுப் போய்த் தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கும் நாயடு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

மேற்படி ராமசாமி நாயக்கர் மகனுக்குத் தாய் தந்தையர் வைத்த பெயர் கோவிந்தராஜுலு. அவன் தானாக வைத்துக் கொண்ட பெயர் கலியுகக் கடோற்கசன்.

அவன் உயரம் ஐந்தே கால் அடி யிருக்கலாம். குண்டுருளை போலே வயிரமான உடம்பு. இவன் மேலே மோட்டார் வண்டி ஓட்டலாம். மாட்டு வண்டி விடலாம். இவன் தலை ரோமத்தில் முந்நூறு ராத்தல் கல் தொங்க விடலாம். இவன் நிலையிலே நாற்பது பேரடங்கிய பெரிய தொட்டிலை நிறுத்தி வைக்கலாம். இவன் இரண்டு விரல்களைக் கொண்டு மஹா பாரதப் புஸ்தகத்தைக் கிழித்துப் போடுவான். இவன் பல்லினால் கல்லைப் பேர்த்துப் போடுவான். இவன் நகத்தால் கதவைப் பிளப்பான்.

வயது இருபதுக்கு மேல் ஆகவுமில்லை. நேற்றுக் காலையில் இந்தப் பையன் என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டாக வந்திருந்தான். முதலாவது, தன்னுடைய தொழில்களை எல்லாம் என் வீட்டில் செய்து காட்டினான். நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

பிறகு இவனுடைய புத்தி எந்த நிலைமையில் இருக்கிற தென்பதைப் பரிசோதனை செய்யும் பொருட்டாக அவனுடன் சிறிது நேரம் ஸம்பாஷணை செய்து பார்த்தேன். அவன் கையில் ஒரு குறிப்புப் புஸ்தகம் (பாக்கெட் நோட்புக்) வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்தால் சின்ன பைபிலோ அல்லது டைரி (தினசரி) யோ என்று ஐயப்படும்படியாக இருந்தது" "கையில் என்ன; டைரி புஸ்தகமா?" என்று கேட்டேன், அந்தப் பையன் ஹீ என்று பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு "இல்லெங்க; மந்திரவாதப் புஸ்தகங்கள்" என்றான்.

"நான் வாசிக்கலாமா?" என்று கேட்டேன். "வாசிக்க லாம்" என்று சொல்லி அந்தப் புஸ்தகத்தை என் கையில் கொடுத்தான். அது அச்சிட்ட புஸ்தகமன்று. அவன் கை யால் எழுதியது. "பல ஊர்களில் ஸஞ்சாரம் பண்ணி னேன். பல ஸாதுக்களிடம் கேட்ட மந்திரங்களை யெல்லாம் இதில் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். நான் அவர்களுக்கு (அந்த ஸாதுக்களுக்குப்) பத்திரம் தயார் பண்ணிக் கொடுப் பேன்" என்று கலியுகக் கடோற்கசன் சொன்னான். "பத்தி ரமா? அதென்ன?" என்று கேட்டேன்.

அவன் சொல்லுகிறான்.—"அதைப் பாமர ஜனங்கள் கஞ்சா இலை என்றும் சொல்லுவார்கள். ஸாதுக்களுக்கு மனதை ஒரு நிலையில் நிறுத்திப் பிரம்மத்திலேகொண்டு சேர்க்க அது உபயோகங்க. மைசூரில் நான் போன மாஸம் போயிருந்தேனுங்க. அங்கே பெரிய சாமியாருங்க, அவர் தான் எனக்கு ஆஞ்ஜனேயர் மந்திரம் கற்றுக் கொடுத்

தாருங்க. அவர் ஒரு நாளைக்கு ஒன்றரை ரூபாய் கஞ்சா வாங்கிப் புகை குடிப்பாருங்க. அவர் மனதை உள்ளே கொண்டு நிறுத்தினால் பிறகு அதை வெளியே இழுப்பது கஷ்டங்க" என்றான்.

இவன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் எனக்கு அந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவா அதிகப் பட்டது. புஸ்தகத்தைக் கையிலெடுத்துத் திறந்தபோது அதிலிருந்து பொல பொல வென்று இருபது, முப்பது துண்டுக் காயிதங்கள் உதிர்ந்தன. எனக்கு ஆராய்ச்சியிலே பிரியம் அதிகமானபடியால் முதலாவது அந்தத் துண்டுக் காயிதங்களைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட்டுப் பிறகு புஸ்தகத்துக்குள்ளே நுழைவோம் என்று யோசித்து அந்தக் காயிதங்களைப் பார்த்தேன். அவற்றின் விவரம் பின்வருமாறு :—

முதலாவது —"ஹோம்ரூல் ஸ்டாம்ப்" மூன்று இருந்தது.

அதில் ஒவ்வொரு ஸ்டாம்புக்கு நடுவிலும் அனிபெஸண்ட் அம்மாள் தலை போட்டிருக்கிறது. சுற்றித் "தெய்வத்துக் காகவும், தேசத்துக்காகவும், ராஜாவுக்காகவும், சிறைப்பட்டவர்" என்றெழுதி யிருந்தது. அதைச் சூழ நான்கு புறத்தி லும் இங்கிலீஷ், தெலுங்கு, உர்து, நாகரி, கன்னட லிபி களில் "ஹோம் ரூல்" என்றெழுதி யிருந்தது.

இரண்டாவது.—ஒரு சின்ன டிக்கெட், அதில் இங்கிலீஷ் பாஷையில் "மிஸ் தாரா ; இந்தியன் லேடி ஸாண்டோ" என்று ஒரு புறத்திலும், வெளிச் சீட்டு (ஔட் பாஸ்) என்று மற்றொரு புறத்திலும் போட்டிருந்தது.

மூன்றாவது.—ஒரு லேசான காயிதத்தைப் போன்ற செப்புத் தகடு. அதில் ஏதோ சக்கரம் செதுக்கும் பொருட்டு வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கடோற்கசன் சொன்னான்.

நாலாவது.—ராமமூர்த்தி ஸர்க்கஸ் ஆட்ட ஜாப்தா.

ஐந்தாவது.—ஒரு கிறிஸ்தவப் பையனுடைய நேர்த்தியான புகைப் படம். அவன் யாரென்று கேட்டதற்குத் தன்னுடைய ஸ்னேகிதனென்றும், இரும்பாலையில் வேலை பார்க்கிறானென்றும், தன்னைப் போலவே குஸ்தி வகையறாத் தொழில் களில் பழக்கமுடையவனென்றும், அவனுக்குக் கலியுகக் கும்பகர்ணன் என்று பெயர் வைக்கலாமென்றும் கடோற் கசன் சொன்னான்.

ஆறாவது.—மறுபடியும் ஒரு டிக்கட். அதில் இங்க்லீஷில் "எடிஸன் கினேமாடோக்ராப் கம்பனி. ஒரு ஆளை உள்ளே விடு" என்றெழுதியிருந்தது.

ஏழாவது.—ஸிகரட் பெட்டியிலிருந்தெடுத்த துர்க்கை படம். அதில் தேவி மஹிஷாஸுரனைக் கொல்லுகிறாள். பக்கத்தில் விநாயகருடைய தலை மாத்திரம் தெரிகிறது. உடம்பெல்லாம் மறைந்திருக்கிறது. சின்ன சுப்பிரமணியன் ஒன்றிருக்கிறது. அம்மனுக்குப் பதினாறு கைகள் போடுவ தற்குப் பதிலாக எட்டுக் கை போட்டிருந்தது.

எட்டாவது.—இரண்டு சிங்கங்களுடன் ஒரு மனிதன் சண்டை போடுவது போல ஒரு படம். பத்திரிகையிலிருந்து கத்த ரித்தது.

ஒன்பதாவது.—யேசுகிறிஸ்து, மாட்டுக் கொட்டகையில் பிறந்து வைக்கோல்மேலே போட்டுக்கிடப்பதாகக் குழந்தை யுருவங் காட்டிய படம்.

பத்தாவது.—ஸாதாரண வருஷத்து மார்கழி மாதம் 18-ம் தேதி முதல் விரோதிகிருது வருஷத்துச் சித்திரை மாஸம் 16-ம் தேதி வரையில் 'ஏகாதசி,' 'ஷஷ்டி' 'பிரதோஷம், கரிநாள், யமகண்டம், ராகுகாலம், குளிகை காலம், வாரசூலை இவற்றின் அட்டவணை.

பதினோராவது.—இனி மேன்மேலும் அடுக்கிக்கொண்டு போனால் படிப்பவர்களுக்குப் பொறுமையில்லாது போய்விடு மென்ற அச்சத்தால் இங்கு மேற்படிக் கீழே யுதிர்ந்த துண்டுக் காயிதங்களைப்பற்றிய முழு விவரங்களும் தெரிவிக்காமல் விடுகிறேன். அதில் அனேகம் கடோற்கசனுடைய ஸ்நேஹிதர் களுடைய மேல் விலாஸம், ஒரு சிறு துண்டுப் காயிதத்தில் குங்குமம் சுற்றியிருந்தது. அது கோயிலில் கொடுத்த தென்றும், அம்மன் ப்ரஸாதமென்றும் கடோற்கசன் விளக்கினான்.

இனி இவன் மந்திரவாதப் புஸ்தகத்துள் எழுதியிருந்த விநோதங்களில் சிலவற்றை இங்குக் காட்டுகிறேன்.

கணபதி மந்திரம்

ஓம் கணபதி; ஐயும் கணபதி; கிளியும் கணபதி; ஸவ்வும் கணபதி; வா; வா; ஸகல ஜனங்களும்; போகங்களும்; ஸகல லோக சித்தியும், உமக்கு வசியமானது போல் எனக்கு வசியமாகவும், சுவா ஹா.

பஞ்சாட்சரம்

ஹரி ஓம் சிவாய நம.

அனுமார் மந்திரம்

ஓம் அனுமந்தா, ஆஞ்சனேயா. நமோ நாராயணுய, சிரஞ்சீவியாகக் காத்து ரக்ஷித்து வா. கிளியும் ஸவ்வும், என் எதிரிகளை வென்று என்னைக்கா, கா, கா, ஸ்வாஹா!

புருஷ வசியத்துக்கு மந்திரம்

நிலத்திலே முளைத்தவளே, நீலப்பூ பூத்தவளே, மனத்துக் கவலை தீர்த்தவளே, மன்னன் சிறை மீட்டவளே, குடத்துத் தண்ணீர் பாலாக வேண்டும். கோவிந்தராஜு என்னைக் கண்டா கும்பிடவேண்டும். நான் ஒரு புலியாக வேணும், அவன் ஒரு பசுவாக வேனும். புலியைக் கண்ட பசு நடுங்கிறாற் போல் நடுங்கி ஒடுங்கி வணங்கி நிற்க ஸ்வாஹா! இந்த மந்திரத்தை ஆயிரம் உரு ஏற்றவேண்டும். வேளைச் செடியின் வடக்கே போகிற வேரில் ஞாயிற்றுக் கிழமை சூரியன் கிளம்புகிற ஸமயத்தில் மஞ்சள் துண்டைக் கட்டிப் பதினாறு விசை மந்திரத்தை ஜபித்துப் பிறகு வேர் அருமல் பிடுங்கி வெள்ளித் தாயித்தில் மஞ்சளை நீக்கி வேரைச் செலுத்திக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

சகல வியாதிகளுக்கும் மந்திரம்

ஓம், ரீங், அங், இந்தப்படிக்கு விபூதியில் எழுதி ஆயிரத் தெட்டு உரு ஜபித்துச் சூடன் கட்டியை அதின்மேலே வைத்துக் கொடுக்க வியாதி தீரும். இது கை கண்டது.

சிறங்கு கண்டவுடன் செய்கிற மந்திரம்

மசிமா மசி; நசி மா நசி!

சிறங்கு நைய மந்திரம்

கசி; நசி!

பழுத்தபின் உடைக்கும் மந்திரம்

நஞ்சு, பிஞ்சு, நாசமதாகிப் பிஞ்சு நஞ்சு போக ஸ்வாஹா!

இராஜாவை வசியம் பண்ண மந்திரம்

வசீகரா, வசீகரா, ராஜ வசீகரா, அச்சிட்ட பங்காளா, தக்ஷிணாமூர்த்தி, துர்க்கா தேவதாயை நம: இதற்கு ஆயிரத்தெட்டு செய்யவும்.

மற்றொரு இராஜ வசிய மந்திரம்

அய்யும், கிலியும் ஸவ்வும், ஸவ்வும் கிளியும், ஐயும், நவகோடி சித்தர் சாயம் நசி; நசி: ஸர்வ மூலிகையும் இன்ன ராஜாவும் வசி, வசி.

இந்த மந்திரங்களைத் தவிர, மேற்படிக் கலியுகக் கடோற்கசனுடைய நோட் புக்கில் இன்னும் இதுபோலவே முப்பது நாற்பது மந்திரங்களும், பலவிதமான சக்கரங்களும் இருந்தன. அந்த மந்திரங்களையும் சக்கரங்களையும் இப்போது புஸ்தகத்தில் முழுதும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்போனால் நெடுந்தூரம் இந்த வியாசம் அளவுக்கு மிஞ்சி நீண்டுவிடும். எனினும் நமது ஹிந்து தர்மத்தையும், மந்திர மஹிமையையும், இடைக் காலத்திய மூட ராஜாக்களும், அயோக்யப் பூஜாரி, பண்டார, மந்திரவாதிகளும் எவ்வளவு கேலிக்கிடமாகச் செய்துவிட்டார்களென்பதை விளக்க மேற்கூறிய திருஷ்டாந்தங்களே போதுமென்று நினைக்கிறேன். இன்னும் அவனுடைய குறிப்புப் புஸ்தகத்தில் போகப் போகப் பெருங் கேலியாக இருந்தது, எனக்கு அவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்போது சிரிப் பொரு பக்கம் வந்தது. தலை யொரு பக்கம் கிறுக்கிற்று.

ஹிந்துக்களுடைய மூல பலமாகிய மந்திர சாஸ்த்திரத்தை இடைக்காலத்து மூடர் இவ்வளவு சீர்கெடுத்து வைத்திருப்பதையும், அதைத் தற்காலத்து மூடர்களிலே பலர் நம்புவதையும் நினைக்கும்போது எனக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாயிற்று.

அதை நான் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் குள்ளச் சாமி என்ற வேதபுரத்து ஞானி வந்தார், அவரிடம் அதைக் கொடுத்தேன். அவர் அந்தப் புஸ்தகத்தை வெளி முற்றத்துக்குக் கொண்டு போனார். அங்கிருந்து நெடுநேரமாகத் திரும்பி வரவில்லை. என்ன செய்கிறார், பார்ப்போமென்று சொல்லி நான் எழுந்து வெளி முற்றத்துக்கு வந்தேன். என்னுடன் கலியுக கடோற்கசனும் வந்தான். அங்குப் பொய் பார்த்தால், குள்ளச்சாமி அந்தப் புஸ்கத்தில் மண் எண்ணெயை விட்டுத் தீயைக் கொளுத்தி எரிய விட்டு

வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். குழந்தைகள் பக்கத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. கடோற்கசன் கோவென்றழுதான். குள்ளச் சாமி பெரிய ஞானி யென்றும், பரம புருஷனென்றும், அவர் செய்தது பற்றி வருத்தப்படக்கூடாதென்றும் சொல்லி நான் கடோற்கசனைத் தேறுதல் சொல்லி அனுப்பினேன். போகும்போது அவன் பைக்குள் குள்ளச்சாமியார் ஒரு பொற்காசு போட்டார். நான் ஒரு துண்டுக் காயிதத்தில் "ஓம் சக்தி" என்ற மந்திரத்தை எழுதி அவன் பைக்குள் போட்டேன்.

பொற் காசைக் கண்டவுடன் கடோற்கசன் கொஞ்சம் ஸந்தோஷ மடைந்து புன்சிரிப்பு கொண்டான். அப்போது குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார் :—

"எல்லாம் தெய்வம்"—"தர்மமே மஹா மந்திரம்" "உண்மைக்கு ஜயமுண்டு" "எல்லோரையும் வசப்படுத்த வேண்டுமானால், எல்லாரையும் தெய்வமாக நினைத்து மனத்தால் வணங்க வேண்டும். இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் இந்தத் தேசத்தில் பரவும்படிச் செய்" என்றார்.

கத்திச் சண்டை

மார்கழி மாஸத்து நாலாம் வாரம். அதாவது, குளிர் ஜாஸ்தி. அதிலும், வேதபுரம் கடற்கரைப் பட்டணம். குளிர் மிகவும் ஜாஸ்தி. ஒரு நாள் ராத்திரி நான் குளிருக்குப் பயந்து சுகாதார சாஸ்த்ரத்தைக் கூடப் பொருட்டாக்காமல் என் அறைக்குள் நாலு ஜன்னல்களையும் சாத்தி முத்திரை வைத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

விடிய இரண்டு ஜாமம் இருக்கும்போது விழித்துக் கொண்டேன். அதற்கும் குளிர்தான் காரணம். வாடை குளு குளு வென்று வீசுகிறது. வடபுறத்து ஜன்னலின் கதவுகள் காற்றில் தாமாகவே திறந்து கொண்டன. எழுந்து போய் ஜன்னலை நேராக்குவோமென்று யோசித்தால் அதற்கும் சோம்பராக இருந்தது. போர்வையை நீக்கிவிட்டு இந்தக் குளிரில் எவன் எழுந்து போய் ஜன்னலைச் சாத்துவான்? என்ன செய்வோம் என்று ஸங்கடப்பட்டுக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். மழை இதற்குள்ளே பெரிதாக வந்து விட்டது. மழை களை களை வென்று கொட்டுகிறது. வாடைக் காற்று வந்து பல்லைக் கட்டுகிறது.

உயிரை வெறுத்துத் தைரியத்துடன் எழுந்து போய் ஜன்னலைச் சாத்துவோம் என்று சொல்லி யெழுந்தேன்.

அப்போது ஒரு பண்டாரம் சங்கூதிச் சேகண்டி யடித்துப் பாடிக்கொண்டு வந்தான். மார்கழி மாசத்தில் வருஷந் தோறும் ஒரு வள்ளுவன் வந்து பாதி ராத்திரி நேரத்திலேயே வேதபுரத்து வீதிகளில் எல்லாம் திருவாசகம் பாடிக்கொண்டு சங்கூதிக்கொண்டு சேகண்டி யடித்துக் கொண்டு சுற்றுவது வழக்கம். அவன்தான் இந்த வருஷமும் வந்துகொண்டிருப்பானென்றெண்ணி நான் ஆரம்பத்தில் ஒரு நிமிஷம் கவனியாமல் இருந்தேன். பிறகு கணீர் என்று பாட்டுச் சத்தம் காதில் வந்து மதுரமாக விழுந்தது. அடா இது பழைய வள்ளுவனுடைய குரலில்லை. இது ஏதோ புதிய குரலாக இருக்கிறதென்றெண்ணி நான் குளிரையும் கவனியாமல் ஜன்னல் ஓரத்திலே கொஞ்சம் நின்றேன். மழை கொட்டுகிறது. அறைக்குள்ளே எனக்குக் கை கால் விறையலெடுக்கிறது.

அந்தப் பண்டாரம் வஸந்த காலத்தில், மாலை நேரத்தில், பூஞ்சோலையில் ராஜகுமாரன் ஒருவன் காற்று வாங்கிக் கொண்டு ஒய்யாரமாக நடப்பதுபோலே (அந்தப் பண்டாரம்) அந்த மழையில் நடந்து செல்லுகிறான். பிரம்மானந்தமாகத் திருவாசகம் பாடுகிறான்.

"பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறை போலும் காணேடி!"

இந்தப் பாட்டை அவன் பாடின ராகம் என் மனதை விட்டு இப்போதுகூட நீங்கவில்லை. மனுஷ்ய கானம் போலில்லை. தேவகானம் போலே யிருந்தது. "ஹே! யாரப்பா பண்டாரம், நில்லு!" என்று சொல்லிக் கூவினேன். அவன் நின்றான். "நீ போன வருஷம் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடி வந்தவனாகத் தோன்ற வில்லையே? நீ யார்?" என்று கேட்டேன். "நான் போன வருஷம் பாடினவனுடைய மகன். நான் பாடினது திருச்சாழல்" என்றான். இவன் அதிக ப்ரஸங்கி என்று தெரிந்துகொண்டு, "உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டேன். "என் பெயர் நெட்டை மாடன்" என்று சொன்னான். "சரி போ" என்று சொன்னேன். அவன் இரண்டடி முன்னேபோய் மறுபடி திரும்பி வந்து: "ஐயரே, உம்முடைய பெயர் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"என் பெயர் காளிதாசன்" என்று சொன்னேன்.

" ஓஹோ ? பத்திரிகைக்குக் கதைகள் எழுதுகிருரே, அந்தக் காளிதாஸன் நீர்தானே ?" என்றான்.

" ஓஹோ ? இவன் பத்திரிகை படிக்கிருஞ ?" என்றெண்ணி வியப்புற்று, நான் அவனிடம் " தம்பி, நெட்டைமாடா ; உனக்குச் சங்கீதம் யார் கற்றுக்கொடுத்தார்கள் ? நீ இதுவரை எந்த ஊரிலே வளர்ந்தாய் ? " என்று கேட்டேன். அப்போது நெட்டைமாடன் சொல்லுகிருன் :—

" ஏ ஐயரே, நான் மழையில் நிற்கிறேன். நீ அறைக்குள் நின்றுகொண்டு என்னிடம் நீண்ட கதை பேசுகிருயே. மேல் தளத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவா ; வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பேசலாம். நானும் உன்னிடத்தில் பல கேள்விகள் கேட்கவேண்டுமென்று நெடுநாளாக யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். இறங்கி வருவீரா ?" என்று கேட்டான்.

" இவன் என்னடா ! வெகு விசேஷத்தனுகத் தெரிகிறதே !" என்று நான் ஆச்சர்யபட்டுக் கீழே இறங்கி வருவதாக ஒப்புக் கொண்டேன் அவன் வாசல் படியேறித் திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். நான் கீழே போகையில் ஒரு மழை லாந்தர் கொளுத்திக்கொண்டு போனேன். அவன் கையிலும் ஒரு மழை லாந்தர் கொண்டு வந்திருந்தான். திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்த உடனே நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஏற இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டோம். அவன் தலை சுத்த மொட்டை ; உடம்பு ஒற்றை நாடி ; சதைபற்றுக் கிடையாது ; ஆனால் உறுதியான உடம்பு ; மேலே துணி கிடையாது ; இடுப்பில் மாத்திரம் ஒரு துணி கட்டிக்கொண்டிருந்தான். மேலெல்லாம் மழைத் தண்ணீர் ஓடுவதை அவன் துடைக்க வில்லை. குளிரினால் அவன் முகம் விகாரப்படவில்லை. அவனைப் பார்த்தவுடனே எதனாலேயோ ஹம்ஸ பக்ஷியின் ஞாபகம் வந்தது. ஹாம் ! ஆமாம் ! அவன் முன்பு நடந்து செல்லக் கண்டபோது நான் என் மனதில், " இவன் என்னடா, அன்ன நடை நடக்கிருன் !" என்று நினைத்துக்கொண்டேன். மேலும் இவன் ஆஸாமியைப் பார்த்தால் கோயில் அன்ன வாஹனம் எத்தனை பொறுமையும், இனிமையுமாகத் தோன்றுமோ அத்தனை பொறுமையும் இனிமையுமான முக வசீகர முடையவனுக இருந்தான்.

நான் அப்போது அவனை நோக்கி : " என்னிடம் ஏதோ கேள்விகள் கேட்கவேண்டுமென்று நெடுங்காலம் யோசனை செய்து கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னுயே, கேள் " என்றேன்.

அப்போது நெட்டைமாடன் சொல்லுகிறான் :—

" உன்னிடம் கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்ப மிருந்ததாக நான் தெரிவிக்கவில்லை. உன்னிடம் ஸம்பாஷணை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமிருந்ததாகச் சொன்னேன். நீ ஏதாவது கேள்வி கேள். நான் ஜவாப் சொல்லுகிறேன். அதுதான் எனக்குகந்த ஸம்பாஷணை" என்றான். "இதென்ன ஸங்கடம்" என்று யோசித்து, நான் இவனிடம் முன் கேட்ட கேள்விகளைத் திருப்பவும் கேட்டேன். "நீ சங்கீதம் எங்கே படித்தாய்? இத்தனை காலம் எந்த ஊரில் இருந்தாய்?" என்று வினவினேன்.

நெட்டைமாடன் சொல்லுகிறான்: "அறிவூர் வீணை ரகுநாத பட்டர் மகன் அஞ்சனேய பட்டரிடம் நான் சங்கீதம் வாசித்தேன். இதுவரை அந்த ஊரிலேதான் வாஸம் செய்தேன்" என்றான்.

அப்போது நான் கேட்டேன்: "தம்பி நெட்டைமாடா, நீ ஜாதியில் வள்ளுவனாயிற்றே! ரகுநாத பட்டர், அஞ்சனேய பட்டர் என்ற பெயர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் பிராமணராகத் தோன்றுகிறதே! உங்கள் ஜாதியார் பிராமணருக்கு ஸமீபத்தில் வந்தால் கூடத் தீண்டல் தோஷம் என்று சொல்லுவது வழக்க மாயிற்றே. அப்படியிருக்க நீ அவரிடம் ஸங்கீதம் எப்படிப் படித்தாய்?" என்றேன்.

அதற்கு நெட்டைமாடன் சொல்லுகிறான்: "நீ கேட்ட கேள்விக்கு ஜவாப் சொல்லவேண்டுமானால் என்னுடைய கதையை ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடங்கிச் சொல்லவேண்டும். அவ்வளவு தூரம் பொறுமையுடன் கேட்பாயா?" என்றான்.

"கேட்கிறேன்" என்று சொல்லி உடம்பாடு தெரிவித்தேன். அப்போது நெட்டைமாடன் சொல்லுகிறான் :—

" நான் வேதபுரத்தில் இருபத்தாறு வருஷங்களுக்கு முன் பிறந்தேன். என் தகப்பனார் சோற்றுக்கில்லாமல் நான் நாலு வயதுப் பையனாக இருக்கும்போது ஒரு ஸர்க்கஸ கம்பெனியாருக்கு என்னை விற்றுவிட்டார். அந்தக் கம்பெனி யில் சூராதி சூரத்தனமான வேலைகள் செய்து மிகுந்த கீர்த்தி ஸம்பாதித்தேன். பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கும் போது அறிவூருக்குப் போனேன். அந்தக் கம்பெனித் தலைவ ரான மஹாராஷ்ட்ரப் பிராமணருக்கு என்னிடம் மிகுந்த

அபிமானம். அறிவூர் என்பது மலை நாட்டில் ஒரு பெரிய ஜமீந்தாருடைய ராஜதானி நகரம். அந்த ஊரில் ஸர்க்கஸ் இரண்டு மாஸம் ஆடிற்று. அப்போது என்னுடைய எஜமானனாகிய ராயருக்கு வயதாய் விட்டபடியால் சீக்கிரத்தில் கம்பெனியைக் கலைத்து விட்டுப் பண்டரிபுரத்துக்குப் போய் அங்கு வீடு வாங்கித் தனது முதுமைப் பருவத்தை ஹரி பக்தியில் செலவிட வேண்டுமென்ற யோசனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கும், ஜமீந்தாருக்கும் மிகுந்த நட்புண்டாயிற்று. ஜமீந்தார் கத்திச் சண்டையில் கெட்டிக்காரனாகவும் வயதில் குறைந்தவனாகவும் தனக்கொரு பக்கச் சேவகன் வேண்டுமென்று விரும்பினார். என்னுடைய எஜமானாகிய ராயர் என்னைச் சிபார்சு பண்ணினார். இதற்கிடையே எனது தகப்பனாருக்கும், எஜமான் ராயருக்கும் அடிக்கடிக் கடிதப் போக்கு வரவு நடந்து கொண்டு வந்தது. எனது தகப்பனாரும் என்னை அடிக்கடிப் பல ஊர்களில் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அறிவூர் ஜமீந்தார் எனக்கு அரண்மனையிலே சோறு போட்டு மகன் போலே வளர்த்தார். ஸங்கீதம் அந்த ஸமஸ்தானத்துப் பாகவதராகிய அஞ்சனேய பட்டரிடம் படித்தேன். யோகாப்யாசம் பண்ணியிருக்கிறேன். கத்திச் சண்டையிலே பேர் வாங்கியிருக்கிறேன். ஆறு பாஷை பேசுவேன். பாடுவேன், நாட்டிய மாடுவேன், மிருதங்க மடிப்பேன், ஆனையேற்றம், குதிரை யேற்றம், கழைக் கூத்து, மல் வித்தைகள்—எனக்குப் பல தொழிலும் தெரியும்" என்று சொன்னான்.

இதற்குள் பொழுது விடிந்து விட்டது. நல்ல ஸூர்யோதயத்தில் அவன் முகத்தைப் பார்க்கும் போது நல்ல சுந்தர ரூபமுடையவனாக இருந்தான்.

அப்போது நான் அவனை நோக்கி "நீ இன்று நம்முடைய வீட்டிலேயே காலை நேரம் போஜனம் செய்துகொள். உன்னுடைய கத்தி சுற்றும் திறமையை எனக்குங் கொஞ்சம் காண்பி" என்றேன். சரியென்று ஸம்மதப்பட்டான். பின்பு சொல்லுகிறான்: "எனக்குச் சரியாகக் கத்தி சுழற்றக் கூடியவர்கள் இந்த ஊரில் ஒரே மனுஷ்யன் தான் இருக்கிறார். நான் போய் என் வீட்டிலிருந்து கத்திகளை எடுத்துக்கொண்டு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு போய், மறுபடி ஐந்து.... மணி யிருக்கும்போது வந்தான். இவன் பட்டாக் கத்தி, உண்மையான,......சண்டைக் கத்திகள் கொண்டு வருவா

னென்று நான் நினைத்திருந்தேன். இரண்டு மொண்ணை வாள்—வெண்ணெயை வெட்டும் ஸர்க்கஸ் கத்திகள் கொண்டு வந்தான். தனக்கு எதிர் நின்று சண்டை போடக்கூடிய வீராதி வீரனை என்னிடம் அழைத்து வருவதாக அவன் வாக்குக் கொடுத்தபடி அந்த மனிதனைத் தேடிப் பார்த்த தாகவும், அகப்படவில்லை என்றும், மற்றொரு நாள் கூட்டி வருவதாகவும் இன்று தான் மாத்திரம் தனியே கத்தி வீசிக் காண்பிப்பதாகவும் சொன்னான். சரியென்று சொல்லி நான் அவனுக்கு முதலாவது காபியும், இட்டலியும் கொண்டு வந்து வைத்துச் சாப்பிடச் சொன்னேன். பாதி சாப்பிட்டுக் கொண் டிருந்தான். அப்போது குள்ளச்சாமியார் என்ற யோகீசுரர் அங்கே வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் நெட்டைமாடன் எழுந்து ஸலாம் பண்ணி "ஜராம், ராம மஹாராஜ்!" என்றான். அவரும் இவனைக் கண்டவுடன் 'ராம், ராம்' என்றார். பிறகு நெடுநேரம் இருவரும் மலையாள பாஷையில் பேசிக் கொண்டார்கள். எனக்கு மலையாளம் அர்த்தமாகாத படியால் நான் அவர்களுடைய ஸம்பாஷணையைக் கவனிக்க வில்லை. குள்ளச் சாமியாரை நான் குருவென்று நம்பி யிருக்கிறபடியால் அவருக்குக் கடையிலிருந்து வாழைப்பழம் வாங்கிக்கொண்டு வந்து பாலும் பழமும் கொடுத்தேன். இரண்டு பேரும் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். கீழ்த் தளத்தில் சாப்பிட்டார்கள். பிறகு நான் வெற்றிலைத் தட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு மேல் மாடியில் பூஜா மண்டபத்துக்குப் போகலாம் என்று கூறி அழைத்து வந்தேன். இருவரும் மேல் மாடிக்கு வந்தார்கள். நான் ஊஞ்சலின் மீது அவர்கள் இருவரையும் வீற்றிருக்கும்படிச் செய்து தாம்பூலம் கொடுத் தேன். இருவரும் தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு ஒரு க்ஷணத்துக்குள்ளே நெட்டைமாடன் வெளி முற்றத்திலிருந்து ஒரு நாற்காலி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். அதன் மேலே ஏறிக்கொண்டு ஊஞ்சல் சங்கிலிகளைக் கழற்றி னான். அடுத்த க்ஷணத்துக்குள் ஊஞ்சலையும் கழற்றினான். அடுத்த க்ஷணத்துக்குள் ஊஞ்சலையும் சங்கிலிகளையும் கொண்டு சுவரோரத்தில் போட்டு விட்டான். பிறகு நெட்டைமாடன் என்னை நோக்கி "எனக்கு ஸமானமாகக் கத்தி வீசத் தெரிந் தவர் இந்த ஊரில் ஒருவர்தானுண்டு என்று சொன்னேனே, அவர் யாரெனில் இந்தச் சாமியார் தான்" என்று குள்ளச் சாமியாரைக் காட்டினான். நான் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பி தனாய் விட்டேன்.

ஒரு க்ஷணத்துக்குள் அந்த இருவரும் தலைக்கொரு கத்தி யாக எடுத்துக்கொண்டு வீசத் தொடங்கி விட்டார்கள். நெடு

நேரம் அவர்களுக்குள்ளே கத்திச் சண்டை நடந்தது. அதைப் பார்த்து நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். அத்தனை ஆச்சர்ய மாக அவ்விருவரும் கத்தி சுழற்றினார்கள். ஒருவருக்கும் காயமில்லை. ஆனால் நடுவே இவன் தலை போய்விடுமோ அவன் தலை போய்விடுமோ என்று எனது நெஞ்சு படக்குப் படக்கென்று புடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பிறகு இருவரும் கத்தியைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கொஞ்ச மேனும் ஆயாசமில்லாமல் மறுபடியும் மலையாளத்தில் ஸம்பாஷணை செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். கொஞ்சம் பொழுது கழிந்த பின்பு நெட்டைமாடன் போய்விட்டான். குள்ளச்சாமியார் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் "தம்பி, காளிதாஸா, இந்த நெட்டைமாடன் ராஜயோகத்தினால் சித்தத்தைக் கட்டினவன். இவனுக்கு ஈசன் யோகசித்திக்கு வாட்போரை வழியாகக் காண்பித்தான். இவனுக்கு நிகராக வாள் சுழற்றுவோர் இந்தப் பூமண்டலத்தில் யாரும் கிடை யாது. ஆனால் இவன் தன்னைக் கொல்லவந்த பாம்பையும் கொல்லக் கூடாதென்ற அஹிம்ஸா விரதத்தைக் கைக்கொண்ட மஹா யோகியாதலால், கொலைத் தொழிலுக்குரியதான கூர்வாளை இவன் கையினால் தீண்டுவது கிடையாது. உடம்பு நன்றாக வசமாக்கும்படிச் செய்கிற ஹடயோக வித்தைகளில் ஒன்றாக அதை நினைத்து உன் போன்ற அபிமானிகளுக்கு மாத்திரம் தனது திறமையை ஸர்க்கஸ் கத்தி வைத்துக் கொண்டு காண்பிப்பான். வள்ளுவர் குலத்தில் நம் ஊரி லேயே இப்படி ஒரு மஹான் இருப்பது உனக்கு ஆச்சர்யமாகத் தோன்றலாம். இனிமேல் இதற்கெல்லாம் ஆச்சர்யப் படாதே. ஹிந்துஸ்தானத்துப் பரதேசி பண்டாரங்களையெல்லாம் மிகுந்த மதிப்புடன் போற்று. பரதேசி வேஷத்தைக் கண் டால் கும்பிடு போடு. எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக் குமோ? உனக்கு மேன்மேலும் மஹான்கள் தரிசனம் தருவார்கள்" என்றார்.

நான் ஹிந்துஸ்தானத்தின் மஹிமையை நினைத்து வந்தே மாதரம் என்று வாழ்த்தி, குள்ளச்சாமியாரைக் கையெடுத் துக் கும்பிட்டேன். அவர் "ஜீவ" என்று வாழ்த்தி விட்டு, விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றார்.

" வளர்பிறை " குழந்தைக் கதை

ரவீந்திரநாத் டாகூருடைய வங்காளிப் பாட்டை இங்கிலீஷ் படுத்திய நூல்களில் " வளர் பிறை " என்பதொன்று. குழந்தைகளைப் பற்றிய பாட்டு. மிகவும் சாமர்த்யமாக எழுதியிருக்கிறார்.

சில மொழி பெயர்ப்புக்கள் காட்டுகிறேன்:—

"நான் எங்கிருந்து வந்தேன் ? நீ என்னை எங்கே பொறுக்கி எடுத்தாய்?" என்று குழந்தை தாயினிடம் கேட்டது. அதற்குத் தாய் சொல்லுகிறாள்—

" என் செல்வமே,

" எனது நெஞ்சிடை விருப்பமாய் மறைந்து நீ நின்றாய். நான் விளையாட்டுப் பெண்ணாக விளையாடிய பொம்மைகளிலே நீ இருந்தாய்.

" களி மண்ணாலே நான் ஸ்வாமி பண்ணிப் பண்ணி, யழித்தபோது உன்னைத்தான் பண்ணினேன்.

" வீட்டுக் குலதெய்வத்துடன் நீ கோயில் கொண்டிருந் தாய் ; அதனை வணங்குகையில், நின்னையே வணங்கினேன்."

" விளையாட்டுப் பண்டங்கள் " என்று மற்றொரு பாட்டு. அதில் தந்தை சொல்லுகிறான்—

" குழந்தாய், குச்சிகளையும், மண் பண்டங்களையும் வைத் துக் கொண்டு அவற்றுடனே கலக்கும் வித்தையை நான் மறந்து விட்டேன். எனது விளையாட்டுக்கு விலையேறிய பண் டங்கள் வேண்டிப் பொன்னும் வெள்ளியும் திரளாகக் குவிக் கிறேன். நீ கண்ணிலகப்பட்ட பொருளையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு ரஸமான விளையாட்டுக்கள் படைக்கிறாய், என்றும் பெறக் கூடாதனவற்றை வேண்டி, நான் வலிமையையும், நேரத்தையும் செலவிடுகிறேன்!"

" மேகங்களும் அலைகளும் " என்பதொரு பாட்டு. அதிலே குழந்தை சொல்லுகிறது—

"அம்மா! அலைக்குள்ளே வாழ்வோர் என்னைக் கூப்பிடு கிறார்கள்.

" காலை முதல் இரவு வரை பாடுகிறோம். திக்குத் திசை யில்லாமல் எங்கும் சுற்றி வருகிறோம் " என்று சொல்லி என்னை யழைக்கிறார்கள்.

"எப்படி உம்முடன் சேரலாம் ?" என்றால்,

" கரை யோரத்துக்கு வந்து கண்ணை மூடிக்கொள்ளு. அலைகள வந்து உன்னைக்கொண்டு போகும்" என்கிறார்கள்.

" அதற்கு நான் வீட்டில் அம்மா என்னை மாலையில் தேடுவாள். அவளை எப்படிப் பிரிந்து வருவேன்? ' என்று கேட்டால் அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டு ஓடிப்போகிறார்கள்.

" அம்மா, அதைக்காட்டிலும் நல்லதொரு விளையாட்டு எனக்குத் தெரியும், நான்தான் அலையாம், நீ ஏதோ ஒரு தேசத்துக் கடற்கரையாம், நான் உருண்டுருண்டு வந்து சிரிப்புடன் உன் மடிமேல் மோதுவேன்."

" செண்பகப்பூ " என்பதொரு பாட்டு.

அதில் ஒரு குழந்தை தன் தாய்க்குத் தெரியாதபடிச் செண்பகப் பூவாக மாறி உச்சிக் கொம்பின் மேல் ஏறியிருப்பதாகக் கற்பனை பண்ணி அதைத் தாயினிடம் ரஸமான கதையாகச் சொல்லுகிறது.

" வீரன் " என்ற பாட்டு மிகவும் நயமானது.

அதில் குழந்தை தனது தாயை நோக்கிப் பின் வரும் கற்பனையாய்ச் சொல்லுகிறது. "காட்டு வழியில் தாய் பல்லக்கில் ஏறிவர, அருகே தான் குதிரையேறி வருவதாகவும், அப்போது கள்ளர் வருவதாகவும், போரில், தான் அத்தனை கள்ளரையும் வெட்டிக்கொன்றுதுரத்தி யொழித்து விடுவதாகவும், அப்போது தாய், இந்தப் பிள்ளையைக் கூட்டிவந்ததனாலே பிழைத்தோம்" என்றெண்ணுவதாகவும், ஊரார் உவப்பதாகவும், தமயன்கேட்டு இந்த வலிமையற்ற பிள்ளை இத்தனை செய்தானு என்று வியப்பதாகவும், கற்பனை மிகவும் நன்றாக அமைந்திருக்கிறது.

தெய்வமே தாயென்று நம்பி எவன் குழந்தை போல் நடக்கிறானோ அவனே ஞானி யென்பது மேற்படி நூலின் கருத்து.

குழந்தைக் கதை

ராமபுரம் என்ற ஊரில் வடகோடித் தெருவில் ஒரு பெண் குழந்தை தன் வீட்டு மேடையில் ஒரு நாற்காலியின் மேல் உட்கார்ந்து பச்சை நூலில் ஊசி கோர்த்துத் தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. அப்போது நேர்த்தியான காலை வெயிலடித்தது. அவ்வீட்டைச் சுற்றி நாற்றிசைகளிலும்

நெருக்கி வளர்ந்திருந்த தென்னே, முருங்கை, ஆத்தி, வாழை முதலிய பசுமரங்களின் இலேகள் இள வெயில் இன்பத்திலே களிகொண்டு நின்றன. காக்கை, புரு, கிளி, சிட்டுக்குருவி, நாகணவாய், ஓரிரண்டு மரங்குத்திக் குருவிகள் முதலிய பக்ஷிகள் ஓடிப் பறந்து விளேயாடிக் கொண்டிருந்தன. மேலே பருந்துகளும், கருடபக்ஷிகளும், வட்டமிட்டு வெயிலேத் தின்று கொண்டுலாவின.

இந்த ஸமயத்தில் தெருவில் ஒருவன் " வெல்லம் வாங்க வில்லேயா, வெல்லம் " என்று கூவிக்கொண்டு வந்தான். அக்குழந்தையிருந்த வீட்டுக்கெதிர்வீட்டு வாயிலில் சுமார் நாற்பது வயதுடையவராகத் தோன்றிய க்ருகஸ்தரொருவர் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் பார்வைக்கு வேளாளரைப் போலிருந்தார். அந்த முதலியார் வெல்ல வியாபாரியை நோக்கி " ஏ, யாரப்பா வெல்லம், இங்கே கொண்டுவா " என்ருர். வெல்ல வியாபாரி நாட்டுப்புறத்தான். அவனுக்குச் சுமார் முப்பது வயதிருக்கும். முழங்காலுக்கு மேல் இடுப்புவரை ஒரமுக்குத் துணியை வளேயக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு பெரிய பிரப்பங்கூடையில் வெல்லத்தை வைத்துத் துணியால் மூடி அதைத் தலேச் சும்மாட்டின்மேலே சுமந்துகொண்டுவந்தான். முதலியார் வீட்டு வெளித் தாழ்வாரத்தில் கூடையை இறக்கினன். அப்போது அங்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஒரு செட்டிச்சியம்மா வந்து சேர்ந்தாள். இவளுக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும் , விதவை, சிவப்புத் துணி கட்டியிருந்தாள்.

ரவீந்த்ரநாத டாகூர் சொல்வதுபோல் இவளுடைய தலே மயிர் முக்காற் பங்கு பழமாகவும், காற்பங்கு காயாகவுமிருந்தது. அதாவது, முக்காற்பங்கு நரை , பாக்கி நரையில்லே.

செட்டிச்சி வந்து குனிந்து கூடை மீதுள்ள துணியை விலக்கினுள். " தொடாதே யம்மா, தொடாதேயம்மா " என்று வெல்ல வியாபாரி கத்தினன். அதற்குள் வேறு சில செட்டிச்சிகளும் அங்கு வந்து கூடிவிட்டனர்.

சத்தம் அதிகப்பட்டது. பலவிதமாக விலே பேசலாயினர். " பணத்துக்கு எத்தனே கட்டி ? இன்னும் இரண்டு போடு ......அட, போ, மூன்று காசுக்குப் பால்மாறுதே...... அடீ, நீ வாடீ, நாம் கடைதெருவில் போய் வாங்கிக் கொள்ளலாம் '' என்று நானுவிதமான ஸம்பாஷணேகள் நிகழ்ந்தன. வியாபாரம் நடக்கவில்லே. ஸ்திரீகளின்

கூட்டம் அதிகப்பட்டவுடனே, முதலியார் அங்கிருந்து சற்றே விலகிக்கொண்டார். அப்போது அந்த முதலியாருடைய நண்பராகிய ஒரு கிழவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவ்விருவரும் ஸம்பாஷணை செய்யலாயினர்.

நான் அந்த வீதியில் ஒரு வேலையாகப் போயிருந்தேன். ஒரு மனிதருக்காகக் காத்திருக்கும்படி நேரிட்டது. அக் குழந்தை தையல் வேலை செய்துகொண்டிருந்த வீட்டுக்குக் கீழே ரஸ்தாவில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது அந்த முதலியார் சொன்னார் "வெல்லம் விலை விஷம்போலேறிவிட்டது. அட, வெல்லம் மாத்திரமா, பெருங்காயம் முதல் பலாப்பழம் வரை, உப்பைத் தொட்டுக் கற்பூரம் வரை எல்லாச் சாமான்களுக்குந் தான் விலை ஒரேயடியாகப் பின்னுக்கேறிவிட்டது. தெருவிலே கீரை கொத்தமல்லி கொண்டுவருங் கிழவிகூடப் போன வருஷத்துக்கு இவ்வருஷம் மூன்றுமடங்கு ஸாமான்குறைவாகப் போடுகிறாள். இந்தக்குட்டிச்சுவராக, மண்ணாகப் பாழாகப்போகிற ஜெர்மனிக்காரன் எப்போதுதான் சண்டையை நிறுத்துவானோ ?" என்று முதலியார் பெருமூச்சுவிட்டார்.

உடனே அந்தக் கிழவர் சொல்லுகிறார் "ஜெர்மனியானுக்குப் பலமான அடி ! நம்முடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒருவர் இஸ்திரிக் கடை வைத்திருக்கிறார். அவருக்குத் தினந்தோறும் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகை வருகிறது. அவர் அதைப்படித்து ஸாயங்காலம் ஸாயங்காலம் நமக்கு விஷயங்களெல்லாம் சொல்லுவார். ஜெர்மனி ராஜா சிங்காதனத்தை விட்டு நீங்கி விட்டானும். நேசக் கக்ஷியார் சீக்கிரம் பெர்லின் நகரத்தைப் பிடித்துக்கொள்வார்களாம். ஜெர்மனியான் ஸமாதானம் கேட்டானும். அது நேரே நம்முடைய இங்கிலீஷ்காரரிடம் கேட்காமல் அமெரிக்காவிலே போய்க் கேட்டானும். அமெரிக்காவில் ராஜாவே கிடையாதாமே ! ஒரு பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரை அங்கே நாலைந்து வருஷத்துக்கு 'ஆக்டிங்' காக ராஜா மாதிரி வைத்திருக்கிறார்களாம். அவர் ஜெர்மன் ராஜாவுக்குப்பதில் வார்த்தையாக உன்னைத் தூள் தூளாகச் செய்தபிறகுதான் சமாதானமேயொழிய அதுவரை ஸமாதானத்தைப் பற்றி உச்சரிக்கக் கூடாதென்று சொல்லிவிட்டாராம். நல்ல வாத்தியார் அவர் " என்று கிழவர் சொன்னார்.

அப்போது முதலியார் "அப்படியானால் சண்டை ஸமீபத்தில் முடியப் போகிறதில்லே. நேசக் கக்ஷியார் தம்முடைய பூமியெல்லாம் மீட்டுக்கொண்டு அப்பால் ஜெர்மனியின் எல்லேமேல் படையெடுத்துப் போய்ப் பர்லின் நகரத்தைப் பிடுங்கவேண்டுமானால் அதற்கு இன்னும் குறைந்தபக்ஷம் இரண்டு மூன்று வருஷமாவது செல்லாதா ?" என்றார்.

அது கேட்டுக் கிழவர் "ஹூம், ஹூம், ஹூம் ஜெனரல் (f) போஷ் என்ற நேசக்கக்ஷி ஸேனாதிபதி மஹா, மஹா, மஹாவீரராம். அமெரிக்காவிலிருந்து எண்ணத் தொலேயாத புதுத் துருப்புகள் வந்திருக்கின்றனவாம். இன்னும் நாலேந்து மாதத்தில் ஜெர்மனி துவையலாய்ப் போய்விடும், பார்த்துக்கொண்டேயிரும்" என்று சொன்னார்.

இங்ஙனம் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலே, வெல்ல வியாபாரியைச் சூழ ஷ்திரீகளின் கூட்டம் பெருங்கூட்டமாய் விட்டது.

மேடையின்மீது தையல் வேலேசெய்துகொண்டு தெருவை நோக்கியிருந்த குழந்தை ஏதோ பராக்காக இருக்கையிலே, ஒரு காக்கை அந்தக் குழந்தையின் கையைத் தீண்டிக் கொண்டு பாய்ந்துசெல்ல அதனால் அக்குழந்தை பயந்து கையிலிருந்த நூல் நழுவிவிட்டது. அந்த நூல் என் தலே மேல் வந்து விழுந்தது. அதை நான் அப்படியே தரையில் விழாதபடி கையால் பிடித்துக்கொண்டேன். இதைக் கண்டு குழந்தை மகிழ்ச்சியடைந்து அந் நூலே என்னிடமிருந்து வாங்கிக்கொள்ளும் பொருட்டாகக் கீழே யிறங்கி ரஸ்தாவுக்கு வந்தது.

அந்தப் பெண் குழந்தைக்குச் சுமார் எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும். மிகவும் அழகான ரூபம். செவப்பு நிறம். ஒரே விதமாக வெள்ளேயுமில்லே. சுத்த மஞ்சள் நிறமில்லே, அரை மஞ்சள். காலே வெயிலின் நிறத்தை அந்தக் குழந்தையின் நிறத்துக்கு ஒப்பிடலாம். அதன் முகத்தில் அற்புதமானதொரு நிலா வொளி வீசிற்று. மானே போல விழிகள். ஆஹா ! அந்தக் குழந்தையின் விழிகளிலே தோன்றிய சௌந்தர்யத்தை நான் எங்ஙனம் வர்ணிப்பேன் ! அதன் கண்களேப் பார்த்தால் ஒருவனுடைய பாவங்கள், பிணிகள், பயங்களெல்லாம் பறந்தோடிப்போய் விடும்.

அதன் கண்களே நோக்கி நான் வியந்து கொண்டிருக்கையிலே, அப் பெண், "நூலேக் கொடு" என்று கேட்டது.

"உன் பெயரென்ன ?" என்று வினவினேன்.

" நூலைத்தா வென்றால் பெயரென்னவா! என் பெயர் பேரில்லாப் பூச்சி, நூலைத் தா" என்றது.

அப்போது நான் அக்குழந்தையை நோக்கி " ஏ, பேரில்லாப் பூச்சி, உன் தந்தை பெயரென்ன ?" என்றேன்.

அது மறுபடி " நூலைப் போடு, நூலைப் போடு " என்று கூவிற்று.

" உன்னுடைய உண்மையான பெயரைச் சொன்னாலன்றி, நான் இந்த நூலைத் தரமாட்டேன் " என்றேன்.

"என் பெயர் இப்பொழுது சொல்ல மாட்டேன், நீ முதலாவது நூலைக் கொடு, பிறகு சொல்கிறேன்" என்றது குழந்தை.

இதற்குள் வெல்ல வியாபாரி போய் விட்டான். செட்டிச்சிகளின் கூட்டமும் கலைந்து விட்டது. முதலியாரும், கிழவரும் எழுந்து வீட்டுக்குள்ளே போய் விட்டனர்.

தெருவில் சத்தத்தையே காணவில்லை. சாக்கடையோரத்தில் ஓரழகான சேவல் நின்று கொண்டு அகண்ட லோகத்துக்கும் தானே ராஜா வென்ற பாவனையுடன் "கொக் கொக் கோழி " என்று கூவிற்று.

வானத்திலே மரக் கிளைகளினின்றும் குருவிகளின் சங்கீதமும், காக்கைகளின் சுயக்குரலும் செவிப்பட்டன.

அக் குழந்தை என்னை நோக்கி மறுபடி " நூலைக் கொடுப்பாயா ? மாட்டாயா? ஒரே வார்த்தை சொல் " என்றது.

" மாட்டேன் " என்றேன்.

அப்போது அக்குழந்தை என்னை மிகவுங் கோபத்துடன் நோக்கித் தரைமேல் எச்சிலுமிழ்ந்து விட்டுத் தன் வீட்டுக்குள்ளே சென்றது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் உள்ளேயிருந்து ஒரு மனிதனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தது. அந்த மனிதனைப் பார்த்தால் ஒரு மகமதிய சுல்தானைப் போலிருந்தது. இடுப்பில் நிஜார். உடம்பின் மீது தழையத் தழைய ஒரு மஸ்லின் உடுப்பு. நெஞ்சு வரை தாடி தொங்குகிறது. ஜெர்மனி தேசத்துக் கெய்ஸர் மாதிரி மீசை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பச்சைப் பட்டுத் துணி யொன்றைத் தலையில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

"குழந்தையைப் பார்த்தால் பிராமணக் குழந்தை போலிருக்கிறது. இவனைப் பார்த்தால் பச்சைப் பட்டாணித் துருக்கனைப் போலிருக்கிறது. இதென்னடா, ஆச்சர்யம்" என்று நான் சற்றே திகைப்பெய்தி நின்றேன். அப்பொழுது அக்குழந்தை அவனிடம் என்னை சுட்டிச் காட்டி "இவர்தானப்பா, நூலை யெடுத்துக் கொண்டு தரமாட்டேனென்கிறார்" என்று சொல்லி அட்டஹாஸம் பண்ணிற்று. அதினின்றும் அக்குழந்தையின் பிதா, வந்த மனிதன் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

நூலைக் குழந்தையின் கையிலே கொடுத்து விட்டேன். அது நூலை வாங்கிக் கொண்டு மறுபடி மெத்தைக்கு ஏறிப் போய், வீதி யெதிரே நாற்காலியின் மீதிருந்து கொண்டு மீளவும் தையல் வேலை தொடங்கிவிட்டது.

அந்த மனிதனுக்கு நான் என்னை அறியாமலே, மகம்மதிய ரீதியில் ஸலாம் பண்ணினேன். அவனும் சுத்தமான அரபி பாஷையில் "ஆலேகும் ஸலாம்" என்றான். எனக்குக் கால்கள் ஸ்தம்பித்துப் போயின. கடைசி வரை இந்த ஆள் துருக்கன் தானோ என்ன இழவோ? அப்படியானால், தெளிந்த பாண்டித் தமிழ் பேசும் மேற்படிப் பிராமணக் குழந்தை இவனை "அப்பா" என்று கூப்பிட நியாயமில்லையே. இதென்ன விநோதம்! என்று யோசிக்கலானேன். இதனிடையே அந்த மனிதன் என்னை ஸம்பாஷணைக்கிழுத்தான்.

சிரித்துக்கொண்டே, பேசுகிறான் "வாருங்கள், ஹெ, ஹெ, ஹெ, ஹெ, அந்தக் குழந்தையுடன் நூலுக்காகச் சண்டையா போட்டீர்கள்? இப்படி வாருங்கள். இந்தத் திண்ணையில் உட்காருங்கள். என்ன விசேஷம்? இங்கெதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

அப்போது நான் "சரிதான். இந்த மனிதனுக்குப் போது போகவில்லை. நம்மை பேச்சுக்கிழுக்கிறான். நாம் எதிர்பார்க்கிற ஆளும் வரக்காணோம். நமக்கும் போது போக வேண்டுமோ? இல்லையோ? இவனுடனே கொஞ்சம் பேசுவோம் இவனுடைய விஷயத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்றெண்ணி அந்த வீட்டுத் திண்ணை மேற் போய் உட்கார்ந்தேன். எதிர்த்த திண்ணையின் மேல் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான். எங்களுக்குள்ளே பேச்சாரம்பித்தது. "தங்களைப் பார்த்தால் இஸ்லாமானவர் மாதிரி இருக்கிறதே, என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கவன் நகைப்புடன் "இல்லை; இல்லை; நமக்கு மஹாமதியருடைய ஸ்நேஹம் அதிகம். அதனால் வேஷம் இப்படி யிருக்கிறது. நான் சரியான சுதேசிப் பிராமணன்" என்றான்.

இப்படி யிருக்கையில் அந்த வீட்டுக் குள்ளே இருந்து ஒரு ஸ்திரீ அங்கு வந்தாள். அவளைப் பார்த்தாலும் பெரும்பாலும் துருக்கச்சி போலே தானிருந்தது. தலையை மாத்திரம் மூடிக்கொள்ளவில்லை. நெற்றியிலே ஒரு பச்சிலைப் பொட்டு குத்தி இருந்தது. அவளைப் போல அழகு நான் பார்த்ததே கிடையாது. அவளை இத்தனை அற்புதமான ஸௌந்தர்யத்துடன் படைத்த பிரம்ம தேவன் அவளுக்கு மூக்கு மாத்திரம் நிறைய வைக்க மறந்து போய் விட்டான். எனவே அவள் சீனத்தி போலவும், துருக்கச்சி போலவும், நானாவிதமாகப் புலப்பட்டாள். அவளைக் கண்டவுடன் அந்தப் பிராமண ஸ்஡ா "மெத்தையில் நாற்காலிகளெல்லாம் நேரே போட்டுவை; இவரும் இங்கேதான் காபி சாப்பிடுவார். காபி யெல்லாம் தயாராய் விட்டதா?" என்று கேட்டான்.

"தயாராய் விட்டது" என்றாள்.

"சரி மெத்தைக்கு வருகிறீர்களா?" என்று அவன் என்னை அழைத்தான். நான் ஸம்மதப்பட்டேன். மூன்று பேரும் மெத்தைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். மெத்தையிலே நீண்ட மாடம், அங்கு நீண்டதொரு மேஜையின் மேல் பழங்கள், ரொட்டி, பிஸ்கோத்து, ஒரு பெரிய காப்பிச் செம்பு, நாலைந்து வெண்கலக் கிண்ணங்கள்—இவை யெல்லாம அடுக்கி வைத்திருந்தன. நான்கு நாற்காலிகள் போட்டிருந்தன. குழந்தையையுஞ் சேர்த்து நாங்கள் நால்வருமாக இருந்து பழங்கள் முதலியவற்றைத் தின்று காபி குடித்தோம்.

அப்போது நான் அந்தப் பிராமணனை நோக்கி "இவ்வளவு நேரமாயும் நான் உங்கள் பெயரை விசாரிக்கவில்லை; தங்களுடைய நாமதேய மென்ன?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கவன் என்னை நோக்கி "உங்கள் பெயரென்ன" என்றான்.

"என் பெயர் குமாரதேவ முதலியார்" என்றேன்.

"தொழில் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"பத்திரிகைகளுக்கு வியாஸங்களெழுதுவது என்னுடைய தொழில்" என்றேன். "சரிதான்" என்று சொல்லி ஒரு

சுருட்டை எடுத்து முனையைக் கிள்ளி வாயிலே வைத்துக் கொண்டான். என்னிடம் ஒரு சுருட்டை நீட்டினான். "நான் சுருட்டுப் பிடிக்கும் வழக்கமில்லை" என்று சொல்லி விட்டேன். அப்பால் தன் மனைவியை நோக்கி, அவன் "தீப் பெட்டி கொண்டு வா" என்றான். அவள் கீழே யிறங்கிப் போய் ஒரு தீப் பெட்டியும், இரண்டு ரோஜாப்பூச் செண்டும், ஒரு தட்டில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, லவங்கம், ஏலக்காய், ஜாதிக்காய், ஜாதிப் பத்திரிகளும் கொண்டு வந்து மேஜையின் மீது வைத்தாள்.

அந்தப் பிராமணஸாஹப் சுருட்டுப் பிடிக்கலானான். நான் தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டேன்.

பிறகு நான் மறுபடி அந்தப் பிராமணனை நோக்கி "உங்களுடைய நாமதேயத்தை இன்னும் தெரிவிக்கவில்லையே" என்றேன்.

அப்போது அவன் "என் பெயர் கங்காதர சாஸ்திரி", என்றான்.

"இந்தக் குழந்தையின் பெயரென்ன?" என்று கேட்டேன்.

"நித்ய கல்யாணி" என்றான்.

பிறகு காலையில், அந்தக் குழந்தையிடம் நான் பெயர் சொல்லும்படிக் கேட்ட போது அது சொல்ல மாட்டேனென்று ஸாஹஸம் பண்ணியதைக் கங்காதர சாஸ்திரியிடம் எடுத்துரைத்தேன்.

அப்போது கங்காதர சாஸ்திரி அந்தக் குழந்தையின் கீர்த்தி பிரதாபங்களை யெல்லாம் என்னிடம் விஸ்தரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினான். "காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்பது பழமொழி. அப்படி யிருக்க இத்தனை அழகும் முகத்தில் ஞான ஒளியுமுடைய அதன் பிதா புகழ்ச்சி புரிவது ஸகஜமேயாதலால், அவன் சொல்வதை யெல்லாம் நான் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக அவன் "மேலும் நம்முடைய நித்ய கல்யாணிக்கு ஸங்கீதத்தில் ஆச்சர்யமான ஞானம். கணக்கிலும் அப்படியே, இலக்கியத்திலும் அப்படியே. லௌகிக விஷயங்களிலும் இக்குழந்தைக்கு நல்ல ஞானமுண்டு. "சுதேசமித்திரன்" பத்திரிகையில் சண்டைத் தந்திகளை ஒன்று

விடாமல் வாசித்துக்கொண்டு வருகிருள். பூ மண்டல விஷயங்களெல்லாம் நித்ய கல்யாணிக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்" என்ருன்.

இப்படி யிருக்கையில் வானத்தில் நான்கு புறங்களிலுமிருந்து மேகங்கள் வந்து சூழ்ந்து மழை பலமாகப் பெய்யத் தொடங்கிற்று.

அப்போது நான் காலேயில், சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு எதிர் முதலியாரும் கிழவரும் சண்டை விஷயமாகப் பேசியதை ஞாபகத்தில் கொண்டு அவர்களுடைய லௌகிக ஞானத்துக்கும் இக்குழந்தையின் ஞானத்துக்கு முள்ள தாரதம்யத்தைப் பரிசோதனை செய்வோம். மழையோ பலமாகப் பெய்கிறது. நாம் எதிர்பார்த்த மனுஷன் இன்று வரமாட்டான். அந்தக் காரியத்தை நாளேக் கவனித்துக் கொள்ளலா மென்று யோசனை பண்ணி, அக்குழந்தையை நோக்கி, "பேரில்லாப் பூச்சி, இந்த யுத்தம் என்ன நோக்கங்களுடன் நடக்கிறது? சொல், பார்ப்போம்" என்றேன்.

"பூமிபாரங் குறைவதற்காக நடக்கிறது" என்றது.

"ஹூம். அதைக் கேட்கவில்லே யம்மா. ஜெர்மனியக் கக்ஷியார் என்ன நோக்கங்களுடன் போர் செய்கிருர்கள்? நம்முடைய நேசக் கக்ஷியார் என்ன கருத்துக்களுடன் யுத்தம் நடத்துகிருர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"நேசக் கக்ஷியாரை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடன் ஜெர்மனி யுத்தம் நடத்துகிறது. ஜெர்மனியை ஜெயிக்க வேண்டு மென்கிற எண்ணத்துடன் நேசக் கக்ஷியார் யுத்தம் பண்ணுகிருர்கள்" என்று குழந்தை சொல்லிற்று.

"இது பொதுப்படையான வார்த்தையன்ருே குழந்தாய்? இரு திறத்தாரின் யுத்த லக்ஷ்யங்கள் எவை?" என்று கேட்டேன்.

"பரஸ்பரம் வெற்றிபெற வேண்டு மென்பதே லக்ஷ்யம்" என்று அக்குழந்தை மீண்டும் சொல்லிற்று.

"அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாகிய வில்ஸன் பண்டிதர் நேசக் கக்ஷியாரின் யுத்த லக்ஷ்யங்களேப் பற்றி என்ன சொல்லுகிருர்?" என்று கேட்டேன்.

"லார்ட் கர்ஸன் என்ன சொல்லுகிருர்?" என்று அக்குழந்தை என்னிடம் கேட்டது. அப்போது அக்குழந்தை

யின் தாய், புல்லாங்குழலைப் போன்ற குரலில் "பச்சைக் குழந்தையிடம் தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேள்விகள் கேட்டால் அதற்கென்ன தெரியும்? அதன் பிதா அதை மித மிஞ்சிப் புகழ்ந்து பேசினார். அதை நம்பாதேயுங்கள். நித்ய கல்யாணி, நீ போய் பாடம் வாசி" என்றாள். குழந்தை புன்னகையுடன் குதித்தெழுந்து பாடம் படிக்கப் போய்விட்டது. இதற்குள் மழையும் நின்று விட்டது. நான் பின்னுமொரு முறை வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டேன். அப்பால் மேற்படி கங்காதர சாஸ்திரியிடமும், அவர் மனைவியிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, வீடு வந்து சேர்ந்தேன். மேற்படி குழந்தையின் விஷயமாக அதன் தாய் சொல்லிய வார்த்தை மெய்யில்லை யென்றும், தந்தை சொல்லியதே சரியென்றும், என் மனம் உறுதி யாய்க் கருதலாயிற்று. எனினும் ஜனாதிபதி வில்ஸனைக் காட்டிலும் லார்ட் கர்ஸன் விஷயத்தில் அக்குழந்தைக்கு அதிக மதிப் பேற்பட்டிருப்பதை எண்ணுமிடத்தே எனக்கு வியப்புண்டாகிறது.

உஜ்ஜயினீ

"கண்ணே, நாம் சக்தி தர்மத்தைக் கைக்கொண்டோம். நமக்கு நீ சக்தி. நீ இறந்தால் நான் உடன் கட்டை ஏறுவேன்" என்று விக்கிரமாதித்த ராஜன் தன்னுடைய ப்ரியதனமாகிய ஸ்ரீமுகியினிடம் சொன்னான். அப்போது அவள் "உஜ்ஜயினீ புரத்து மாகாளி அருளாலே உனக்கு ஆயிரம் வயதுண்டு. அப்படி ஆயிரத்தில் ஒன்று குறைய நானும் இருப்பேன்" என்றாள்.

"எனக்கு வயது தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது தான் போலும்!" என்று விக்ரமாதித்தன் பெருமூச்சு விட்டான். அப்பொழுது ஸ்ரீமுகி சொல்லுகிறாள்.—

"காந்தா, நீ எனது குமாரன். என் சொற்படிக் கேள். தர்மம் பெண்ணால் ஏற்படுத்தப் பட்டது. விரதம், தவம், பூஜை, ஆஹாரம், வீடு, பள்ளிக்கூடம் அனைத்தும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது பெண். தர்மம் பெண்ணால் உண்டானது. பெண் தாய். பெண்ணைத் தன்னில் பாதியென்று கருதாமல், தனக்கு அது பகுதிப்பட்டிருக்கவும் வேண்டும், ஆனால் தான் அதைத் தன் பகுதியாகத் தானாக, நேசிக்கவும் மாட்டேன் என்று ஆண் நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருகிறது. அதற்காகப் பெண் பழி வாங்குகிறது. ஆணைப் பழி வாங்கி அந்தத் துயரத்தில் தானும் மடிகிறது.

"சிவன் பாதி, சக்தி பாதி போலச் சரி பாதியாக எப்போது ஆண் பெண்ணை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதோ, அப்போது ஆணுக்குப் பெரிய வலிமை சித்திக்கிறது. கலியுக முடிவில் இது முற்றிலும் பரிபூரணமாக நிகழும்" என்றாள்.

"அப்போது நமது மஹாகாளி தேவிக்கு நாம மென்ன?" என்று விக்கிரமாதித்தன் கேட்டான்.

அப்போது ஸ்ரீமுகி சொல்லுகிறாள்—

"அப்போது மஹாகாளி தேவிக்கு நித்ய கல்யாணீ உஜ்ஜயிநீ என்று பெயர்."

"இதற்கு யாரெல்லாம் ஸாக்ஷி?" என்று விக்கிரமாதித்தன் கேட்டான்.

"இதற்குத் தேவர் ஸாக்ஷி; பஞ்ச பூதங்கள் ஸாக்ஷி; மனுஷ்ய, ம்ருக, பக்ஷி, கீடாதி ஜந்து கணங்கள் ஸாக்ஷி; இதற்கு அந்த மஹாகாளியே ஸாக்ஷி" என்று ஸ்ரீமுகி சொன்னாள். "சரி" என்று சொல்லி விக்கிரமாதித்தன் இருந்து விட்டான். மறுநாள் காலையில் இருவரும் ஆலயத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே தேவியின் முடிமீது நித்ய கல்யாணீ உஜ்ஜயிநீ என்று வயிர எழுத்துக்களால் எழுதியிருந்தது. அதனைக் கண்டு இருவரும் தொழுது மகிழ்ச்சி யுற்றனர். மற்றை நாள் விக்கிரமாதித்தன் தனது அரண்மனையில் ஒரு பொற்றூண் நாட்டி அதில்.—"பெண்ணைப் பேணுவோர் கண்ணைப் பேணுவார். பெண்ணுக்குக் கண் உண்டு. பெண் தாய், வந்தே மாதரம்" என்று எழுதி வைத்தான். மேற்படிக் கதை சாக்த சாத்திரத்திலே கூறப்பட்டது. அதை லோகோபகாரமாக வெளிப்படுத்துகிறேன்.

மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்

வேதபுரத்துக்கு வடக்கே முத்துப்பேட்டையில் பெரும்பாலும் தெலுங்க நெசவுத் தொழிலாளரும், தமிழக் கைக்கோளரும் வாஸம் செய்கிறார்கள். அந்த ஊரில் நெசவுத்தொழிலே பிரதானம். "லுங்கிகள்" என்றும் "கைலிகள்" என்றும் சொல்லப்படும் மகமதியருக்கு அவசியமான கெட்டி சாயத்துணிகள் இங்கு மிகுதியாக நெய்யப்பட்டு, சிங்கப்பூர், பினாங்கு முதலிய வெளித் தீவாந்தரங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

இந்த நெசவுத் தொழிலாளர் அத்தனை பேரும் அங்காளியம்மனுடைய அவதாரமென்பதாக ஒரு ஸ்திரீயை வணங்குகிறார்கள். அந்த ஸ்திரி சுமார் நாற்பத்தைந்து வயதுடையவள். சரீரத்தில் நல்ல பலமும், வீரதீர பராக்கிரமங்களும் உடையவள். இவளுடைய புருஷன் இறந்து போய் இருபத்தைந்து வருஷங்களாயின.

இவள் காவி வஸ்திரமும், சடை முடியும் தரிக்கிறாள். இவளுடைய முகம் முதிர்ந்த, பெரிய, வலிய, உறுதியான ஆண் முகம்போல இருக்கிறது. அத்துடன் பெண்ணொளி கலந்திருக்கிறது. இவளுடைய கண்கள் பெரிய மான் விழிகளைப்போல் இருக்கின்றன.

இவள் ஒரு சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். கோயில் கட்டிடம் பெரும்பாலும் முடிந்து போய் விட்டது. இன்னும் சிகரம் மாத்திரந்தான் வைக்கவில்லை.

இவள் தன் வீட்டுக்குள் ஒரு வேல் வைத்துப் பூஜை பண்ணுகிறாள். அதன் பக்கத்தில் இரவும், பகலும் அவியாத வாடா விளக்கு எரிகிறது.

கோயிலும் இவள் வீட்டுக்குச் சமீபத்திலேதான் கட்டியாகிறது. இவளுடைய வீடு வேதபுரத்துக்கும் முத்துப்பேட்டைக்கும் இடையே ரஸ்தாவின் நடு மத்தியில் சுமை தாங்கிக்குச் சமீபத்தில் இருக்கிறது.

திருக்கார்த்திகை யன்று, பிரதி வருஷமும் அடியார்கள் சேர்ந்து இவளுக்கு மிளகாய்ப் பழத்தை அரைத்து உடம்பெல்லாம் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்விக்கிறார்கள். அதனாலே தான் இவளுக்கு "மிளகாய்ப்பழச் சாமியார்" என்ற நாமம் ஏற்பட்டது.

நான் இந்த மிளகாய்ப்பழச் சாமியாருடைய கோயிலுக்குப் பல முறை போய் வேலைக் கும்பிட்டிருக்கிறேன். இன்று காலை இந்த ஸ்திரீ என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்தாள். வந்து கும்பிட்டாள்.

"எதன் பொருட்டுக் கும்பிடுகிறீர்?" என்று கேட்டேன்.

"எனக்குத் தங்களால் ஒரு உதவியாக வேண்டும்" என்றாள்.

"என்ன உதவி?" என்று கேட்டேன்.

"பெண் விடுதலை முயற்சியில் எனக்குத் தங்களால் இயன்ற சகாயம் செய்ய வேண்டும்" என்றாள்.

"செய்கிறேன்" என்று வாக்குக் கொடுத்தேன்.

அப்போது அந்த மிளகாய்ப்பழச் சாமியார் பின்வருமாறு உபந்யாஸம் புரிந்தாள் .—

"ஹா, ஹா, பொறுத்துப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போதுமடா போதுமடா, போதும்!

உலகத்திலே நியாயக் காலம் திரும்புவதாம்.

ருஷியாவிலே கொடுங்கோல் சிதறிப் போய்விட்டதாம்.

ஐரோப்பாவிலே ஏழைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நியாயம் வேண்டுமென்று கத்துகிறார்களாம்.

உலக முழுமைக்கும் நான் சொல்லுகிறேன்.

ஆண் பெண்ணுக்கு நடத்தும் அநியாயம் சொல்லுக் கடங்காது, அதை ஏட்டில் எழுதியவர் இல்லை. அதை மன்றிலே பேசியவர் யாருமில்லை.

பறையனுக்குப் பார்ப்பானும், கறுப்பு மனுஷனுக்கு வெள்ளை மனுஷனும் நியாயம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்கள்.

பெண்ணுக்கு ஆண் நியாயம் செய்வது அதை யெல்லாம் விட முக்கியமென்று நான் சொல்லுகிறேன்.

எவனும் தனது சொந்த ஸ்திரீயை அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறான். தெருவிலே வண்டி தள்ளி நாலணா கொண்டு வருவது மேல தொழில் என்றும், அந்த நாலணாவைக் கொண்டு நாலு வயிற்றை நிரப்பி வீடு காப்பது தாழ்ந்த தொழிலென்றும் நினைக்கிறான். பெண்கள் உண்மையாக உழைத்து ஜீவிக்கிறார்கள். ஆண் மக்கள் பிழைப்புக்காகச் செய்யும் தொழில்களில் பெரும்பாலும் பொய், சூது, களவு, ஏமாற்று, வெளி மயக்கு, வீண் சத்தம், படாடோபம், துரோகம், கொலை, யுத்தம்!

இந்தத் தொழில்கள் உயர் வென்றும், சோற்றுக்குத் துணி தோய்த்துக், கோயில் செய்து, கும்பிட்டு வீடு பெருக்கிக், குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் தொழில் தாழ் வென்றும் ஆண் மக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

வியபிசாரிக்குத் தண்டனை இஹலோக நரகம்.

ஆண் மக்கள் வியபிசாரம் பண்ணுவதற்குச் சரியான தண்டனையைக் காணோம்.

பர ஸ்திரீகளை இச்சிக்கும் புருஷர்களின் தொகைக்கு எல்லை யில்லை யென்று நான் சற்றே மறைவிடமாகச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அவர்கள் பத்தினிகளை நேரே அவர்கள் நோக்க யோக்யதை யில்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

பூமண்டலத்தின் துக்கம் ஆரம்பமாகிறது. ஆணும் பெண்ணும் சமானம். பெண் சக்தி. ஆண்....பெண்ணுக்கு ஆண் தலை குனிய வேண்டும். பெண்ணை ஆண் அடித்து நசுக்கக் கூடாது. இந்த நியாயத்தை உலகத்தில் நிறுத்துவதற்கு நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும். உங்களுக்குப் பராசக்தி நீண்ட ஆயுளும் இஷ்ட காம்ய சித்திகளும் தருவாள்" என்று அந்த மிளகாய்ப் பழச் சாமியார் சொன்னாள். சரி யென்று சொல்லி நான் அந்தத் தேவிக்கு வந்தனம் செய்தேன். அவள் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றாள்.

பேய்க் கூட்டம்.

I

மூன்றும் நாள் இரவு பன்னிரெண்டு மணிக்கு, நான் எந்தக் காரணத்தாலோ தூக்கம் வராமல் பாயிலே படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். தூக்கம் வராது போனால் அருவியை நினைத்துக் கொண்டு அது சல சல வென்று விழும் ஓசையிலே மானஸிகமாகச் செவியைச்செலுத்திக் கொண்டிருந்தால் சிறிது நேரத்திற்குள் தூக்கம் வந்துவிடுமென்று நான் குழந்தையாயிருந்தபோது ஒரு புஸ்தகத்தில் படித்திருந்தேன். அந்தப் படி அருவியை நினைத்தால் பாதி இரவில் ஞாபகத்திலிருந்து குளிர் அதிகப்படுகிறதே யொழியத் தூக்கம் வருகிற பாட்டைக் காணோம்.

என்ன காரணம் ? குளிர்தான் காரணமென்றெண்ணி, நான்கு சாளரங்களையும் சாத்தினேன். பிறகு காற்றோட்டமில்லாத அறையில் படுத்திருக்கக் கூடாதென்று வெள்ளைக்கார சுகாதார சாஸ்திரமும், சற்றேறக் குறைய—அனுபவமும் —சொல்லுவதால் ஒரு ஜன்னலைத் திறந்தேன்.

வாசற்பக்கத்தில், என் அறைக்கு நேரே, "காந்த விளக்கு" (எலெக்ட்ரிக் விளக்கு). அதை மின்னல் விளக்கென்று சொல்வது நியாயம். ஆனால் ஜனங்கள் அதைக் காந்த விளக்கென்று சொல்லுகிறார்கள். ஊரோடொக்க ஓடு என்று தர்ம புத்திரர் சொல்லியது போலே நானும் ஜன வழக்கத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு அதைக் காந்த விளக்கு என்றே சொல்லுகிறேன். மேலும் காந்தம் என்ற சொல் அழகாக இருக்கிறது. காந்தி, காந்தன், காந்தை என்ற ப்ரயோகங்கள் அதிலே நினைவுக்கு வருகின்றன. வாசலில் காந்த விளக்குப் போட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றி விளையாடும் பூச்சிக்கூட்டங்கள் என் அறைக்குள்ளே பிரவேசித்து விடுகின்றன. அறைக்குள் விளக்கை அவித்துப்போடுவோமா என்று யோசித்தாலோ, தூக்கமும் வராமல் இருளில் கிடப்பது மிகவும் சிரமம். என் மனம் பல பல விஷயங்களை யோசித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணை மூடினால் எனக்கு ருஷியாவின் நிலைமை ஞாபகம் வந்து கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரண மென்ன தெரியுமா ?

ஒரு மனுஷ்யன காலையில் கண்ணை விழிக்கும்போது :—விழித்தவுடனே, அவன் வேறெந்த வஸ்துவையும் பார்க்கு முன்னே, அவன் முன் ஒரு குரங்கைக்கொண்டு நிறுத்தினால், அன்று முழுவதும் அவன் அந்தக் குரங்கை மறப்பது மிகவும் சிரமம். அது போலவே மூன்றும் நாள் காலையில் நான் கண்ணை விழிக்கு முன்பாகவே என் பத்தினி "சுதேச மித்திரன்" பத்திரிகையைத் தலையணைக் கருகே கொண்டு போட்டிருந்தாள். திறந்து பார்த்தேன்—முதலாவது என் கண்ணில் "ருஷியாவில் உள் நாட்டுக் கலகம்; சச்சரவு அதி கரிக்கின்றது—" என்ற பகுதி தென்பட்டது. இது நன்னடா விசேஷம் என்று வாசித்துப் பார்த்தேன். இரவில் தூக்க மில்லாது படுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது காலையில் படித்த விஷயங்களெல்லாம் மற்றொரு முறை மன வீதியிலே உலாவி வரலாயின. மாஸ்கோ நகரத்தில் கலகம்—ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் உட்பட்ட இருநூறு பேர் கொலையுண்டனர்—துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள் அமிதவாதிகளும், மிதவாதிகளும் பரஸ்பரம் செய்துகொண்டனர். ஒதெஸ்ஸா நகரத்தில் செல்வரிடமிருந்து பொருளை யெல்லாம் பிடுங்கி ஏழை ஜனங் களுக்குள்ளே பங்கிட்டுக் கொடுக்க ஒரு கமிட்டி! முதலிய பல செய்திகள். ருஷியா விஷயம் எக்கேடு கெட்டால் எனக் கென்ன என்று தூங்க முயற்சி செய்தால் மனம் இணங்க வில்லை. தூக்கம் வரப்போகிற—அல்லது வராமல் இருக்கிற—பாதி இரவு நேரத்தில் மனம் புத்தி சொன்னபடி கேட்கவே கேட்காது. எப்போதும் மனதைக் கட்டியாள்வது சிரமம். படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டு மனதைக் கட்ட விசுவாமித் திரராலே கூட முடியாது. பிறகு எனக்கு ருஷியாக் குடி யரசின் தலைவனாகிய லெநின் என்பவனுடைய ஞாபகம் வந்தது. உரலுக்கு ஒரு பக்கம் இடி, மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கம் இடி—லெநினுக்கு லக்ஷம் பக்கத்திலே!

தள்ளடா! லெநினு மாயிற்று; வெங்காயமுமாயிற்று. தூங்குவோம் என்று நினைத்தால் கொசு வந்து காதில் "ஙொய்" என்று ரீங்காரம் பண்ணுகிறது.

சரி, தூக்கம் வருமென்று நினைக்க ஹேதுவில்லை; எழுந்து உட்கார்ந்து ஏதேனும் புஸ்தகம் வாசிப்போமென்று மேஜை மீது வைத்திருந்த விளக்கைப் பெரிதாக்கி எதிரே நாற்காலி யில் உட்கார்ந்து மேஜையின் மீது முதலாவது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட புஸ்தகத்தைக் கையிலே எடுத்தேன். அது ஸ்காந்த புராணம். அதிலே நல்ல கட்டம் கண்ணுக்குப் புலப்

பட்டது. தினைப் புனத்தில் வள்ளி யம்மையைச் சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி பல விதங்களில் கெஞ்சியும், பயமுறுத்தியும் பெண்டாகச் செய்துகொண்டார்.

பிறகு புராணம் சொல்லுகிறது :—கேளீர் முனிவர்களே ; அந்த வள்ளியம்மை யானவள் திரும்பித் தனது பரணுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். தினைப்புனத்தை அங்கே காத்துக்கொண்டிருந்த ஸகியானவள் வள்ளியை நோக்கி, " ஏனம்மா, வள்ளி, இவ்வளவு நேரம் எங்கே போயிருந்தாய் ? " என்று கேட்டாள்.

" குளத்துக்குப் போய் நீராடி வந்தேன் " என்று வள்ளி யம்மை சொன்னாள்.

" நெடுநேரம் குளத்திலே இருந்தாயா ? ஸ்நாநத்துக்குச் சென்றால் இத்தனை காலம் ஆகிய முகாந்தர மென்ன ? " என்று தோழி தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேட்கலானாள். அப்போது வள்ளியம்மை சினங்கொண்டு :—" ஏதடி பாங்கி ? நீ என்மேல் பழி சுமத்தப் பார்க்கிறாயா ? " என்றாள்.

அப்போது பாங்கி கண்ணைப் பரக்க விழித்து, " நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே, தெய்வமே, நீ தானே பழி யென்ற சொல்லை எடுத்தாய் ! " என்று கூறிக் கலகல வென்று நகைத்தாள்.

வள்ளியம்மை கண்ணிலே நீர்த்துளிகள் பிறந்தன. முருகக் கடவுள் அந்தச் சமயத்தில் வில்லையும், அம்புகளையும் சுமந்து கொண்டு மறுபடி வேட வேஷந் தரித்துக்கொண்டு அவ்விரு பெண்களின் முன்னே வந்து நின்று " ஏ பெண்களா ! என்னம்புகளால் உடம்பெல்லாம் அடிபட்டோடிய மிக உன்னத மான பெரிய யானை யொன்று இந்தப் பக்கத்தில் வரக் கண்டீர்களா ? என்று கேட்டார்.

ஸகி சொல்லுகிறாள் : " ஐயா, உமது பராக்ரமத்தை உம்மையொத்த சூரரிடம் போய்ச் சொல்லும். தனிக் காட்டிலே சிறு கன்னிகைகளிடம் சொல்ல வேண்டாம் " என்றாள்.

ஸ்கந்த புராணம் சொல்லுகிறது :—பிறகு கேளீர். முனிவர்களே, அந்தப் பாங்கி தன் மனதுக்குள் ஆலோசனை செய்து கொண்டதாவது : " இவ்விருவர்களின் விழிகளைப் பார்த்தாயா ! இவன் யோக்யமாக யானை தேடவந்ததையும், இவள் தடாக ஸ்நாநம் பண்ணி வந்த செம்மையையும்,

இதோ இந்தக் கண்கள் நன்கு விளக்குகின்றன! இவள் அவனை விழுங்குவதுபோல் பார்க்கிறாள். அவன் இவளைக் கவிராயன் சந்திரனைப் பார்ப்பது போலே பார்க்கிறான். இவ் விருவர் காதலிலே உடம்பட்டனர்!" என்று தோழி நிச்சயித் துக்கொண்டாள்......

இங்ஙனம் நான் மிகவும் ரஸமாகக் கதை வாசித்துக் கொண்டிருக்கையிலே நூற்று முப்பத்தேழு பேய்கள் சேர்ந்து ஏககாலத்தில் கதவை யிடிப்பது போல் வாயிற் கதவு படபடா! படபடா! என்று சத்தங் கேட்டது. திடுக்கிட் டெழுந்து சாரை வழியே "யார் கதவைத் தட்டுவது?" உச்சஸ்தாயியிலே கேட்டேன். எதிர்ச் சத்தம் :—

"நான்தான் வேணு முதலி, என்னுடன் கடோற்கசனும் இன்னும் மூன்று ஸ்நேஹிதர்களும்" என்றது. வேணு முதலியா! இந்த நேரத்தில்—பேய்களெல்லாம் ஸந்த்யா வந்தனம் பண்ணப் புறப்படுகிற சமயத்தில்—வந்து கதவைத் தட்டுகிறாயே! உனக்குப் பயித்தியமா?" என்று கேட்டேன். அப்போது வேணு முதலி சொல்லுகிறான் :—"நான் மாத்திர மில்லை. ஐயரே, நானும் என்னுடன் நான்கு பேரும் இருக்கிறோம். எங்கள் அத்தனை பேருக்கும் பயித்தியம்—நீர் மாத்திரம் புத்திசாலியா? கதவைக் கீழே வந்து திறவும். ஏதோ முக்கியமான காரியம் இருக்கக் கண்டுதான் வந்து கதவைத் தட்டுகிறோம். இல்லாவிட்டால் வருவோமா?" என்றான்.

"காரியத்தைச் சொல்" என்றேன். அப்போது வேணு முதலி: "இங்கிருந்து சொல்ல முடியாது. நீர் தயவு செய்து இறங்கி வாரும்" என்றான். "சரி, காலைச் சுற்றின பாம்பு கடித்தாலொழியத் தீராது. விதியைத் தள்ளினாலும் தள்ளலாம் வேணு முதலியை விலக்க நம்மால் முடியாது. தவிரவும் நமக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. இவன் ஏதோ செய்தி கொணர்ந்திருப்பான். அதைக் கேட்கும்போது, போது போக்க இடமுண்டாகும்" என்று யோசனை பண்ணிக் கீழே இறங்கிப் போய்க் கதவைத் திறந்தேன். பளிச்சென்று என் கண்களில் எவனோ துணியை வரிந்து கட்டினான். ஒருவன் என் வாய்க்குள்ளே துணியைச் செலுத்தினான். ஒருவன் கையைக் கட்டினான். மற்றொருவன் காலைக் கட்டினான். கண் மூடித் திறக்கும் முன்னே என்னைக் குண்டு கட்டாகக் கட்டி குதிரைவண்டிக்குள்

தன் வசமின்றிப் போட்டார்கள். குதிரை வண்டி வாயு வேகமாகப் பறக்கிறது. வண்டி ஓடும்போதே என் மனதில் யோசிக்கலானேன்.

" ஐயோ என்ன செய்வோம்! வேணு முதலியின் குரலைப்போல் தானேயிருந்தது. அவன் நமக்குத் தீங்கு செய்ய மாட்டானே; இப்போதொன்றும் தெரியவில்லையே! கண்களை அடைத்துவிட்டார்களே! வாய் பேச வழியில்லையே! நான் அசையவொட்டாமல் நெஞ்சில் அமுத்திக்கொண்டிருக்கிற பாதகன் யாரென்பதும் தெரியவில்லையே! என்ன செய்வோம்! நம்மை எங்கே கொண்டுபோகிறார்கள்!—தெய்வமே, நம்மை இவர்கள் கொன்றுபோடுவார்களோ? என்னவோ தெரியவில்லையே! போனால் போகிறது போ—செத்தால் செத்துப்போவோமே! நாம் செத்தால் காடெல்லாம் எலும்பாய் விடுமோ? போனால் போகிறது. மனமே சும்மா இரு. அடடா! நாம் செத்தால் இந்தக் குழந்தைகளும் பெண்டாட்டியும் எப்படி ஜீவிக்கும்? அடபோ! இதெல்லாம் வீண் கதை! எல்லா உயிர்களையும் தெய்வந்தானே காப்பாற்றுகிறது. நாம் செத்ததினாலே இந்தக் குழந்தைகளுக்கு யாதொரு பிரமாதமும் நேரிட்டுவிடாது. ஒரு மாஸம் அழும். அப்பால் அப்பா இருந்தார், மொத்தத்திலே நல்லவர் என்று கதை சொல்லிக்கொண்டு சௌக்கியமாகவே இருக்கும். நம்முடைய பிதா செத்துப்போனாரே, நாம் உடன்கட்டை ஏறினோமா? மேலும் இவர்கள் நம்மைக் கொல்லுவார்களென்பதுதான் நிச்சயமா? எங்கேனும் கொண்டுபோய் அடைத்து வைத்திருப்பார்களோ என்னவோ! ஐயோ! அடைத்து வைத்தால் என்ன செய்வோம்? அட போடா! செய்வதென்ன? சும்மா இருப்போம். நல்லதுதானே! சோறு அவன் போடுவான். நமது பாடு மஜா. பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு யாதொரு வேலையுஞ் செய்யாமல் ஷோக்காகவே இருக்கலாம். சித்திரவதை பண்ணுவார்களோ, என்னவோ! ஏனடா, நம்மை அப்படிச் செய்கிறான்? நம்மை யாரும் ஒன்றுமே செய்யமாட்டார்கள். நாம் எவனுக்காவது தீங்கு நினைத்தாலன்றோ, நமக்கொருவன் தீங்கு நினைப்பான். நாம் சும்மா இருக்கும்போது நமக்கேன் பிறர் தீங்கு செய்கின்றார்கள்? அது நடக்காது. நம்மை அனாவசியமாக ஹிம்ஸிக்கமாட்டார்கள்......பின் எதற்காகத்தான் கொண்டுபோகிறார்கள்? அதிலும் இப்படி அப்ராக்ருதமான அவஸ்தைக் குட்படுத்தி நம்மைக் கொண்டுபோவார் ஹிம்ஸைக்கில்லாமல் ஸ்ரீமந்த கலியாணத்துக்காக இப்படி

அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள்?" என்று பலவிதமாக எண்ணினேன். அப்போது திடீரென்று வண்டி நின்றது.

பேய்க் கூட்டம்

II

[பூர்வ கதை—பாதி யிரவில் என் வீட்டுக் கதவையாரோ இடி இடியென் றிடிக்க நான் யாரென்று கேட்க, வேணு முதலியும் சில நண்பர்களும் என்று எதிருத்தரம் வர, நான் கீழே போய்க் கதவைத் திறக்க அப்போது அங்கு வந்திருந்தோரை நான் பார்க்கு முன்னுகவே, அவர்கள் பளிச் சென்று என் கண்ணைக் கட்டிக் குதிரை வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு செல்ல, நெடுந்தூரம் போன பின்பு குதிரை வண்டி சடேரென்று நின்றது.]

மேலே கதை சொல்லுகிறேன். ஆச்சர்யமான கதை. ஜாக்ரதையுடன் கேளுங்கள்.

என்னை ஒருவன் வந்து பந்தைத் தூக்குவது போலே கையில் தூக்கிக்கொண்டான். தெய்வ கிருபையால் அவர்கள் என் செவியைக் கட்டவில்லை. சத்தங்கள் செவிப்பட்டன. குதிரையை வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்து ஸமீபத்தில் கொண்டு கட்டினுர்கள் என்று சில ஒலிக் குறிப்புக்களாலே தெரிந்து கொண்டேன். என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கண்ணை அவிழ்த்த போது பார்க்கிறேன், சுமார், நூறு தீவட்டிகள் கைக்கொண்டு சுமார் நூறு கன்னிப் பெண்கள் வரிசையாக நிற்கிருர்கள். எதிரே ஒரு பொன்னுஸனம் போட்டிருந்தது. அதன் மேலே கந்தை யுடுத்துக் கருந்துணி போர்த்துத் தலை மொட்டையாய், முகம் நரைத்தும், புகையிலைச் சுருட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பரதேசி உட்கார்ந் திருந்தார். அவரைச் சுற்றி அநேகம் சாமியார்கள் நிற்கிருர்கள். கையை உயரத் தூக்கி அப்படியே பல வருஷம் வைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால், கை மரம்போல் அசைக்க முடியாமல் போன சந்நியாசிகளும், காவி யுடுத்தவர்களும், கந்தை தரித்தவரும், சடை நீட்டினவரும், மொட்டை யடித் தவரும், நிர்வாண ரூபமாக நிற்போரும் இங்ஙனம் பல பல வகைகளில் சுமார் முப்பது சந்நியாஸிகள் இருந்தார்கள். வேணு முதலியைக் காணவில்லை. என்னை இவர்களிலே சிலர் தான் தூக்கிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென ஊஹித்துக்

கொண்டேன். அங்ஙனம் கொண்டு வந்தோரில் ஒருவன் வேணு முதலி போலே பொய்க்குரல் காட்டி என்னை வஞ்சனை செய்துவிட்டா னென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஆதலால், மிகுந்த கோபத்துடன் நான் பொன்னு ஸனத்தில் வீற்றிருந்த பண்டாரத்தை நோக்கி. "யாரடா நீ! என்னை என் இந்த நின் ஸேவகர் மூலமாக இங்குக் கொணர்வித்தாய் ?" என்று கேட்டேன். அப்போது அந்தச் சந்யாஸி "பாரடா" என்று சொல்லித் திரும்பி வடதிசையைக் காட்டினன். அவன் கிழக்கைப் பார்க்க உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த ராத்திரியில் உனக்குத் திசை எப்படித் தெரிந்த தென்று கேட்பீர்களே ? அந்தப் பண்டாரஞ் சொன்னன். "வட திசையைப் பார், அங்கே எரிகின்ற சிதைகளைக் கண்டாயா ?" என்றான். அங்குப் பார்த்தேன். முப்பது நாற்பது பிணங்கள் வரிசையாக அடுக்கி எரிந்து கொண்டிருந்தன. பாதி ராத்திரியில் அந்தப் பண்டாரங்களின் கூட்டத்தைப் பார்க்கும் போதே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அந்த இரவிலே இந்த முப்பது நாற்பது பிணங்கள் எரிவதையும் சேர்த்துக் காட்டின போது நான் பயந்து நடுங்கிப் போனேன். அந்தப் பண்டாரம் கொல்லென்று சிரித்தான்.

உடனே அந்த நூறு தீவட்டிகள் கொண்டிருந்த நூறு கன்னிப் பெண்களும் பாடத் தொடங்கினார்கள். தேவகானம் அமிர்த வருஷம். இன்னிசைக் கடல். இன்பக் காட்டுத் தீ—அந்த மாதிரிப் பாட்டு நான் கேட்டதே கிடையாது. அவர்கள் பாடிய பாட்டு திருவாசகம்.

நெறியல்லா நெறிதன்னை
　　நெறியாக நினை வேனைச்
சிறு நெறிகள் சேராமே
　　திருவருளே சேருவண்ணம்,
குறி யொன்று மில்லாத
　　கூத்தன் தன் கூத்தை யெனக்
கறியும் வண்ண மருளிய வா
　　ரூர் பெறுவாரச்சோ வே !

* * *

ஆர் பெறுவார் அச்சோவே !
அறியும் வண்ணம் அருளிய ஆறு
ஆர் பெறுவார் ? அச்சோ ! ஏ !
அறியும் வண்ணம் அருளிய ஆறு
ஆர் பெறுவார் அச்சோ ! ஏ !

இந்த வரியைப் பல்லவியாகப் பாடிக்கொண்டு அந்த நூறு பெண்களும் குதிக்கத் தொடங்கினார்கள். பாட்டைத் தேவ கான மென்றேன். இந்தக் கூத்தை எங்ஙனம் வர்ணிப் பேன்! சக்தி நாடகம் விஷ்ணுவின் சித்த லோகம்; கண்ணன் கண்ட கனா.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கூத்து முடிந்தது. பெண் கள் மறைந்துவிட்டனர்.

தீவட்டி யொளி குறைந்தது. நாலு தீவட்டிகள் மிஞ்சின. அவற்றை நான்கு வலக்கை தூக்கிப் பரதேசிகள் இடக்கை யிலே தூக்கி நின்றனர்.

பண்டாரம் சொல்லுகிறான்! எந்தப் பண்டாரம் சொல்லு கிறான்? எந்தப் பண்டாரம்? பொன்னாஸனத்தின் மீது வீற்றிருந்த தலைப்பண்டாரம் சொல்லுகிறான் :—

"வாப்பா! காளிதாஸா, பயப்படாதே. தரையின் மேல் உட்கார்ந்து கொள். மனதைக் கட்டு. மூச்சை நேராக்கு. ஒன்றும் குடி முழுகிப் போய் விடவில்லை. நீ செய்த நூல்கள் சில நாம் பார்த்திருக்கிறோம். "கடலெதிர்த்து வந்தால் கலங்க மாட்டோம்; தலைமேல் இடி விழுந்தால் தளர மாட்டோம்; எங்கும் அஞ்சோம்; யார்க்கு மஞ்சோம்; எதற்கு மஞ்சோம்; எப்போதும் அஞ்சோம்; என்று நீ பாடினதை நான் நேற்று ஒரு புஸ்தகத்தில் பார்த்தேன், நீ உண்மை யான அனுபவத்தைச் சொன்னாயா, அல்லது வெறுங் கற்பனை தானா என்பதை அறியும்பொருட்டாக நான் உன்னை இங்கே கொணர்வித்தேன். நீ பயப்படுகிற அளவு ஆற்காட் நவாப் கூட பயந்தது கிடையாது. ஆற்காட் நவாப் ஸங்கதி தெரியுமா? கிளைவ் ஒரு வாயில் வழியே கோட்டைக்குள் புகுந்து பார்த்த போது, நவாப் மற்றொரு வாயில் வழியே வெளியேறி விட்டாராம். உள்ளே போனால் கிளைவ் யாருடன் சண்டை போடுவார்? அவர் பாட்டிலே போய் ஷோக்காகக் கோட்டைக்குள் பீரங்கி ஸஹிதமாக இருந்துகொண்டு கோட்டை கொத்தளங்களைச் சீராக்கித்தான் அதை வைத்துக் கொண்டா ரென்று கேள்வியுற்றதுண்டு. நீ அந்த ஆற்காடு நவாபிட மிருந்த பிராமணச் சோதிடரின் வம்சத்தில் பிறந்தாயோ? ஆற்காட்டுப் பயம் பயப்படுகிறாயே? மூடா, ஆறுதலடை."

அந்தப் பரதேசி பின்னும் சொல்லுகிறான்: "மனுஷ்ய வாழ்க்கை சதமில்லை. பிறப்பை உடனே ஒழி. மண்ணில்

பிறக்காதே. வானத்தில் ஏறு. சந்திர கலைகளில் உண்டாகும் அமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்யும் யோகி ஒருவன் தான் உன் பாட்டில் கண்டபடிப் பயப்படாமலிருக்க முடியும். அதை விட்டு நமக்குத்தான் அகல வெழுதத் தெரியுமென்று நீ இறுக்கித் தள்ளி விட்டாய். குண்டலினி அக்கினியைத் தலைக்குக்கொண்டு போ. அப்போது அமிர்த கலசமொழுகும். அந்த அக்கினியும் அமிர்தமும் ஒன்றாய் இன்ப வெள்ளத்திலே நீந்தலாம். இன்ப மிருந்தால் பயமில்லை. இன்பமில்லாத போதும் பயம் இயற்கையிலே வரும். இருவினைக் கட்டை அறு. நன்மை தீமை யென்ற குப்பையைத் தொலையிலே தள்ளு. எல்லாம் சிவம் என்றறி. உன்னை வெட்ட வரும் வாளும் சிவன். அதைக் கும்பிடு. உன்னை அது வெட்டாது. சரணாகதிதான் வழி. பொய் பேசாதே. தீங்கு கருதாதே. பேய்க்குத் தீங்கு செய்யாதே. பகைவனுக்குத் தீமை நினைக்காதே பகைவனையும் சிவனென்றே கும்பிடு. பாம்பின் வாய்க்குள்ளே போய் விரலை விட்டு ஓம் சிவாய நம என்று சொல். அது உன்னைக் கடிக்காது."

தலைமைப் பண்டாரம் பொன்னாஸனத்தினின்றும் எழுந்து நின்றான். அப்போது அங்கே ஒரு சங்கோதிப் பண்டாரம் 'பம்' 'பம்' 'பம்' என்று சங்கெடுத்து ஊதினான். மற்றொரு சடைப் பண்டாரம் கண, கண, கண வென்று மணி யடித்தான். பிறகு பண்டாரங்கள் அத்தனை பேரும் சேர்ந்து பின்வரும் பாட்டைப் பாடினார்கள்.

"வையகத்தே சடவஸ்து வில்லை,
மண்ணுங் கல்லும் சடமில்லை.
மெய்யுரைப் பேன் பேய் மனமே
மேலுங் கீழும் பயமில்லை — (1)

பையப் பையத் தேறடா !
படையும் விஷமுங் களவுடா !
பொய்யு மெய்யுஞ் சிவனடா !
பூமண்டலத்தே பயமில்லை !— (2)

சாவு நோவுஞ் சிவனடா !
சண்டையும் வாளுஞ் சிவனடா !
பாவியு மேழையும் பாம்பும் பசுவும்
பண்ணுந் தானமுந் தெய்வமடா ; (3)

எங்குஞ் சிவனைக் காணடா !
　　ஈனப் பயத்தைத் துரத்தடா !
கங்கைச் சடையா, காலன் கூற்றே
　　காமன் பகையே வாழ்க நீ !— (4)

பாழுந் தெய்வம் பதியுந் தெய்வம்
　　பாலை வனமுங் கடலுந் தெய்வம்
ஏழு புவியும் தெய்வம் தெய்வம்
　　எங்குந் தெய்வம் எதுவுந் தெய்வம். (5)

வையத்தே சடமில்லை;
　　மண்ணுங் கல்லுந் தெய்வம்
மெய்யுரைப்பேன் பாழ் மனமே
　　மேலுங் கீழும் பயமில்லை !—" (6)

இந்தக் கண்ணிகள் அந்தப் பண்டாரங்கள் பாதியிரவில் பாடுவதை அந்த ச்மசானத்தில் பாடக் கேட்டபோது எனக்கு மயிர்ச் சிலிர்ப் புண்டாயிற்று. அப்போது தலைமைப் பரதேசி என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: "காளிதாஸா அடே! அந்தப் பெண்கள் தீவட்டி வைத்துக்கொண்டு பாட்டுப் பாடி ஆட்டமாடிப் போயினரே, அவர்கள் யார், நீ அறிவாயா!" என்றான்.

"அறியேன், அவர்கள் யார் சொல்லு" என்றேன். "அவர்கள் அத்தனை பேரும் பேய்கள். இங்கு மாறுவேஷம் பூண்டு உனக்கு வேடிக்கை காட்டும் பொருட்டுத் தருவித்தேன்" என்றான்.

"நீ யார்?" என்று கேட்டேன்.

"நான் இந்தச் சுடுகாட்டிலுள்ள பேய்களுக்கெல்லாம் தலைவன்" என்றான்.

சந்திரிகையின் கதை

முதல் அத்யாயம்

பூகம்பம்

பொதிகை மலைச் சாரலில் வேளாண்குடி என்றொரு அழகான கிராமம் இருக்கிறது. அதற்கருகே, ஒரு சிறிய நதி ஓடுகிறது. நான்கு திசைகளையும் நோக்கினால், நீல மலைச் சிகரங்களும் குன்றுகளும் தோன்றும். ஊரெங்கும் தோப்புக்கள். எனவே, காலையில் எழுந்தால் மாலைவரை எப்போதும் ரமணீயமான பக்ஷிகளின் ஒலிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

இந்த ஊரில் மற்ற வீதிகளினின்றும் ஒதுக்கமாக, மேற்றிசையில், நதிக்கருகே ஓர் அக்ரஹாரம், அதாவது பிராமணர் வீதி, இருந்தது. அந்த அக்ரஹாரத்தில் குழந்தைகளெல்லாம் எப்போதும் பக்ஷிகளின் நாதங்களுக்கிடையே வளர்ந்தது பற்றியோ, வேறு எந்தக் காரணத்தாலோ, மிகவும் இனிய குரலுடையவனவாயிருந்தன. அக் குழந்தைகள்—விசேஷமாகப் பெண்குழந்தைகள். பேசும்போது, ஸாதாரணமாக நம்மைப் போலவே, மனுஷத் தமிழ் பாஷையே பேசுமெனினும், அந்தப் பாஷையைக் குயில்கள் போலவும், கிளிகள் போலவும், நாகணவாய்ப் புட்கள் போலவும் அற்புதமான குரலில் பேசின.

அந்த அக்ரஹாரத்தின் மேலோரத்திலே கிழக்கைப் பார்த்த ஒரு கிருஷ்ணன் கோயில் இருந்தது. கோயிலுக்கெதிரே புல் ஏராளமாக வளர்ந்து கிடக்கும். அங்குப் பசுக்களும் ஒரு சில கழுதைகளும் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும். அல்லது, சில பசுக்கள் கிருஷ்ணன் ஸந்நிதிக்கெதிரே படுத்துக்கொண்டு ஸ்வாமியை நோக்கி ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பது போல் அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவற்றின் மீது காக்கைகள் வந்து உண்ணிகளைக் கொத்தி இன்புறுத்தும். சில ஸமயங்களில் கண்ணோரத்தைக் கொத்துவது போல் விளையாடி மாட்டுக்குப் பொழுது போகச் செய்து கொண்டிருக்கும். இதையெல்லாம் மரக் கிளைகளின் மீதுள்ள பக்ஷிகள் பார்த்து வியப்புரை கூறிக் கொண்டிருக்கும்.

அன்புக்கும், அமைதிக்கும், சாந்திக்கும், அழகுக்கும் இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தது அவ்வேளாண்குடியூர் அக்ரஹாரம. அங்குப் பெண்மக்கள் எல்லாரும் மஹா ஸுந்தரிகள். ஆண் மக்கள் மிகவும் நல்ல குணமுடையோர். ஆனால் பெரும் பாலும் பரம ஏழைகள். பூர்வீகச் சொத்து, நிலம், தோட்டம் முதலியன—எல்லோருக்கும் சிறிது சிறிதுண்டு. ஆனால், அதிலிருந்து வரும் வரும்படி வெறுமே போஜனத்துக்குக் கூடக் காணாது. இதில் வேஷ்டிகள், புடவைகள், ரவிக்கைகள், பாவாடைகள், குடுமிக் கலியாணம், பூணூல் கலியாணம், விவாகங்கள், ருது ஸ்நானங்கள், ருது சாந்திகள், சீமந்தங்கள், பல பல பண்டிகைகள், உற்சவங்கள், விழாக்கள் என்பன ஓயாமல் நிகழுமாதலால், அவ்வூர் கிருஹஸ்தர்கள், மேன்மேலும் தம் நிலம் முதலியன சுருங்கவும் வறுமை மேன்மேலும் வளரவும், ஏக்கம்பிடித்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால், வயது முதிர்ந்தோரிடையே இத்தனை ஏக்கமும் மனக்குறையும் குடிகொண்டிருந்தன என்ற செய்தி அவ்வூர்க் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாது; பக்ஷிகளுக்குந் தெரியாது; கோயிலெதிரே எப்போதும் செழுமையாக வளர்ந்த புற்றரைகளில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்களுக்கும், கழுதைகளுக்கும் தெரியாது. இவை எப்போதும் மகிழ்ச்சியிலும், ஆரவாரத்திலும், பாட்டிலும், ஆனந்தக் களியிலும் மூழ்கிக் கிடந்தன.

இந்த அக்ரஹாரத்தில் மற்றெல்லாப் பிராமணர்களைக் காட்டிலும் அதிக ஏழையான மஹாலிங்கையர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய குடும்பம் மிகப் பெரிது. வீடு மிகச் சிறிது. அவருடைய கிழத் தாய் தந்தையர் இருவர்; விதவையான தங்கை ஒருத்தி; சுமார் முப்பது வயதுள்ள மனைவி ஒருத்தி; அவளுக்கு ஐந்து பெண் குழந்தைகள். ஆறுவது ப்ரஸவம் நெருங்கிய ஸமயம்.

இத்தனை பேருக்கும் ஆஹாரம் வேண்டுமே? மஹாலிங்கையருக்குப் பூர்வ சொத்துக் கிடையாது. இளமையும், ஊக்கமும், எப்படியேனும் பணம் ஸம்பாதிக்கலாமென்ற நம்பிக்கையும் அவரை விட்டுப் பிரிந்து நெடுங் காலமாய்விட்டது. அவருக்குச் சுமார் நாற்பது வயதுக்கு மேலாகவில்லை. அதற்குள்ளே குழந்தைகளின் தொகை வலியாலும், மனைவியின் வாய் வலியாலும், தாய் தந்தையரின் நோய் வலியாலும், விதவைத் தங்கையின் இளமை வலியாலும் ஷை மஹாலிங்கை மனத் துயர் பெருகித் தலை மயிரெல்லாம் அன்னத்

தூவிபோல் நரைத்துக் கூனிக் குறுகி மிகவும் மெலிந்து, கன்னங்கள் ஒட்டிக் கண்கள் குழி வீழ்ந்து முகம் சுருங்கித் திரை கொண்டு, இளமையிலே பாராட்டிய சிங்கார ரஸமிகுதியால் மேக நோய் கொண்டு, முகத்திலும் முதுகிலும் தோட்களிலும் பரந்த மேகப்படைகளுடையவராய் விளங்கினர்.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு மார்கழி மாதத்திரவில், வானம் மைபோல் இருண்டிருந்தது. நக்ஷத்திரங்களெவையும் கண்ணுக்குப்புலப்படவில்லை. கிராமத்தாரெல்லாரும் தத் தம் வீடுகளுக்குள்ளே பதுங்கிக் கிடந்தார்கள். வெளியே பெரு மழையும் சூறைக் காற்றும் மிகவும் உக்ரமாக வீசத் தொடங்கின. இரண்டு க்ஷணத்துக்கு ஒருமுறை, உலகம் தகர்ந்து விடச் செய்வன போன்ற இடியோசைகள் செவிப்பட்டன. மரங்கள் ஒடிந்து விழும் ஒலி கேட்டது. தோப்புகளெல்லாம் சூறைபோகும் ஒலி பிறந்தது. பக்கத்துக் குன்றுகள் ஒன்றுக்கொன்று மோதிச் சிதறுவனபோன்ற ஓசை தோன்றிற்று.

அக்ரஹாரத்தில் தத் தம் வீடுகளுக்குள்ளே பதுங்கியிருந்த ஜனங்கள் இன்றுடன் உலகம் முடிந்துபோய்விட்டது என்று தம் மனதில் நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டார்கள். குழந்தைகளெல்லாம் பயமிகுதியால் கோ கோ என்று அலறின மாதர்கள் புலம்பினர். ஆண்மக்கள் விம்மினர். சூறைக் காற்றின் ஆர்ப்பு மிகுதிப்பட்டது.

இப்படியிருக்கையில் பூகம்பம் தொடங்கிற்று. அந்த அக்ரஹாரத்திலுள்ள வீடுகளெல்லாம் பழைய வீடுகள். அத்தனை வீடுகளும் சிதறிப்போயின. அத்தனை ஜனங்களும் மடிந்து போயினர்.

மஹாலிங்கையர் வீட்டு வாயிற் புறத்திலிருந்த குச்சிலொன்று மாத்திரம் விழவில்லை. வீட்டு இரேழியில் கூடியிருந்த கிழவர், கிழவி, மஹாலிங்கையர், அவருடைய ஐந்து பெண் குழந்தைகள்—எல்லார் மீதும் வீடு விழுந்து, அவர்களத்தனை பேரும் பிணங்களாகக் கிடந்தனர். வாயிற் குச்சியில் பிரஸவ வேதனையிலிருந்த மஹாலிங்கையருடைய மனைவியும், அவளுக்குத் துணையாக அவருடைய விதவைத் தங்கையுமிருந்தனர்.

இரவு சுமார் ஏழு மணிக்குத் தொடங்கிய சூறைக்காற்றும், மழையும், காலை நான்கு மணி சுமாருக்கு, பூகம்பத்துடன் முடிவுபெற்றன. அரை மணி நேரத்துக்கெல்லாம் உலகம் அமைதி பெற்றுவிட்டது. மறு நாள் பொழுது விடிந்தது,

விதவைத் தங்கை—அவள் பெயர் விசாலாக்ஷி—வெளியே வந்து பார்த்தாள். எல்லா வீடுகளும் விழுந்திருந்தன. எங்கும் மனிதருடல்களும், மிருக பக்ஷிகளின் உடம்புகளும் பிரேதங்களாக விழுந்து கிடந்தன. முழுக்காட்சியும் அவள் பார்க்க நேரமில்லை. காற்றினாலும் மழையினாலும் மோதுண்டு வீதியில் வந்து கிடந்த பிரேதங்களை மாத்திரமே அவள் கண்டாள். இடிந்த வீடுகளுக்குள்ளே செத்துக் கிடக்கும் ஜனங்களை அவள் காணவில்லை. எனினும், தன் வீட்டில் எல்லோரும் செத்தது அவளுக்குத் தெரியுமாத லால், மற்ற வீடுகளிலும் அப்படியே நடந்திருக்கவேண்டு மென்றும், அது கொண்டே தெருவில் ஆட்களைக் காணவில்லை யென்றும் அவள் ஊஹித்துக்கொண்டாள். அப்பொழுது, மீளவும் அவளுடைய மனதில், சென்ற பயங்கரமான இரவில் நிகழ்ந்த பயங்கரமான செய்திகள் நினைப்புறலாயின. பூகம் பம் தோன்றியவுடனே மஹாலிங்கையருடைய பிதாவாகிய கிழ வர், " ஐயையோ, பூமி ஆடுகிறதே! நாமெல்லோரும் வாயிற் புறத்திலுள்ள குச்சிலுக்குப் போய்விடுவோம். என்னை அங்கே கொண்டு விடுங்கள்" என்று அலறினார். அந்தச் சத்தம் மாத்திரம் விசாலாக்ஷியின் செவியிற் பட்டது. அப்புறம் நடந்த பேச்சொன்றும் அவள் செவியிற்படவில்லை. வாயிற் குச்சிலுக்கும் வெளித் திண்ணை வழியாகத்தான் புகலாம். வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடியே அங்கு வர வழியில்லை. எனினும், ஒரு சாளரப் பொந்து வழியாக அந்தக் கிழவருடைய பேரோலம் மாத்திரம் புயற்காற்றொலியையும் மிஞ்சி அவ ளுடைய செவியிற்பட்டது.

ஆனால், 'அங்ஙனம் அவர்கள் குச்சிலுக்குள் வருவது மாத் திரம் ஸாத்யமில்லை' யென்பதை அவள் உடனே ஊஹித்துக் கொண்டாள். ஏனெனில் உள்ளேயிருந்தவர்கள் வீட்டு வாயிற் கதவைத் திறந்தன்றோ, திண்ணையிலேறி அதன் வழியாகக் குச்சிலுக்குள் வரவேண்டும்? வாயிற்கதவைத் திறந்த மாத்திரத்திலே ஸப்த மேகங்களும், ஊழிக் காற்றும் வீட்டுக்குள் புகுந்து விடுமன்றோ? ஆதலால், அவர்கள் வெளி யேறவில்லையென்று நினைத்துக்கொண்டாள். ஓரிரண்டு க்ஷணங் களில் திடீரென்று உள் வீடெல்லாம் இடிந்து விழுந்த ஒலியும், அங்கிருந்தோர் எல்லாம் கூடியலறிய பேரொலியும், அவள் செவியிற்பட்டன. எல்லோரும் செத்தார்கள் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டாள். தானிருந்த குச்சிலும் விழுமென்று அவள் மிகவும் எதிர்பார்த்தாள். அது விழவில்லை. அதற் குள்ளே பூகம்பம் நின்றுபோய் விட்டது. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் புயற்காற்றும், மழையும் அடங்கிப்போயின.

இச் செய்திகளை யெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு விசாலாக்ஷி தன்னைச் சூழ இடிந்து கிடக்கும் வீடுகளையும், ஒடிந்து கிடக்கும் மரங்களையும் பார்த்து நிற்கையிலே, குச்சிலுக்குள்ளிருந்து "குவா! குவா!" என்ற சத்தம் வந்தது. உள்ளே போய்ப்பார்த்தாள். அண்ணன் மனைவியாகிய கோமதிக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்து கிடந்தது. விசாலாக்ஷி அதற்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கையில், கோமதிக்கு மரணாவஸ்தை நேர்ந்துவிட்டது. அவள் சாகும்போது :— "விசாலாக்ஷீ! விசாலாக்ஷீ! நான் இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு மேல் உயிருடனிருக்க மாட்டேன். என் பிராணன் போகு முன்னர் சில வார்த்தைகள் சொல்லி விட்டுப் போகிறேன். அதை உன் பிராணன் உள்ளவரை மறந்துபோகாதே! முதலாவது, நீ விவாகம் செய்துகொள். விதவா விவாகம் செய்யத் தக்கது. ஆண்களும் பெண்களும் ஒருங்கே யமனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால், ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அடிமைகளாய், ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அஞ்சி ஜீவனுள்ளவரை வருந்தி வருந்தி மடிய வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆதலால், நீ ஆண் மக்கள் எழுதி வைத்திருக்கும் நீசத்தனமான சுய நல சாஸ்த்ரத்தைக் கிழித்துக் கரியடுப்பிலே போட்டுவிட்டு, தைர்யத்துடன் சென்னப்பட்டணத்துக்குப்போய் அங்குக் கைம்பெண்விவாகத்துக்கு உதவி செய்யும் சபையாரைக் கண்டுபிடித்து, அவர்கள் மூலமாக நல்ல மாப்பிள்ளையைத் தேடி வாழ்க்கைப்படு. இரண்டாவது, நீ யுள்ளவரை என் குழந்தையைக் காப்பாற்று. அதற்குச் சந்திரிகை என்று பெயர் வை" என்றாள்.

விசாலாக்ஷி 'சரி' என்றாள். கோமதியின் உயிர் பரலோகஞ் சென்றுவிட்டது.

இரண்டாம் அத்யாயம்.

விசாலாக்ஷிக்கு ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் செய்த உதவி

சென்ற அத்யாயத்தில் கூறிய செய்திகள் நிகழ்ந்து சரியாக மூன்று வருஷங்களாயின. 1904-ம் வருஷத்தின் இறுதி நடைபெற்றது. அப்போது சென்னபட்டணத்தில் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திராதிபராகிய ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் சில தினங்களுக்கப்பால் பம்பாயில் நடைபெறப் போகிற 'காங்க்ரஸ்' என்ற பாரத ஜன ஸபைக் கொரு

பிரதிநிதியாகச் செல்லவேண்டுமென்ற கருத்துடன் யாத்திரைக்கு வேண்டிய உடுப்புகள் திண்பண்டங்கள் முதலியன தயார்செய்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் திருவல்லிக்கேணி வீரராகவ முதலித் தெருவில் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் மஹா கீர்த்திபெற்று விளங்கினார். அவருக்குக் கொடிய ரோக மொன்றினால் உடம்பெல்லாம் முகமெல்லாம் சிதைந்து முள் சிரங்குகள் புறப்பட்டிருந்தன. இருந்தாலும் நிகரற்ற மனோ தைர்யத்துடன் அவர் தேசப் பொதுக்காரியங்களை நடத்திவந்தார். மேற்கூறிய 1904 டிஸம்பர் மாஸத்திடையே ஒருநாட் காலையில் அவர் தம் வீட்டு மேடையின் மேல் தம்முடைய விஸ்தாரமான புஸ்தகசாலையினருகே ஒரு சாய் நாற்காலியின் மீது சாய்ந்துகொண்டு பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் முன்னே ஒரு ஸுமங்கலிப் பெண்—அவருடைய இளைய மகள்—ஒரு பிரமாண்டமான ஊறுகாய்ப் பரணியைக் கொண்டு வைத்தாள்.

“ இதில் என்னம்மா, வைத்திருக்கிறது ? ” என்று அய்யர் கேட்டார்.

“ நெய்யிலே பொரித்த எலுமிச்சங்காய் ஊறுகாய் : நல்ல காரம் போட்டது ” என்று மகள் சொன்னாள்.

“ இதையெல்லாம் எப்படிச் சுமந்துகொண்டு போகப் போகிறோம் ? அந்த வேலைக்காரனோ பெரிய குருட்டு முண்டம் ” என்று அய்யர் முணுமுணுத்தார்.

இதற்குள், மேடையைவிட்டுக் கிழே இறங்கிச்சென்ற மகள் திரும்பிவந்து, ‘‘ அப்பா, வாயிலிலே ஒரு பிராமண விதவை ஒருசிறு குழந்தையுடன் வந்து நிற்கிறாள். ஏதோ அவசர காரியநிமித்தமாக உம்மை உடனே பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறாள் ” என்றாள்.

“ அவளுக்கு எத்தனை வயதிருக்கும் ? ” என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் கேட்டார்.

“ இருபது வயதிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது ” என்று மகள் சொன்னாள்.

“ சரி, ஒரு நாற்காலியைக் கொணர்ந்து என் எதிரே போடு. அந்தப் பெண்ணை வரச்சொல் ” என்று அய்யர் சொன்னார்.

மகள் அங்ஙனமே ஒரு நாற்காலி எடுத்துக்கொண்டுவந்து அவரெதிரே போட்டாள். அப்பால் கீழே சென்றாள். சில க்ஷணங்களுக்குள்ளே, நம்முடைய விசாலாக்ஷி குழந்தை சந்திரிகையுடன் அந்த மேடைக்கு வந்து, ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யருக்கெதிரே போட்டிருந்த நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்தாள்.

எந்த விசாலாக்ஷி ? சென்ற அத்யாயத்தில் பூகம்பத்திலே தப்பிப் பிழைத்த விசாலாக்ஷி. அங்ஙனமே பூகம்பத்தில் பிழைத்த சந்திரிகை என்ற குழந்தையுடன் வந்து, ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் முடியசைப்பால் உணர்த்திய குறிப் பின்படி, அவரெதிரே ஆஸனத்தில் அமர்ந்தாள்.

" எந்த ஊரம்மா ? " என்று அய்யர் கேட்டார்.

" பொதியை மலைச் சாரலில் குற்றாலத்துக்கருகே வேளாண்குடி என்ற கிராமம் " என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

" ஓஹோஹோ ! மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு ஏறக் குறைய இதே மாசத்தில் ஷை கிராமத்தில், சூத்திரத் தெருக்க ளெல்லாம் தப்பிப் பிழைக்க அக்ரஹாரம் மாத்திரம் பூகம் பத்தில் அழிந்துபோனதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதே வேளாண்குடிதானா ? " என்று கேட்டார்.

விசாலாக்ஷி " ஆம் " என்றாள்.

" நீ மிகவும் யௌவன முடையவளாகவும் அழ குடையவளாகவும் இருக்கிறாயே ! உனக்கு இந்தக் கைம்பெண் நிலைமை நேர்ந்து எத்தனை காலமாயிற்று? " என்று அய்யர் கேட்டார்.

" பதினைந்து வருஷங்களாயின " என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

" உனக்கு இப்போது எத்தனை வயது? " என்று அய்யர் கேட்டார்.

" இருபத்தைந்து " என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

" பத்து வயதில் கன்னிப் பருவத்தில் விதவையாய் விட் டாயா ? " என்று அய்யர் கேட்டார்.

" ஆம் " என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

அதைக் கேட்டவுடனே தமது சொந்த மகளொருத்தி இளம் பிராயத்திலே விதவையானதும், பிறகு தாம் அவளுக்குப் பம்பாயிலே சென்று தென்னாட்டு வைதிக பிராமணரொருவருக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்ததும், அம்மகள் தன் கணவனுடன் நீடு சுகித்து வாழும் பாக்கியம் பெறாமல் மிக விரைவிலே மடிந்ததும், தம்முடைய தர்மபத்தினி உயிர் துறந்ததும்—ஆகிய இச் செய்திகளெல்லாம் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரின் ஞாபகத்துக்கு வர, அப்போது, சிங்கத்துக்கும்,இடிக்கும் அஞ்சாத அவருடைய வீர நெஞ்சம் இளகி, அவர் பச்சைக் குழந்தைபோல் விம்மி விம்மி அழத்தலைப்பட்டார். சில க்ஷணங்களுக்குள்ளே தம்மைத் தாம் தேற்றிக்கொண்டு, ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் விசாலாக்ஷியை நோக்கி, " இங்கே வந்ததன் நோக்கம் யாது ? " என்று கேட்டார்.

" என்னைத் தக்க கணவனொருவனுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். என் கையில் ஒரு கொழும்புக் காசுகூடக் கிடையாது. ஆதலால், என் கணவன் பணமுடையவனில்லாவிட்டாலும் நல்ல படிப்பும், மாஸந்தோறும் கொஞ்சம் பொருள் ஸம்பாதிக்கும் திறமும் உடையவனாக இருக்கவேண்டும். இந்தக் குழந்தையும் என்னோடுதான் இருக்கும் " என்றாள்.

"இந்தக் குழந்தை எது?" என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் கேட்டார்.

" இது என் தமயனாரின் குழந்தை. வேளாண்குடி அக்ரஹாரம் முழுமையும் பூகம்பத்தில் அழிந்தபோதும், நானும், இக் குழந்தையின் தாயும் மாத்திரம் மழைக்கும் காற்றுக்கும் அந்தப் பூகம்பத்துக்கும் இரையாகாமல் உயிர் தப்பினோம். பூகம்பமும் புயற் காற்றும் பெருமழையும் அடங்கிச் சிறிது நேரத்துக்கப்பால் இக் குழந்தை பிறந்தது. இதைப் பெறும் கடமை தீர்ந்தவுடன் தாயும் பரலோகம் போய்விட்டாள். சாகும்போது இதன் காவலை என்மீது சுமத்திக் கட்டளையிட்டாள் " என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

" இந்த மூன்று வருஷங்களாக நீ ஆஹாரத்துக்கு என்ன செய்கிறாய்? " என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் கேட்டார்.

" செம்புப் பிச்சை; உவாதானமெடுத்து வயிறு வளர்த்து இந்தக் குழந்தையையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறேன் " என்றாள்.

ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் உடனே தம்முடைய கைப்பெட்டியைத் திறந்து நூறு ரூபாய் நோட் ஒன்றை எடுத்து விசாலாக்ஷி கையில் கொடுத்தார். விசாலாக்ஷி அதனை எழுந்து நின்று வாங்கி, இரண்டு கண்களிலும் ஒற்றிக்கொண்டு, தன் புடவைத் தலைப்பில் முடித்து இடுப்பிலே சொருகிக்கொண்டாள்.

"சரி, அம்மா, நீ போய் வா" என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னார். அப்போது விசாலாக்ஷி சொல்லுகிறாள்:– "ஐயா, நான் தங்களைப் பிதா ஸ்தானமாகப் பாவித்துத் தங்களிடம் பணம் வாங்க உடம்பட்டேன். எனினும், நான் இங்கு வந்தது தங்களிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு போவதற்கன்று என்பதைத் தாங்கள் மறக்கக்கூடாது; கணவனை வேண்டி உங்களிடம் வந்தேன்" என்றாள்.

அது கேட்டு, ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் "அந்தக் காரியம் என்னால் செய்து கொடுக்க முடியாது" என்றார்.

"தங்களைத் தவிர எனக்கு வேறு புகலுமில்லை" என்று விசாலாக்ஷி வற்புறுத்தினாள்.

"என்னால் ஸாத்தியமில்லையே! நான் என்ன செய்வேன்?" என்றார் அய்யர்.

"நீங்கள் தயவு வைத்தால் ஸாத்யப்படும்" என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

"உன்னிடம் நல்லெண்ணமில்லாமலா, நீ கேட்காமலே உனக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்தேன்?" என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் கேட்டார்.

"அவ்வளவு தயவு போதாது. இன்னும் அதிக தயவு செலுத்தவேண்டும்" என்று விசாலாக்ஷி மன்றாடினாள்.

ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் தலையைச் சொறிந்தார். சில க்ஷணங்களுக்கப்பால் விசாலாக்ஷியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: "ராஜமஹேந்தரபுரத்தில் என்னுடைய சிநேகிதர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய பெயர் வீரேசலிங்கம் பந்துலு. அவர் விதவைகளுக்கு விவாகம் செய்து வைப்பதில் மிகவும் சிரத்தையுடன் உழைத்து வருகிறார். உன் வசம் ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுக்கிறேன். அதை அவரிடத்தில் கொண்டு கொடு. அவர் உனக்கு வேண்டிய ஸௌகரியம் செய்து கொடுப்பார்" என்றார்.

"சரி" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

உடனே, ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் தம்முடைய மேஜையின் மேல் வைத்திருந்த மணியைக் குலுக்கினார். கீழேயிருந்து அவருடைய மகள் வந்து, "என்ன வேண்டுமப்பா?" என்று கேட்டாள்.

"அந்த வேலைக்கார பயல் இன்னும் வரவில்லையோ?" என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் உறுமினார்.

"அவன் பட்டணத்துக்கன்றோ போயிருக்கிறான். ஸ்மித் ஷாப்பிலே போய் மருந்து வாங்கிக்கொண்டுவர. இனி அவன் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலேதான் வருவான். உமக்கென்ன வேண்டும்?" என்றாள்.

"என்னுடைய மேஜை மேலெ, பேனா மைக்கூடு வைத் திருக்கிறேன். மேஜை திறந்துதான் இருக்கிறது. அதற் குள்ளே வலப் பக்கத்து அறையில் கடிதமெழுதுந் தாளும் உறைகளும் கிடக்கின்றன. ஒரு தாளும், ஒரு உறையும் கொண்டுவா. மையொத்தும் தாளையும் எடுத்துவா. அடியில் வைத்தெழுத ஒரு தடிப் புஸ்தகம் கொண்டுவா" என்று ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னார்.

அவர் வேண்டிய ஸாமான்களை யெல்லாம் மகள் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் ஒரு கடித மெழுதி உறைக்குள்ளே போட்டு, அதை மகளிடம் கொடுத்து "உறையைச் சரியாக ஒட்டிக் கொண்டுவா" என்றார். அவள் அதை ஒட்டிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். கொடுத்து விட்டு, மகள் மறுபடிப் பேனாவையும், மைக்கூட்டையும் மையொத்தும் தாளையும் கொண்டு மேஜையில் வைத்து விட்டுக் கீழே சென்று விட்டாள். ஜீ. சுப்பிரமண்ய அய்யர் கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே விசாலாக்ஷியை நோக்கி, "உனக்குத் தெலுங்கு தெரியுமா?" என்று கேட்டார். "தெரியும்" என்றாள் விசாலாக்ஷி. "எங்கே படித்தாய்?" என்று அய்யர் கேட்டார்.

"எங்களூரில் நானிருந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் தெலுங்கப் பிராமண ரொருவர் இருந்தார். நான் சிறு குழந்தைப்பிராய முதலாகவே அந்தக் குடும்பத்தாருடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகிக் கொண்டு வந்தபடியால் எனக்குத் தெலுங்கு பாஷை தெலுங்கர்களைப் போலவே பேச வரும்" என்றாள்.

" சரி. உனக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் நல்ல மணமகனுடன் விவாகம் நடைபெறும். நீங்கள் தம்பதிகளிருவரும் நெடுங்காலம் இன்புற்று வாழக் கடவீர் " என்று சொல்லி, அய்யர் அவளிடம் காகிதத்தைக் கொடுத்தார். அவள் அக் கடிதத்தை வாங்கிக் கண்ணிலே ஒற்றிக் கொண்டு மடியில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டாள். பிறகு ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரை நோக்கி ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, குழந்தையை அழைத் துக் கொண்டு சென்றனள். அக் குழந்தையும் ஜீ. சுப்பிர மணிய அய்யரை நோக்கிப் புன்னகை செய்துகொண்டே போயிற்று.

மூன்றும் அத்யாயம்

விசாலாக்ஷியின் ஏமாற்றம்

ராஜமஹேந்திரபுரத்தில் வீரேசலிங்கம் பந்துலு வீட்டைத் தேடிப்போய் விசாலாக்ஷி விசாரித்தாள். அவர் அங்கில்லை யென்றும், அவள் வந்த நாளுக்கு முதல் நாள்தான் புறப்பட்டுச் சென்னப்பட்டணத்துக்குப் போனாரென்றும் தெரிய வந்தது. சென்னை எழும்பூரில் பண்டித வீரேசலிங்கம் பந்துலு ஒரு தனி வீட்டில் தம் மனைவியுடன் வந்து தங்கி யிருந்தார்.

விசாலாக்ஷி சென்னப்பட்டணத்திற்கு வந்து, மறுநாட் காலையில் எழும்பூரில் அவர் இருந்த வீட்டிற்குப் போனாள். உள்ளே அவர் மாத்திரம் நாற்காலி மேஜை போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதோ நூலெழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

விசாலாக்ஷி அவரை நமஸ்காரம் பண்ணினாள். ஜீ. சுப்பிர மணிய அய்யரிடமிருந்து தான் வாங்கிக் கொண்டு வந்த கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். வீரேசலிங்கம் பந்துலு தன் எதிரேயிருந்த நாற்காலியின் மீது விசாலாக்ஷியை உட்காரச் சொன்னார். அவள் தன் மடியில் சந்திரிகையை வைத்துக் கொண்டு அந் நாற்காலியின் மீதுட்கார்ந்தாள். வீரேசலிங்கம் பந்துலு அவள் கொணர்ந்த கடிதம் முழுதையும் வாசித் துப் பார்த்துவிட்டு, அவளை நோக்கி " இன்றைக்கென்ன கிழமை ? " என்று தமிழில் கேட்டார். அவள் " புதவாரமு " என்று தெலுங்கில் மறுமொழி சொன்னாள்.

"மீரு தெலுகு வச்சுனு" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு கேட்டார்.

"அவுனு, சால பாக வச்சுனு" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

இங்கு நமது கதை வாசிப்போரிலே பலருக்குத் தெலுங்கு பாஷை தெரிந்திருக்க வழியில்லை யாதலால், அவ் விருவருக்குள் தெலுங்கில் நடைபெற்ற ஸம்பாஷணையை நான் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தருகிறேன்.

"உனக்குத் தாய் தந்தையர் இருக்கிறார்களா ?" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு கேட்டார்.

"இல்லை" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

"அண்ணன், தம்பி, அக்காள், தங்கை —?"

"எனக்கு யாருமே இல்லை. அதாவது, என்னுடைய விவகாரங்களில் கவனம் செலுத்தி என்னைக் காப்பாற்றக் கூடிய பந்துக்கள் யாருமில்லை அப்படியே சிலர் இருந்த போதிலும், நான் இப்போது விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவதினின்றும் அவர்கள் என்னை ஜாதிக்குப் புறம்பாகக் கருதிவிடுவார்கள்" என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

"உனக்கு என்னென்ன பாஷைகள் தெரியும் ?" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு கேட்டார்.

"எனக்குத் தமிழ் தெரியும். தெலுங்கு தெரியும். இரண்டு பாஷைகளும் நன்றாக எழுதவும், வாசிக்கவும் பேசவுந் தெரியும்" என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

"இங்கிலீஷ் தெரியுமா ?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

"தெரியாது" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

"கொஞ்சங் கூட ?" என்று கேட்டார்.

"கொஞ்சங்கூடத் தெரியாது" என்றாள்.

"ஸங்கீதம் தெரியுமா ?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

"எனக்கு நல்ல தொண்டை. என் பாட்டை மிகவும் நல்ல பாட்டென்று என் சுற்றத்தார் சொல்வார்கள்" என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

"வீணை, பிடில், ஹார்மோனியம்—ஏதேனும் வாத்யம் வாசிப்பாயா ?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

"ஒரு வாத்யமும் நான் பழகவில்லை" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

"தாளந் தவறாமல் பாடுவாயா ?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

"தாளம் கொஞ்சங்கூடத் தவறமாட்டேன்" என்று விசாலாக்ஷி சொன்னாள்.

"எங்கே ? ஏதேனும் ஒரு பாட்டுப் பாடிக் காட்டு, பார்ப்போம்" என்று பந்துலு கேட்டார்.

அந்த ஸமயத்தில் சமையலறைக்குள் ஏதோ வேலை செய்து கொண்டிருந்தவளாகிய வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் கிழ மனைவி உள்ளேயிருந்து இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த கூடத்துக்கு வந்து ஒரு நாற்காலியின் மீது உட்கார்ந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன், விசாலாக்ஷி எழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணினாள். அவள் ஆசீர்வாதங் கூறி வீற்றிருக்க விடைகொடுத்து விசாலாக்ஷியின் மடியிலிருந்த குழந்தையை வாங்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டாள்.

குழந்தை வீறிட்டு அழத் தொடங்கிற்று.

"என்னிடம் கொடு, நான் அழாதபடி வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று பந்துலு சொன்னார். அவள் அக் குழந்தையைத் தன் கணவனிடம் கொடுத்தாள். அவர் மடிக்குப் போனவுடனே குழந்தையாகிய சந்திரிகை அழுகையை நிறுத்தியது மட்டுமன்றி வாயைத் திறந்து புன்னகை செய்யத் தொடங்கினாள்.

"கிழவருக்கு வேறொன்றுந் தெரியாவிட்டாலும், குழந்தைகளை அழாதபடி வைத்துக் கொள்வதில் மிகவும் ஸமர்த்தர்" என்றாள் கிழவி.

"ஆமாம்! எனக்கென்ன தெரியும் ? படிப்புத் தெரியுமா, இழவா ? நீ தான் ஸகல கலா பண்டிதை" என்று சொல்லி வீரேசலிங்கம் பந்துலு முறுவலித்தார்.

அப்பால், வீரேசலிங்கம் பந்துலு தமக்கு ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் எழுதிய கடிதத்தில் கண்டபடி விசாலாக்ஷியின் விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் விரித்துக் கூறினார்.

அவருடைய மனைவி இதைக் கேட்டு "சென்ற வாரம் தங்களைப் பார்க்கும் பொருட்டுத் தஞ்சாவூர் டிப்டி கலெக்டர் ஒரு அய்யங்கார் வந்திருந்தாரன்றோ? அவர் தமக்கு ஒரு விதவைப் பெண் பார்த்து விவாகம் செய்து வைக்கவேண்டு மென்று தங்களை வேண்டினாரன்றோ? அவருக்கு இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்கலாம். இவளுடைய முதல் புருஷன் இவள் ருது ஆவதற்கு முன்னே இறந்தானா? பிந்தி இறந்தானா?" என்று வினவினாள்.

அப்போது வீரேசலிங்கம் பந்துலு "அந்த விஷயம் உனக்குச் சொல்ல தவறிவிட்டேனா? இதோ சொல்லுகிறேன் கேள். இவளுக்குப் பத்தாம் வயதிலே அந்தப் புருஷன் இறந்து போனான், அவன் இறந்து போய் இப்போது பதினைந்து வருஷங்களாயின" என்றார்.

"சரி; அப்படியானால் அந்த டிப்டி கலெக்டர் யாதோர் ஆக்ஷேபமின்றி இவளை மணம்புரிந்து கொள்வார்; முதற் புருஷனுடன் கூடியனுபவிக்காமல் கன்னிப் பருவத்திலே தாலியறுத்த பெண் தமக்கு வேண்டுமென்று அவர் சொன்னாரன்றோ?" என்று கிழவி கேட்டாள்.

"ஆம்; இவள் தான் அவர் விரும்பிய லக்ஷணங்க ளெல்லாம் பொருந்தியவளாக இருக்கிறாள். இவளை அவர் அவசியம் மணம்புரிந்து கொள்ள விரும்புவார். நீ சொல்லு முன்பே, நான் இந்தக் கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்த மாத்திரத்தில், ஷை டிப்டி கலெக்டர் கோபாலய்யங்காரை நினைத்தேன். ஆனால், இந்தப் பெண் அவரை மணம் புரிந்து கொள்ள உடன்படுவாளோ என்பதுதான் ஸந்தேஹம்" என்று பந்துலு சொன்னார்.

இதைக் கேட்டவுடனே கிழவி "ஏன்? அவரிடத்தில் என்ன குற்றங் கண்டீர்? எலுமிச்சம் பழம்போலே நிறம்; ராஜ பார்வை; பருத்த புஜங்கள்; அகன்ற மார்பு; ஒரு மயிர் கூட நரையில்லை; நல்ல வாலிபப் பருவம். டிப்டி கலெக்டர் உத்தியோகம் பண்ணுகிறார். எத்தனை கோடி தவம் பண்ணியோ, இவளுக்கு அப்படிப்பட்ட புருஷன் கிடைக்கவேண்டும்" என்றாள்.

அப்போது வீரேசலிங்கம் பந்துலு "அந்தக் கோபாலய்யங்கார் நீ சொன்ன லக்ஷணங்களெல்லாம் உடையவரென்பது மெய்யே. ஆனால் சாராயம் குடிக்கிறார். மாம்ஸ போஜனம் பண்ணுகிறார். கட்குடியர் வேறென்ன

நல்ல லக்ஷணங்களுமுடையவராக இருப்பினும் அவற்றை விரைவில் இழந்து விடுவார்கள். அவர்களுடைய செல்வமும், பதவியும் விரைவில் அழிந்து போய்விடும்'' என்றார்.

இது கேட்டு விசாலாக்ஷி ''சரி. அவர் என்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அவருடைய கெட்ட குணங்களை யெல்லாம் நான் மாற்றிவிடுகிறேன்'' என்றாள்.

''குடி வழக்கத்தை மாற்றப் பிரம்மதேவனாலேகூட முடியாது'' என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு சொன்னார்.

அதற்கு விசாலாக்ஷி ''என்னால் முடியும். சாவித்திரி தன் கணவனை யமனுலகத்திலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு வரவில்லையா? பெண்களுடைய அன்புக்குச் சாத்யப்படாதது யாதொன்றுமில்லை. நான் அவருடைய மாம்ச போஜன வழக்கத்தை உடனே நிறுத்தி விடுவேன். மது வழக்கத்தை ஓரிரண்டு வருஷங்களில் நிறுத்திவைப்பேன். மற்ற லக்ஷணங்களெல்லாம் அவரிடம் நல்லனவாக இருப்பதால் இவ்விரண்டு குற்றங்களிருப்பது பெரிதில்லை. நான் அவரை மணம் புரிந்துகொள்ள முற்றிலும் சம்மதப்படுகிறேன்'' என்றாள்.

இது கேட்டு வீரேசலிங்கம் பந்துலு ''சரி. பாட்டுப் பாடத் தெரியும் என்றாயே? ஏதேனும் கீர்த்தனம் பாடு, கேட்போம்'' என்றார்.

''சுருதிக்குத் தம்பூர் இருக்கிறதோ?'' என்று விசாலாக்ஷி கேட்டாள்.

''ஹார்மோனியம் இருக்கிறது'' என்று சொல்லி வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் மனைவி உள்ளே போய் ஒரு நேர்த்தியான சிறிய அழகிய 'மோஹின்' பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விசாலாக்ஷியிடம் கொடுத்தாள்.

பெட்டியை மடிமீது வைத்து விசாலாக்ஷி முதற்கட்டை சுருதி வைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸன்னமான அற்புதமான குரலில் தியாகய்யர் செய்த ''மாருபல்கு கொன்னா வேமிரா'' (மறுமொழி சொல்லாதிருப்ப தென்னடா?) என்ற தெலுங்குக் கீர்த்தனையைப் பாடினாள். கால் விரல்களினால் தாளம் போட்டாள்.

அப்போது அந்த வீட்டு வாசலில் ஒரு மோட்டார் வண்டி நின்ற சத்தம் கேட்டது. சேவகனொருவன் ஒரு சீட்டைக் கொண்டுவந்து வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிடம் கொடுத்தான். அதைப் பார்த்தவுடனே வீரேசலிங்கம் பந்துலு எழுந்து தன் கையிலிருந்த குழந்தை சந்திரிகையை விசாலாக்ஷியிடம் நீட்டினார். அவள் ஷி கீர்த்தனத்தில் பல சங்கதிகளுடன் அனுபல்லவி பாடி முடித்து மறுபடி "மாரு பல்க" என்ற பல்லவி யெடுக்குந்தருவாயிலிருந்தாள்.

வீரேசலிங்கம் பந்துலு குழந்தையை நீட்டினவுடனே, விசாலாக்ஷி தன் கையிலிருந்த ஹார்மோனியப் பெட்டியைக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்று குழந்தையைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டாள்.

"என்ன விசேஷம்? யார் வந்திருக்கிறார்கள்?" என்று பந்துலுவை நோக்கி அவருடைய மனைவி கேட்டாள்.

"கோபாலய்யங்காரே வந்துவிட்டார். பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தது" என்று சொல்லி வீரேசலிங்கம் பந்துலு மேல் வேஷ்டியை எடுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு, மட மட வென்று வெளியே சென்றார்.

இவர் வெளியே போனவுடன், கிழவி விசாலாக்ஷியை நோக்கி, "இவர்களிருவரும் வந்தால் தமக்குள்ளே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். நாம் சமையலறைக்குப் போய்விடு வோம். இன்று பகலில் கோபாலய்யங்கார் இங்கேயே போஜனம் பண்ணுவார். அவர் பந்துலுவைப் பார்க்க வந் தால், ஒரு வேளை ஆகாரமாவது இங்குச் செய்யாமல் போவது வழக்கமில்லை. மேலும் இப்போது அவருக்கு ரஜாக் காலம். ஆதலால், நாம் விருந்துக்கு அழைத்தால் மறுத்துச் சொல்ல வேண்டிய ஹேது இராது. நீயும் இங்கேயே இரு. நாளைக்குப் போகலாம். பந்துலுவுக்கும் எனக்கும் மாத்திரமென்று ஒரு ரஸம், அன்னம், சட்னி, அப்பளம் பண்ணிவைக்கக் கருதி யிருந்தேன். இப்போது விருந்து வந்துவிட்டது. நேற்று வாங்கிக்கொண்டு வந்த வெங்காயமும், புடலங்காயும் நிறைய மிஞ்சிக் கிடக்கின்றன. வெங்காய சாம்பார், தேங்காய் சட்னி, மைஸூர் ரஸம், புடலங்காய் பொடித்தூவல், வடை, பாயஸம் இவ்வளவும் போதும். அப்பளத்தை நிறையப் பொரித்து வைப்போம். கோபாலய்யங்காருக்குப் பொரித்த அப்பளத்தில் மோகம் அதிகம். சரி, நீ காலையிலே ஸ்நானம் பண்ணி வீட்டுத்தான் வந்திருக்கிறாய். குழந்தையை வேலைக்காரி

யிடம் கொடுத்தால் விளையாட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருப்பாள். நீ கைகால் அலம்பிவிட்டு என்னுடன் சமையலுக்கு வா" என்றாள்.

விசாலாக்ஷி "அப்படியே சரி" என்றாள். மாதர் இருவரும் சமையலறைக்குள்ளே புகுந்தனர். வேலைக்காரியும், குழந்தை சந்திரிகையும் அவ்வீட்டுக் கொல்லையிலிருந்த விஸ்தாரமான பூஞ்சோலையில் மர நிழலில் வீற்றிருந்து பக்ஷிகளின் விளையாட்டுகளையும், அற்புதமான பாட்டுகளையும் ரசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

குழந்தை சந்திரிகைக்கு வயது இப்போது மூன்றுதானாயிற்று. எனினும், அது சிறிதேனும் கொச்சைச் சொற்களும் மழலைச் சொற்களும் இல்லாமல் அழுத்தந் திருத்தமாக வார்த்தை சொல்லும். அந்தக் குழந்தையின் குரல் சிறிய தங்கப் புல்லாங்குழலின் ஓசையைப் போன்றது. குழந்தையின் அழகோ வர்ணிக்குந்தரமன்று. தெய்வீக ரூபம். வனப்பின் இலக்கியம்.

சோலைப் பறவைகளெல்லாம் இக் குழந்தையின் அழகைக் கண்டு மயங்கிக் களிகொண்டு இதன் தலையைச் சுற்றி சுற்றி வட்டமிடலாயின. பலவிதக் குருவிகளும், குயில்களும், கிளிகளும், நாகணவாய்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்த நாதங்களில் மிகவும் அழகிய நாதங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து, இக் குழந்தையின் முன்னே வந்து நின்றொலித்தன. வானரங்கள் தமக்குத் தெரிந்த பாய்ச்சல்களிலும் நாட்டியங்களிலும் மிகவும் வியக்கத்தக்கனவற்றை இக் குழந்தைக்குக் காண்பித்தன.

புன்னகை செய்த மலர்ச் சிறு வாயைச் சந்திரிகை மூடவேயில்லை. வானமும், சூரியனும், ஒளியும் மேகங்களும், மரங்களும் செடிகளும், கொடிகளும், மலர்களும், சுந்தர பக்ஷிகளும் கூடிக் காலை நேரத்தில் விளைவித்த அற்புதக் காட்சியிலும், பறவைகளின் ஒலிகளிலும் சந்திரிகை சொக்கிப் போய்விட்டாள்.

ஒரு சமயம் அவள் தன்னை மறந்து எழுந்து வானத்தை நோக்கி நின்று இரண்டு கைகளையும் கொட்டிக்கொண்டு கூத்தாடுவாள். ஒரு சமயம் பக்ஷிகளின் ஒலிகளை அனுசரித்துத் தானும் கூவுவாள்.

இங்ஙனமிருக்கையில், வேலைக்காரி குழந்தையைநோக்கி :— "நீ ஒரு பாட்டுப் பாடு" என்றாள். "அத்தை கற்றுக் கொடுத்த 'நந்தலால்' பாட்டுப் பாடலாமா ?" என்று சந்திரிகை கேட்டாள்.

"அந்த அம்மா உனக்குத் தாயில்லையா ? அத்தையா ?" என்று வேலைக்காரி கேட்டாள்.

அதற்குச் சந்திரிகை : "என் தந்தையும், தாயும் நான் பிறந்தன்றைக்கே செத்துப் போய்விட்டார்கள். இந்தச் சங்கதி எனக்கு அத்தை சொன்னாள். நடுராத்திரி வேளையாம். பூமி நடுங்கிற்றாம். பேய்க் காற்றடித்ததாம். சோனை மழை பெய்ததாம். எங்கள் ஊர் முழுவதும், எல்லா வீடுகளும் இடிந்து விழுந்து, அத்தனை ஜனங்களும் செத்துப் போய் விட்டார்களாம். எங்கள் வீடும் இடிந்து அப்பா, தாத்தா, பாட்டி, என்னுடைய அக்காமார் ஐந்து குழந்தைகள் ஆகிய எல்லாரும் செத்துபோய் விட்டார்கள். அம்மாவும் அத்தையு மிருந்த குச்சில் மாத்திரம் இடிந்து விழவில்லை. அம்மா வயிற்றுக்குள்ளே நான் இருந்தேன். அப்பால் நான் அந்த இராத்திரிலேயே பிறந்தேன். நான் பிறந்தவுடனே, அம்மா செத்துப் போனாள். இதுவெல்லாம் அத்தை எனக்குச் சொன்னாள் அது முதல் எனக்குப் பசுவின் பாலும், சாதமும் கொடுத்து, அத்தைதான் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறாள்" என்று தன் குழந்தைப் பாஷையில் கால்மணி நேரத்தில் சொல்லி முடித்தது. ஆனால் உடைந்த சொற் களும், நிறுத்தி, நிறுத்தி, யோசித்து, யோசித்து, மெல்ல மெல்லப் பேசுவதும் இருந்தனவே யல்லாது, பொருள் விளங்காததும் உருச் சிதைந்ததுமாகிய குதலைச்சொல் ஒன்று கூடக் கிடையாது.

இங்ஙனம் இந்த அழகிய குழந்தை பேசிக்கொண்டு வருகை யில் அதன் விழிகளிலும் இதழ்களிலும் பொறி வீசியெழுந்த அன்புச் சுடரையும், அறிவுச் சுடரையும் பணிப்பெண் மிகவும் உற்று நோக்கிக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தாள். அவள் அதன் அழகில் மயங்கிப் போய் அதனை எடுத்து மார்பாரத் தழுவிக் கொண்டு முகத்தோடு முக மொற்றி முத்தமிட்டாள்.

அந்தச் சமயம் காலை பதினொரு மணியிருக்கும். சுகமான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பணிப்பெண் அவளை முத்தமிடும் செய்கையை இருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அவ் விருவரில் ஒருவர் அவள்மீது காதல் கொண்டார்.

நான்காம் அத்யாயம்

வீரேசலிங்கம் பந்துலு வீட்டில் விருந்து

மோட்டார் வண்டியிலிருந்து டிப்டி கலெக்டர் கோபாலய்யங்காரைத் தக்க உபசார வார்த்தைகளுடன் கைகொடுத்தழைத்து வந்து வீரேசலிங்கம் பந்துலு வீட்டுக்குள் தமது படிப்பறையில் நாற்காலியில் உட்கார்த்திக் காபி கொணர்ந்து கொடுத்தார். நெய்த்தேங்குழல் நான்கைத் தின்று, ஒரு பெரிய வெள்ளி ஸ்தாலி நிறையக் காபியும் குடித்துவிட்டு, கோபாலய்யங்கார் ''ஹோ'' என்று ஏப்பமிட்டுச் சாய்வு நாற்காலியின் மீது சாய்ந்து கொண்டார். அவரிடம் வீரேசலிங்கம் பந்துலு ஒரு வெற்றிலைத் தட்டு நிறைய வெற்றிலை பாக்கு, சுண்ணும்பு வாஸனைத் திரவியங்களுடன் கொண்டு வைத்தார். அது முழுதையும் அய்யங்கார் மென்று மென்று முக்கால்மணி நேரத்தில் ஹதம் பண்ணிவிட்டார்.

அப்பால் பந்துலு அவரிடம் ஒரு தெலுங்கு பத்திரிகையை நீட்டினார். அவர் அதை ஆதிமுதல் அந்தம் வரை, விளம்பரங்களுட்பட, ஒரு வரி கூட மிச்சமில்லாமல் வாசித்து முடித்தார். கோபாலய்யங்கார் இங்கிலீஷ், ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு நான்கு பாஷைகளிலும் உயர்ந்த பயிற்சியுடையவர். இவர் தெலுங்கு ஜில்லாக்களில் சில வருஷங்களில் வேலை பார்த்த ஸமயத்தில் தெலுங்கு பாஷையைத் தன் தாய் மொழிக்கு நிகராகப் பயின்றுகொண்டார்.

இவர் பத்திரிகை வாசித்து முடித்தபின், இருவரும் வீட்டுக் கொல்லையிலே போய்ச் சிறிது நேரம் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள்; பிறகு ஸ்நானம் பண்ணினார்கள்; போஜனம் பண்ண உட்கார்ந்தார்கள்.

தேவலோகத்து விருந்து போன்ற சமையல் பக்குவம். வீரேசலிங்கம் பந்துலுக்கு மூர்ச்சைபோடத் தெரிந்தது. இத்தனை ருசியான உணவை அவர் தம்முடைய ஜன்மத்தில் உண்டதில்லை. கனவில் கண்டதில்லை. கற்பனையில் எட்டினதில்லை. தின்னத் தின்னத் தின்ன ருசி தெவிட்டவேயில்லை. கோபாலய்யங்காருடைய முகத்தைப் பந்துலு ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தார். பந்துலுவின் முகத்தை அய்யங்கார் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தார்.

பந்துலுவின் மனைவி பரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். "யாருடைய சமையல் தெரியுமா?" என்று பந்துலுவின் மனைவி கேட்டாள். "காலையில் வந்தாளே, அந்தப் பெண்ணுடைய சமையலா?" என்றார் பந்துலு.

"ஆம்" என்றாள் பந்துலுவின் மனைவி.

"அந்தப் பெண்ணை இங்குச் சற்றேச் வரச்சொல். நம்முடைய கோபாலய்யங்கார் அவளுடைய முகத்தின் அழகையும் அவள் சொல்லின் அழகையும் அவளறிவின் அழகையும் பார்க்கவேண்டும். சமையலழகை மாத்திரம் பார்த்தால் போதுமா? அந்த மஹா ஸுந்தரியின் ஸகல ஸௌந்தரியங்களையும் பார்க்கவேண்டாமா?" என்றார் வீரேசலிங்கம் பந்துலு.

"அவளுக்குப் பலமான தலைநோவு. சமையல் சிரமம், யாத்திரை சிரமம் எல்லாம் சேர்ந்து அவளுக்குத் தலைநோவு உண்டாக்கிவிட்டன. இராத்திரி அவளுக்கு உடம்பு நேராய் விடும். அப்போது அய்யங்கார் அவளைப் பார்க்கலாம்" என்று பந்துலுவின் மனைவி சொன்னாள். அப்பால் நெடுநேரம் இருவரும் ஆஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். போஜனம் முடிந்து கை கழுவிவிட்டுப் பந்துலுவும், அய்யங்காரும் மறுபடியும் பந்துலுவின் படிப்பறையில் வந்து நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். மேஜைமேல் பந்துலுவின் மனைவி கொண்டுவந்து வைத்த தாம்பூலத்தை எடுத்துப் போடத் தொடங்குகையில் "இதுவே சொர்க்கம்" என்று பந்துலு சொன்னார்.

"எது?" என்று பந்துலுவின் மனைவி கேட்டாள்.

"இப்போது செய்த போஜனம்?" என்று பந்துலு சொன்னார்.

"சமையல் ருசியாக இருந்ததா?" என்று பந்துலுவின் மனைவி கோபாலய்யங்காரை நோக்கி வினவினாள்.

"மிகவும் ருசியாக இருந்தது" என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார். அந்த ஸமயத்தில் கோபாலய்யங்காருடைய மனம் அங்ஙனம் ருசியாகச் சமையல் செய்த பெண்ணின் அழகையும், புத்தி நுட்பத்தையும், சொல்லினிமையையுங் குறித்து வீரேசலிங்கம் பந்துலு செய்த வர்ணனைகளைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாயிற்று. அவள் உண்மையாகவே அத்தனை

அற்புதமான பெண்தானு ? அல்லது பந்துலு நூலாசிரிய ராகையால் வெறுமே கற்பனைதான் சொன்னுரா ?'' என்று அவருக்கு ஓர் ஐயமுண்டாயிற்று.

அப்போது பந்துலு தன் மனைவியை நோக்கி, 'அந்தப் பெண் தன்னுடன் கொண்டுவந்திருக்கும் குழந்தையை இங்கே கூட்டிவா'' என்ருர். ''சரி'' என்று சொல்லிப் பந்துலுவின் மனைவி சமையலறைக்குள்ளே போனுள்.

அப்போது கோபாலய்யங்கார் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவை நோக்கி :—'' அந்தப் பெண் அக் குழந்தைக்கு உறவெப்படி ?'' என்று கேட்டார்.

'' அந்தப் பெண்ணுடைய தமையனுர் மகள் அக்குழந்தை. அவர்களுடைய கதை மிகவும் ரஸமானது. நான் அதை உங்களுக்குப் பின்பு சொல்லுகிறேன். முதலாவது, அக் குழந்தையைப் பார்த்து அதனுடன் சிறிது நேரம் ஸம்பாஷணை செய்யுங்கள். அத்தையின் புத்திகூர்மை அதற்கும் இருக்கிறது. அவளுடைய வயதாகும்போது அக் குழந்தையும் இவளைப்போலவே ஸரஸ்வதி ரூபமாக விளங்கும் '' என்று பந்துலு சொன்னுர்.

பந்துலுவின் மனைவி குழந்தை சந்திரிகையை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள். செம்பட்டுப் பாவாடை, செம்பட்டுச் சட்டை ; செம்பட்டு நாடாவிலே பின்னல் ; செய்ய குங்குமப் பொட்டு ; அந்தக் குழந்தை விசாலாக்ஷியைப்போல் இருபத்தைந்து வயதாகும்போது ஸரஸ்வதி ஸ்வரூபமாக விளங்குமென்று பந்துலு சொன்னுர். ஆனுல் அதை இப்போது பார்க்கையில் அது சிறிய லக்ஷ்மீதேவி விக்ரஹமாக விளங்கிற்று.

அது சிரித்தால் ரோஜாப்பூ நகைப்பது போலிருக்கும். அதன் கைகளும் கால்களும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டன போன்றிருந்தன. அதன் முகம் நிலவைக்கொண்டு சமைக்கப்பட்டது போன்றிருந்தது. அதன் மொழிகள் பொன் வீணையில் கந்தர்வர் வாசிக்கும் நாதம் போல் ஒலித்தன. அதன் கைகால் இயக்கங்கள் தேவஸ்திரீகளின் நாட்டியச் செயல்களை யொத்திருந்தன.

இந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தவுடனே காலையில் இதன் முகத்தோடு முகமொற்றி முத்தமிட்டு நகைத்துக்கொண்டிருந்த பணிப்பெண்ணுடைய அழகிய தோற்றம் கோபாலய்யங்காரின் மனக் கண்ணுக்கு முன்னே எழுந்தது.

"குழந்தாய், உனக்கு பாட்டுப் பாடத் தெரியுமா?" என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார். "தெரியும்" என்றாள் சந்திரிகை. "எங்கே, ஒன்று பாடு. கேட்போம்" என்றார் கோபாலயங்கார்.

"அத்தை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த நந்தலால் பாட்டுப் பாடலாமா?" என்று சந்திரிகை கேட்டாள்.

"பாடு" என்றார் கோபாலய்யங்கார்.

சந்திரிகை பாடத் தொடங்கினாள் :—

நந்தலால் பாட்டு

யதுகுல காம்போதி ராகம்—ஆதி தாளம்.

ஸஸ்ஸாஸா—ஸம்மாபதா—பத்தபபமபா—பாபா
பநீஸதபா—மாகா—ஸரிமகரீ—கெகரிரிஸஸா.
பார்க்கு மரத்திலெல்லாம், நந்தலாலா—நின்றன்
பச்சை நிறந்தோன்று தடா, நந்தலாலா ;
காக்கைச் சிறகினிலே, நந்தலாலா—நின்றன்
கரியவிழி தோன்றுதடா, நந்தலாலா ;
கேட்கு மொலியி லெல்லாம், நந்தலாலா—நின்றன்
கீத மிசைக்குதடா நந்தலாலா ;
தீக்குள் விரலை வைத்தால், நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டு மின்பந் தோன்றுதடா, நந்தலாலா.

இந்தப் பாட்டை மிகவும் மெதுவாக, ஒவ்வோரடியையும் இரண்டுதரம் சொல்லி இசை தவறாமல், தாளந் தவறாமல், கந்தர்வக் குழந்தை பாடுவதுபோல் அக் குழந்தை மிகவும் அற்புதமாகப் பாடி முடித்தது. கோபாலய்யங்காருக்கு மூர்ச்சை போட்டுவிடத்தெரிந்தது. அவர் தம்முடைய ஜன்மத்தில் இவ்வித ஸங்கீதம் கேட்டதில்லை ; கனவில் கண்டதில்லை ; கற்பனையில் எட்டியதில்லை.

"இதுதான் சுவர்க்கம்" என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார்.

"எது?" என்று பந்துலுவின் மனைவி கேட்டாள்.

"இந்தக் குழந்தையின் பாட்டு" என்று அய்யங்கார் சொன்னார்.

"ஸங்கீதமா? கவிதையா? இந்தக் குழந்தையின் குரலா? இவற்றுள் எது சுவர்க்கம்போலிருந்தது?" என்று பந்துலுவின் மனைவி கேட்டாள்.

அதற்குக் கோபாலய்யங்கார் "மூன்றும் கலந்து சுவர்க்கம் போன்றிருந்தது. விசேஷமாக, இதன் குரல் மிகவும் தெய்வீகமானது. குரல்கூட அவ்வளவில்லை. இந்தக் குழந்தை பாடிய மாதிரியே ஆச்சர்யம்" என்றார்.

"குழந்தையின் அழகையும் பாடுகையில் அது காண்பித்த புத்திக் கூர்மையையும் சேர்த்துச் சொல்லுங்கள்" என்று பந்துலு சொன்னார்.

"அவையும் சேர்ந்துதான்" என்று அய்யங்கார் சொன்னார்.

இவர்கள் இங்ஙனம் வியப்புரை சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அக் குழந்தை எழுந்து அறையை விட்டு வெளியே ஓடிப்போய்விட்டது. அதன் பிறகே பந்துலுவின் மனைவியும் சென்று விட்டாள்.

அப்போது கோபாலய்யங்கார் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவை நோக்கி, "இந்தக் குழந்தையையும் இதன் அத்தையையும் பற்றிய கதை சொல்வதாகத் தெரிவித்தீர்களே? இப்போது சொல்லுகிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

பந்துலு பூகம்பம் முதலாக நாளதுவரை தாமறிந்து கொண்ட அளவில் அவ்விருவருடைய கதை முழுவதையும் ஸாங்கோபாங்கமாக எடுத்துரைத்தார்.

"என் ஜன்மம் பலிதமாய் விட்டது" என்றார் கோபாலய்யங்கார்.

"அதெப்படி?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

"இப்படிப்பட்ட பெண்ணொருத்தியை விவாகம் செய்யும் பொருட்டாகவே நான் நெடுங்காலமாகக் காத்திருந்தேன். இப்போது என் மனோரதம் நிறைவேறி விட்டது" என்றார் அய்யங்கார்.

இதைக் கேட்டு வீரேசலிங்கம் பந்துலு கலகல வென்று நகைத்தார்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று அய்யங்கார் கேட்டார்.

"விவாகம் முடிந்து விட்டதுபோல் நீங்கள் பேசுகிறீர்களே! அதைக் கேட்டு நகைத்தேன். தங்களை மணம்புரிந்துகொள்ள அந்தப்பெண் ஸம்மதிப்பாளோ மாட்டாளோ? இன்று ராத்திரி அவள் போஜன காலத்தில் நம்மோடிருந்து விருந்துண்பாள். சாதாரணமாக, ஹிந்து ஸ்திரீகளிடம் காணப்படும் பொய்ந்நாணம் அவளிடத்தில் சிறிதேனும் கிடையாது. அப்போது நீங்களிருவரும் பரஸ்பரம் ஸந்தித்து ஸம்பாஷணை செய்ய இடமுண்டாகும். நாளைக் காலையில் என் மனைவியின் மூலமாக அந்தப் பெண்ணுடைய ஸம்மதத்தை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவள் ஸம்மத முணர்த்துவாளாயின், பிறகு விவாகத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்" என்று பந்துலு சொன்னார். இதைக் கேட்டு கோபாலய்யங்கார்—"அப்படியானால் இன்றைக்கும் நாளைக்கும் நான் இங்கேயே தங்களுடைய விருந்தாளியாக இருந்துவிடுகிறேன். எனக்கு வேறெங்கும் எவ்விதமான கார்யமுமில்லை" என்றார்.

"அப்படியே செய்யுங்கள்" என்றார் பந்துலு.

பிறகு வீரேசலிங்கம் பந்துலு தம்முடைய பேனா, மைக்கூடு முதலிய கருவிகளை எடுத்து ஏதோ எழுத்து வேலை செய்யத் தொடங்கினார்.

கோபாலய்யங்கார் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடியே நித்திரை போய்விட்டார்.

கோபாலய்யங்கார் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் சமையலறைக்குள் மாதரிருவரும் இராத்திரி போஜனத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர். மிக விஸ்தாரமான சமையல்; அறு சுவைகளும் வியப்புறச் சமைந்தது. வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் மனைவி சமையல் தொழிலில் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றவள். நமது விசாலாக்ஷியோ அவளிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகத் தேர்ச்சி கொண்டவள். கோபாலய்யங்கார் பிராமண ஆசாரங்களைக் கைவிட்டுப் பாஷண்டராய் விட்டபோதிலும், "பிராமணா: போஜனப்ரியா" (பிராமணர் உணவில் பிரிய முடையோர்) என்ற வாக்கியத்தை அனுசரிப்பதில் ஸாமான்ய வைதிகப் பிராமணர்களைக் காட்டிலும் நெடுந்தூரம் மேற்பட்டவர். பிராமணர்களைக் குற்றஞ் சொல்ல வேண்டுமென்ற கருத்துடன் மேற்படி வாக்கியத்தைப் பலர் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். 'பார்ப்பானுக்குச் சோற்று ருசியில் மோஹம் அதிகம்' என்று மற்ற ஜாதியார் சாதாரணமாகச் சொல்லிவருகிறார்கள். பிராமணர்களே சில சமயங்

களில் இதைத் தங்கள் ஜாதிக்கு இயற்கையில் அமைந்த தொரு குறைபோல பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில சமயங்களில் தம்மைத் தாம் வியந்துகொள்ளும் நோக்கத்துடன் ஒரு பெருமையாக அவ் வசனத்தைக் கையாடுகிறார்கள். வேறு சில ஸமயங்களில் மற்ற ஜாதியாரிடமிருந்து பணம் கேட்பதற்கு முகாந்தரமாக இந்த வாக்கியத்தைத் தவிர்க்கொணாத விதியைப் புலப்படுத்துவதுபோல் எடுத்துரைக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வாக்கியம் வெறும் பிசகென்று நான் நினைக்கிறேன். "ஸர்வே ஜநா : போஜனபிரியா ;" எல்லா ஜனங்களும் போஜனத்தில் பிரியமுடையவர்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உணவின் அளவை எடுத்து நோக்கின் சாதாரணப் பிராமணனொருவனைக் காட்டிலும் சாதாரண சூத்திரன்—மறவன் அல்லது இடையன் அல்லது உழவன், எந்தத் தொழிலாளியும் நாளொன்றுக்குக் குறைந்தபக்ஷம் மூன்று மடங்கு அதிகமாகத் தின்னுகிறான். ஆங்கிலேயன் ஒன்பது மடங்கு அதிகமாகத் உண்கிறான். ஜெர்மனியன் இருபத்தேழு பங்கு அதிகமாகத் தின்கிறான். இனி அளவை விட்டுவிட்டு, ஆஹாரத்தின் பக்குவ பேதங்களை எண்ணுமிடத்தே அதில் பிராமணர், அல்லாதார் என்ற பாகுபாட்டுக்கிடமில்லை. செல்வர்கள் உணவைப் பலவகையாகப் பக்குவங்கள் செய்து புசிக்கிறார்கள். ஏழைகள் சில வகைப் பக்குவங்களே செய்கிறார்கள். பரம ஏழைகளாய் ஒரு வேளைச் சோற்றுக்கு வழியில்லாத ஜனங்களே, இந் நாட்டில் லக்ஷக் கணக்காக மலிந்து கிடக்கிறார்கள். இவர்கள் கூழும் கஞ்சியும் ஒருகால் மிளகாயும் தவிர வேறுவிதமான பக்குவங்களை உண்ணுதல் அருமையிலும், அருமையிலும், அருமை. பள்ளர் பறையர்களும் சூத்திரர்களில் தாழ்ந்த வகுப்பினருமே இருக்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற வகுப்பாரிலும் பலர் அந்த ஸ்திதிக்கு மிகச் சமீபத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிராமணர்களிலும் அங்ஙனமே பலர் அந்தப் பரிதாபகரமான நிலையில் அகப்பட்டுத் தவிக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் இந்தத் தேசத்தில் மற்ற ஜாதி ஏழைகளைக் காட்டிலும் பிராமண ஏழைகளுக்கு, முக்கியமாக வைதிக பிராமணர்களுக்கு இனம் சாப்பாடு அதிகமாகக் கிடைக்கும்வழி யேற்பட்டிருக்கிறது. எனினும் இவ்விஷயத்தில் பிராமணரென்றும் அல்லாதாரென்றும் பிரிவு செய்தல் பொருந்தாது. பொதுப்படையாக ஏழைகளின் வீட்டில் செய்வதைக் காட்டிலும் செல்வர் வீட்டில் கறி குழம்பு முதலிய பதார்த்தங்களில் அதிக வகுப்புகள் சமைக்கிறார்களென்று சொல்லலாம். இந்த விதிக்குப் பல

விலக்குக்களுமுள்ளதால், 'பொதுப்படையாக' என்றேன். ஏனென்றால் செல்வமிருந்த போதிலும் லோப குணமுடையோரின் வீடுகளில் போஜன வகைகள் மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கும். தவிரவும், தொழில் செய்யாமல் சோம்பேறிகளாக வாழும் செல்வர்களுக்கும், பொருள் தேடுவதிலும் அதைக் காப்பதிலும் மிதமிஞ்சிய கவலை செலுத்தும் செல்வர்களுக்கும் ஜீர்ணசக்தி எப்பொழுதும் பரம மோசமாகவே இருக்குமாதலால், அவர்கள் வீட்டில் எத்தனை வகையான பக்குவங்கள் செய்தபோதிலும் ஒன்றிலும் ருசியேற்படாது. ஏற்கெனவே, இத்தகையோர் போஜனப் பிரியர் என்று சொல்லத்தகார். அன்னத் துவேஷமுடையோரை போஜனப் பிரியர் என்று கூறுவதெப்படி ? இந்த விஷயத்தைக் குறித்து இன்னும் அதிக விஸ்தாரமாக எழுதலாம். எனினும், போஜனம் பண்ணுவதில் எல்லோரும் விருப்புடையோரே யெனினும், போஜன விஷயத்தைக் குறித்து நீண்ட பிரஸ்தாபம் நடத்துவதில் தற்காலத்துப் படிப்புப் படித்தவர்களுக்கு அதிகச்சுவை யேற்படாதாகையாலும், இந்நூல் படிப்போரில் எவ்வித ருசியுடையோருக்கும் அதிக அருசி யேற்படாமல் கதையெழுத வேண்டுமென்பது என்னுடைய நோக்கமாதலாலும் எனது கருத்தை இங்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். எவ்வகையாக நோக்குமிடத்தும் பிராமணர் போஜனப்பிரியர் என்று கூறி அவ்வகுப்பினர் இவ்விஷயத்தில் பொது மனித ஜாதியினின்றும் வேறுபட்ட குணமுடையோரென்று குறிப்பிடும் பழமொழி யுக்தமில்லை யென்பதே என் அபிப்பிராயம். இது நிற்க.

கோபாலய்யங்காருக்கு ஜீர்ண சக்தி அதிகம். வீமஸேனனுக்கு 'விருகோதரன்' ஓநாய் வயிறுடையோன்—என்ற பெயரொன்று உண்டு. ஓநாய்க்குப் பசி அதிகமாம். தின்னத் தின்ன—எவ்வளவு தின்ற போதிலும் சாதாரணமாக அதன் பசி அடங்குவதில்லையாம். உழைக்கும்போது மிகவும் தீவிரத்துடனும் நிதானத்துடனும் சோம்பரென்பது சிறிதேனுமில்லாமலும் உழைத்தால், மனிதர் இப்படிப்பட்ட பசி பெறலாம். தொழில் செய்வதில் வலிமை செலுத்த வேண்டும். ஒருவனது முழு வலிமையையும் செலுத்திச் செய்யப்படும் தொழிலே தொழிலாம். ஆனால், எவ்வளவு தொழில் செய்த போதிலும், அதை எத்தனை வலிமையுடன் செய்த போதிலும், அதனால் உடம்புக்குச் சிரமமுண்டாகாத வண்ணமாகச் செய்யவேண்டும். வேர்க்க வேர்க்க, கஸரத் எடுப்பவன் சமர்த்தனல்லன். எத்தனை கஸரத் எடுத்தாலும் வேர்வை

தோன்றுதபடித் தந்திரமாக எடுப்பவனே சமர்த்தன். இதை ஒரு வேளை சாதாரண மல்லர் அங்கீகாரம் செய்யத் திகைக்கக் கூடும். ஆனால் நூறு கஸ்ரத் பண்ணின மாத்திரத்திலேயே உடம்பெல்லாம் வெயர்த்துக் கொட்டிப் போகும் மனிதனைக் காட்டிலும், ஆயிரம் கஸ்ரத் செய்த பின் வெயர்க்கும் மனிதன் அதிக ஸமர்த்தன், அதிக பலவான் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். இந்தக் கணக்கைத்தான் நான் இன்னும் சிறிது தூரம் எட்டிப்போடுகிறேன். கஸரத் செய்யும் தொழிலாயினும், கதை எழுதும் தொழிலாயினும் எல்லாவிதமான தொழிலுக்கும் தத்துவம் ஒன்றேயாம். அதாவது மனதில் சிரமந் தோன்றின பிறகுதான் உடம்பில் சிரமந் தோன்றுகிறது. அசைக்க முடியாத பொறுமையுடன் தொழில் செய்தால் தொழில் சிரமமுந் தோன்றாது; அது உன்னதமான வெற்றி பெறவுஞ் செய்யும். இங்ஙனம் தொழில்செய்தால் மேன்மேலும் புதிய ரத்தம் பெருகி உடம்பில் மேன்மேலும் ஒளியும் வலியும் விருத்தியடைந்துகொண்டு வரும். இந்த வழியில் வீமசேனனுக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுக்கலா மென்னில், கோபாலய்யங்காருக்குப் பத்துப் பொன் கொடுக்க லாம். அவ்வளவு பண்டிதர். எனவே மது மாம்ஸப் பழக்கங்களால், வீரேசலிங்கம் பந்தலு எதிர்பார்த்தபடி, கோபாலய்யங்கார் எதிர்ப்பார்க்க இடமில்லை. இது நிற்க.

கோபாலய்யங்கார் போஜனப் பிரியர்களிலே சிரேஷ்டர். இந்த விஷயம் பந்துலுவின் மனைவிக்கும் மிகவும் நன்றாகத் தெரியும். எனவே, விசாலக்ஷியின் விழிகளென்னும் வலைக்குள் கோபாலய்யங்கரின் ஹ்ருதயமென்ற மானை வீழ்த்துவதற்கு இரைபோடும் அம்சத்தில் கோபாலய்யங்கா ருடைய வயிற்றுக்கு ஸ்தூலமாகிய விருந்து போடுவதே தக்க இரையென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் மனைவி மிகவும் கோலாஹலமாகச் சமையல் பண்ணினாள். முப்பது வகைக் கறி; முப்பது வகைச் சட்னி; முப்பது வகைப் பொரியல் ;—எல்லாம் பசு நெய்யில். இலை போட்டு ஜலந் தெளித்துப் பரிமாறுதல் தொடங்கிவிட்டது. நாலிலை ; குழந்தைக்கொன்று ; விசாலாக்ஷிக்கொன்று பந்தலுவுக்கொன்று ; கோபாலய்யங்காருக் கொன்று. பந்துலுவின் மனைவி பரிமாறுகிறாள்.

பந்துலுவும் கோபாலய்யங்காரும் வந்து முதலாவது உட்கார்ந்தார்கள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் விசாலாக்ஷியும் குழந்தையும் வந்து உட்கார்ந்தனர். போஜனம் தொடங்கி

நடைபெற்று வருகிறது. சிறிது நேரம் கழிந்தவுடனே கோபாலய்யங்கார் விசாலாக்ஷியை நோக்கி: “விசாலாக்ஷி எங்கே?” என்று கேட்டார். இவள்தான் விசாலாக்ஷி யென்பது அவருக்குத் தெரியாது. பணிப்பெண்ணையும் குழந்தையையும் ஒன்ருக நோக்கியது முதலாக அப்பணிப் பெண்ணே விசாலாக்ஷி என்ற பிராந்தியில் அவர் மயங்கி யிருந்தார்.

“நான்தான் விசாலாக்ஷி” என்ருள் விசாலாக்ஷி.

“நீயா விசாலாக்ஷி?” என்ருர் கோபாலய்யங்கார்.

“காலையில் இக் குழந்தையுடன் சோலையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெண் யார்?” என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

“அவள் இக்குழந்தையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்க வில்லை. இந்தக் குழந்தைக்குக் காவல் காத்துக்கொண் டிருந்தாள். அவள் பந்தலு வீட்டு வேலைக்காரி” என்று விசாலாக்ஷி சொன்ஞள்.

கோபாலய்யங்காருக்கு நெஞ்சுக்குள் ஒரு பேரிடி விழுந்தது போலாயிற்று. காலையில் பூஞ்சோலையில் வேலைக்காரி சந்திரிகையை முத்தமிட்டபோது அச் செய்கையை இருவர் பார்த்ததாகவும், அவ்விருவருள் ஒருவர் அந்த வேலைக் காரியின்மீது காதல் கொண்டனரென்றும் சென்ற அத்தியா யத்தின் இறுதியில் சொல்லியிருக்கிறேன். அங்ஙனம் நோக்கிய இருவர் கோபாலய்யங்காரும் பந்தலும். காதல் கொண்டவர் கோபாலய்யங்கார். அந்த வேலைக்காரிக்கு இருபது வயதிருக்கும். மிகவும் அழகுடைய பெண். விசாலாக்ஷியின் அழகு அறிவும் பயிற்சியும் கலந்த அழகு. பணிப்பெண்ணுடைய அழகு கிராமியமானது.

எனினும், இப்போது விசாலாக்ஷியை நோக்குமிடத்தே கோபாலய்யங்காருக்கு இவள் அதிக அழகா, அவள் அதிக அழகா என்ற ஸமுசயமேற்பட்டது. கண்களை மூடிக்கொண்டு மனவிழியால் பணிப்பெண்ணுடைய வடிவத்தை நோக்குவார். பிறகு கண்ணை விழித்து எதிரே நிற்கும் விசாலாக்ஷியின் முகத்தைப் பார்ப்பார். இப்படி இரண்டு மூன்று தரம் கண்ணை மூடிமூடி விழித்துச் சோதனை செய்து பார்த்ததில் அவருடைய புத்திக்கு இன்ஞர்தான் அதிக அழகென்பது நிச்சயப்படவில்லை. எனினும், விசாலாக்ஷியை மணம்

புரிந்து கொள்வதே பொருந்துமென்ற யோசனை ஒரு க்ஷணம் அவருக்குண்டாயிற்று. ஆயினும், காதல் வலியதன்றோ ? காதலுக்கெதிரே எந்தச் சக்தி, எந்த யோசனை நிற்க வல்லது ? காதல் இறுதியிலே வெற்றி பெற்றுத் தீரும். கோபாலய்யங்காரே ! உம்முடைய விதி உறுதியாய்விட்டது. உமக்கு விசாலாக்ஷியை மணம் புரிந்துகொள்ளும் பாக்கியம் இனிக் கிடையாது. காதலை எதிர்த்து யாராலும் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அதன் போக்கு காட்டுத்தீயின் போக்கை யொத்தது. அது தானாகவே எரிந்து தணியவேண்டும். அல்லது, தெய்விகச் செயலாகப் பெருமழை பெய்து அதைத் தணிக்கவேண்டும். மற்றப்படி, மனிதர் தண்ணீர்விட்டு அவிப்பது என்பது ஸாத்யமில்லை.

நெடுநேரம் போஜனத்தில் செலவிட்டார்கள். பல விஷயங்களைக் குறித்து ஸம்பாஷணை நடைபெற்றது. ஆனால் கோபாலய்யங்கார் நாவிலிருந்த ரஸம் போய்விட்டது. அவர் அந்த அற்புதமான பக்குவங்களை ருசியின்றி உண்டார். பந்துலுவின் மனைவியும், பந்துலுவும் எதிர்பார்த்த வண்ணம் அவர் நிறைய உண்ணவுமில்லை. ஒவ்வொரு வகையிலும் சிறிது சிறிதுண்டார். பேச்சிலும் அவருக்கு அதிக ரஸமேற் படவில்லை. ஆஹாரம் முடிவு பெற்றது. படுக்கைக்குப் போகு முனனர் கோபாலய்யங்காரும் பந்துலுவும் படிப்பறையில் தனியே இருந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டார்கள். அப்போது பந்துலுவை நோக்கி கோபாலய்யங்கார்—" பந்துலுகாரு, நான் விசாலாக்ஷியை விவாகம் செய்து கொள்ளப்போவதில்லை " என்றார். " என் ? அவளிடம் என்ன குறை கண்டீர் ? " என்று பந்துலு கேட்டார்.

அதற்குக் கோபாலய்யங்கார் " அவளிடம் நான் என்ன குற்றம் கற்பிக்க முடியும் ? விசாலாக்ஷி ஸர்வ சுப லக்ஷணங் களும் பொருந்தியவளாகவே இருக்கிறாள். எனினும், மற்றொருத்திக்கு எனது நெஞ்சை நான் காணிக்கை செலுத்திவிட்டேன். மற்றொருத்தியின் மீது காதலுடை யேன் " என்றார்.

" அதை நீங்கள் என்னிடம் காலையில் சொல்லவில்லையே ? காலையில் விசாலாக்ஷியை மணம் புரிந்துகொள்ள மிகவும் ஆவலுடனிருப்பது போல் வார்த்தை சொன்னீர்கள் ? இப்போது திடீரென்று தங்களுடைய மனம் மாறியிருப்பதன் காரணம் யாது ? " என்று பந்துலு வினவினார்.

"எனக்குக் காலேயி" தெரியாது. எனது நெஞ்சை மற்றொருத்திக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டேன் என்ற செய்தி எனக்கிப்போதுதான் தெரிந்தது என்றார் அய்யங்கார்.

"அஃதெங்ஙனம் ?" என்று பந்துலு கேட்டார். அப்போது கோபாலய்யங்கார் காலேயிலே பூஞ்சோலேயில் பணிப்பெண்ணும் குழந்தை சந்திரிகையுமிருப்பது கண்டு தாம் பணிப்பெண் மீது காமுற்ற செய்தியையும் அப்பால் அந்தக் குழந்தையின் அத்தை என்ற பேச்சு வரும்போதெல்லாம் தாம் அந்தப் பணிப்பெண்ணே அக்குழந்தையின் அத்தை யென்று தவருகக் கருதி வந்த செய்தியையும், அப்பால் இராத்திரி போஜனஸமயத்தில் தமது தவறு தமக்கு விளங்கிய செய்தியையும் பந்துலுவிடம் விரிவாகக் கூறினர். இதைக் கேட்டவுடனே பந்துலு நகைத்தார். "காதலாவது, உருளேக் கிழங்காவது! அய்யங்கார் ஸ்வாமிகளே, பணிப் பெண்ணாவது, கதையாவது! நடக்கக்கூடிய விஷயமா? பணிப் பெண்ணே எங்ஙனம் மணம் புரிந்துகொள்ளப் போகிறீர்கள்?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

இது கேட்டுக் கோபாலய்யங்கார்: "அந்தக் காரியம் அவ்வளவு தூரம் சிரமமென்று என் புத்திக்குத் தோன்ற வில்லே. நாளேக்குக் காலேயில் பொழுது விடிந்தவுடனே அவளேயழைத்து அவளுடைய ஸம்மதத்தை அறிந்து கொள்வோம். அவள் ஸம்மதப்படுவாளாயின், அப்பால் அவளுடைய பந்துக்களேக் கண்டு பேசி வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து முடித்துவிட்டு இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் விவாஹத்தை நடத்தி விடலாம். இதில் சிரமமெங்கே யிருக்கிறது?" என்றார்.

அப்போது பந்துலு: "தங்களேப்போன்ற ஸ்தானமும் மதிப்புமுடைய மனிதரை அந்தப் பெண் மணம் செய்து கொள்ள மிக விரைவில் ஸம்மதப்படுவாள். அவளுடைய பந்துக்களும் கேட்ட மாத்திரத்தில் இணங்கிவிடுவார்கள். இதிலெல்லாம் அதிகக் கஷ்டமில்லே. ஆனால் நீங்கள் அந்தப் பணிப்பெண்ணே மணம் புரிந்துகொண்டால் அதை உலகத்தார் கண்டு திகைப்படைந்து தங்களேப் புத்தி ஸ்வாதீன மற்றவரென்று நினேப்பார்கள். தங்களுக்கு மதிப்பு மிகவும் குறைந்து போய்விடும்" என்றார்.

"ஸர்க்கார் வேலே போகாதே! அதற்கு யாதொரு ஹானியும் வராது. இங்கிலீஷ் ராஜ்யம்! தஞ்சாவூர் சரபோஜி மஹாராஜாவின் ஆட்சியில்லே! எந்த ஜாதியார் எந்த ஜாதிப்

பெண்ணை மணம் புரிந்துகொண்ட போதிலும், இங்கிலீஷ் ராஜ்யத்தில் தண்டனை கிடையாது" என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார்.

அதற்குப் பந்துலு: "அவ்விஷயம் எனக்குத் தெரியாததன்று. தாங்கள் வேலைக்காரியை மணம் புரிந்து கொள்வதால் உங்கள் மீது ராஜாங்க அதிருப்தி ஏற்படாது. உங்கள் உத்தியோகத்துக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராது. ஆனால், உங்களுடைய ஸ்நேகிதர்களும் உங்களுடன் ஸமபதவியுடைய பிறரும் உங்களை இகழ்ச்சியாகப் பேசுவார்கள். 'மதிப்புடன் வாழ்ந்தவனுக்கு நேரும் அபகீர்த்தி மரணத்தைக் காட்டிலும் கொடிது' என்று கண்ணன் பகவத் கீதையில் சொல்லுகிறார். அந்த அபகீர்த்தியைக் குறித்தே நான் அஞ்சுகிறேன்" என்றார்.

இது கேட்டுக் கோபாலய்யங்கார்: "வெறுமே விதவா விவாகம் செய்து கொண்டாலும் பந்துக்களும் ஸ்நேகிதர்களும் அபகீர்த்தி சாற்றத் தான் செய்வார்கள். அதற்குத் துணிந்த நான் இதற்குத் துணிதல் பெரிதன்று. பந்துக்களும் ஸ்நேஹிதர்களும் சிறிது காலம்வரை வாய் ஓயாமல் டமி தூற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். பிறகு அவர்களுக்கே சலிப் புண்டாய்விடும். ஒரே ஸங்கதியைப்பற்றி எத்தனை நாள் பேசுவது? ஒரே மனிதனை எத்தனை காலம் தூற்றிக் கொண்டிருப்பது? நாளடைவில் எல்லாம் சரியாய் விடும். ஜாதிப்பிரஷ்டம் இருக்கத்தான் செய்யும். சாகும்வரை பந்துக் களுடன் பந்தி போஜனமும், ஸம்பந்தமும் செய்ய முடியாமல் போகும். ஆனால் இந்தச் சிரமமும் விசாலாக்ஷியை மணம் புரிந்து கொண்டாலும் ஏற்படத்தான் செய்யும். ஜாதிப் பிரஷ்டம் எப்போதுமுண்டு. ஆனால் அதை நான் பொருட் டாக்கவில்லை. உலகம் விசாலமானது. பிராமணர்கள் நம்மைக் கைவிட்ட போதிலும் சூத்திரர்கள் கைவிட மாட்டார்கள். பிராமணரின் தொகை குறைவு. சூத்திரர் களின் ஜனத் தொகை இந்த நாட்டில் அதிகம். ஆதலால், ஒருவனுக்கு ஜாதிப் பிரஷ்டத்திலிருந்து நேரும் கஷ்டம் அதிக மிராது. ஸ்நேகிதர்களும் இந்த விஷயத்தின் புதுமை மாறி இது பழஞ்செய்தியாய் விட்டமாத்திரத்தில் முன்போலவே என்னுடன் பழகத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஊர்வாயை மூட ஒரு உலை மூடியுண்டு. அதன் பெயர் காலம். பழைய ஸ்நேஹி தர்கள் கைவிட்டபோதிலும், புதிய ஸ்நேஹிதர் ஏற்படுவார்கள். பணம் உள்ளவரை ஒருவனுக்கு ஸ்நேஹிதரில்லை யென்ற குறைவு நேரிடாது. ஸர்க்கார் உத்தியோகமுள்ளவரை ஸ்நேஹிதரில்லை யென்ற குறைவு நேராது" என்றார்.

" இருந்தாலும் தாங்கள் அந்த வேலைக்காரியை மணம் புரிந்து கொள்வதில் எனக்கு ஸம்மதமில்லை. உலகத்தாரின் அபவாதத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் நமது மனச்சாக்ஷியின் படி நடப்பதே தகும் என்பதை நான் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ளுகிறேன். உலகத்தின் அபவாதம் பெரிதில்லை. ஆனால், நீங்கள் விரும்புகிறபடி விவாகம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்பதற்கு வேறு காரணங்களுமிருக்கின்றன" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு சொன்னார்.

" அந்தக் காரணங்களை யெடுத்து விளக்குங்கள் " என்றார் கோபாலய்யங்கார்.

" முதலாவது, அந்தப் பணிப்பெண் சிறிதேனும் கல்விப் பயிற்சி யில்லாதவள். கல்விப் பயிற்சி யில்லாவிடினும் மேற்குலத்துப் பெண்களிடம் பரம்பரையாக ஏற்படக்கூடிய நாகரிக ஒழுக்கங்களும், நடைகளும் தர்ம ஞானமும் கீழ்க் குலத்துப் பெண்களிடம் இரா. இதை யெல்லாம் உத்தேசிக்குமிடத்தே, நீங்கள் அந்தப் பணிப்பெண்ணை மணம்புரிந்து கொள்ளுதல் மிகவும் தகாத காரியம்" என்று பந்துலு சொன்னார்.

அதற்குக் கோபாலய்யங்கார்: " நல்ல படிப்பு, நல்ல பயிற்சி, சிறந்த ஒழுக்கம், நல்ல ஸங்கீத ஞானம்—இன்னும் எத்தனையோ லக்ஷணங்களுடைய பெண்ணைத்தான் மணம் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று நானும் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அதுவெல்லாம் என் மனதில் உண்மையான காதல் தோன்றுமுன்னர் நினைத்த நினைப்பு. இப்போது மன்மதன் என் நெஞ்சில் சிங்காதனமிட்டு வீற்றிருந்து வேறொரு பாடஞ் சொல்லுகிறான். படிப்புப் பெரிதில்லை. பயிற்சி பெரிதில்லை. ஒழுக்கம் பெரிதில்லை. காதல் தன்னிலேயேதான் இனிது. மற்றதெல்லாம் பதர். காதலொன்றே பொருள். மேலும், கீழ்க்குலத்துப் பெண்கள் தக்க தர்மஞான மில்லாமருப்பார்களென்று நினைப்பது தவறு. எல்லா ஜாதியாருக்குள்ளும் தர்மவுணர்ச்சியுடைய ஆண்களும் பெண்களும் இருப்பார்கள். அஃதற்றவரும் எல்லா ஜாதிகளிலும் இருப்பார்கள். மேற்குலத்துக்குரிய நாகரிக நடைகளைக் கீழ்க்குலத்துப் பெண்கள் மிக விரைவிலே கற்றுக்கொள்ள முடியும். அந்த நாகரிக நடைகளென்பன செல்வத்தாலும் ஸ்தானத்தாலும் ஏற்படுவன அவை பரம்பரையாலேதான் விளையவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. பழக்கத்தால் உண்டாய்விடும். என்னுடன் ஒரு வருஷம் குடியிருந்தால் போதும். அந்தப் பணிப்

பெண்ணுக்கு நாகரிக நடைகளெல்லாம் வெகு ஸாதாரண மாக ஏற்பட்டுவிடும். படிப்பு முதலியனவும் நான் விரை விலே அவளுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்து விடுவேன்" என்று அய்யங்கார் சொன்னார்.

"உலக அனுபவமில்லாத பதினாலு வயதுப் பச்சைப் பிள்ளைகள் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை இது. முப்பது வயதாய், உயர்ந்த ஸர்க்கார் வேலையிலிருந்து ஸகலவித லௌகிக அனுபவங்களுமுடைய தாங்கள் இந்த வார்த்தை சொல்வது கேட்டு எனக்கு மிக வியப்புண்டாகிறது. காதல் மூன்று நாள் நிற்கும் பொருள். வெறுமே புதுமையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. புதுமை மாறிப் போனவுடன் காதல் பறந்துபோய் விடும் அப்பால் கனமான அறிவுப் பயிற்சியாலும், ஒழுக்கத்தாலும் தம்பதிகளுக்குள் ஏற்படும் பற்றுதலே நிலையுடையது" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு சொன்னார்.

"மூன்று நாட்களில் மாறக்கூடிய புதுமை யுணர்ச்சிக்குக் காதலென்று பெயரில்லை. அதன் பெயர் பிராந்தி. அந்தப் பிராந்தி என் உள்ளத்தில் எழக்கூடிய தன்று. அவ்வித மயக்கங்கள் தோன்றாதபடி என் உள்ளத்தை நான் நன்றாகத் திருத்திப் பண்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். காதலென்பது தேவலோகத்து வஸ்து. இவ்வுலகத்துக்கு வாழ்க்கை மாறியபோதிலும் அதுமாறாது. ஸாவித்ரியும் ஸத்யவானும். லைலாவும் மஜ்னூவும், ரோமியோவும் ஜூலியெத்தும் கொண்டிருந்தார்களே, அந்த வஸ்துக்குக் காதலென்று பெயர். அது அழியாத நித்ய வஸ்து. ஹிமயமலை கடலில் மிதந்தபோதிலும், காதல் பொய்த்துப்போகாது. அத்தகைய காதல் நான் அந்தப் பணிப் பெண் மீது கொண்டிருக்கிறேன்" என்று ஐயங்கார் சொன்னார்.

செவிடன் காதில் சங்கூதுவதுபோல் வீரேசலிங்கம் பந்துலு பலபல நியாயங்கள் கூறி அந்தப் பணிப் பெண்மீது கோபாலய்யங்கார் கொண்டிருக்கும் மையலை அகற்றிவிட முயற்சி செய்தார். இவர் பாதி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே கோபாலய்யங்கார் குறட்டைவிட்டுத் தொடங்கிவிட்டார். அவருக்குப் பந்துலுவின் வார்த்தைகளில் ருசியில்லை. இதை யுணர்ந்து பந்துலு—"ஸரி, இந்த விஷயத்தைக் குறித்து விஸ்தாரமாக நாளைக்குக் காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம். இப்போது நித்திரை செய்யப் போவோம்" என்றார்.

அப்போது கோபாலய்யங்கார்—" அங்ஙனமே செய்வோம். ஆனால் தூங்கப் போகுமுன் தாங்கள் தயவுசெய்து எனக்கொரு விஷயந்தெரிவிக்கவேண்டும். அந்தப் பணிப்பெண் யார்? அவளுடைய பெயர் யாது? அவளென்ன ஜாதி? அவளுடைய பெற்றோர் அல்லது சுற்றத்தார் எங்கிருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு வீரேசலிங்கம் பந்துலு "அப்பணிப்பெண்ணுக்குப் பெயர் மீனாக்ஷி. அவள் ஜாதியில் இடைச்சி. அவளுடைய சுற்றத்தார் எங்கிருக்கிறார்களென்பது தெரியாது. ஓஹோ ஹோ! இதில் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை யோசிக்க மறந்து விட்டீர்களே! ஒரு வேளை ஏற்கெனவே அவளுக்கு விவாகம் ஆய்விட்டதோ என்னவோ?" என்றார்.

" அதைக் குறித்துத் தங்களுக்கு ஸம்சயம் வேண்டிய தில்லை. நான் காலையிலேயே அவளுடைய கழுத்தை நன்றாகக் கவனித்தேன், அவளுடைய கழுத்தில் தாலியில்லை" என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார்.

" தாலி ஒருவேளை ரவிக்கைக்குள்ளே மறைந்து கிடந் திருக்கக் கூடும். தங்கள் கண்ணுக்கு அகப்படாமலிருந்திருக்க லாம்" என்றார் பந்துலு.

" அதைக் குறித்தும் ஸம்சயம் வேண்டியதில்லை. காதலுக் குக் கண்கிடையாதென்று சிலர் தப்பான பழமொழி சொல்லு கிறார்கள், காதலுக்கு மிகவும் கூர்மையான கண்களுண்டு. நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப்பார்த்தேன். தாலியில்லை யென்பது எனக்குப் பரம நிச்சயம். அவளுக்கு விவாகமாக வில்லை. அவள் முகத்தைப் பார்த்ததிலேயே அவள் விவாக மாகாதவளென்பது எனக்குத் தெளிவாக விளங்கி விட்டது. எனக்கு இவ்விஷயத்தில் அனுபவம் அதிகம். ஒரு ஸ்திரீயின் முகத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இவள் விவாகமான வள் அல்லது ஆகாதவள் என்பது எனக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்துவிடும். இது நிற்க. அவளுடைய சுற்றத்தார் எங்கிருக் கிறார்களென்பது தெரியாவிடினும், வேறு அவளுடைய விருத்தாந்தங்களை அவளைப்பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிந் திருக்கக் கூடியனவற்றை எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கோபாலய்யங்கார் வேண்டினர்.

" எனக்கு அவளுடைய பூர்வோத்தரங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அவள் என்னுடைய சொந்த வேலைக்காரியுமன்று.

இங்கு எழும்பூரில் இதே தெருவில் நாலைந்து வீடுகளுக்கப்பால் என் நண்பர் வேங்கடாசல நாயுடு என்றொருவர் இருக்கிறார். அவர் பிரமஸமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர். இந்த வீடும் அவருக்குச் சொந்தமானதே. இந்த வேலைக்காரி அவருடைய குடும்பத்தில் வேலை செய்பவள். இங்கு நான் தாமஸிக்கும் சில தினங்களுக்கு என் மனைவிக்குத் துணையாக வீடு பெருக்கி, மாடு கறந்து, விளக்கேற்றி, இன்னும் வேறு சிறு தொழில்கள் செய்யுமாறு இவளை வேங்கடாசல நாயுடு எங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார். நாங்கள் ராஜமஹேந்திரபுரத்துக்குப் போகும் போது அப்பெண் மறுபடி நாயுடு வீட்டில் வேலைக்குப் போய் விடுவாள்" என்று பந்துலு சொன்னார்.

"நாளைக்குக் காலையில் நான் ஷை வேங்கடாசல நாயுடுவைப் பார்க்கவேண்டும். அவர் இங்கு வருவாரா? நாம் அவருடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமா?" என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

"அவரையே இங்கு வரச் சொல்லலாம். நாம் போக வேண்டாம். எனினும், இந்தப் பணிப்பெண்ணை மணம்புரிந்து கொள்ளும் விஷயத்தைத் தாங்கள் மறந்து விடுவதே யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு கூறினார்.

இது கேட்டுக் கோபாலய்யங்கார்—"எதற்கும் நாளைக்குக் காலையில் நாயுடுவை இங்குத் தருவியுங்கள். மற்றச் சங்கதி பிறகு பேசிக்கொள்வோம்" என்றார்.

அப்பால் இருவரும் நித்திரை செய்யப் போய் விட்டனர். இரவிலேயே வீரேசலிங்கம் பந்துலு தமக்கும் அய்யங்காருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையைத் தமது மனைவியிடந் தெரிவித்தார். அவள் மறுநாட் பொழுது விடிந்தவுடனே அச் செய்தியையெல்லாம் விசாலாக்ஷியிடம் கூறினாள். அதுகேட்டு விசாலாக்ஷி பந்துலுவின் மனைவியுடைய பாதங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, "இது போனால் போகட்டும். வேறு தக்க வரன் பார்த்து நீங்களே எனக்கு விவாகம் செய்துவைக்கவேண்டும், உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு புகல் கிடையாது" என்றாள். அப்போது பந்துலுவின் மனைவி "பயப்படாதே, அம்மா. உனக்கு நல்ல புருஷன் கிடைப்பான்; உன்னுடைய குணத்துக்கும், அழகுக்கும் ராஜாவைப் போன்ற புருஷன் அகப்படுவான். நான் உனக்கு மணஞ்செய்து வைக்கிறேன்" என்றாள்.

ஐந்தாம் அத்யாயம்

கோபாலய்யங்காருக்கு விவாகம்

மறுநாட் காலையில் வீரேசலிங்கம் பந்துலு ஒரு ஆளனுப்பி வேங்கடாசல நாயுடுவைத் தமது வீட்டுக்கு வரவழைத்தார். நாயுடு, பந்துலு, அய்யங்கார் மூவருமிருந்து பரியாலோசனை செய்யத் தொடங்கினார்கள். நாயுடுவும் பந்துலுவும், பணிப் பெண்ணாகிய மீனாக்ஷியை அய்யங்கார் விவாகம் செய்ய நினைப்பது தகாதென்றும், விசாலாக்ஷியை மணம் புரிவதே தகுமென்றும் பல காரணங்களுடன் எடுத்துரைத்தனர். அய்யங்காரின் மனதில் அக் காரணங்கள் தைக்கவேயில்லை. சுயநலத்துக்கனுகூலமாக இருக்கும் காரணங்களை அங்கீகரிப்பதும் பிறர்குரைப்பதும் மனித இயற்கை. சுயநலத்துக்கு விரோதமாக நிற்கும் நியாயங்களை ஸாதாரணமாகப் புறக்கணித்து விடுதலும் அல்லது அவற்றுக்கு எதிர் நியாயங்கள் கண்டுபிடிக்க முயல்வதும் மனித இயல்பாம். நியாய சாஸ்த்ரமோ வாதி பிரதிவாதி என்ற இரண்டு வகையினரின் கொள்கைகளுக்கும் இடங் கொடுக்கத் தக்கது. திருவாங்கூரில் சிறிது காலத்துக்கு முன்பு 'தர்மஸங்கடம் சங்கரய்யா' என்றொரு நியாயாதிபதி இருந்தாராம். அவர் தம்முன் விசாரணைக்கு வரும் வழக்குகளில் அநேகமாக ஒவ்வொன்றிலும் எந்தக் கக்ஷி சொல்வது நியாயமென்று தெரியாமல் மிகவும் ஸங்கடப்படுவாராம் 'நியாயம் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகுக' என்றெண்ணி, ஸௌகர்யப்படிக்கும் மனம் போனபடிக்கும் தீர்ப்புச் செய்யுங் குணம் அவரிடம் கிடையாது. எப்படியேனும் உண்மையைக் கண்டு பிடித்து நீதி செலுத்த வேண்டுமென்பது அவருடைய கொள்கை. ஆனால், அங்ஙனம் செய்யப் புகுமிடத்தே, ''வாதி சொல்வதைக் கேட்டால் வாதி கக்ஷி உண்மையென்று தோன்றுகிறது. பிரதிவாதி சொல்வதைக் கேட்டால் பிரதிவாதி கக்ஷி மெய்யென்று தோன்றுகிறது. நான் எந்தக் கக்ஷிக்குத் தீர்ப்புச் செல்வேன்?'' என்று அவர் தம்முடைய நண்பரிடங் கூறி வருத்தப்படுவாராம். இது பற்றி அவருடைய நண்பர்கள் அந்த நியாயாதிபதிக்குத் 'தர்மஸங்கடம் சங்கரய்யர்' என்று பட்டப் பெயர் சூட்டினார்கள்.

இவ்வுலகத்தில் வெறுமே நீதி ஸ்தலத்து வழக்குக்களின் விஷயத்தில் மாத்திரமேயன்றி, ஜன ஸமூஹ ஸம்பந்தமாகவும், மத ஸம்பந்தமாகவும், பிற விஷயங்களைப் பற்றியும் தோன்றும் எல்லா வழக்குகளிலும் இங்ஙனமே

நடு உண்மை கண்டு பிடித்தல் சாலவும் சிரமமென்று நான் நினைக்கிறேன். அளவற்ற தவமும், அதனால் விளையும் ஞானத் தெளிவு முடையோரே எதிலும் பக்ஷபாதமற்ற மயக்கமற்ற நடு உண்மை கண்டு தேரவல்லார். மற்றப்படி உலகத்து வழக்குக்கள் பெரும்பான்மையிலும், வலிமையுடைய மனிதருக்கும், வகுப்புக்களுக்கும் சார்பாகவே நியாயந் தீர்க்கப்படுகின்றது.

"பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன்மையினால்
மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே ;
மெய்யுடை யொருவன் சொல்லமாட்டாமையால்
பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே."

இங்ஙனம் சொல்வலிமை மட்டுமே யன்றி, ஆள் வலிமை, தோள் வலிமை, பொருள் வலிமை—எல்லாவித வலிமைகளும் நியாயத் தராசைத் தமது சார்பாக இழுத்துக்கொள்ள வல்லன.

எனவே, அய்யங்கார் தம்முடைய உயர்ந்த கல்வியாலும், உயர்ந்த உத்தியோகத்தின் வலிமையாலும், தம்முள்ளத் திலமைந்த பேராவலின் வலியாலும் நாயுடுவையும் பந்துலுவையும் எளிதாகத் தமது சார்பில் திருப்பிக்கொண்டார். அப்பால் நாயுடுவிடம் பணிப் பெண்ணின் பூர்வோத்தரங் களைக் குறித்து விசாரித்தார். அவள் இடையர் வீட்டுப் பெண்ணென்றும், அவளுடைய பிதா பல மாடுகள் வைத்துக் கொண்டு ஊராருக்குப் பால் விற்று ஜீவனம் செய்வாராய்ப் பக்கத்துத் தெருவில் வஸிக்கிறாரென்றும், அந்தப் பெண் ணுக்கு இரண்டு மூத்த ஸஹோதரர் இருக்கிறார்களென்றும், அவர்கள் ஆலையில் வேலை செய்கிறார்களென்றும், தலைக்குப் பதினைந்து ரூபாய்ச் சம்பளமென்றும், அவளுக்குத் தாய் இறந்து போய்விட்டாளென்றும், தமையன்மாரின் மனைவிகளே அவர்களுடைய வீட்டில் சமையல் செய்கிறார் களென்றும், ஆதலால் மீனாக்ஷிக்குத் தன் வீட்டில் எவ்வித மான வேலையுங் கிடையாதென்றும், நாயுடுவின் வீட்டிலும் அவளுக்குக் குழந்தைகளை யேற்பார்த்தல், ஸாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு வருதல் முதலிய கௌரவமான கார்யங்களே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், வீடுவாயில் பெருக்குதல், பாத்திரங் கழுவுதல், துணி தோய்த்தல் முதலிய கீழ்க் காரியங்கள் அவள் செய்வது கிடையாதென்றும், அவள் கிருஸ்தவப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து நன்றாகத் தமிழ் எழுதவாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு இருக்கிறாள் என்றும், அமைதி, பொறுமை, இன்சொல், பணிவு முதலிய நல்ல

குணங்களுடையவளென்றும், அவளுக்கு மாஸம் நாயுடு வீட்டில் பன்னிரண்டு ரூபாய் சம்பளமென்றும், அதை அவள் வீட்டில் கொடுக்கவில்லை யென்றும், நாட்டுக் கோட்டை ம. சி. மாணிக்கஞ் செட்டியார் கடையில் தன் பெயருக்கு வட்டிக்குக் கொடுத்துவிடுகிறாளென்றும், அந்தத் தொகை இதுவரை வட்டியுடன் ஐந்நூறு ரூபாய் இருக்குமென்றும், அவளுக்கு வயது இருபதென்றும், இன்னும் விவாகம் ஆகவில்லை யென்றும், விவாகத்துக்கு அவள் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்கிறாளென்றும் நாயுடு விஸ்தாரமாகத் தெரிவித்தார்.

"அவளுடைய பிதாவின் பெயரென்ன? அவர் இப்போது வீட்டிலிருப்பாரா?" என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

"அவளுடைய பிதாவின் பெயர் சுப்புசாமிக் கோனார். அவர் இப்போது வீட்டிலிருப்பார்" என்று நாயுடு சொன்னார். உடனே கோபாலய்யங்காரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவருடன் நாயுடு, பந்துலு இருவரும் சேர்ந்து மூவருமாகப் பக்கத்துத் தெருவிலிருந்த சுப்புசாமிக் கோனாருடைய வீட்டுக்குப் போனார்கள். அங்குச் சுப்புசாமிக் கோனார் காலையிலெழுந்து பழையது சாப்பிட்டுவிட்டு, வெற்றிலை பாக்கு புகையிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். நாயுடுவையும், அவருடைய நண்பரிருவரையும் கண்டவுடன் அவர் எழுந்து நின்று, உள்ளேயிருந்து ஒரு நீளப்பலகை கொண்டு போட்டார். வந்தவர் மூவரும் அதன் மீதுட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பிறகு, நாயுடு தாங்கள் வந்த நோக்கத்தை ஸாங்கோபாங்கமாகக் கோனாரிடம் எடுத்துரைத்தார். செக்கச்செவேலென்ற முகமும், கன்னங்கரே லென்ற சுருள் சுருளான கத்தரித்த முடி மயிரும், அகன்ற தெளிந்த அறிவுச்சுடர்கின்ற விழிகளும், துருக்க மீசையும், விரிந்த மார்பும், திரண்ட தோளும், வயிரப் பொத்தான் போட்ட பட்டுச் சட்டையும், தங்கக் கடிகாரமுமாகத் தமக்கு டிப்டி கலெக்டர் கோபாலய்யங்கார் மாப்பிள்ளையாக வருவதைக் கண்டு சுப்புசாமிக் கோனார் பரவசமாய் விட்டார். அவருள்ளத்தில் ஆனந்தக் களி ததும்பலாயிற்று. ஆயினும் பிராமணருக்குப் பெண் கொடுத்தால் பாவம் நேருமென்ற ஒரு விஷயம் மாத்திரம் அவர் மனதை மிகச் சஞ்சலப் படுத்திற்று.

"நான் என்ன செய்வேன், சாமி? நான் வயதானவன். எனக்கு இனிமேல் இவ்வுலகத்தாசை ஒன்றுமேயில்லை. எனக்கினிப் பரலோகத்தைப் பற்றிய ஆசைகளே மிஞ்சியிருக்கின்றன. அதனால் ஸ்ரீமந் நாராயணனையும், ஆழ்வார்களையும் எம்பெருமானாரையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும்

சரணாகதி யடைந்திருக்கிறேன். எப்போதும் இவர்களையே ஸ்மரித்துக்கொண்டும் இவர்களுக்கு என்னாலியன்ற கைங்கர்யங்கள் செய்துகொண்டும் என் வாழ்நாளைச் செலவிடுகிறேன். நான் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கையுடையவன். பிராமணருக்கு நான் சூத்திரப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதனால் எனக்குப் பாவம் நேரும். ஆதலால், நான் இந்த விஷயத்துக்கு ஸம்மதப்பட வழியில்லை" என்று சுப்புசாமிக் கோனார் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டுக் கோபாலய்யங்கார் "கோனாரே, முதலாவது, நான் பிராமணனில்லை. நான் பிராமண தர்மத்துக்குரிய ஆசாரங்களைத் துறந்து சூத்திரனாகி விட்டேன். ஆதலால் தாங்கள் என்னைத் தங்கள் ஜாதியானாகவே பாவித்து, எனக்குத் தங்கள் மகளை மணம் புரிவிக்க வேண்டுகிறேன். மேலும் நிஜமான பிராமணனே பிராமண குலத்தில் மாத்திரமன்றி மற்ற நான்கு வர்ணங்களிலும் பெண்ணெடுக்கலாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஸந்தேஹமிருந்தால், என்னிடம் தமிழில் மனுஸ்ம்ருதி இருக்கிறது; உங்களிடம் அந்த நூலைக் காட்டுகிறேன். அதை நீங்களே வாசித்துப் பாருங்கள், உங்களுக்குத் தமிழ் வாசிக்கத் தெரியுமோ, தெரியாதோ? தெரியுமா? அப்படியானால் நீங்கள் நான் சொல்வது மெய்யென்பதைக் கண்கூடாகப் பார்த்தறிந்து கொள்ளலாம். இதில் எவ்விதமான பாவத்துக்கும் இடமில்லை" என்றார்.

"அங்ஙனம் சாஸ்த்ரமிருப்பது மெய்தான்" என்று வெங்கடாசல நாயுடு சொன்னார்.

"ஆமாம்; அதுவே மனு ஸ்ம்ருதியின் கொள்கை" என்று வீரேசலிங்கம் பந்துலு கூறினார்.

"எனிலும். உலக ஆசாரத்தில் அவ்விதம் வழங்குவதைக் காணோமே?" என்று சுப்புசாமிக் கோனார் ஆக்ஷேபித்தார்.

"நமது தேசத்தில் பூர்வ சாஸ்த்ரங்களுக்கும், நடைகளுக்கும் விரோதமான ஆசாரங்கள் பல பிற்காலத்தில் வழக்கமாய்விட்டன. அவற்றுள், இந்த விஷயமும் ஒன்றும். இவ் விஷயத்தில் நமக்குத் தற்கால ஆசாரம் அதிகப் பிரமாணமன்று. முற்காலத்துச் சாஸ்திரமே அதிகப்பிரமாணம்" என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார்.

அப்போது வேங்கடாசல நாயுடு சொல்லுகிறார் :—" கேளும், சுப்புசாமிக் கோனாரே ! பாவம் என்பதெல்லாம் வீண் பேச்சு. இது சாஸ்த்ரோக்தமான விஷயம். இதில் யாதொரு பாவமும் கிடையாது. அப்படியே பாவமிருந்தபோதிலும், அது மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் சாருமேயன்றி, உம்மைச் சாராது. அது தவறி, உமக்கும் சிறிது பாவம் வந்து நேரக் கூடுமென்றாலும், அதற்குத் தகுந்த பிராயச் சித்தங்கள் பண்ணிவிடலாம். பெருமாள் கோயிலுக்கு ஏதேனும் காணிக்கை செலுத்தினால் போதும், அதில் எவ்வளவு கொடிய பாவமும் வெந்து சாம்பலாய்ப் போய்விடும். உமக்கு எத்தனை பணம் வேண்டுமானாலும், அய்யங்காரவர்கள் கொடுப்பார் " என்றார்.

" பணம் என்ற மாத்திரத்திலே பிணமும் வாயைத்திறக்கும்" என்பது பழமொழி. சுப்புசாமிக்கோனார் ஏறக்குறையக் கொட்டாவி யளவுக்குவாயைப் பிளந்தார்.

" எனக்குக் கொஞ்சம் கடன் பந்தங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றையுந் தீர்த்துவைக்க ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது " என்று சுப்புசாமிக் கோனார் சொன்னார்.

" தங்களுக்கு எத்தனை ரூபாய்க்குக் கடன் இருக்கிறது ? " என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

" ஆயிரம் ரூபாய் கடன் இருக்கிறது " என்றார் கோனார்.

" மூவாயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறேன், போதுமா ? " என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

" ஓ ! யதேஷ்டம் ! இந்த வாரத்துக்குள்ளேயே விவாகத்தை முடித்துவிடலாம் " என்று சுப்புசாமிக் கோனார் சொன்னார். அப்பால், மீனாக்ஷியை அழைத்து அவளுடைய ஸம்மதத்தையும் தெரிந்து கொண்டால் நல்லதென்று கோபாலய்யங்கார் கூறினார்.

" அவள் இப்போது வீட்டிலில்லை. நானே அவளிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். அவள் சிறு குழந்தை. அவள் பிறந்தது முதல் இதுவரை என் வார்த்தையை ஒரு முறை கூடத் தட்டிப் பேசியது கிடையாது. இப்போது, இத்தனை உயர்ந்த, இத்தனை மேன்மையான ஸம்பந்தம் கிடைக்குமிடத்தில் அவள் என் சொல்லைச் சிறிதேனும் தட்டிப்பேசமாட்டாள் " என்றார் கோனார்.

" எதற்கும் அவளை அழைத்து ஒரு முறை அவளிடம் கேட்டால் தான் என் மனம் ஸமாதானமடையும். நாங்கள் இங்கேயே காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அவளை அழைப்பியுங்கள் " என்று கோபாலய்யங்கார் சொன்னார். அங்ஙனமே கோனார் ஒரு ஆளை விட்டு மீனாக்ஷியை அழைத்து வரும்படிச் செய்தார். மீனாக்ஷி வந்தாள். அவளைத் தனியாக அழைத்துப் போய்ச் சுப்புசாமிக் கோனார் விஷயங்களைத் தெரிவித்தார். மாப்பிள்ளையின் படிப்பையும், செல்வத்தையும், பதவியையும் மிகவும் உயர்வாக்கி வர்ணித்தார். மாப்பிள்ளையின் அழகை அவள் பார்க்கும்படி அவரையும் காண்பித்தார். அவள் அவருக்கு வாழ்க்கைப்பட ஸம்மதமுற்றாள். சிறிது நேரத்துக்குள் மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சுப்புசாமிக்கோனார் புறத்துத் திண்ணைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவளுடைய விழிகளைக் கோபாலய்யங்கார் நோக்கினார். அவள் எதிர் நோக்களித்தாள், 'கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின், வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில ' என்றார் திருவள்ளுவ நாயனார். அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே தம்மை மணம் புரிய ஸம்மதப்பட்டு விட்டாளென்று கோபாலய்யங்காருக்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்டு விட்டது. எனினும், பரிபூர்ண நிச்சய மேற்படுத்திக் கொள்ளுமாறு அவர் சுப்புசாமிக் கோனாரை நோக்கி, " மீனாக்ஷி என்ன சொல்லுகிறாள் ? " என்று கேட்டார்.

" அவளிடத்திலேயே நேராகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்றார் கோனார்.

" என்ன மீனாக்ஷி ? என்ன சொல்லுகிறாய் ? என்னை மணம் புரிந்துகொள்ள ஸம்மதந்தானா ? " என்று கோபாலய்யங்கார் கேட்டார்.

மீனாக்ஷி " ஸம்மதம் " என்று மெதுவாகக் கூறித்தலை கவிழ்ந்தாள். கோபாலய்யங்காருக்கு ஜீவன் மறுபடி உண்டானது போல் ஆயிற்று. அவர் முகத்தில் புன்னகை தோன்றிற்று.

அந்த வாரத்திலேயே கோபாலய்யங்காரும், மீனாக்ஷியும் பிரம ஸமாஜத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவ்விருவருக்கும் பிரம ஸமாஜ விதிகளின்படி, சென்னப்பட்டிணத்தில் ஷெ ஸமாஜக் கோயிலிலே விவாகம் நடைபெற்றது. விவாகம் முடிந்தவுடனே கோபாலய்யங்கார் தமது மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு தாஞ்சாவூருக்குப் போய் அங்குத் தம் உத்தியோகத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்.

ஆறும் அத்யாயம்

விசாலாக்ஷிக்கு நேர்ந்த ஸங்கடங்கள்.

கோபாலய்யங்காருக்குத் தன்னை மணம் புரிந்துகொள்ள ஸம்மதமில்லையென்று தெரிந்த மாத்திரத்தில், விசாலாக்ஷி வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் மனைவியிடம் தனக்கு வேறெங்கேனும் நல்ல வரன் தேடி வாழ்க்கைப்படுத்த வேண்டுமென்று மேன்மேலும் மன்றாடிப் பிரார்த்தனை புரிந்தாள். அதற்குப் பந்துலுவின் மனைவி "நீ எங்களுடன் இங்கேயே இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாள் இரு. இன்னும் சில தினங்கள் வரை பந்துலு கோபாலய்யங்காரின் விவாகத்துக்கு வேண்டிய கார்யங்களிலேயே கருத்துச் செலுத்த நேரும். உன் விஷயத்தைக் கவனிக்க அவருக்கு அவகாசம் இராது. பத்துநாள் ஆன பின்பு நாங்கள் ராஜமஹேந்திரபுரத்துக்குப் போவோம். நீயும் எங்களுடன் வா. எப்படியாவது உனக்கு நான் வரன் தேடிக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் அவஸரப்படுவதில் யாதொரு கார்யமும் நடக்காது. சிறிது காலம் பொறுத்துத் தான் பார்க்கவேண்டும்" என்றாள்.

இது கேட்டு விசாலாக்ஷி: "மயிலாப்பூரில் என்னுடைய அம்மங்கார் (மாமன் மகள்) இருக்கிறாள். அவளுடைய புருஷன் ஹைகோர்ட் வக்கீல் உத்தியோகம் பார்க்கிறார். பந்துலுகாரு கோபாலய்யங்காரின் விஷயத்தை கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், நான் இங்குச் சும்மா ஏன் இருக்க வேண்டும்? இந்தப் பத்து நாளும் நான் போய் மயிலாப்பூரிலே தாமஸிக்கிறேன். பத்து நாள் கழிந்தவுடன் இங்கு வருகிறேன்" என்றாள்.

பிறகு அவர்கள் இவ் விஷயத்தைக் குறித்து வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிடம் ஆலோசனை செய்தார்கள். அவர் விசாலாக்ஷி தன் இஷ்டப்படிச் செய்வதைத் தடுக்கத் தமக்கு ஸம்மதமில்லை என்றும், அவள் மயிலாப்பூரில் பத்து நாள் இருந்துவிட்டு வரலாமென்றும், இதற்கிடையில் அவஸரம் நேர்ந்தால் தாம் மயிலாப்பூருக்குக் கடிதமனுப்பி விசாலாக்ஷியைத் தருவித்துக் கொள்ளக்கூடுமென்றும் தெரிவித்தார்.

"மயிலாப்பூரில் உன் பந்துவின் விலாஸமெப்படி?" என்று பந்துலு கேட்டார்.

அதற்கு விசாலாக்ஷி : ' என் அம்மங்காருடைய * புருஷன் மயிலாப்பூரில் லஸ் சர்சு ரஸ்தாவிலிருக்கிறார். அவருடைய பெயர் ஸோமநாதய்யர். ஆனால் அவரும், என் அம்மாங் காரும், அவர் வீட்டிலிருக்கும் அவருடைய தாயாரும் மிகவும் வைதிக நம்பிக்கைகளுடையவர்கள். நான் மறுபடி விவாகம் செய்து கொள்வதில் அவர்களுக்கு ஸம்மதம் இராது. விவாகம் நடந்து முடியும் வரை, நான் விவாகம் செய்துகொள்ளப் போகிறேனென்ற விஷயத்தை என் பந்துக் களுக்கு அநாவசியமாகத் தெரிவிப்பதில் எனக்கு ஸம்மத மில்லை. ஆதலால், தாங்கள் நான் இருக்குமிடத்துக்கு ஆளேனும், கடிதமேனும் அனுப்பவேண்டியதில்லை. இன்ன தேதியன்று நான் இங்கு வரவேண்டுமென்று இப்பொழுதே சொல்லிவிடுங்கள். அந்தத் தேதியில் நான் இங்கு வருகி றேன். அதற்கிடையே என்னை மறந்துபோய் விடாமல் என் காரியத்தில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருங்கள் " என்றாள்.

அப்போது பந்துலு, '' நான் உன்னை மறக்கவே மாட் டேன். உன் விவாகம் நடப்பதற்குரிய யோசனை என் புத்தி யில் அகலாதே நிற்கும். நீ அதைக் குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டா. ஜனவரி மாஸம் இருபதாந் தேதி நான் இங்கி ருந்து ராஜமஹேந்திரபுரத்துக்குப் புறப்படப் போகிறேன். நீ ஜனவரி மாஸம் இங்கு வா " என்றார்.

இது கேட்டு விசாலாக்ஷி: '' தாங்கள் இந்த ஊரிலிருக்கும் போதே எனக்கொரு வரன் தேடிக் கொடுக்க முயற்சி பண்ணுவதே உசிதமென்று நினைக்கிறேன். இது ராஜதானிப் பட்டணம். இங்குக் கிடைக்காத வரன் ஒதுக்கமான கோதா வரிக் கரையில் எங்ஙனம் கிடைக்கப் போகிறான் ?" என்றாள்.

அதகுப் பந்துலு : '' அப்படியில்லை யம்மா. இங்கிருந் தாலும் ராஜமஹேந்திரபுரத்திலிருந்தாலும் ஒன்று போலே தான். இவ்விஷயத்தில் சிரத்தை யெடுக்கக்கூடிய நண்பர் கள் எனக்குப் பல ஊர்களிலே இருக்கிறார்கள். அவர்

---

* மாமன் மகளுக்கு அம்மங்கார் என்றும், அத்தை மகளுக்கு அத்தங்கார் என்றும் பிராமணர்களுக்குள்ளே பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன. சிலருக்கு ஒரு வேளை இச் சொற்கள் தெரியாமலிருக்கக் கூடுமாதலால் அவற்றை இங்கு விளக்கிக் கூறினேன்.

களுக்குக் கடிதமெழுதுவேன். அவர்கள் அவ்வவ் விடங்களில் விசாரித்து விடை யெழுதுவார்கள். பத்திரிகைகளிலும், விளம்பரம் செய்வேன்" என்றார்.

"பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் பிரசுரிக்கும்போது என் பெயர் போடக்கூடாது" என்றாள் விசாலாக்ஷி.

"சரி. பெயர் போடாமல் பொதுப்படையாக எழுதுகிறேன், இந்தக் கோபாலய்யங்காரின் விவாகம் இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் முடிந்து போய்விடும். பிறகு, உன் காரியத்தை முடிக்குமுன்பு நான் வேறெந்த வேலையையும் கவனிக்கமாட்டேன். எத்தனை சிரமப்பட்டேனும் உன் நோக்கத்தை நான் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறேன். பயப்படாதே" என்று பந்துலு சொன்னார்.

"அப்படியானால், என்னை ஜனவரி பதினெட்டாந்தேதியா இங்கு வரச்சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று விசாலாக்ஷி கேட்டாள்.

"இன்னும் எழெட்டு நாளில் கோபாலய்யங்கார் விஷயம் முடிந்து போய்விடும். எனவே ஜனவரி பத்தாந் தேதி இங்கு வந்துவிடு" என்றார் பந்துலு.

அப்பால் பந்துலுவிடமும் அவர் மனைவியிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு விசாலாக்ஷி, சந்திரிகை ஸஹிதமாக மயிலாப்பூர் லஸ் சர்சு ரஸ்தாவில் ஹைகோர்ட் வக்கீல் சோமநாதய்யர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

வக்கீல் ஸோமநாதய்யரின் மனைவிக்குப்பெயர் முத்தம்மா. நமது விசாலாக்ஷியைக் கண்டவுடன் இவள் மிகுந்த ஆவலுடன் நல்வரவு கூறி உபசாரம் பண்ணினாள். இவ்விருவரும் அத்தங்கார், அம்மங்கார் என்ற உறவு மாத்திரமேயன்றி பால்ய முதலாகவே மிகவும் நெருங்கிய நட்புடன் பழகி வந்தார்கள்.

முத்தம்மா திருநெல்வேலியில் தெப்பக் குளத்தெருவில் பிறந்து வளர்ந்து வந்தவள். திருநெல்வேலியிலிருந்து வேளாண்குடி மிகவும் ஸமீபமாதலால் இவ்விருவரும் அடிக்கடி ஸந்திக்க நேர்ந்தது, சுற்றுப் பக்கங்களிலுள்ள கிராமங்களில் எங்கு எந்தப் பந்துக்கள் வீட்டில் என்ன விசேஷம் நடந்த போதிலும், அங்கு விசாலாக்ஷியும் வருவாள்; முத்தம்மாளும் வந்து விடுவாள். வந்தால்

இவ்விருவர் மாத்திரம் எப்போதும் இணைபிரிவதே கிடையாது. சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்வதென்றால் இருவரும் கூடவே தொடைமேல் தொடை போட்டுக்கொண்டு உட்கார்வார்கள். விளையாட்டிலும் பிரிய மாட்டார்கள். விளையாட்டு முடிந்தால் இருவரும் கைகோத்த வண்ணமாகவே சுற்றித் திரிவார்கள். இராத்திரி, இருவரும் ஒரே பாயில் கட்டிக்கொண்டு படுத் திருப்பார்கள். மேலும், ஒரு ஸமயத்தில் முத்தம்மாளை அவளுடைய பிதா வேளாண்குடியில் தன் தமக்கை வீட்டி லேயே, அதாவது, விசாலாக்ஷியின் தாய் வீட்டிலேயே, ஆறேழுமாஸம் இருக்கும்படி விட்டிருந்தார். அது எப்போ தென்றால், பத்தாம் வயதில் விசாலாக்ஷி தாலி யறுத்த ஸம யத்தில். அப்போது முத்தம்மா வந்து வேளாண்குடியில் சில மாதங்களிருந்தால்தான் தன் மகளுக்கு ஒருவாறு ஆறுதலேற்படு மென்று கருதி விசாலாக்ஷியின் தாய் தன் தம்பிக்கு அவஸரமாகச் சொல்லியனுப்பினாள்.

தமக்கையின் வார்த்தையைத் தட்ட மனமில்லாமல் அவர் அங்ஙனமே முத்தம்மாளை வேளாண்குடியில் கொண்டு விட்டிருந்தார். ஒரே வீட்டில் ஒன்றாகக் குடியிருந்தபோது அவ்விருவரின் உளங்களும் ஒட்டியே போய் விட்டன. வேளாண்குடியிலிருந்து திரும்பித் திருநெல்வேலிக்குச் சென்ற பிறகுங்கூட நெடுங்காலம் வரை இரா வேளைகளில் கனவிலெல்லாம் முத்தம்மா விசாலாக்ஷியுடன் ஸம்பாஷணை நடத்துவது போலவே பேசிக்கொண்டிருப்பாள்.

விசாலாக்ஷியோ வெனில், அப் பிரிவு நிகழ்ந்து நெடுங் காலம் வரை பகலிலேயே தன்னுடைய மற்றத் தோழிப் பெண்களைக் கூப்பிடும்போது 'முத்தம்மா, முத்தம்மா' என்று கூப்பிடுவாள். இப்படி அளவு கடந்த பால்ய ஸ்நேஹ முடைய இவ்விருவரும், முத்தம்மா புக்ககத்துக்கு வந்த பிறகு ஒருவரை யொருவர் ஸந்திக்கவேயில்லை. ஸோம நாதய்யர் கும்பகோணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து கும்பகோணம் காலேஜிலேயே பீ. ஏ. பரீக்ஷை தேறினார். முத்தம்மா ளுடைய பிதா அவளுடைய ஜாதகத்தை எடுத்துக்கொண்டு மதுரை, திருச்சினாப்பள்ளி காலேஜ்களைப் பரிசோதனை செய்து முடித்துக் கடைசியாகக் கும்பகோணம் காலேஜுக்கு வந்து ஸோமநாதய்யரைக் கண்டு தக்க மாப்பிள்ளை யென்று நிச்சயித்தார். அந்தக் காலத்தில வரசுல்கம்—அதாவது மாப்பிளையைப் பெண் வீட்டார் பணங் கொடுத்துக் கிரயத்துக்கு வாங்குதல்—என்ற வழக்கம் கிடையாது. கன்யா சுல்கம்—அதாவது பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் கிரயங் கொடுத்து

வாங்குதல்—என்ற வழக்கமே நடைபெற்று வந்தது. எனவே, ஸோமநாதய்யர் ஏழைகளுடைய பிள்ளையாதலால், கன்யாசுல்கம் கொடுத்து விவாகம் செய்து கொள்ள வழி தெரியாமல் "என்னடா, செய்வோம்!" என்று தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய உருவ லக்ஷணங்களையும் படிப்புத் திறமையையும் உத்தேசித்து அவருக்கே தமது மகளைக் கன்யா சுல்கம் வாங்காமல், அதாவது இனமாக, மணம்புரிந்து கொடுத்து விடலாமென்று முத்தம்மாளின் பிதா தீர்மானித்தார்.

ஸோமநாதய்யர் திருநெல்வேலிக்கு வந்து பெண்ணுடைய அழகையும், புத்திக் கூர்மையையும் கண்டு வியந்து அவளை மணம்புரிந்து கொள்ள உடம்பட்டார். தனக்கு விவாகம் முடிந்த பின்னர் முத்தம்மா விசாலாக்ஷியை ஓரிரண்டு முறைதான் ஸந்திக்க நேர்ந்தது. முத்தம்மா ருதுவாய், அவளுக்கு ருது சாந்தியாய் அவள் புக்ககத்துக்குச் சென்ற பின்னர் அவளும், விசாலாக்ஷியும் ஒரு முறைகூட ஸந்திக்க நேரமில்லை. அவள் கும்பகோணத்துக்கு வந்து விட்டாள். பீ.ஏ., பி.எல். பரீக்ஷை தேறி, ஸோமநாதய்யர், ஹைகோர்ட் வக்கீலாய்க் கும்பகோணத்தில் சில வருஷங்கள் உத்தியோகம் பண்ணிவிட்டு, அப்பால் பணம் ஏறிப்போய் அதனின்றும் அதிகப் பணத்தாசை கொண்டு மயிலாப்பூரில் வந்து ஒரு பெரிய பங்களா வாடகைக்கு வாங்கி அதில் குடியிருந்து சென்னை ஹைகோர்ட்டிலேயே வக்கீல் உத்தியோகம் பண்ணிக் கொண்டுவருகிறார்.

ஆதலால், இப்போது பல வருஷங்களுக்குப் பின் புதிதாக ஸந்தித்ததில், முத்தம்மாளும் விசாலாக்ஷியும் ஸ்நேஹ பரவசராய் ஆனந்த ஸாகரத்தில் அழுந்திப் போயினர். முத்தம்மாளுக்கும் இருபத்தைந்து வயதுதானிருக்கும். அவளுக்கு மூன்று ஆண் குழந்தைகளிருந்தன. மூத்தவனுக்கு ஒன்பது வயதிருக்கும். அவன் பெயர் ராமநாதன். அடுத்த பிள்ளைக்கு ஆறு வயதிருக்கும். அவன் பெயர் ராமகிருஷ்ணன். அடுத்த குழந்தைக்கு மூன்று வயது. அதன் பெயர் அநந்தகிருஷ்ணன்.

முத்தம்மாளுடைய மாமியார் ஒருத்தி அந்த வீட்டிலேயே இருந்தாள். அவளுக்கு அறுபது வயதிருக்கும். அவள் விதவை. அவள் பெயர் ராமுப்பாட்டி. அவளுக்கு க்ஷயரோகம், அன்று, காசரோகம்; அதாவது, சீக்கிரத்தில் கொல்லுகிற கொரேமான க்ஷயமில்லை; நோயாளியை நெடுங்காலம் உயிருடன் வதைத்து வதைத்துக் கடைசியில்

கொல்லும் மாதிரி. இராத்திரி ஏழு மணியாய் விட்டால் அவள் இருமத் தொடங்கிவிடுவாள். பாதி ராத்திரி, ஒரு மணி, காலை இரண்டு மணி வரை மஹா பயங்கரமாக இருமிக்கொண்டேயிருப்பாள். அந்த இருமலைக் கேட்டால், கேட்பவருடைய பிராணன் இரண்டு நிமிஷத்துக்குள்ளே போய்விடும் போலிருக்கும். ஆனால் ராமுப்பாட்டி சென்ற முப்பது வருஷங்களாக அப்படித்தான் இருமிக்கொண்டு வருகிறாள். அவளுடைய பிராணன் அணுவளவுகூட அசைய வில்லை.

இப்படியிருக்கையில், விசாலாக்ஷி ஸோமநாதய்யர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து சில தினங்கள் கழிந்தவுடனே, ஒரு நாள் ஏகாதசி இரவு. ராமுப்பாட்டிக்கு அன்று முழுதும் போஜனம் கிடையாது. ஆதலால், அவள் அன்று வழக்கப்படி இரவில் இரும முடியவில்லை. அயர்ந்து தூங்கிப்போய் விட்டாள். அவள் கீழ்த் தளத்தில் வெளியோரத் தரையில், ஒரு கட்டில் மெத்தை போட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் ஒரு 'புயற் காற்று' விளக்கும் ஒரு தீச் சட்டியும் கட்டிலுக்கருகில் இருபுறங்களிலும் பாரிசத்துக் கொன்றாக, இரண்டு நாற்காலிகளின்மீது அதாவது சாய்விட மில்லாத நாற்காற் பலகைகளின்மீது வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அதற்கு மேற்கே மூன்றறை கழித்து நான்காமறையில் விசாலாக்ஷி ஒரு கட்டில் மெத்தை போட்டுப் படுத்திருக்கிறாள். அவளுடைய கட்டிலின் அருகே கட்டிலைக் காட்டிலும் சிறிதளவு உயரமான ஒரு நாற்காற் பலகையின்மீது ஒரு புயற்காற்று விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவள் கையில் வைத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு நாவல் தானே நழுவி வெள்ளை வெளேரென்ற உறையின்மீது விழுந்து கிடந்தது. அவளுடைய கரிய நீண்ட கூந்தல் அத்தகைய வெள்ளைத் தலையணையின்மீது கன்னங் கரேலென்று விழுந்து கிடந்ததை நோக்குகையில், பனிக்குன்றின்மீது கரிய மேகம் கிடப்பது போலிருந்தது. விசாலாக்ஷி விதவையாயினும் அவள் தலையை மொட்டை யடிக்கவில்லை. சாகும்பொழுது தன் தமையன் மனைவி "அடீ, விசாலாக்ஷீ! நீ எப்படியேனும் மறு விவாகம் செய்துகொள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போன வார்த்தையில் அவளுக்கிருந்த நம்பிக்கையாலும், திடீ ரென்று பூகம்பமும் புயற்காற்றும் விளைவித்த, எதிர் பார்க்கப்படாத, கோர மரணப் பெருங் கோலத்தைக் கண்டும் பின் ஆவி பிழைத்ததனால் அவளுக்கேற்பட்ட பெரிய தைர்யத்தாலும் அவள் தலை மயிர் வளர்க்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

தலைமயிர் வளர்ததுக்கொண்டே ஓரிரண்டு வருஷம் நாங்கு னேரியில் அவளுடைய தாயுடன் பிறந்த மற்றொரு மாமன் வீட்டில் சந்திரிகையுடன் வந்து குடியிருந்தாள். அந்த ஊரில் அந்தணர்கள் அவள் மீது அபாரமான பழிதூற்றத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அந்தத் தூற்றுதல் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலேதான் அவள் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு வழி நெடுகத் தீர்த்த யாத்திரை செய்துகொண்டு சென்னப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள். "இந்த ஊரில் எனக்குப் பழி பொறுக்க முடியவில்லை ; மாமா, நான் காசிக்குப் புறப்பட்டுப்போய்க் கங்கைக்கரையில் தவம் பண்ணிக்கொண் டிருந்து நாளடைவில் என் பிராணனை விட்டு விடுகிறேன். எனக்கு வழிச் செலவுக்கு ஏதேனும் பணம் கொடும் ; நான் அங்கே சென்று பிச்சையெடுத்து இந்தக் குழந்தை சந்திரிகை யையும் காப்பாற்றி நானும் பிழைத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று அவள் நாங்கனேரியை விட்டுப் புறப்படுமுன் தன் மாமனிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டாள்.

"இந்தக் குழந்தைக்கு விவாகம் பண்ணவேண்டிய பருவம் நேர்ந்தால் அப்போதென் செய்வாய் ?" என்று மாமா கேட்டார்.

"அங்கே நம்முடைய தமிழ்த் தேசத்துப் பிராமணர் அநேகர் குடியேறி யிருக்கிறார்கள். இனி மேன்மேலும் அதிகமாகக் குடியேறி வருவார்கள். யாத்திரைக்காக வேறு, வருஷந்தோறும் நம்மவர் அனேகர் வந்து போய்க்கொண் டிருப்பார்கள். அத்தனை ஜனங்களில் என் சந்திரிகைக்கொரு மாப்பிள்ளை கிடைக்காமலா போகிறான் ? " என்று விசாலாக்ஷி கேட்டாள்.

உடனே அவர் விசாலாக்ஷியின் கையில் ஐந்நூறு ரூபாய் வெள்ளி நாணயங்களாக ஒரு பையில் கட்டிக்கொடுத்து, "இதைக் கொண்டுபோய், ரயில் செலவுபோக மிஞ்சியதை அங்கு யாரேனும் ஸாஹுகார் கையில் வட்டிக்குக் கொடுத்து வட்டி வாங்கி ஜீவனம் செய்து கொண்டிரு. அடிக்கடி இங்கு வந்து போய்க்கொண்டிரு. உனக்கு அப்போதப்போது என்னாலான உதவிகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறேன். பயப் படாதே !" என்று சொல்லி மாமா இவளை யனுப்பிவிட்டார். ஊராருடைய தூற்றல் பொறுக்கமாட்டாமையால் அவருக்கும் இவளை எப்படியேனும் அந்த ஊரை விட்டனுப்பி விடுவதில் ஸம்மதமாகவே யிருந்தது. அவளுடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக அவளை மொட்டை யடித்துக்கொள்ளும்படிக்

கட்டாயப்படுத்த அவருக்கு மனமும் இல்லை. அவர் அப்படியே கட்டாயப் படுத்தியிருந்தாலும், அவள் அதற்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கமாட்டாள். அவள் கட்டுப்பட்டு மொட்டை யிட்டுக் கொண்டாலும் அதைப் பார்க்க அவருக்கு மனமிருந் திராது. அவருக்கு விசாலாக்ஷியின்மீது அத்தனை தூரம் பிரியம். அவளைத் தன் சொந்த மகள் போலவே கருதினர்.

எனவே, அவரிடம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு விசாலாக்ஷி புறப்பட்டு வழி நெடுக ஸ்தல யாத்திரை செய்த ஸமயத்தில் அவளுடைய கற்பை யழிக்கவும், அவள் கையிலிருந்த பணத்தை அபஹரித்துக்கொள்ளவும் அல்லது அவ்விரண்டு வகைப் பாதகச் செயல்களையும் கலந்து செய்யவும் பல ஆண் மக்கள் முயன்றனர். ஆனால் அவளைச் சாஸ்த்ரோக்தமாக விவாகம் செய்துகொண்டு அவளுடன் சதி பதியாக வாழக் கூடியவனை அவளுக்கு எவனும் தென்படவில்லை. எனவே, முழுதும் ஆசாபங்கமுற்றவளாய், அதனால் ஒருவித முரட்டுத் தைரியம் அதிகப்பட்டுத் தான் இவள் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரிடத்திலும், அப்பால் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிடத்திலும், இத்தனைப் பெருந்துணிவுடன் தனக்கு வரன் தேடிக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தக் கூடியவளாயினள். அப்பால், மேலே கதையை நடத்துவோம்.

இப்போது, அதாவது 1905-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில் கார்காலத்தில் ஏகாதசி இரவில், மயிலாப்பூர் வக்கீல் ஸோம நாதய்யர் வீட்டில் தரைப்பகுதியில் ஓரறையில் விசாலாக்ஷி சந்திரிகையுடன் படுத்திருந்த கதையை மேலே சொல்லுவோம்.

அவளுடைய கரிய கூந்தல் அந்த நேர்த்தியான விளக் கொளியில் மிக அழகாகப் பரந்துகிடந்தது. அவளுடைய முகம் பூர்ண சந்திரனைப் போலே ஒளி வீசிற்று. அவளுடைய மார்பு மெல்லிய பச்சைப் பட்டு ரவிக்கையின்மீது வனப்புறப் பூரித்து நின்றது. அவளுடைய மார்புத் துணி தூக்கத்திலே கழன்று போய்விட்டது. தேவ ஸ்திரீயோ, கந்தர்வ ஸ்திரீயோ என்று தேவ கந்தர்வர் கண்டாலும் மயங்கத் தக்கவாறு அத்தனை எழிலுடன் படுத்திருந்தாள்.

அவள் அறைக்கதவைத் தாழ்ப்போடவில்லை. கிழவி ராமுப் பாட்டியின் இருமல் சத்தம் காதில் விழாதபடி, ஸோமநாதய்யர் தம் பத்தினியுடன் மாடிமேல் கொல்லைப் புறத்திலிருந்த அறையில்—அதாவது கிழவியினுடைய அறையிலிருந்து எத்தனை தூரம் தள்ளியிருக்க ஸாத்தியப்

படுமோ, அத்தனை தூரத்தில்—இராத்திரிகளிலே படுத்துக் கொள்வது வழக்கம். ஆனால் அன்று அந்த ஏகாதசி இரவில் ஸோமநாதய்யரின் மனைவி முத்தம்மா அவருடன் படுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், அவள் அன்று மாத விடாயாதலால் வீட்டுக்கு விலக்குற்றவளாய், வெளித் திண்ணையில் ஒரு மூங்கிலற்ற கட்டி அதற்குள் நேர்த்தியான திரைகள் கட்டி ஒரு கட்டில் மெத்தைபோட்டு அதன்மீது படுத்திருந்தாள். அவளுடைய மூன்றாங் குழந்தையாகிய அநந்தகிருஷ்ணன் மாத்திரம் அவளுடன் படுத்திருந்தான். ராமநாதனும், ராமகிருஷ்ணனும் மேலே ஸோமநாதய்யரின் கட்டிலுக்கும், அவருடைய மனைவியின் கட்டிலுக்கும் புறத்தே குழந்தைகளுக்கென்று போட்டிருந்த மூன்றாங் கட்டிலின்மீது படுத்திருந்தனர்.

நள்ளிரவு. சோவென்று மழை கொட்டுகிறது. அந்த மழையாகிய தாயின் பாட்டின் குரலில் மயங்கிப்போன குழந்தைகளைப் போல் ராமுப் பாட்டியும், தோட்டத்தில் வெளிக் குச்சிலில் படுத்திருந்த தோட்டக் காவலனும், திண்ணையில் படுத்திருந்த முத்தம்மாளும், அவளருகே அநந்த கிருஷ்ணனும், உள்ளே விசாலாக்ஷியும் சந்திரிகையும், மேலே ராமநாதனும் ராமகிருஷ்ணனும், எல்லாரும் ஆழ்ந்த நித்திரையில் மூழ்கிவிட்டனர். அப்போது ஒரு ஆள் மாத்திரம் நித்திரை செய்யவில்லை. அது நம்முடைய ஸோமநாதய்யர். ஸோமநாதய்யருக்கு வயது அப்போது சுமார் முப்பதிருக்கும். ஆள் நல்ல அழகன். 'ஸாண்டோ' இரும்புக் குண்டு போட்டு அவருடைய இரண்டு புஜங்களும் அழகாகப் பருத்திருந்தன. தோட் சதைகள் நன்கு திரண் டிருந்தன- முன்னங் கைகள் செவ்வனே உருட்சி பெற் றிருந்தன. விரல்கள் உறுதி பெற்றிருந்தன. மார்பு நேர்த்தியாகப் புடைத்திருந்தது. வயிறு நன்கு படிந் திருந்தது. மேலும் பலவித அப்யாஸங்களால் அவருடைய தொடைகளும் கால்களும் வலிமையும், உறுதியும் அழகு முறச் சமைந்திருந்தன. ஆனால் அவருக்குத் தலைமயிர் மாத்திரம் கொஞ்சம் நரைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கொஞ்சம் வழுக்கையுமுண்டு ;' கண் பார்வை கொஞ்சம் சொற்பம், அதற்காக ஐரோப்பியக் கண் சோதனை வைத்தியரிட மிருந்து உயர்ந்த விலையில் மூக்குக் கண்ணாடி வாங்கி அதற்குத் தங்கக் கம்பி போட்டு மாட்டிக்கொண்டிருந்தார். முகம் நன்றாக க்ஷவரம் பண்ணி மிகவும் தளதளப்பாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. அவர் மாத்திரம் அன்றிரவு

நித்திரை புரியவில்லை யென்றேன். ஏன்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்? மெல்ல மாடியை விட்டுக் கீழே இறங்கினார். விசாலாக்ஷி படுத்திருந்த அறைக்குப் புறம்பே வந்து நின்றார். கதவை மெல்ல அசைத்துப் பார்த்தார். கதவு விசாலாக்ஷியின் சூதற்ற தன்மையால் திறந்து கிடந்தது. உள்ளே நுழைந்தார். விசாலாக்ஷி படுத்திருந்த கட்டிலின் பக்கத்தே போய் நின்றுகொண்டு அந்த திவ்யமான ஒளியில் அவளுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தைக் கண்டார். தன்னை மறந்து போய் அவள் மேலே கையைப் போட்டார். அவள் திடுக்கிட்டு விழித்து இவரைப் பார்த்தவுடன் அஞ்சி மார்புத் துணியை நேரே போர்த்துக்கொண்டாள். அப்பால் இவரை நோக்கி மிகவும் கோபத்துடன், "இங்கு எதன் பொருட்டாக இந்த நேரத்தில் வந்தீர்?" என்று கேட்டாள். இவர் ஏதோ வழ வழவென்று மறுமொழி சொன்னார். இவருடைய சொற்களின் ஒலியாலும் முகக் குறிகளாலும் இவருடைய ஹ்ருதயம் சுத்தமில்லை யென்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டு தன் இடுப்பில் சொருகியிருந்த கூரிய கத்தியொன்றை எடுத்து இவருடைய மார்புக்கு நேரே நீட்டினாள். இவர் பயந்து போய் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றார். இவர் இங்ஙனம் நிற்பதைக் கண்டு விசாலாக்ஷி இடிபோன்ற உரத்த குரலில் "இங்கிருந்து வெளியேறிப் போம்" என்றலறினாள்.

"குழந்தையை எழுப்பிவிடாதே" என்று ஸோமநாதய்யர் மெல்ல ஜாடைகள் பேசுவது போலே கிளுகிளுத்துச் சொன்னார். முன்னைக் காட்டிலும் உரப்பாக விசாலாக்ஷி முப்பத்து மூன்று இடிகள் சேர்ந்து இடிக்கும் குரலில் "போம், இங்கிருந்து வெளியேறி!" என்று மற்றொரு முறை கர்ஜித்தாள். ஸோமநாதய்யர் வெலவெலத்துப்போய் வெளியேறி மாடிக்குச் சென்று தன் அறைக்குள்ளே போய், அறைக் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டு, விளக்கை யணைத்துவிட்டு உள்ளே கட்டில்மீது படுத்துக்கொண்டு மேலெல்லாம் போர்வை போட்டு மூடிக் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு தூங்க முயன்றார். ஆனால் அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. போர்வையைக் கழற்றி யெறிந்தார். குளிரெடுத்தது. மறுபடிப் போர்வையை எடுத்து மூடிக் கொண்டார். கைகால் உளைச்சல் ஸஹிக்க முடியவில்லை. நரம்புகளைத் துண்டு துண்டாக வெட்டுவது போன்ற வேதனை யுண்டாயிற்று. அவருடைய ஹ்ருதயத்தில் ஆயிரம் பிசாசுகள் சேர்ந்து நர்த்தனம் செய்வது போன்ற பல வகைப்பட்ட வேதனை ஏற்பட்டது. அவருக்குத் தூக்க மெப்படிவரும்?

கீழே விசாலாக்ஷி, இவர் வெளியேறியவுடன் தன் அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு மறுபடி கட்டிலின் மேல் வந்து படுத்துச் சில க்ஷணங்களுக்கெல்லாம் ஆழ்ந்த நித்திரையில் அமிழ்ந்து விட்டாள். மழை சரசரவென்று பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஏழாம் அத்யாயம்

விடுதலை

"ஒருகால் விடுதலை யுற்றான்
எப்போதும் விடுதலை யுற்றான்."

மறுநாட் பொழுது விடிந்தது, ஸோமநாதய்யர் வீட்டில் சிராத்தம் அவருடைய பிதாவுக்கு. முத்தம்மா ஸ்நானம் குளித்து விட்டு வேலைக்கு மீண்டு விட்டாள். முத்துஸுப்பா தீக்ஷிதரும், குப்புசாமி தீக்ஷிதரும் பிராமணார்த்த பிராமணராக அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவ்விருவருள்ளே முத்துஸுப்பா தீக்ஷிதரே புரோஹிதர். இவ்விருவரும் காலையில் பத்து மணிக்கே வந்து விட்டார்கள். ஆனால் பகல் இரண்டு மணி வரை ஸோமநாதய்யர் மெத்தையை விட்டுக் கீழே இறங்க முடியவில்லை. அவருக்குப் பலமான தலைநோவு.

இதனிடையே தீக்ஷிதரிருவரும் சும்மா பதுமைகள் போல் உட்கார்ந்திருக்க மனமில்லாமல் வேதாந்த விசாரணையில் புகுந்தனர்.

முத்துஸுப்பா தீக்ஷிதர் சொன்னார்: "ஜீவன் முக்தி இஹலோகத்தில், அதாவது; இந்தச் சரீரத்தில் ஸாத்யம்" என்றார்.

"ஆனால் இந்தச் சரீரத்தில் ஏற்படும் முக்தி எப்போதைக்கும் சாசுவதமாக நிற்பது நிச்சயமில்லை" என்று குப்புசாமி தீக்ஷிதர் சொன்னார்.

"உமக்கு விடுதலை என்றால் இன்னதென்ற விஷயமே புலப்படவில்லையென்று தெளிவுபட விளங்குகிறது. விடுதலையென்பது ஒருகாற் பெறப்படுமானால் மறுபடி தளை யென்பதே கிடையாது. முக்திக்குப் பிறகு பந்தமில்லை. ஸர்வபந்த நிவாரணமே முக்தி. அந்த ஸர்வபந்த நிவாரணமாவது ஸர்வ துக்க நிவாரணம், ஸர்வ துக்கங்களையும் ஒரேயடியாகத்

தொலைத்து விடுதல். அந்த நிலைமை பெற்ற பிறகும் ஒருவன் மறுபடி பந்தத்துக்குக் கட்டுப்பட இடமுண்டாகுமென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது" என்று முத்துஸ்வப்பா தீக்ஷிதர் சொன்னார்.

"ஸ்வர்க்க லோகத்திற்குப் போன பிறகும் அங்கிருந்து வீழ்ச்சி யேற்படுவதாக நம்முடைய சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லு கின்றனவே, அதன் தாத்பர்யமென்ன ?" என்று குப்புசாமி தீக்ஷிதர் கேட்டார்.

"அந்த விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஜீவன் முக்திக்கு நான் சொன்னதுதான் சரியான அர்த்தம். அதை எந்தச் சாஸ்த்ரத்திலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்று முத்துஸ்வப்பா தீக்ஷிதர் சொன்னார்.

இவர்கள் இந்த விஷயத்தைக் குறித்து நெடுநேரம் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கடைசியாக ஸோமநாதய்யர் மாடியை விட்டுக் கீழே யிறங்கி வந்தார். அவர், "இந்தத் தர்க்கத்தின் விஷயமென்ன ?" என்று கேட்டார்.

"'ஒரு முறை ஜீவன் முக்தி பெற்றால் அது எப்போதைக்கும் சாசுவதம்தானா ? மீட்டும் பந்தப் ப்ராப்தி ஏற்படுமா' என்ற விஷயத்தைக் குறித்து விசாரணை செய்கிறோம்" என்று குப்புசாமி தீக்ஷிதர் சொன்னார்.

"இந்த விஷயத்தில் தங்களுடைய அபிப்ராய மெப்படி ?" என்று ஸோமநாதய்யரை நோக்கி முத்துஸ்வப்பா தீக்ஷிதர் கேட்டார்.

"எனக்கு வேதாந்த விவகாரங்களில் பழக்கம் போதாது" என்று ஸோமநாதய்யர் சொன்னார்.

திடீரென்று விசாலாக்ஷி அவர்களுக்கு முன்னே தோன்றி, "ஜீவன் முக்தி இவ்வுலகில் ஸாத்யமென்பதே பொய். நீங்கள் அதை யடைந்திருக்கிறீர்களோ ? அடைந்தோர் யாரையேனும் பார்த்திருக்கிறீர்களோ ?" என்று கேட்டாள்.

"ஸ்வாமி ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இருந்தார் ; அவர் பெரிய ஜீவன் முக்தர்" என்று ஸோமநாதய்யர் சொன்னார்.

அன்று ஸாயங்காலம் முத்தம்மாளிடம் அநுமதி பெற்றுக் கொண்டு விசாலாக்ஷி சந்திரிகையுடன் மயிலாப்பூரிலிருந்து

புறப்பட்டுப் பட்டணம் தங்கசாலைத் தெருவிலிருந்த மற்றொரு பந்துவின் வீட்டில்போய் இறங்கினாள். இந்த பந்து யாரெனில் விசாலாக்ஷியின் பெரிய தாயார் மகள். அந்த அம்மாள் பெயர் பிச்சு. அவளுடைய புருஷனாகிய சங்கரய்யர் தங்க சாலைத் தெருவில் மிகவும் கீர்த்தியுடன் மிட்டாய்க் கடை வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அதில் அவருக்குக் கன லாபம். அவர் கையில் தங்கக் காப்பு ; வயிர மோதிரங்கள் ; கழுத்தில் பொற்சரளி. அவருக்கு வயது முப்பதுக்கு மேலிராது. மிகவும் அழகான புருஷன். அவருக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. அவர் வீட்டுக்கு நம்முடைய விசாலாக்ஷி போய்ச் சேர்ந்தாள்.

அங்கு இவள் போன தினத்துக்கு மறுநாள் காசியிலிருந்து ஒரு பால ஸந்நியாஸி வந்திருந்தார். இவர் ஜாதியில் தென் தேசத்துப் பிராமணர். ஆனால் பார்வைக்கு வடதேசத்தார் களைப்போலவே சிவப்பாகவும் புஷ்டியாகவும் உயரமாகவும் ஆஜாநுபாஹுவாகவும் இருப்பார். மிகவும் அழகிய வடிவ முடையவர்.

இவருக்கு நாலைந்து பாஷைகள் நன்றாகத் தெரியும். இவர் ஸங்கீதத்தில் அபார வித்வான். இவர் தம்மை ஜீவன் முக்தி அடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லிக்கொண்டார். எனினும், ஸதா இவருடைய முகத்தில் கவலைக் குறிகள் இருந்து கொண்டேயிருந்தன. மஹா மேதாவி. உலகத்து ஸாதாரண மூடபக்திகளை யெல்லாம் போக்கிவிட்டார். ஆனால், தீய விதியின் வசத்தால் தமக்குத் தாமே மானஸிகமான பல புதிய மூட பக்திகளும், பொய்ப் பிசாசுகளும் உற்பத்திசெய்து கொண்டு ஓயாமல் அவற்றுடன் போராடிக்கொண்டிருந்தார். அதாவது, அவர் இன்னும் ஜீவன் முக்தி அடைந்துவிடவில்லை. அடையவேண்டிய மார்க்கத்திலிருந்தார். எனினும், தாம் முக்தி அடைந்துவிட்டதாகவே அவர் பிறரிடம் சொல்லியது மட்டுமின்றித் தம்முடைய மனதுக்குள்ளும் அவ்வாறே நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டுவிட்டார்.

விசாலாக்ஷி தம் வீட்டுக்கு வந்த தினத்திற்கு மூன்று நாட்களின் பின்பு ஒரு மாலையில், நிலவு தோன்றும் பருவத்தில் மிட்டாய்க் கடைச் சங்கரய்யர் தமது வீட்டு மேடையில் அழகிய நிலா முற்றத்தில் நான்கு நாற்காலிகள் போட்டு நடுவே மேஜையின்மீது பக்ஷணங்கள், தேநீர், வெற்றிலை, பாக்கு, பூக்கொத்துக்கள் முதலியன தயார்செய்து வைத்தார். சங்கரய்யரும், காசியிலிருந்து வந்திருக்கும் பால ஸந்யாஸியும்

சங்கரய்யருடைய மனைவி பிச்சுவும், விசாலாக்ஷியும், நால்வரு
அந்த நான்கு நாற்காலிகளின் மீதிருந்துகொண்டு சிற்றுண்
யுண்ணத் தொடங்கினர். குழந்தை சந்திரிகை கீழே படுத்
உறங்கிவிட்டாள். அவளுக்குக் காவலாகக் கிழ இடைச்சி, ஒ
வேலைக்காரி, படுத்திருந்தாள்.

நேர்த்தியான நிலவிலே மிட்டாய்க் கடை சங்கரய்ய
வீட்டு மேடையில், அந்த நால்வரும் பல வ
யான இனிய பண்டங்களை மெல்ல மெல்ல எடுத்துண்
கொண்டிருக்கையிலே, சங்கரய்யருக்கும், காசியிலிருந்
வந்த பால ஸந்யாஸிக்கும் வேதாந்த விஷயமான ஸம்ப
ஷணை தொடங்கிற்று. சங்கரய்யர் வேதாந்தக் கிறுக்குடையவர்
அதனாலேதான், அவர் இந்த ஸந்யாஸியைக் கண்டுபிடித்
வுடனே பரம குருவாகப் பாவித்துத் தம் வீட்டுக்கழைத்
வந்து, தம்முடனேயே சில தினங்கள் தங்கியிருக்கும்படி
கேட்டுக்கொண்டார். ஸந்யாஸியின் பெயர் நித்யானந்தர்
அவருக்கு வயது இருபத்தெட்டுக்கு மேலிராது. மஹ
ஸௌந்தர ரூபி. வடிவெடுத்த மன்மதனைப் போன்றவர்
அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே நமது விசாலாக்ஷி அவ
மீது அடங்காத மையல் கொண்டுவிட்டாள். ஸந்யாஸியு
அங்ஙனமே விசாலாக்ஷியின் மீது பெரு மையல் பூண்டா
ஸந்யாஸி மையல் கொள்ளுதல் பொருந்துமோ என்று நீ
கள் கேட்பீர்களாயின் அது சரியான கேள்வியன்று. மன
மதனுடைய பாணங்கள் யாரைத்தான் வெல்லமாட்டா ?

'காற்றையும், நீரையும், இலையையும் புஜித்து வந்த விசுவ
மித்திரன் முதலிய மஹரிஷிகள் கூட மன்மதனுடைய அம்
களை எதிர்த்து நிற்க வலிமையற்றோராயினர்' என்று பர்த்
ஹரி சொல்லுகிறார். எட்டயாபுரம் கடிகை முத்துப் புலவ
தம்முடைய நூல்களிலொன்றில் மன்மதனை எல்லாக் கட
ளரிலும் வலிமை கொண்ட பெரிய கடவுளாகக் கூறுகிறா
பார்வதியை மறந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்த சிவபிரா
மீது மன்மதன் அம்புகள் போட்டபோது, அவர் கோப
கொண்டு மன்மதனை எரித்தாரே யன்றி, அவன் அம்புகளி
திறமையை விழலாக்கி மறுபடி யோகம் பண்ணத் தொடங்
ஞரோ ? அன்று ; அவர் காமனம்புகளுக்குத் தோற்
ஜகன்மாதாவை மணம் புரிந்து கொள்ளத் திருவுள
கொண்டருளினார். மேலும், மன்மதன் மஹா விஷ்ணுவி
குமாரன், பிரமாவுக்கு ஸஹோதரன். அவனே பிரம
அவனாலே படைப்புத் தொழில் தோன்றுதல் ப்ரத்யக
மன்றோ ?

நித்யானந்தர் பால ஸந்யாஸி ரிக்வேத முழுதையும் ஸாயண பாஷ்யத்துடன் படித்தவர். உபநிஷத்துக்களில் முக்யமான தசோபநிஷத்துக்களைச் சங்கர பாஷ்யத்துடன் கற்றுணர்ந்தவர். மற்றும் எண்ணற்ற அத்வைத நூல்களிலும் விசிஷ்டாத்வைத நூல்களிலும் தர்க்கம் மீமாம்ஸை யோகம் ஸாங்க்யம் முதலிய சாஸ்திரங்களிலும், புராண இதிஹாஸங்களிலும், காவ்யங்களிலும், நாடகங்களிலும் அபாரமான பயிற்சியுடைமையால், ஹிந்து மதத்துக்கும், ஹிந்து நாகரிகத்துக்கும் தக்க ப்ரதிநிதியாகக் கருதத் தக்கவர்.

தவிரவும், ஹிந்தி, வங்காளி, மஹாராஷ்ட்ரம், தெலுங்கு தமிழ், இங்கிலீஷ் இந்த ஆறு பாஷைகளிலும் மிக உயர்ந்த தேர்ச்சி கொண்டவராய், இவற்றில் எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த சாஸ்த்ரங்களையும் காவ்யங்களையும் நன்கு பயின்று சிறந்த அறிவுத் தெளிவு படைத்தவர். எனவே, இவர் சொல்லும் வேதாந்தம் வெறுமே வாய்ப் பேச்சு மாத்திரமன்று. உள்ளத்தில் பலவித ஆராய்ச்சிகளாலும், உயர்ந்த கேள்விகளாலும், தெளிந்த வாதங்களாலும் நன்ருக அழுந்திக் கிடந்த கொள்கை. இவருக்கு ஜீவன்முக்தி பதம் ஏற்படுவதற்கு ஸ்திரீயில்லாத குறைதான் ஒரு பெருந் தடையாக நின்றது. ஏனெனில், பொருளில்லாவிடினும் கல்வியில்லாவிடினும் ஒருவன் ஜீவன் முக்தி பத மெய்தலாம். ஆனால் காதல் விஷயத்தில் வெற்றி பெருதவன் முக்தியடைந்து இவ்வுலகில் வாழ்வது மிகவும் சிரமம் என்று தோன்றுகிறது.

பௌத்த மதத்தின் மேம்பாட்டினாலேதான், ஆரம்பத்தில் பெண்ணுடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையை விட்டு முக்தி தேடப் புகும் வழக்கம் இந் நாட்டிலும். உலகத்திலும் ஊர்ஜிதப் பட்டதென்று நினைக்க ஹேது இருக்கிறது. பூர்விக வேதரிஷிகள் எல்லோரும் பத்தினிகளுடன் வாழ்ந்ததாகவே முன்னூல்கள் சொல்லுகின்றன. பௌத்த மதத்திலிருந்துதான் ஹிந்து மதமும், பிற மதங்களும் ஒரே யடியாக உலகத்தைத் துறந்து விடுவதாகிய நித்ய ஸந்யாஸ முறையைக் கைக் கொண்டனவென்று கருதுகிறேன். வேதரிஷிகள் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாகச் செய்த வேள்விகளிலெல்லாம் அவர்களுடன் மனைவியருமிருத்தல் அவசியமாகக் கருதப்பட்டது. பூர்வ விஷயங்கள் எங்ஙனமாயினும் " இல்லற மல்லது நல்லற மன்று " என்னும் ஔவை வாக்கியத்தையே நான் ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். காதல் தவருன வழிகளில் செல்லும்போதும், உண்மையினின்றும் நழுவும்

போதும் மாத்திரமே, அது இவ்வுலகத்தில் பெருந்துன்பங்களுக்கு ஹேதுவாகிறது. உண்மையான காதல் ஜீவன் முக்திக்குப் பெரிய ஸாதனமாகும். ‘ உண்மையான காதலின் பாதை மிகவும் கரடுமுரடானது’ என்று ஷேக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கிலக் கவியரசர் சொல்லுகிறார். அந்தக் கரடுமுரடான பாதையிலே ஒருவன் சிறிது தூரம் மனத் தளர்ச்சி யில்லாமலும், பாவ நெறியில் நழுவிச் செல்லாமலும் உண்மையுடன் செல்வானாயின் இன்பத்தைச் சுத்த நிலையில் காணலாம். இவ்வுலக இன்பங்கள் சாசுவதமில்லை யென்றும் க்ஷணத்திலே தோன்றி மறைவன என்றும் சொல்வோர் சித்தத்தில் உறுதியில்லாதவர்கள். இவ்வுலக இன்பங்கள் எண்ணத் தொலையாதன. இவ்வுலகத்தின் காட்சியே முதலாவது பெரும் பேரின்பம். ஸூர்யனும், வெயிலும், பக்ஷிகளும், இனிய தோற்றமுடைய மிருகங்களும், சோலைகளும், மலைகளும், நதிகளும், காடுகளும், அருவிகளும், ஊற்றுக்களும், வானவெளியும், வானமூடியும், சந்திரனும், நிலவும், நக்ஷத்திரங்களும் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாத ஆனந்தந்தருவன. ஏழை மானிடரே! இவையெல்லாம் சாசுவதமல்லவா ? க்ஷணந்தோறும் தோன்றி மறையும் இயல்பு கொண்டனவா ? தனித் தனி மரங்கள் மறையும். ஆனால் உலகத்தில் காடுகளில்லாமல் போகாது. தனிப் பக்ஷிகளும், மிருகங்களும் மறையும். ஆனால் மிருகக் கூட்டமும், பக்ஷி ஜாதியும் எப்போதும் மறையாது. இவற்றின் நிலைமை இங்ஙனமாக, மலை கடல், வானம், இடைவெளி, ஸூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள் இவை எப்போதும் மாறுவனவல்ல. எப்போதோ யுகாந்தரங்களில் இவையும் மாறக் கூடுமென்று சாஸ்திரிகள் ஊஹத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அந்த ஊஹவாதத்தைப்பற்றி நாம் இப்போது கவனிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இன்னும் எத்தனையோ கோடி வருஷங்களுக்குப் பிறகு இவை ஒரு வேளை அழியக் கூடுமென்று அந்தச் சாஸ்திரிகள் சொல்லுமிடத்தே, நாம் அவற்றை நித்ய வஸ்துக்களாகப் போற்றுதல் தவறாகாது. இது நிற்க.

இன்னும் உலகத்தில் மனிதனுக்கு நெடுங்கால இன்பங்கள் வேறெத்தனையோ இருக்கின்றன. நேராக உண்டு வந்தால், அதாவது பசியறிந்து உண்பதென்ற விரதங் கொண்டால், மனிதருக்கு உணவின்பம் எப்போதும் தெவிட்டாது. நோயின்றி இருந்தால் ஸ்நானத்தின் இன்பம் என்றும் தெவிட்டாது. இன்னும் நட்பு, கல்வி, ஸங்கீதம் முதலிய கலைகள் எக்காலமும் தெவிட்டாத இன்பங்கள் இவ்

வுலகத்தில் மனிதருக்கு எண்ணின்றி நிறைந்து கிடக்கின்றன. இப்படியிருக்க, இவ்வுலக இன்பங்கள் க்ஷணத்தில் தோன்றி மறையும் இயல்புடையன என்றும், நீர்மேற் குமிழிகளொத்தன என்றும் சொல்வோர் அறிவில்லாதோர், சோம்பேறிகள், நெஞ்சுறுதி யில்லாதோர்.

இன்பமயமான இவ்வுலகத்தில் காணப்படும் எல்லா இன்பங்களைக் காட்டிலும் காதலின்பமே சாலவுஞ் சிறந்தது. அதில் உண்மையும் உறுதியுங்கொண்டு நின்றால், அது எப்போதும் தவறாததோர் இன்ப ஊற்றாகி, மனித வாழ்வை அமர வாழ்வுக்கு நிகராக ஆக்கி விடும். ஒரு மனிதன் ஒரு ஸ்த்ரீயையே, ஒரு ஸ்த்ரீ ஒரு மனிதனையே, மாறுதலின்றிக் காதல் செய்து வருதலாகிய வழக்கம் மனிதருக்குள் ஏற்படுமாயின் அவர்கள் காதலின்பம் எத்தனை சிறந்ததென்பதையும், எத்தகைய பயன்கள் தருவதென்பதையும் தாமே எளிதில் உணர்ந்துகொள்ள வல்லோராவர்.

இங்ஙனம் ஆலோசனை புரிந்து நித்யானந்தர் என்ற பால ஸந்நியாஸி தாம் விசாலாக்ஷிமீது காதல் கொண்டது தவறில்லை யென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். ஒரு நாள் மாலையில் நித்யானந்தரும் விசாலாக்ஷியும் மிட்டாய்க் கடைச் சங்கரய்யர் வீட்டு மேடையில் தனியே ஸந்தித்தார்கள். அவ்விருவருள் நெடுநேரம் ஸம்பாஷணை நடந்தது. தாம் ஸன்யாஸத்தை விட்டு நீங்கி லௌகிக வாழ்க்கையில் புகுந்து விசாலாக்ஷியை மணம் புரிந்துகொள்ள நிச்சயித்ததற்குள்ள காரணங்களையெல்லாம் அவர் விசாலாக்ஷியிடம் விரிவாக எடுத்துரைத்தார். அவளும் அக்காரணங்கள் நியாயமானவையே யென்று மிகவும் ஸுலபமாக அங்கீகாரம் செய்துகொண்டாள். கதையை வளர்த்துப் பிரயோஜனமென்ன? அவ்விருவரும் சந்திரிகை ஸஹிதமாக உடனே புறப்பட்டு எழும்பூரில் வீரேசலிங்கம் பந்துலு இருந்த வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அங்குப் போகு முன்னாகவே நித்யானந்தர் தம்முடைய காவியுடையைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு வெள்ளை வேஷ்டியும், நேர்த்தியான சட்டையும், பஞ்சாபித் தலைபாகையும் அணிந்துகொண்டார். “இந்த லௌகிக ரூபத்தில் ஸ்வாமிகளைப் பார்த்தால் நேபாளத்து ராஜா மகனைப் போலிருக்கிறது” என்று சங்கரய்யர் சொன்னார். “இன்னும் என்னை ஸ்வாமிகளென்று சொல்லாதேயுங்கள். ஸந்யாஸக் கோலத்தையும் தொலைத்தேன்; பழைய நித்தியாநந்தனென்ற பெயரைக்கூடத் தொலைத்து விட்டேன். இனிமேல் எனது பிரிய காந்தையாகிய விசாலாக்ஷியின் பெயருக்கேற்ப

விசுவநாத சர்மா என்று பெயர் வைத்துக்கொள்வேன்" என்றார். எனவே, நானும் இக்கதையில் இனிமேல் இவருக்கு நித்யாநந்தர் என்ற பெயரை நீக்கி விசுவநாத சர்மா என்ற பெயரையே வழங்கிவருதல் அவசியமாகிறது.

விசுவநாத சர்மாவை இந்த லௌகிக வேஷத்தில் பார்த்த மாத்திரத்திலே விசாலாக்ஷிக்கு ஏற்கெனவே அவர் மீதேற் பட்டிருந்த கண் தலை தெரியாத காதல் முன்னிலும் ஆயிர மடங்கு அதிகமாய், அவளை வெறி கொண்டவள் போலாக்கி விட்டது.

இவ்விருவரும் வீரேசலிங்கம் பந்துலு இருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே, விசாலாக்ஷி பந்துலுவிடத்திலும், அவர் மனைவியிடத்திலும், தன்னை விசுவநாத சர்மா மணம் செய்துகொள்ள இணங்கிய செய்தியையும், அவ்வாறு இணங்கும்படி நேர்ந்த பூர்வ விருத்தாந்தங்களையும் எடுத்து விஸ்தாரமாகச் சொன்னாள். விரேசலிங்கம் பந்துலுவுக்கு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுண்டாய்விட்டது. ஏற்கெனவே இவ்விஷயத்தில் அவர் பல இடங்களில் முயற்சிசெய்து பார்த்து வெற்றிபெற வழியில்லாமல் திகைத்துக் கொண் டிருந்தார். இப்போது அவருடைய முயற்சியில்லாமலே தமது விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டமை கண்டு அவருக்கு அத்தனை பூரிப்புண்டாயிற்று.

"எல்லாம் தெய்வச் செயல். நாமொன்று நினைக்க தெய்வமொன்று செய்கிறது" என்று சொல்லி அவர் மனமாரக் கடவுளைப் போற்றித் தொழுதார். பிறகு விசுவ நாத சர்மாவையும், விசாலாக்ஷியையும் பிரம ஸமாஜத்தில் சேர்த்தார். கோபாலய்யங்காருடைய விவாகம் நடந்து இரண்டு வாரத்துக்குள் மறுபடி சென்னை பிரம ஸமாஜ ஆலயத்திலேயே, அந்த ஸமாஜ விதிகளின்படி விசா லாக்ஷிக்கும் விசுவநாத சர்மாவுக்கும் விவாகம் நடந்தேறிற்று. விவாகம் நடந்த ஒரு வாரத்துக்குள், மிட்டாய்க்கடை சங்க ரய்யரின் முயற்சியாலும் வேறு சில நண்பர்களின் முயற்சி யாலும் நமது விசுவநாதசர்மாவுக்கு ஒரு உத்தியோகம் ஏற்பட்டது. தங்கசாலைத் தெருவிலே மூன்று, நான்கு குஜராத்தி லக்ஷப் பிரபுக்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஹிந்தி, ஸமஸ்க்ருதம், இங்கிலீஷ் மூன்றும் இராப்பாடம் சொல்லி வைக்கவேண்டியது. இதற்காக அவருக்கு அறுபது ரூபாய் மாதாந்தோறும் சம்பளம் கிடைத்தது. சங்கரய்யர் வீட்டுக்கு ஸமீபத்தில் இரண்டு மனைகளுக்கப்பால் ஒரு வீடு காலியாக

இருந்தது. சிறிய வீடு. கீழே இரண்டு மூன்று அறைகள். உயர்ந்த மாடி. அந்த வீட்டுக்குப் பின் அழகான தோட்டமிருந்தது. அதில் ஒரு சிறிய கூரைபங்களா புதிதாகத் தயார் பண்ணி, அதில் நாற்காலி, மேஜை, புஸ்தகங்கள், பிள்ளைகள் வந்தால் உட்காருவதற்கு நாற்காற் பலகைகள் முதலியன வாங்கி வைப்பதற்குரிய செலவெல்லாம் சங்கரய்யர் செய்தார். அந்த வீட்டில் புதிதாக விவாகமான தம்பதிகளைச் சங்கரய்யர் குடியேற்றினார். இவருக்கு விசுவநாத சர்மாவிடம் முன்னைக் காட்டிலும் நூறு பங்கு அதிக பக்தி ஏற்பட்டது. சில மாதங்கள் கழிந்த பிறகு, மேற்கூறிய குஜராத்திப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வரும்படி தவிரவும் விசுவநாத சர்மாவுக்கு வேறு வரும்படி கிடைக்கத் தொடங்கிற்று. ஆரம்பத்தில் அவர் சென்னையில் நடைபெற்று வரும் இங்கிலீஷ், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு வியாஸங்களும் தலையங்கங்களும் எழுதிச் சாஸ்த்ர விஷயங்களைப் போலவே லௌகிக விஷயங்களிலும் பயிற்சியால் உயர்ந்த ஞான மேற்படுத்திக் கொண்டார். எழுதும் திறமையிலோ, இங்கிலீஷிலும், தமிழிலும் அவருக்கு ஸமமான தொழிலாளி இந்தத் தேசத்திலேயே குறைவென்று கூறலாம். அதனால் பத்திராதிபர்கள் அவரெழுதும் வியாஸங்களை மிகவும் ஆவலுடன் ஏற்றுக் கொண்டு தக்க சம்பளம் கொடுக்க தொடங்கினார்கள். இங்குக் கொஞ்சம் கை தேறியவுடனே, அவர் தக்க மனிதர்களுடைய சிபார்சால் பம்பாய், கல்கத்தா, முதலிய வெளி நகரங்களில் ப்ரசுரமாகும் உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகளுக்கும், இங்கிலாந்து, அமெரிக்காவிலுள்ள பத்திரிகைகளுக்கும் விஷயதானம் செய்யும் பதவிபெற்றார். இதிலெல்லாம் அவருக்கு மாஸந்தோறும் ஐந்நூறு ரூபாய்க்குக் குறையாத வரும்படி வரத் தொடங்கிற்று. அவர் தீராத உழைப்பாளியாய் விட்டார்.

அவருடைய முகத்தில் முன்னிருந்த கவலைக் குறிகளெல்லாம் நீங்கிப்போய் விட்டன. எப்போதும் அவர் முகத்தில் ஸந்தோஷமும், திருப்தியும் நிலவலாயின. விசாலாக்ஷியோ முன்னிருந்த அழகைக் காட்டிலும் முந்நூறு பங்கு அதிக அழகு படைத்துவிட்டாள். அவர்கள் வீட்டிற்கு ஒரு பசு வாங்கினார்கள். அந்தப் பசுவைக் கறக்கவும், குழந்தைக்குப் பொழுது போக்கவும், மற்றப்படி வீடு வாயில் பெருக்குதல் பாத்திரந் தேய்த்தல் முதலிய தொழில்கள் செய்யவும், விசாலாக்ஷி மிகவும் புத்தியும்,

அனுபவமும், உண்மையும், உழைப்புமுடைய வேளாளக் கிழவி யொருத்தியை நியமனம் செய்து, அவளுக்கு வீட்டிலேயே போஜனமும், மாஸம் எட்டு ரூபாய்ச் சம்பளமும் ஏற்படுத்தினாள். இவர்களுடைய வீட்டுச் செலவெல்லாம் நூறு ரூபாய்க்கு மேலாகாது. எனவே, மாஸந் தோறும் நானூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் விசுவநாத சர்மா ஒரு பெரிய நாணயமுடைய குஜராத்தி வியாபாரியிடம் வட்டிக்குக் கொடுத்துவரத் தொடங்கினார். சிறிது காலத்துக்குப் பின் விசுவநாத சர்மா தமக்குப் பத்திரிகைத் தொழிலிலேயே ஏராளமான திரவியம் கிடைப்பதினின்றும், பிள்ளைகளுக்குப் பாடங் கற்றுக் கொடுப்பதாகிய சிரமமான தொழிலை விட்டு விட்டார். காலையில் எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்து கொண்டவுடனே தினந்தோறும் அவர் தங்கசாலைத் தெருவி லின்றும் புறப்பட்டுச் சென்னை ஹை கோர்ட்டுக்கு எதிரே கடற்கரையில் வந்து நெடுநேரம் உலாவிவிட்டு சுமார் ஒன்பது மணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்புவார். வந்தவுடனே ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுப் போஜனம் செய்வார். பதினொரு மணி முதல் மாலை மூன்று மணி வரை தமது எழுத்து வேலை நடத்துவார். அப்பால் இடைப்பகல் சிற்றுண்டி யுண்டு தேயிலை நீர் குடிப்பார். அப்பால் ஒரு மணி நேரம் படிப்பிலும், மறுநாள் எழுதுவதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளிலும் செலவிடுவார். அப்பால், தம்முடைய சிறு குதிரை வண்டியில் விசாலாக்ஷியையும் சந்திரிகையையும் ஏற்றிக் கொண்டு கடலோரத்தில் ஸவாரி விடுவார். இரவு ஏழு மணி நேரத்துக்கு வீட்டுக்குத் திரும்புவார்கள். எட்டு மணி நேரமாகும்போது இராத்திரி போஜனம் தொடங்கும். அப்பால் விசாலாக்ஷியும் சர்மாவும் பேச்சிலும், விளையாட்டிலும், மன்மதக் கேளிகளிலும் பொழுது கழிப்பார்கள். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்பு அவர்கள் நித்திரை செய்யப் போவதே கிடையாது. என்னதான் பேசுவார்களோ, ஏதுதான் பேசுவார்களோ கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். ஒவ்வோரிரவும் இவ்விருவரும் பேசுவதும், சிரிப்பதும் பக்கத்து வீடுகளிலிருப்போருக் கெல்லாம் பெரும்பாலும் தூக்கம் வராதபடிச் செய்யும். ஒருவர் பேச்சு மற்றொருவருக்குத் தேனாய்த் திரட்டுப் பாகாய்க் கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாமலிருக்கும். சில இரவுகளில் விசாலாக்ஷி ஹார்மோனியம் சுருதி போட்டுக் கொண்டு பாடுவாள். இவள் பாட்டின் அற்புதத்தில் மயங்கி வெறிகொண்டு விசுவநாத சர்மா தன்னை மறந்து எழுந்து குதிக்கத் தொடங்கிவிடுவார். சில சமயங்களில் இருவரும் கை

கோர்த்துக்கொண்டு நாட்டியம் புரிவார்கள். வேலைக்காரக் கிழவியும், குழந்தையும் ஓரறைக்குள் படுத்துக்கொண்டு தூங்கிப்போய் விடுவார்கள். தோட்டத்திலிருந்த சிங்காரப் பரணில் இந்தத் தம்பதிகளின் களிகள் நடைபெறும்.

இவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் படைத்த காதல் மானுஷிக மன்று, தெய்வீகம். அது கலியுகத்துக் காதலன்று ; கிருதயுகத்துக் காதல். ஒரே பெண்ணிடம் மாருத காதல் செலுத்துவதாகிய ஏக பத்னி விரதத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் புகழ்பெற்றவன். ஆனல் அவனும் பத்தினியிடம் ஸம்சயங் கொண்டு இலங்கையிலே அவளைத் தீப் புகச் செய்தான். பின்பு உலகப் பழிக்கு அஞ்சி, அவளைக் காட்டுக்குத் துரத்தினன். இவ்விதமான களங்கங்கள் கூட இல்லாதபடி நமது விசுவநாத சர்மா ஸாக்ஷாத் வைகுண்ட நாராயணனே ஸ்ரீ தேவியிடம் செலுத்துவது போன்ற பரம ப்ரேமை செலுத்தினர். சிவன் பார்வதிதேவியிடம் செலுத்தும் பக்தி நமது விசுவநாத சர்மாவால் விசாலாக்ஷியிடம் செலுத்தப்பட்டது. அவளும், இப்படிப் பரம ஞானியாகிய கணவன் தன்னிடம் தேவதா விசுவாஸம் செலுத்துவது கண்டு பூரிப்படைந்து, தான் அவரை ஸாக்ஷாத் பகவானகவே கருதி மஹத்தான பக்தி செலுத்தி வந்தாள். இப்படியிருக்கையிலே விவாகம் நடந்து ஒன்றரை வருஷமாவதற்குள் விசுவநாத சர்மாவுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது. அவர் மிகச் சிறந்த ஞானியாயினும், யோகாப்யாஸத்தால் முக்தி படைவது ஸுலபமென்று கருதி மனதைப் பல வகைகளில் இடையருமல் அடக்கி அடக்கிப் பலாத்காரஞ் செய்துகொண்டு வந்ததினின்றும், புத்தி கலங்கிவிட்டது. எழுத்து வேலை சரியாக நடத்த முடியவில்லை. வீட்டிலேயே ஒரு நாட்டு வைத்தியர் வந்து பார்த்துச் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்தார். மந்திரவாதிகளை அழைத்துப் பார்க்கலாம் என்று சங்கரய்யர் சொன்னதற்கு விசாலாக்ஷி அது அவசியமில்லையென்று சொல்லிவிட்டாள்.

விசாலாக்ஷியின் கதி மிகவும் பரிதாபகரமாயிற்று. திடீரென்று ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இந்திர பதவியினின்று தள்ளுண்டு மண்மீது பாம்பாகி விழுந்த நஹுஷன் நிலைமையை இவள் ஸ்திதி ஒத்ததாயிற்று.

காதலால் மோக்ஷமே பெறலாமென்று விசுவநாத சர்மா சொல்லியதை இவள் மனம் பூர்த்தியாக நம்பித் தனது அற்புத ஸௌந்தர்யமும் ஞானத் தெளிவுமுடைய அக்

கணவனை ஒருங்கே மன்மதனாகவும், விஷ்ணுவாகவும், சிவனாக வும் கருதிப் போற்றிவந்த அவளன்பினால் ஆனந்த பரவச மெய்தியிருந்தாள். அவருக்கு இந்தக் கொடிய நோய் நேர்ந்ததைக் கண்டு துன்பக் கடலில் அமிழ்ந்திப் போய்விட் டாள். இடையிடையே விசுவநாத சர்மாவுக்குப் புத்தி தெளியும் நேரங்களும் வருவதுண்டு. அப்போது, அவர் விசாலாக்ஷியை அழைத்துத் தன் அருகில் இருத்திக் கொண்டு "கண்ணே, நீ எதற்கும், எதற்கும், எதற்கும் கவலைப்படாதே. கவலைப்படாதிருத்தலே முக்தி. கவலைப்படா திருந்தால் இவ்வுலகத்தில் எந்த நோயும் வராது. எவ்வித ஆபத்தும் நேராது. தவறி எவ்வித நோய், அல்லது எவ்வித ஆபத்து, நேர்ந்த போதிலும் ஒருவன் அவற்றுக்குக் கவலை யுறுவதை விட்டு விடுவானாயினுன், அவை தாமே விலகிப் போய்விடும். கவலையை வென்றால் மரணத்தை வெல்லலாம். பயமும், துயரமும், கவலையும் இல்லாதிருந்தால் இவ்வுலகத் தில் எக்காலமும் சாகாமல் வாழலாம். நான் என்னை மீறிச் சில பயங்களில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். அதனாலே தான் எனக்கு இந்த நோய் வந்திருக்கிறது. இது இன்னும் சிறிது காலத் துக்குள் நீங்கிப் போய்விடும். நமக்கோ பணத்தைப் பற்றிய விசாரமில்லை. நான் மூன்று வருஷம் எழுதாமலும், ஒரு காசுகூடச் சம்பாதிக்காமலும் இருந்த போதிலும் குஜராத்தியா னிடம் போட்டிருக்கும் பணத்தை வாங்கி ஸம்பிரமமாகச் சாப்பிடலாம். என்னைப்பற்றிய விசாரங்களுக்கும் உன்மனதில் இடங்கொடாதே.

" இடுக்கண் வந்துற்றகாலை, எரிகின்ற விளக்குப்போல
நடுக்க மொன்றுனுமின்றி நகுக : தாம் நக்க போதவ
விடுக்கணையரியு மெஃகாம். இருந்தழு தியாவ ருய்ந்
தார் ? "

என்று சீவக சிந்தாமணியில் திருத்தக்க தேவர் பாடி யிருக்கிறார். அதாவது, 'துன்பம் நேரும் போது நாம் சிறிதேனும் கலங்காமல் அதை நோக்கி நகைக்க வேண்டும். அங்ஙனம் நகைப்போமாயின் நமது நகைப்பே அத்துன்பத் தைப் வெட்டுதற்குரிய வாளாய்விடும். அவ்வாறின்றி வீணே, உட்கார்ந்து துயரப்படுவதனால் மனிதருக்கு உய்வு நேராது (நாசமே எய்தும்)'. இந்த உபதேசத்தை நீ ஒரு போதும் மறக்காதே. என் கண்ணே, என் உயிரே, விசாலாக்ஷி, நீ என்ன நேர்ந்தாலும் மனதைத் தளர விடாதே. நீ எக்காலமும் எவ்வித நோயுங் கவலையுமின்றி

வாழவேண்டுமென்பதே என் முக்கிய விருப்பம். உன் மனம் நோக நான் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டேன்" என்று பலப்பல சொல்லி மனைவியை ஸமாதானப் படுத்த முயல்வார். ஆனால், இவர் இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலே விசாலாக்ஷியின் கண்களில் ஜலம் தாரை தாரையாகக் கொட்டத் தொடங்கிவிடும். அவள் கோவென்றழுது விம்முவாள். இதைக் கேட்டு விசுவநாத சர்மாவும் ஓலமிட்டழத் தொடங்குவார். இப்படி இவர்களிருவரும் கூடிப் பெருங்குரலிட்டழுது கொண்டிருக்கையில் ஒரு ஸமயம் வைத்தியர் வந்துவிட்டார். இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்து வைத்தியர் விசாலாக்ஷியைக் காண்பதினின்று நேரும் துக்கத்தால் சர்மாவின் நோய் மிகுதிப்படுமென்றும், ஆதலால் இனிமேல் விசாலாக்ஷி தன் கணவனை அடிக்கடித் தனியாக ஸந்திக்கக்கூடாதென்றும், அப்படியே ஸந்தித்த போதிலும் சில நிமிஷங்களுக்கு மேலே அவருடன் தங்கியிருக்கக்கூடாதென்றும், எப்போதுமே அவர் தன்னிடம் அதிகமாகப் பேச இடங்கொடுக்கக் கூடாதென்றும் அவளிடம் தெரிவித்தார். அவளும் எவ்விதத்தாலும் தன்னால் தன் கணவனுக்கு அதிகக் கஷ்டம் நேரலாகாதென்ற நோக்கத்துடன், ஆஹாரம் போடும் நேரங்களைத் தவிர மற்ற நேரங்களில், சாமாவை அடிக்கடிப் பார்க்காமலும், அவருடன் அதிகமாகப் பேசாமலும் ஒதுங்கியே காலங் கழித்து வந்தாள். ஆனால் இதினின்று விசுவநாத சர்மாவின் துயரமும், மனக்கலக்கமும் அதிகப் பட்டனவேயன்றிக் குறைவுபடவில்லை. தம்மை விசாலாக்ஷி புறக்கணிக்கிறாளென்று சர்மா எண்ணவில்லை. அவர் அப்படி எண்ணக் கூடியவருமல்லர். ஆனால் தனது தேக நிலையைக் கருதி அவள் மிகவும் மனத்தளர்ச்சியும், துக்கமுமெய்தி அதுபற்றியே தோட்டத்துப் பங்களாவுக்கு அவள் அடிக்கடி வந்து தன்னைப் பார்க்காமலும், அதிகமாகத் தன்னிடம் வார்த்தையாடாமலுமிருக்கிறாள் என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

இங்கு வியாதிகளின் சம்பந்தமாக ஒரு சிறு கதை சொல்லுகிறேன். வாந்தி பேதிப் பிசாசு முன்னொருகாலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டு அராபியாவிலுள்ள மக்கா நகரத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்ததாம். போகும் வழியில் பாரஸீகத்தில் பெரிய தபஸ்வியும் ஞானியுமாகிய ஒரு மஹமதியப் பக்கிரி அந்தப் பேயைக் கண்டு "எங்கே போகிறாய்?" என்று கேட்டார். அது கேட்டு வாந்தி பேதி சொல்லுகிறது: "மக்கா நகரத்தில் இப்போது வருஷத் திருவிழா

தொடங்கியிருக்கிறது. நாலு திசைகளினின்றும் எண்ணற்ற ஜனங்கள் திருவிழாவுக்காக அங்கு வந்து கூடியிருப்பார்கள். அவர்களை வேட்டையாடும் பொருட்டு மக்கத்துக்குப் போகிறேன் என்றது.

அது கேட்டு அந்த சந்யாசி: "சிச்சீ! மூர்க்கப் பிசாசே! மக்கத்தில் அல்லாவைத் தொழும் பொருட்டு நல்ல நல்ல பக்தர்கள் வந்து திரண்டிருப்பார்கள். அவர்களை நீ போய்க் கொல்ல நான் இடங் கொடுக்கமாட்டேன்" என்றார்.

அதற்கு வாந்திபேதிப் பேய் சொல்லுகிறது: "ஸ்வாமி யாரே, என்னையும் அல்லா தான் படைத்து மனித உயிர்களை வாரிக்கொண்டு போகும் தொழிலுக்கு நியமனம் செய்திருக்கிறார். உலகத்தில் நடக்கும் எல்லாக் காரியங்களும், அல்லாவின் செயல்களேயன்றி மற்றில்லை. அவனின்றியோர் அணுவு மசையாது. ஆதலால் எனது போக்கைத் தடுக்க உம்மால் முடியாது. முடியுமெனினும் நீர் அதனைச் செய்தல் நியாயமன்று. மேலும் மக்கத்துக்கு வந்திருப்போர் அத்தனைப் பேருமே புண்யாத்மாக்களென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும், உண்மையான பக்தர்களென்றும் நினைத்துவிடக் கூடாது. எத்தனையோ பாவிகளும், அதர்மிஷ்டரும், கொரான் விதிகளை மீறி நடப்போரும் அங்கு வந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. தவிரவும் புண்யாத்மாக்களுக்கு இவ்வுலகில் சாவு கிடையாதென்று அல்லா விதிக்கவில்லை. பாவிகள் மாத்திரமேயன்றிப் புண்யவான்களும் சாகத்தான் செய்கிறார்கள். வேறு நோய்களால் நெடுங்காலம் வருந்தி வருந்தித் துடித்துத் துடித்துத் துடித்துச் சாவதைக் காட்டிலும் என்னால் துரிதமான மரண மெய்துதல் மனிதருக்கு நன்றேயன்றித் தீங்காகாது. ஆதலால் எப்படி யோசித்த போதிலும், நான் சொல்வதை நீர் தடுக்க முயலுதல் பொருந்தாது. எனினும், மஹானாகிய உம்முடைய மனதுக்குச் சற்றே திருப்தி விளைவிக்கத் தக்கதாகிய வார்த்தையொன்று சொல்லுகிறேன். அதாவது, நீர் அங்கு இத்தனை பேரைத்தான் கொல்லலாமென்று தொகை குறிப்பிட்டுக் கட்டளையிடும். அந்தத் தொகைக்கு மேலே நான் ஒற்றை உயிரைக் கூடக் கொல்வதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்து கொடுக்கிறேன்" என்றது.

இங்ஙனம் வாந்திபேதிப் பேய் சொல்லியதைக் கேட்ட முனிவர். "சரி போ. அங்கு அநேக லக்ஷக் கணக்கான ஜனங்கள் திரண்டிருப்பார்கள். அவர்களில் நீ ஒரே ஓராயிரம் பேரைத் தான் கொல்லலாம். அதற்கு மேல் ஒருயிரைக்கூடத் தீண்டலாகாது. ஜாக்ரதை! போய் வா" என்றார்.

நல்லதென்று சொல்லி, பேய் பக்கிரியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு மக்கத்துக்குப் போயிற்று. அப்பால் சில தினங்கள் கழிந்தபின், அந்தத் திருவிழாவுக்கு வந்தவர்களில் லக்ஷம் பேர் வாந்திபேதியால் இறந்து போயினரென்ற செய்தி பக்கிரியின் செவிக்கெட்டிற்று. அவர் தம்மை வாந்திபேதிப்பேய் வஞ்சித்து விட்டதாகக் கருதி மிகவும் கோபத்துடனும், மன வருத்தத்துடனுமிருந்தார். மறுநாள் வாந்திபேதிப்பேய் அந்த வழியாகவே மக்கத்தினின்றும் இந்தியாவுக்கு மீள யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பக்கிரியைக் கண்டு வணங்கிற்று. பக்கிரி பெருஞ் சினத்துடன் அப் பேயை நோக்கி—"துஷ்டப் பேயே, பொய் சொல்லிய நாயே, என்னிடம் ஆயிரம் பேருக்கு மேலே கொல்வதில்லை யென்று வாக்குறுதி செய்து கொடுத்துவிட்டு அங்கு மக்கத்திலே போய் லக்ஷம் ஜனங்களை அழித்து விட்டனையாமே? உனக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாம்?" என்றார்.

இதைக் கேட்டு வாந்திபேதிப் பேய் கலகலவென்று சிரித்தது. அது சொல்லுகிறது—"கேளீர், முனிசிரேஷ்டரே, நான் உமக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி தவருதபடியே ஆயிரம் பேருக்குமேல் ஒருயிரைக்கூடத் தீண்டவில்லை. ஆயிரம் பேரே என்னால் மாண்டவர். மற்றவர்கள் தமக்குத் தாமே பயத்தால் வாந்தியும், கழிச்சலும் வருவித்துக்கொண்டு மாய்ந்தனர். அதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? என் மீது பிழை சொல்லுதல் தகுமோ?" என்றது.

அப்போது முனிவர் பெருமூச்சு விட்டு—"ஆஹா! ஏழை மனித ஜாதியே, பயத்தாலும், சம்சயத்தாலும் உன்னை நீயே ஓயாமல் கொலை செய்து கொண்டிருக்கிருயே! உன்னுடைய இந்த மஹா மூடத்தன்மை கொண்ட மதியையும், இம் மதியை உன்னிடத்தே தூண்டிவிடும் மஹா பயங்கரமான விதியையும் நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் கலங்குகிறதே! நான் என் செய்வேன், நான் என் செய்வேன்! நான் என் செய்வேன்! சுப்! நம்மால் என்ன செய்யமுடியும்? அல்லா ஹோ அக்பர். அல்லா மஹான், அவருடைய திருவுளப்படி எல்லாம் நடைபெறுகிறது. அவர் திருவடிகள் வெல்லுக" என்று சொல்லி முழங்கால் படியிட்டு வானத்தை நோக்கியவராய் அல்லாவைக் கருதித் தியானம் செய்யத் தொடங்கினர். பேயும் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டது.

இந்த மாதிரியாக நான் ஒரு கதை வாசித்திருக்கிறேன். நோய்க்கு முக்கியமான காரணம் ஜீவர்களின் மனதில்

தோன்றும் பயம், கவலை, கோபம், ஸம்சயம், பொருமை, வெறுப்பு, அதிருப்தி முதலிய விஷ குணங்களேயாமென்பது இந்தக் கதையின் பொருள். இதை நான் அங்கீகரிக்கிறேன். உள்ளத்திலே தோன்றும் அச்சம் முதலியனவே நோய்களைப் பிறப்பிக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனல் அங்ஙனம் பிறக்கும் நோய்களை நன்கு போஷணை செய்து வளர்ப்பதும், அதினின்றும் மரணத்தின் வரவை மிகவும் எளிதாக்கித் தருவதுமாகிய தொழில்கள் பெரும்பாலும் வைத்யர்களாலேயே செய்யப் படுகின்றன என்று தோன்று கிறது. 'ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரை வைத்தியன்' என்ற பழமொழி முற்றிலும் உண்மையெனவே நான் நினைக்கிறேன்.

இதினின்றும் வைத்ய சாஸ்த்ரம் பொய்யென்ருவது, வைத்தியர்களெல்லாருமே தமது சாஸ்திரத்தை நன்கு கற்றுணராத போலி வேஷதாரிகளென்ருவது, மனமறிந்த அயோக்யர்களென்ருவது, வேண்டுமென்று மனிதனைக் கொல்லுகிருர்களென்ருவது நான் சொல்ல விரும்புவதாக யாரும் நினைத்து விடலாகாது.

வைத்ய சாஸ்த்ரத்தில் எத்தனையோ கண்கண்ட பயன்களிருப்பதை நான் அறிவேன். வைத்யர்களிலே பலர் தமது சாஸ்த்ரத்தில் உண்மையான உயர்ந்த தேர்ச்சியுடையோராகவும், ஜீவகாருண்யத்தில் சிறந்த மஹான்களாகவும் இருப்பதை நான் அறிவேன். ஆனலும், வியாதிகள் பல்குவதற்கும், மரணம் இங்ஙனம் மனிதரைப் பூச்சிகளிலுங் கடையாக வாரிக் கொண்டு போவதற்கும் உலகத்து வைத்தியர்கள் பெரும்பாலும் ஹேதுவாகிருர்களென்ற என் கொள்கை தவருனதன்று. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகத் தோன்றும் இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் எங்ஙனம் ஏககாலத்தில் உண்மையாகுமென்பதைத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஆனல், ஏற்கனவே இந்த அத்யாயம் மிக நீண்டு போய் விட்டது. நம்முடைய கதையின் போக்கோ சிறிது நேரம் விசாலாக்ஷியையும் விசுவநாத சர்மாவையும் விட்டுப் பிரிந்து வேறு சிலருடைய விருத்தாந்தங்களைக் கூறும்படி வற்புறுத்துகின்றது. ஆதலால் ஷெ வைத்தியர் ஸம்பந்தமான விவகாரத்தைப் பின் ஒரத்யாயத்தில் விளக்கிக் காட்டுகிறேன்.

எட்டாம் அத்யாயம்

ஸோமநாதய்யர் ஞானம் பெற்ற வரலாறு

1907-ஆம் வருஷம்—அதாவது விசாலாக்ஷியின் விவாகம் நடந்த இரண்டு வருஷங்களுக் கப்பால்—மே மாஸத்தில் ஒரு நாள் மாலை நல்ல நிலவடித்துக் கொண்டிருக்கையில் மயிலாப்பூர் லஸ் சர்ச் வீதியில் ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஸோம நாதய்யர் தம் வீட்டு மேடையில் நிலா முற்றத்திலே இரண்டு நாற்காலிகள் போட்டுத்தாமும், தம்முடைய மனைவி முத்தம் மாளும் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவளுடன் ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தார்.

" காபி போட்டுக்கொண்டு வரலாமா ?" என்று முத்தம்மா கேட்டாள்.

" எனக்கு வேண்டியதில்லை. பகலிலே உண்ட ஆஹாரம் இன்னும் என் வயிற்றில் ஜீர்ணமாகாமல் அப்படியே கிடக்கிறது. இன்றிரவு சாப்பிடலாமா உபவாஸம் போட்டு விடலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படி யிருக்கையில் காபிகுடிப்பது உடம்புக்கு மிகவும் கெடுதி யென்று நினைக்கிறேன். உனக்கு வேண்டுமானால் காபி போட்டுக் கொண்டு வந்து குடித்துக்கொள் " என்றார் ஸோம நாதய்யர்.

" எப்போது பார்த்தாலும் ஏதாவது நோய் சொல்லிக் கொண்டே யிருக்கிறீர்கள். அதுவும் என்னைக் கண்டால் போதும் ; உடனே நீங்கள் நோயழுகை அழுவதற்கு ராஜா. ' இன்றைக்கு என் உடம்பு ஸௌக்யமாக இருக்கிறது. ஒரு வியாதியுமில்லை ' என்று உங்கள் வாயினாலே சொல்ல ஒரு தரங்கூடக் கேட்டதில்லை. என் உயிர் உள்ளவரை அந்த நல்ல வார்த்தையை நான் ஒருதரமேனும் காது குளிரக் கேட்கப் போகிறேனோ, அல்லது கேட்காமலே பிராணனைவிடப் போகி றேனோ, தெரியாது. கை உளைச்சல், கால் உளைச்சல், அங்கு வீக்கம், இங்குக் குடைச்சல், வயிற்றுவலி, தலைவலி, அஜீர்ணம், அஜீர்ணம், அஜீர்ணம்—எப்போதும் இதே அழுகை கேட்டுக்கேட்டு எனக்குக் காது புளித்துப் போய் விட்டது. இனிமேல் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன், அதை ஜாக்கிரதையாக ஒரு பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருங்கள். அதாவது, உங்கள் உடம்பு ஸுகமாகவும் ஆரோக்யமாகவும்

இருந்தால் என்னிடம் சொல்லுங்கள். வியாதியிருந்தால் எனக்குச் சொல்லவேண்டா. இந்த ஒரு தயவு எனக்கு நீங்கள் அவசியமாகச் செய்யவேண்டும்" என்றாள்.

ஸோமநாதய்யருக்குக் கோபம் பளிச்சென்று வந்துவிட்டது. அவருக்கு முற்கோபம் அதிகம். மனைவியை வாய்க்கு வந்த படி யெல்லாம் திட்டத்தொடங்கிவிட்டார். "நன்றி கெட்ட நாய், முண்டாய், உன் பொருட்டாக நான் படும்பாடு பஞ்சு தான் படுமோ? சொல்லத்தான் படுமோ, எண்ணத்தான் படுமோ'? நாய் போலே உழைக்கிறேன். கும்பகோணத்தில் நல்ல வரும்படி வந்து கொண்டிருந்தது. இங்கு வந்ததுமுதல் வரவு நாளுக்கு நாள் குறைவுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. எனவே, உனக்கும் உன் குழந்தைக்கும் சோறு, துணி, மருந்துகள் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதில் எனக்கு நேரும் கஷ்டங்களும், மனவருத்தங்களும் கணக்கில் அடங்கமாட்டா. நான் முன்பு சேர்த்து வைத்த சொத்தையெல்லாம் விழுங்கி அதற்கு மேல் பதினாயிரம் ரூபாய் வரை கடன் ஏறிப்போயிருக்கிறது. எத்தனையோ பொய்கள் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. ஏமாற்ற வேண்டி யிருக்கிறது. நீதிஸ்தலத்திலே போய் மனமறிந்த பொய்களைச் சொல்வதே நமக்குப் பிழைப்பாய்விட்டது. இந்த வக்கீல் தொழிலும் சரி, வேசைத் தொழிலும் சரி, தர்மத்தைக் கெடுத்து இஹத்தையும், பரத்தையும் நாசம் பண்ணிக்கொண்டு உன் பொருட்டாகப் பாடுபடுகிறேன். மேலும் ஒரு வழக்கு ஜயித்தால் பத்து வழக்குக்கள் தோற்றுப் போகின்றன. அதில் என் மனதுக் கேற்படும் துக்கத்துக்கும், அவமானத்துக்கும் கணக்கில்லை. தவிரவும் இத்தொழிலோ கோர்ட்டிலேனும் கக்ஷிக்காரரிடமேனும் ஓயாமல் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்றடிக்குந் தொழில், அதனால் உடம்பில் அடிக்கடி சூடு மிகுதிப்பட்டு மலச்சிக்கல் உண்டாகுகிறது. மலச்சிக்கலே ஸர்வ ரோகங்களுக்கும் ஆதாரமென்று நவீனவைத்ய சாஸ்த்ர பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால், உடம்பில் எப் போதும் ஓய்வின்றி ஏதேனும் வியாதி இருந்துகொண்டே யிருக்கிறது. இதனாலும் குழந்தைகளுக்கு உடம்புக்கேதேனும் வந்தால் அப்போது என் மனத்திலுண்டாகும் பெருந்துயரத் தாலும், அவர்களுடம்பு நேரே இருக்கவேண்டுமே, கடவுளே, என்றெண்ணி நான் எப்போதும் ஏக்கப்படுவதனாலும், தலை மயிர் நரைத்துப்போய் விட்டது. மண்டையில் வழுக்கை விழுந்து விட்டது. உனக்காகப்பாடுபட்டே நான் கிழவனாய் விட்டேன். உன் தொல்லையாலேயே என் பிராணன் போகப்

போகிறது. அடா, தீராத நோயிருந்தால், எப்படி ஸஹிப்பது? ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா, ஒரு வாரமா, இரண்டு வாரமா, ஒரு மாஸமா, இரண்டு மாஸமா, ஒரு வருஷமா, இரண்டு வருஷமா, உன்னுடன் கூடி வாழத் தொடங்கிய காலமுதலாக இன்றுவரை எப்போதும், ஒரு க்ஷணந் தவறாமல் என் உடம்பு ஏதேனும் ஒரு நோயினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு தானிருக்கிறது. இத்தனை நோயையும், இத்தனை கஷ்டத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு என் உயிர் இது வரை சாகாமலிருக்கிறதே, அதுதான் பெரிய ஆச்சர்யம். இவ்வளவுக்கும் நான் உன்னிடமிருந்து பெறும்கைம்மாறு யாது? பேதைச்சொற்கள், மடச் சொற்கள், பயனற்ற சொற்கள், மனதைச்சுடும் பழிச் சொற்கள், காது நரம்புகளை அறுக்கும் குரூரச் சொற்கள்—இவையே நான் பெறும் கைம்மாறு. ஓயாமல் 'புடவை வேண்டும்,' 'ரவிக்கை வேண்டும்,' 'நகை வேண்டும்,' 'குழந்தைகளுக்கு நகைகள் வேண்டும்' வீண் செலவு! வீண் செலவு! வீண் செலவு! என்ன துன்பம், என்ன துன்பம்! என்ன துன்பமடா, ஈசா! எனக்கிந்த உலகத்தில் சமைத்து விட்டாய்! இந்தக் கஷ்டத்தையெல்லாம் இன்னும் எத்தனை காலம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ? என் பிராணன் என்று தான் நீங்கப்போகிறதோ" என்று சொல்லி ஸோமநாதய்யர் அழத் தொடங்கிவிட்டார்.

அப்போது முத்தம்மா: "அழுகையை யெல்லாம் என்னிடம் கொண்டு வருகிறீர்கள். புன்னகை, சந்தோஷம், சிருங்கார ரஸம் இதற்கெல்லாம் வேறு பெண் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுங்கள். இல்லாவிட்டால் என்னைத் தள்ளிவிட்டு வேறு ஸ்திரீயைப் பஹிரங்கமாக விவாகம் செய்துகொள்ளுங்கள் அதுதான் உங்களுக்கு நல்லது.

இன்னொரு புதுப்பெண்—சிறு பெண்ணை மணம் புரிந்து கொண்டு அவளுடன் இன்புற்று வாழத் தொடங்குவீர்களாயின் உங்களுக்குள்ள மனக்கவலை யெல்லாம் நீங்கிப் போய்விடும். பிறகு புத்தியில் தெளிவும், சுறுசுறுப்பும் ஏற்படும். அப்பால் கோர்ட்டில் ஸாமர்த்யமாகப் பேசும் திறமை மிகுதிப்பட்டு, உங்களுக்கு வக்கீல் வேலையில் நல்ல லாபம் வரத் தொடங்கும். உடம்பிலுள்ள வியாதிகளெல்லாம் நீங்கிப்போய்விடும். நீங்கள் சந்தோஷத்துடனும், ஆரோக்யத்துடனும் வாழ்வீர்கள். மலச்சிக்கலால் எல்லா வியாதிகளும் தோன்றுவதாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். எங்கள் அத்தங்கார் விசாலாக்ஷி அப்படிச் சொல்ல மாட்டாள். அவளும் உங்கள் போலே பெரிய வேதாந்தியும் ஞானியுமாதலால் அவளுடைய கருத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

பணக் கவலைகளாலேயும், மனக்குறைகளாலேயும் தான் வியாதிகள் தோன்றுகின்றன என்பது விசாலாக்ஷியின் கொள்கை. நீங்கள் வேறு விவாகம் செய்துகொள்ளுங்கள். நானோ மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கிழவியாய் விட்டேன். புதிதாக ஒரு சிறு பெண்ணை மணம்புரிந்து கொண்டால் உங்களுக்கு மனக் குறைவுகளெல்லாம் நீங்கிப் போய்விடும், அப்பால் யாதொரு வியாதியும் வராது " என்றாள்.

இதுகேட்டு ஸோமநாதய்யர் : " உன்னையும் உன் குழந்தைகளையும் வைத்துக் காப்பாற்றுவதிலேயே எனக்குச் சுமை தலை வெடித்துப் போகும்போலிருக்கிறது, இன்னும் ஒருத்தியைப் புதிதாக மணஞ்செய்துகொண்டு அவளையும் அவளுக்குப் பிறக்கக் கூடிய குழந்தைகளையும் இந்த ஜாப்தாவுடன் சேர்த்து ஸம்ரக்ஷணை பண்ணுவதென்றால் என் தலை நிச்சயமாய் வெடித்தே போய்விடும். உன்னைத் தள்ளிவைக்கும்படி அடிக்கடிச் சிபார்சு செய்கிறாய். உன்மீது என்ன குற்றஞ் சுமத்தித் தள்ளி வைப்பேன் ? பிள்ளையில்லாத மலடியென்று சொல்லி நீக்குவேனா ? பொய்யாகவும், எனக்கு மஹத்தான அவமானம் நேரும்படியாகவும் உன்மீது வியபசார தோஷத்தை ஆரோபித்து விலக்கி வைப்பேனா ? அப்படியே ஏதேனு மொரு முகாந்தரம் சொல்லி விலக்கிவைத்தாலும் உன்னையும் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும் கடமை என்னை விட்டு நீங்காது. மேலும் கிழவனாய்விட்ட நான் இப்போது ஒரு சிறு பெண்ணை மணம் புரிந்து கொண்டால் அவளைப் போலீஸ் பண்ணிக்காவல் காக்குந் தொழில் எனக்குப் பெருங் கஷ்டமாகிவிடும். ஆதலால் உன்னைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு வேறு விவாகம் செய்து கொள்ளும்படி நீ தயவுடன் சிபார்சு செய்யும் வழக்கத்தை இன்றுடன் நிறுத்திக்கொள்ளும்படி, அதாவது, என் காது நரம்புகளையும், இருதய நரம்புகளையும் அறுப்பதற்கு நீ நிஷ்கிருபையாகவும் இடையின்றியும், மறவாமலும் மீட்டுமீட்டும் உபயோகித்துவரும் அஸ்த்ரங்களில் இந்த ஒற்றை அஸ்த்ரத்தின் ப்ரயோகத்தையேனும் இனி நிறுத்தி விடும்படி, நான் உன்னை மிகவும் தாழ்மையுடன் ப்ரார்த்தனை செய்கிறேன் " என்றார்.

" சரி. எனக்குத் தலைநோகிறது. நான் கீழேபோய்க் காப்பிபோட்டுச் சாப்பிடப் போகிறேன் " என்று சொல்லி முத்தம்மா எழுந்தாள்.

" காப்பி குடித்துவிட்டு இங்குத் திரும்பி வருவாயா ? " என்று ஸோமநாமநாதய்யர் கேட்டார்.

"எதற்கு? இன்னும் ஏதேனும் அழுகைகளேனும், வசைகளேனும் மிச்ச மிருக்கின்றனவோ? நான் குரூர வார்த்தைகள் சொல்வதாக வருத்தப்படுகிறீர்களே? நீங்கள் என்னைப்பற்றி என்னிடம் சொல்லும் வார்த்தைகளெல்லாம் அமிர்தமயமாக இருக்கின்றன என்று தான் நினைத்திருக்கின்றீர்களோ? சற்று நேரத்துக்கு முன் என்னுடன் கூடிவாழ்வதில் நீங்கள் அடையும் இன்பத்தை விஸ்தாரமாக வர்ணித்தீர்களே? அச் சொற்கள் என் செவிக்குத் தேவாமிர்தமாகத் தான் இருந்தன. கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டவில்லை. சரி. அது வீண் பேச்சு. பணங்காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சிப் பயனில்லை. எத்தனை காலம் உங்களுடன் வாழும்படிப் பகவான் தலையில் எழுதியிருக்கின்றானோ, அது வரை இப்படிப் பட்ட ஆசீர்வாதங்கள் தங்களுடைய திருவாயினின்று பிறந்து கொண்டேதானிருக்கும். அவற்றை நான் ஸஹித்துத் தான் தீரவேண்டும். எனக்கு நிவர்த்தி யேது? நீங்களாவது என்னை விலக்கி வைத்துவிட்டு மற்றொருத்தியை விவாகம் செய்து கொண்டு சௌக்கியமாக வாழ்வீர்கள். நான் அப்படிச் செய்ய முடியுமா? எனக்கு வேறு புகலேது?" என்று முத்தம்மா சொன்னாள்.

"அடியே, நாயே, நான் மறுவிவாகம் செய்துகொள்ளலா மென்ற வார்த்தையை என் காது கேட்க உச்சரிக்கக் கூடா தென்று நான் சொன்னேனோ, இல்லையோ? இப்போதுதான் சொல்லி வாய் மூடினேன். மறுபடி அந்தப் புராணத்தை எடுத்து விட்டாயே, உனக்கு மானமில்லையா? வெட்க மில்லையா? சூடு சுரணை யில்லையா? இதென்னடா கஷ்டமாக வந்து சேர்ந்திருக்கிறது! இவள் வாயை அடக்குவதற்கு ஒரு வழி தெரியவில்லையே, பகவானே! நான் என்ன செய்வேன்? ஏதேனும் ஒரு வியாதி வந்து இவள் வாயடைத்து ஊமையாய் விடும்படிக் கிருபை செய்ய மாட்டாயா, ஈசா?" என்று கூறி ஸோமநாதய்யர் பிரலாபித்தார்.

"சரி. போதும், போதும். காது குளிர்ந்துபோய்விட்டது. என்னைக் காபி குடித்துவிட்டு மறுபடி இங்கு வரும்படிச் சொன்னீர்களே, எதற்காக?" என்று முத்தம்மா மீண்டுமொரு முறை வினவினாள்.

"காபி குடித்துவிட்டுவா, பிறகு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். முதலிலேயே இன்ன காரணங்களுக்காகத்தான் அழைக்கிறேன் என்று உனக்கு மு ச் ச லி க் கா எழுதி கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தால்தான் வருவாயோ?" என்று ஸோமநாதய்யர் கர்ஜித்தார்.

"சரி; வருகிறேன். இதற்காகத் தொண்டையைக் கிழித்துக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை, இது ஹைகோர்ட்டில்லை; வீடு" என்று சொல்லி முத்தம்மா அந்த ஏழைப் பிராமணன் மீது ஒரு காட்சி அஸ்திரத்தை ப்ரயோகம் செய்து விட்டுக் கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

அவள் போனவுடன் ஸோமநாதய்யர்.—"ஹைகோர்ட்டில் எனக்கு யாதொரு லாபமும் கிடைக்க வில்லையாம். அதற்காகக் கேலி பண்ணிவிட்டுப் போகிறாள். இந்த நாயின் வாயை அடக்க ஒரு வழி தெரியவில்லையே!" என்று நினைத்து வருந்தினார்.

"வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியிலே யிரண்டாம்;
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம்"

என்று பழைய பாட்டொன்று சொல்லுகிறது. இந்தச் சொல்லம்பைப் பிரயோகிப்பதில் ஆண் மக்களைக் காட்டிலும் பெண்கள் அதிகத் திறமை யுடையவர்களென்று தோன்றுகிறது. இதற்கு முக்கியமான காரணம் ஆண் மக்கள் பெண் மக்களுககுச் செய்யும் சரீரத் துன்பங்களும், அநீதிகளும், பலாத்காரங்களுமே போலும். வலிமையுடையோர் தம் வலிமையால் எளியாரைத் துன்பப்படுத்தும்போது எளியோர் வாயால் திரும்பத் தாக்கும் திறமை பெறுகிறார்கள். கை வலிமை குறைந்தவர்களுக்கு அநியாயம் செய்யப்படுமிடத்தே அவர்களுக்கு வாய் வலிமை மிகுதிப்படுகின்றது. மேலும், மாதர்கள் தாய்மாராகவும், ஸஹோதரிகளாகவும், மனைவியராகவும், மற்றச் சுற்றத்தாராகவும் இருந்து ஆண் மக்களுக்குச் சக்தியும், வலிமையும் மிகுதிப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வேலை செய்கிறார்கள். அவ் வலிமையும், சக்தியும் தமக்கு விரோதமாகவே செலுத்தப்படுமென்று நன்கு தெரிந்த இடத்திலும், மாதர்கள் தம்மைச் சேர்ந்த ஆண் மக்களிடம் தமக்குள்ள அன்பு மிகுதியாலும், தாம் ஆடவர்களின் வலிமையையே சார்ந்து வாழும்படி நேர்ந்திருக்கும் அவசியத்தைக் கருதியும், அவர்களிடத்தே மேற்கூறிய குணங்களேற்படுத்தி வளர்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இடையின்றி முயற்சி பண்ணுகிறார்கள். இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஒருவன் வெற்றியடைய வேண்டுமானால், அவன் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டிய குணங்களெல்லாவற்றிலும் மிக மிக மிக உயர்ந்த குணமாவது பொறுமை. மனிதனுடைய மனம் சிங்கம்போல் தாக்குந்திறனும், பாயுந் திறனும் கொண்டிருப்பது மட்டுமேயன்றி ஒட்டகத்தைப்

போலே பொறுக்குந் திறனும் எய்தவேண்டும். அவ்விதமான பொறுமை, பலமில்லாதவர்களுக்கு வராது. மனத் திடமில்லா தோரின் நாடிகள் மிகவும் எளிதாகச் சிதறடிக்கக்கூடியன. ஒரு இலேசான எதிர்ச்சொல் கேட்கும்போதும், இலேசான சங்கடம் நேரும்போதும் அவர்களுடைய நாடிகள் பெருங் காற்றிடைப்பட்ட கொடியைப்போல் துடித்து நடுங்கத் தொடங்குகின்றன. மனத்திட்டமில்லாதோருக்கு நாடித் திட்டமிராது. அவர்களுக்கு உலகத்தில் புதிய எது நேர்ந்த போதிலும், அதை அவர்களுடைய இந்திரியங்கள் ஸஹிக்குந் திறமை யற்றனவாகின்றன. மனவுறுதியில்லாத ஒருவன் ஏதேனும் கணக்கெழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது, பக்கத்திலே ஏதேனும் குழந்தைக் குரல் கேட்டால் போதும். உடனே இவனுடைய கணக்கு வேலை நின்றுபோய்விடும். அல்லது தவறுதல்களுடன் இயல்பெறும். அடுத்த வீட்டில் யாரேனும் புதிதாக ஹார்மோனியம் அல்லது மிருதங்கம் பழகுகிற சத்தம் கேட்டால் போதும். இவனுடைய கணக்கு மாத்திரமேயன்றிச் சுவாஸமே ஏறக்குறைய நின்று போகக் கூடிய நிலைமை எய்திவிடுவான். புதிதாக யாரைக் கண்டாலும் இவன் கூச்சப்படுவான்; அல்லது பயப்படுவான்; அல்லது வெறுப் பெய்துவான். மழை பெய்தால் கஷ்டப் படுவான். காற்றடித்தால் கஷ்டப்படுவான். தனக்கு ஸமான மாகியவர்களும், தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களும்தான் சொல்லும் கொள்கையை எதிர்த்து ஏதேனும் வார்த்தை சொன்னால் இவன் செவிக்குள்ளே நாராச பாணம் புகுந்தது போலே பேரிடர்ப் படுவான்.

பொறுமை யில்லாதவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் எப்போதும் துன்பமே யன்றி, அவன் ஒரு நாளும் இன்பத்தைக் காண மாட்டான். ஒருவனுக்கு எத்தனைக் கெத்தனை பொறுமை மிகுதிப் படுகிறதோ, அத்தனைக் கத்தனை அவனுக்கு உலக விவகாரங்களில் வெற்றி யுண்டாகிறது. இது பற்றியே யன்றோ நம் முன்னோர் "பொறுத்தார் பூமி யாள்வார், பொங்கினார் காடாள்வார்" என்று அருமையான பழமொழி யேற்படுத்தினர்.

இத்தகைய பொறுமையை ஒருவனுக்குச் 'சமைத்துக் கொடுக்கும் பொருட்டாகவே, அவனுடைய சுற்றத்து மாதர்களும் விசேஷமாக அவன் மனைவியும், அவனுக்கு எதிர் மொழிகள் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். கோபம் பிறக்கத்தக்க வார்த்தைகள் சொல்லுகிறார்கள். வீட்டுப் பழக்கந்தான் ஒருவனுக்கு நாட்டிலும் ஏற்படும். வீட்டிலே

பொறுமை பழகினாலன்றி, ஒருவனுக்கு நாட்டு விவகாரங்களில் பொறுமையேற்படாது. பொறுமை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைகிறதோ, ஒருவனுக்கு அத்தனைக்கத்தனை வியாபாரம், தொழில் முதலியவற்றில் வெற்றியுங்குறையும். அவனுடைய லாபங்களெல்லாம் குறைந்து கொண்டே போம். பொறுமையை ஒருவனிடம் ஏற்படுத்திப் பழக்க வேண்டுமானால் அதற்கு உபாயம் யாது? சரீரத்தில் ஸஹிப்புத் திறமை யேற்படுத்தும் பொருட்டாக ஜப்பான் தேசத்தில் சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போதே ஒருவனுடைய தாய் தந்தையார் அவனை நெடுநேரம் மிகமிகக் குளிர்ந்த பனிக்கட்டிக்குள் தன் விரலை அல்லது கையைப் புதைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும்படிச் செய்து பழக்குகிறார்கள். மிக மிகச் சூடான வெந்நீரில் நெடும் பொழுது கையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்படி ஏவுகிறார்கள். இவை போன்றன உடம்பினால் சூடு, குளிரைத் தாங்கும்படிப் பயிற்றுவதற்குரிய உபாயங்களாம். இதுபோலவே ஸுக துக்கங்களை ஸஹித்துக்கொள்வதாகிய மனப்பொறுமை ஏற்படுத்துவதற்கும், சூடான சொற்களும் ஸஹிக்க முடியாத பேதைமைச் சொற்களும், சொல்லிச் சொல்லித்தான், ஒருவனைப் பழக்கவேண்டும். அவற்றைக் கேட்டுக்கேட்டு மனிதனுக்குக் காதும், மனமும் நன்கு திட்பமெய்தும். இங்ஙனம் பொறுமை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் பொருட்டாகவும், மனிதனுடைய மனத்தில் அவனாலேயே அடிக்கடிப் படைத்துக்கொள்ளப்படும் வீண் கவலைகளினின்றும், வீண்பயங்களினின்றும் அவன் மனத்தை வலிய மற்றொரு வழியில் திருப்பிவிடும் பொருட்டாகவும், ஒருவனுடைய மாதா அல்லது மனைவி அவனிடம் எதிர்ப்பார்க்கப்படாத, பேதைமை மிஞ்சிய, கோபம் விளைக்கக்கூடிய சொற்கள் உரைக்கின்றார்கள். அவனுடைய அன்பு எத்தனை ஆழமானதென்று சோதிக்கும் பொருட்டாகவும் அங்ஙனம் பேசுகிறார்கள். அன்பு பொறுக்கும். அன்பிருந்தால் கோபம் வராது. அன்றி ஒரு வேளை தன்னை மீறிக் கோபம் வந்தபோதிலும் மிகவும் எளிதாக அடங்கிப்போய்விடும். இத்தகைய அன்பைக் கணவன் தன்மீதுடையவனா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு மாதர் பல ஸமயங்களில் கோபம் விளைக்கத் தக்க வார்த்தைகளை மனமறியப் பேசுகிறார்கள். நம்முடன் பிறந்து வளர்ந்து நம்மைத் தாயாகவும் மனைவியாகவும் ஸஹோதரியாகவும் எப்போதும் காப்பாற்றிக்கொண்டும், கவனித்துக் கொண்டும், நம்மிடம் தீராத அன்பு செலுத்திக் கொண்டும் வருகிற மாதர்கள் சில ஸமயங்களில்—அனேக ஸமயங்களில்—நமக்குப் பயனற்றனவாகவும், கழி பெரும் பேதைமை

யுடையனவாகவும் தோன்றக்கூடிய மொழிகளைப் பேசுவதினின்றும் ஆடவர்களாகிய நம்முட் பலர் அம் மாதர்களை மஹா மடமை பொருந்தியவர்களென்று நினைப்பது தவறு. அங்ஙனம் நினைத்தல் நமது மடமையையே விளக்குவதாம். ஆண் மக்கள் ப்ரத்யேகமாகக் கற்கும் வித்தைகளிலும், விசேஷமாகப்பயிலும் தொழில்களிலும், பொதுவாக சரீரபலத்திலும் மாதரைக் காட்டிலும் ஆண் மக்கள் உயர்ந்திருக்கக் கூடுமேயெனினும், ஸாதாரண ஞானத்திலும், யுக்தி தந்திரங்களிலும், உலகப் பொது அனுபவத்தால் விளையும் புத்திக் கூர்மையிலும் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்கள் குறைவாக இருப்பார்களென்று எதிர்பார்ப்பதே மடமை.

ஆதலால், குடும்பத்திலிருந்து பொறுமை என்பதொரு தெய்விகக் குணத்தையும், அதனால் விளையும் எண்ணற்ற சக்திகளையும் எய்த விரும்புவோர், தாய் மனைவி முதலிய ஸ்திரீகள் தமக்கு வெறுப்புண்டாகத் தகுந்த வார்த்தை பேசும் போது, வாயை மூடிக்கொண்டு பொறுமையுடன் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக வேண்டும். அங்ஙனமின்றி ஒரு ஸ்திரீ வாயைத் திறந்த மாத்திரத்திலேயே, அவள் தாயாயினும், உடம்பிலும் உயிரிலும் பாதியென்று அக்நியின் முன் ஆணையிட்டுக் கொடுத்த மனைவியாயினும், அவள் மீது புலிப் பாய்ச்சல் பாய்ந்து பெருஞ் சமர் தொடங்கும் ஆண்மக்கள் நாளுக்கு நாள் உலக விவகாரங்களில் தோல்வி எய்துவோராய்ப் பொங்கிப் பொங்கித் துயர்ப்பட்டுத் துயர்ப்பட்டு மடிவார்.

இந்த ஸங்கதிகளெல்லாம் ஸோமநாதய்யருக்கு மிகவும் இலேசாகத் தென்படலாயின. சில மாஸங்களுக்கு முன்பு அவருடைய கிழத் தாயாகிய ராமுப் பாட்டி இறந்துபோய் விட்டாள். அவள் சாகு முன்பு இவரைத் தனியாக அழைப்பித்து இவருடன் சிறிது நேரம் ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் சொன்னாள்: “அடே, அய்யா, ஸோமு! உன் பெண்டாட்டி முத்தம்மாளை நீ ஸாமான்யமாக நினைத்துவிடாதே. அவள் மஹா பதிவிரதை. உன்னை ஸாக்ஷாத் பகவானுக்கு ஸமமாகக் கருதிப் போற்றி வருகிறாள். உன்னுடைய ஹிதத்தைக் கருதியும் உனக்குப் பொறுமை விளைவிக்கும் பொருட்டாகவும், அவள் சில ஸமயங்களில் ஏறுமாறாக வார்த்தை சொன்னால், அதைக்கொண்டு நீ அவளிடம் அதிக அருவருப்பும், கோபமும் எய்தலாகாது. நானோ சாகப் போகிறேன். இன்னும் இரண்டு தினங்களுக்குமேல் என் உயிர் தங்கி நிற்குமென்று தோன்றவில்லை. நான் போன பின் உனக்கு அவளைத் தவிர வேறு கதியேது? தாய்க்குப்

பின் தாரம். தாய் இருக்கும் போதே ஒருவன் அவளிடம் செலுத்தும் உண்மைக்கும், பக்திக்கும் நிகரான உண்மையையும், பக்தியையும் தன் மனைவியிடத்திலும் செலுத்தவேண்டும். இதுவரை நீ முத்தம்மாளை எத்தனையோ விதங்களில் கஷ்டப் படுத்தி வதைத்து வதைத்து வேடிக்கை பார்த்தாய்விட்டது. கொண்ட பெண்டாட்டியின் மனம் கொதிக்கும்படியாக நடப்பவன் வீட்டில் லக்ஷ்மீதேவிகால் வைக்கமாட்டாள். அந்த வீட்டில் மூதேவிதான் பரிவாரங்களுடன் வந்துகுடியேறுவாள். இந்த வார்த்தையை எப்போதும் மறக்காதே. இதை ஆணி மந்திரமாக முடிச்சுப்போட்டு வைத்துக்கொள். குழந்தாய், ஸோமு, அந்தப் பராசக்தி லலிதாம்பிகைதான் உனக்கும், உன் பெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் நீண்ட ஆயுளும், மாறுத ஆரோக்யமும் கொடுத்து, உங்களை என்றும் ஸந்தோஷப் பதவியிலிருத்திக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும்'' என்றுள்.

அந்த வார்த்தை அவருக்கு அடிக்கடி நினைப்புக்கு வரலாயிற்று. ''அத்தை அருமை செத்தால் தெரியும்'' என்பது பழமொழி. ராமுப் பாட்டியின் முதுமைக் காலத்தில், ஸோமநாதய்யர் அவளை யாதொரு பயனுமில்லாமல் தன்னுடைய ஹிம்ஸையின் பொருட்டாகவும், நஷ்டத்தின் பொருட்டாகவும் நிகழ்ச்சி பெற்றுவரும் ஒரு கிழ இருமல் யந்திரமாகப் பாவித்து நடத்திவந்தார். அவள் ஒரே யடியாகச் செத்துத் தீர்ந்த பிறகுதான் அவருடைய மனதில் அவள் மிகவும் மஹிமை பொருந்திய தெய்வமாகிய மாதா என்ற விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ''அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்'' என்ற வசனம் அவருக்கு உண்மைப் பொருளுடன் விளங்கலாயிற்று. தாயிற் சிறந்த கோயிலில்லை. உலகத்தையெல்லாம் படைத்துக் காப்பவளாகிய ஸாக்ஷாத் ஜகன் மாதாவே தனக்குத் தாய் வடிவமாக மண்மீது தோன்றிக் காப்பாற்றுகிறுள். ''புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்'' என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இவ்வுலகத்திலுள்ள பொருளெல்லாம் கடவுளே யென்பது அந்த வாக்கியத்தின் அர்த்தம். ''ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்''—உலகம் முழுதும் கடவுள் மயம். நம் வீட்டை நாயாக நின்று காப்பதும் கடவுள்தான் செய்கிறுர். வேலையாளாக வந்து வீட்டைப் பெருக்குவதும் கடவுள்தான் செய்கிறுர். தோழனுகவும், பகைவனுகவும், ஆசானுகவும், சீடனுகவும், தாய் தந்தையராகவும், பெண்டு பிள்ளைகளாகவும் நம்மைக்கடவுளே சூழ்ந்து நிற்கிறுர். எனினும் பிற வடிவங்களால் அவர் நமக்குச் செய்யும் உபகாரங்களைக் காட்டிலும் தாய் தந்தையராக நின்று அவர்

செலுத்தும் கருணைகள் சால மிகப் பெரியன. தாய் தந்தை யரிருவருமே கடவுளின் உயர்ந்த விக்ரஹங்களாக வணங்கு தற்குரியர். அவ்விருவருள் தாயே நம்மிடத்து அதிகத் தெய் வீகமான அன்பு செலுத்துவது கொண்டும், நாம் கைம் மாறிழைக்க முடியாத பேரருட் செயல்கள் தந்தையிட மிருந்து நமக்குக் கிடைப்பதைக் காட்டிலும் தாயினிட மிருந்து அதிகமாகக் கிடைப்பது கருதியும், அவள் ஒருவளுலே தந்தை யைக் காட்டிலுங்கூட உயர்வாகப் போற்றப்படத் தக்கவள். இதனைக் கருதியே "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்ற வசனத்தில் தந்தையின் பெயருக்கு முன்னே தாயின் பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

ஸோமநாதய்யர் காமம், குரோதம் முதலிய சேஷ்டைகளை உடனே அடக்கிக்கொள்ளக் கூடிய சக்தி பெருவிடினும், கல்வி கேள்விகளால் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த புத்தித்தெளிவு இடைக்கிடையே அந்தக் காம முதலிய தீயகுணங்களைக் கண்டித்து நன்கு சுடர் வீசும் ஸமயங்களும் இருந்தன. அந்த நேரங்களில் அவருடைய புத்திக்குப் பெரிய பெரிய உண்மைகள் புலப்படுவதுண்டு. மேலும் தாம் சுமார் இரண்டு வருஷங்களின் முன்னே விசாலாக்ஷியிடம் அவமானப் பட்ட கால முதலாக, அவர் பரஸ்த்ரீகளின் விஷயத்தில் அதிகமாகப் புத்தியைச் செலுத்தும் வழக்கத்தை நாளுக்கு நாள் குறைத்துக் கொண்டே வந்தார். "பாவத்தின் கூலியே மரணம்" என்று கிறிஸ்தவ வேதம் சொல்லுகிறது. துக்கத் தையும், பயத்தையும், இவற்றால் விளையும் மரணத்தையும் ஒருவன் வெல்ல விரும்புவானாயின், இங்ஙப் பயங்களுக்கும், துக்கங்களுக்கும் முக்கிய ஹேதுவாக இருக்கும் பாவங்களை விட்டு விடவேண்டும். யாதேனுமொரு பாவத்தை வெல்லும் முயற்சியில் ஒரு மனிதன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கைதேறி விடுவானாயின், பிறகு மற்றப் பாவங்களை வெல்வதில் அவனுக்கு அத்தனை கஷ்டமிராது. அவனுக்கு அஸுர யுத்தத்தில் தேர்ச்சி யுண்டாய்விடும். அஸுரர்களென்பன பாவங்கள். தேவர்கள் ஹிதம் பண்ணும் சக்திகள்.

எப்போதுமே ஸோமநாதய்யர் பாவச் செய்கைகளுக்கு அதிக மாக ஈடுபட்டவரல்லர். முக்கியமாக வியபிசார தோஷத்துக்கு அவர் அதிக வசப்பட்டவரல்லர். பெரும்பாலும், இப் பாவத்தை அவர் மானஸிகமாகச் செய்து வந்தவரே யல்லாமல் கார்யாம்சத்தில் அதிகமாக அனுஸரித்தது கிடை யாது. ஆனால் யேசு கிறிஸ்து நாதர் சொல்லுகிறார் — "அன்ய ஸ்திரீகளுடன் ஸம்பந்தப் படுவோர் மாத்திரமே

விய:பிசாரமாகிய பாதகத்துக்கு ஆட்பட்டோர் என்று கருதுதல் வேண்டா. வெறுமே மனதால் ஒருவன் தன் மனைவி யொழிய மற்றொரு ஸ்த்ரீயை விரும்புவானாயின், அவனும் வியபிசார பாவத்துக்குட்பட்டவனே யாவான்'' என்கிறார். இந்த விஷயத்தை உலகத்தார் ஸாதாரணமாகக் கவனிப்பது கிடையாது. பிறனுடைய சொத்தைத் திருடி, ஊர்க் காவலாளிகளின் விசாரணைகளில் அகப்பட்டு, தண்டனை யடைந்து சிறை புகுந்து வாழ்வோன் மாத்திரமே கள்வனென்று பாமரர்கள் நினைக்கிறார்கள். பிறனுடைய சொத்தை அபஹரிக்க வேண்டுமென்று மனதில் எண்ணினால் போதும். அங்ஙனம் எண்ணிய மாத்திரத்தாலேயே ஒருவன் கள்வனாகி விடுகிறான். கள்வனுக்குரிய தண்டனை அவனுக்கு மனிதர்களால் விதிக்கப்படாவிடினும், கடவுளால் அவசியம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால், இள மூங்கிலை வளைத்து விடுதல் ஸுலபம், முற்றிப் போன மூங்கிலை வளைக்க முடியாது. அதை வளைக்கப் போகுமிடத்தே அது முறிந்து போய்விடும். மனித ஹ்ருதயத்தை இளமைப் பிராயத்தில் சீர்திருத்துதல் ஸுலபம். பின்னிட்டு முதிர்ந்த வயதில் மனித ஹ்ருதயத்தை வளைத்தல் மூங்கிலை வளைப்பது போல் ஒரேயடியாக அஸாத்யமன்று, ஆனால் மிகவும் சிரமமான வேலை. இதுபற்றியே முன்னோரும், ''இளமையிற் கல்'' என்று உபதேசம் புரிந்தனர்.

எனினும், வருந்தினால் வாராததொன்று மில்லை. மனித ஹ்ருதயம் எப்போதுமே முற்றிப்போன மூங்கிலாகும் வழக்கமில்லை. இளமையிலிருப்பதைக் காட்டிலும் வயதேறிய பிறகு தவம் முதலியவற்றைப் பயிலுதல் மிகவும் சிரமமென்பது கருதி எவனும் நெஞ்சந் தளர்தல் வேண்டா. கல்வியும், தவமும் எந்தப் பிராயத்திலும் தொடங்கலாம். இதைப் பற்றியே ஸோமநாதய்யர் அடிக்கடி யோசித்துக் கடைசியாகத் தவம் பயிலுதல் அவசியமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டார். தவமென்றால் காட்டிலே போய், மரவுரியுடுத்துக் கந்த மூலங்களைப் புஜித்துக்கொண்டு செய்யும் தவத்தை இங்குப் பேசவில்லை. ஆளுதலாகிய உண்மைத் தவத்தையே இங்குக் குறிப்பிடுகிறோம். ஆத்ம ஞானத்தை—அதாவது, எல்லாம் ஒன்று ; எல்லாம் கடவுள் ; எல்லாம் இன்பம் என்ற ஞானத்தை—ஒருவன் தனது நித்திய அனுபவத்தில் பயன்படுத்தி நன்மை யெய்த வேண்டுமாயின் அதற்காக அவன் கைக்கொண்டொழுகவேண்டிய ஸாதனங்களில் மிக உயர்ந்தது தவம்.

அதாவது, இந்திரியங்களை அதர்ம நெறிகளில் இன்புற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினின்றும் தடுத்தல். இந்திரியங்களைத் தடுத்தலாவது மனதைத் தடுத்தல். மனமே ஐந்து இந்திரிய வாயில்களாலும் தொழில் புரியும் கருவி. சஞ்சலம், பயம் முதலிய படுகுழிகளில் வீழ்ந்து தவிக்காதபடி மனத்தைக் காத்தலும் தவமென்றே கூறப்படும். எல்லாப் பாவங்களைக் காட்டிலும் வலிய மற்றெல்லாப் பாவங்களுக்கும் காரணமாவது, பயம். எனவே பயத்தை வென்றால் மற்றப் பாவங்களை வெல்லுதல் எளிதாய்விடும். மற்றப் பாவங்களை வென்றால், தாய்ப் பாவமாகிய பயத்தை வெல்லுதல் பின் எளிதாம். இவ்விரண்டு நெறியாலும் தவத்தை ஏககாலத்தில் முயன்று பழகுதல் வேண்டும்.

இவ்வகைத் தவத்தையே ஸோமநாதய்யர் விரும்புவாராயினர். மேலும் தவங்களில் உயர்ந்தது பூஜை. மனத்தைத் தீய நெறியில் செல்லவிடாமல் தடுப்பதற்கு மிகவும் சுருக்கமான உபாயம் அதனை நன்னெறியிலே செலுத்துதல். மனத்தைச் செலுத்துதற்குரிய நன்னெறிகள் அனைத்திலும் உயர்ந்தது பூஜை. அன்பால் செய்யப்படும் உபசாரங்களே பூஜைகள் எனப்படும். எல்லாமாகிய கடவுளிடத்திலும், கடவுளாகிய எல்லாப் பொருள்கள், விசேஷமாக எல்லா உயிர்களிடத்திலும், இடையறாத நல்லன்பு செலுத்துவதும், அந்த அன்பின் கிரியைகளாகிய வழிபாடுகள் புரிவதுமே மிகச் சிறந்த தவம்; அதுவே அறங்களனைத்திலும் பேரறம். அஃதே மோக்ஷ வீட்டின் கதவு. அன்பே மோக்ஷம். அன்பே சிவம். இதனையே பகவான் புத்தரும் நிர்வாணமாகிய மஹா முத்திக்குக் கருவியாகக் கூறினார். 'கடவுளிடத்தும் மற்றெல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதே மோக்ஷத்துக்குவழி' யென்று யேசு கிறிஸ்துவும் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும், மற்ற மனிதர்களைத் தொழுதலும், வழிபடுதலும்—அவர்களிடத்துத் தீராத அன்பு செலுத்தி அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிதலும்—இல்லாதோன் கடவுளுக்குச் செய்யும் ஜபம் முதலிய கிரியைகளால் கடவுளிடத்தே அன்புடையவன் என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ளுதல், வெறும் வேஷமாத்திரமேயன்றி உண்மையான தெய்வ பக்தியைக் காட்டுவதாகாது என்று கிறிஸ்து நாதர் உபதேசித்தருளினார். கண்ணுக்குத் தெரியும் கடவுளராகிய மனிதரிடத்தே அன்பு செய்யாதவன் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஜகத்தின் மூல ஒளியாகிய ஆதிக் கடவுளிடத்தே அன்பு செய்ய வல்லன் ஆகமாட்டான் என்று கிறிஸ்துநாதர் சொல்லுகிறார்.

இதனை யெல்லாம் ஸோமநாதய்யர் நன்ருக அறிந்தவராதலால், மற்ற ஜீவர்களிடத்தில் அன்புசெலுத்திப் பழகுவதை முக்கிய விரதமாக எடுத்துக் கொண்டார். மற்ற உயிர்களிடத்திலும், விசேஷமாக மற்ற மனிதரிடத்திலும் உண்மையான அன்பு செலுத்திப் பழகுதல் ஸாமான்யமான கார்யமன்று. அதி சிரமமான கார்யம். ஜன்ம முதலாக நமக்கு ஏற்பட்ட விசேஷ ஸம்ஸ்காரங்களாலும், கணக்கில்லாத அனந்தகோடி சிருஷ்டிகளில் அனந்த கோடிகளாகத் தோன்றி மறையும் ஜீவ குலத்துக்குப் பொதுவாக ஏற்பட்டிருக்கும் பூர்வ ஸம்ஸ்காரங்களாலும் மனிதருக்கு இயல்பாகவே மற்ற உயிர்களிடமும், மற்ற மனிதரிடமும் பெரும்பாலும் பயம், வெறுப்பு, பகைமை முதலிய த்வேஷ குணங்கள் ஜனிக்கின்றன. பல உயிர்களிடம் அன்பும், நட்பும் ஜனிப்பதுமுண்டு. ஆனால், பொதுவாக ஜீவர்கள் இயற்கையிலேயே ஒருவருக்கொருவர் ஸஹிப்பில்லாமை, அஸூயை முதலிய குணங்களுடையோராகின்றனர்.

இந்த அநாதியான ஜீவ விரோதம் என்ற குணத்தை நீக்கி, ஸர்வ ஜீவ காருண்யமும், ஸர்வ ஜீவபக்தியும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற இச்சை ஸோமநாதய்யருக்கு உண்டாயிற்று. எனவே, அவர் ஆடு மாடுகளைக் கண்டால் முன்போல் இகழ்ச்சிக் கொள்கை கொள்வதில்லை, ஏழைகளைக் கண்டால், கொடிய நோயாளிகளைக் கண்டால். குரூபிகளையும் மிகுந்த முதுமையால் உருச் சிதைந்து விகார ரூபமடைந்திருப்போரையுங் கண்டால், அருவருப்பு எய்தி முகஞ் சுளிப்பதை நிறுத்தி, அவர்களை மானஸிகமாக வந்தனை செய்யவும், ஆசீர்வாதம் பண்ணவும், இயன்ற வரை புறக் கிரியைகளாலும் அவர்களுக்கு இனியன செய்யவும் முயன்ருர்.

இதுவரை தமக்குக் கோபமும், அருவருப்பும் விளைவித்துத் தம்மால் இகழ்ச்சியுடனும் எரிச்சலுடனும் புறக்கணிக்கப்படும் மனிதர்களைக் காணும்போது முகமலர்ச்சி கொள்ளவும், அவர்களிடம் தாழ்மையுரையும், இன்சொற்களும் பேசவும், பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளத் தொடங்கினுர்.

இஃதெல்லாம் ஆரம்பத்தில் அவருக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. இஃதனைத்திலும் சிரமம் யாதென்றால், அவருக்கு முத்தம்மாளிடம் ஸுமுகமாக இருந்து அவளிடம் அன்பு காட்டுதல். அவளைக் கண்டவுடனே முகத்தைச் சுளிக்காமலிருக்க அவருக்கு ஸாத்யப்படவில்லை. பரஸ்த்ரீகளிடம்

காமமுருமலிருப்பது அவருக்கு நாளடைவில் ஒருவாறு எளிதாயிற்று. ஆனால், முத்தம்மாளிடம் ப்ரேமை செலுத்துவதெப்படி ? விவாகம் செய்து, ருதுசாந்தி முடிந்து சில மாஸங்கள் வரை அவருக்கு முத்தம்மாளுடைய உறவும், ஊடாடுதலும் இன்பம் பயந்துகொண்டிருந்தன. அப்பால் அவை அவருக்கு ஸுகஹேதுக்களாகாமல் மாறிப்போய் விட்டன. பதினைந்தாம் வயதில் அந்தப் பாக்யவதி அவருடைய சயன வீட்டுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தையையும் கொண்டுவரத் தொடங்கினாள். அவர் அவளை முத்தமிடப்போகும் ஸமயத்தில் அந்தக் குழந்தை வீறிட்டழத் தொடங்கிற்று. அல்லது மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்து அவளுடைய மடியையும், இவருடைய வேஷ்டியையும் அசுத்தப்படுத்தலாயிற்று. அன்றைக்குத் தொடங்கிற்று பெருங் கஷ்டம். பிறகு புதிய குழந்தைகள் இரண்டு பிறந்தன. தமக்கும் தம்முடைய மனைவிக்கும் இளமைப் பிராயம் தவறிவிட்டன என்ற எண்ணம் அக் குழந்தைகளைப் பார்க்குந்தோறும் அவருள்ளத்தில் எழலாயின. இதினின்றும் அவர் குழந்தைகளிடம் அருவருப்படைதல் என்ற பரம மூடத்தனத்துக்குத் தம்மை ஆளாக்கிக்கொள்ளாமல் தப்பினார். ஆனால், அதைக் காட்டிலும் ஆயிரம் பங்கு அதிக மூடத்தனமாகத் தமது பத்தினியை நோக்கும்பொழுதெல்லாம் அவளிடத்தில் வெறுப் பெய்துவதும், முகத்தைச் சுளிப்பதுமாகிய தீய வழக்கத்தில் தம்மை யறியாது விழுந்து, நாளுக்கு நாள் அந்தப் படுகுழியில் தமது சித்தத்தை அதிக ஆழமாக அமிழ்ந்துபோக இடங் கொடுத்தார். இத்தனை காலத்துக்கு அப்பால் இவருக் குண்டாகிய புதிய தெளிவின் பயனாக, இப்போது அந்த மனைவியிடம் அன்பு செலுத்த முயற்சி பண்ணினார். அந்த முயற்சி இவருக்கு ஆரம்பத்தில் வேப்பெண்ணெய் குடிப்பது போல் மிகவும் கசப்பாக இருந்தது. அவளோ, இவரிடத்திலே தோன்றிய மாறுதலைக் கண்டு உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சிகொண்டா ளாயினும், இவருடைய புதிய அன்பை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இவரைப் பல கடினமான சோதனைகளுக்கு உட்படுத்தத் தொடங்கினாள். எனவே இவர் நம்பிக்கையையும், ஞானத்தையுந் துணைகொண்டு வேப் பெண்ணெய் குடிக்கப்போன இடத்தில் இவருடைய முதுகில் சவுக்கடிகள் வேறு விழலாயின. மஹா பதிவிரதையாகிய முத்தம்மா தன்னுடைய கணவன் இங்ஙனம் வேப்பெண்ணெய் குடிக்க வந்த ஸமயங்களில், அவருக்குச் சர்க்கரை முதலியன கொடுத்து அவருடைய கஷ்டத்துக்குப் பரிஹாரங்கள் செய்யாத படி இங்ஙனம் சவுக்கடிகள் கொடுத்து அவருடைய முதுகைக்

காயப்படுத்தியது அவளுடைய விரத மஹிமைக்குப் பொருந்துமோ என்று சிலர் ஐயுறலாம். ஆனால் அவள் உயர்ந்த பதிவிரதையாகிய காரணம் பற்றியே, எத்தனைக்கு எத்தனை விரைவாக நடத்துதல் ஸாத்தியமோ அத்தனைக் கத்தனை விரைவாக அவரை அஞ்ஞான விஷத்திலிருந்து பரிபூர்ணமாக விடுவித்து, அவருக்கு ஞானாமிர்தத்தைப் புகட்ட வேண்டுமென்ற கருத்துடையவளாயினாள்.

ஜீவாமிர்தமாகிய தர்ம பத்நியின் காதலை ஒரு பரம மூடன் வேப்பெண்ணெய்க்கு ஒப்பாகக் கருதிவருமிடத்தே, கூடிய அளவு விரைவில் அவனுக்கு என்ன கஷ்டம் விளைவித்தேனும் அவனை அந்த மஹா நரகமாகிய அஞ்ஞானத்தினின்றும் வெளியேற்ற முயலுவதே தனது முக்கிய கடமையென்று அவள் நியாயமாக நிச்சயித்தாள். அவனுக்குச் சாசுவதமான ஞானமும், நித்ய இன்பமும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கருதி, அதனால் அவனுக்குச் சிறிது காலம்வரை அதிக சிரமங்கள் ஏற்பட்டபோதிலும் தீங்கில்லையென்று தீர்மானம் செய்தாள். ஒருவன் காலில் ஆழமாக விஷ முள் பதிந்திருக்கையில் அதை ஊசிகொண் டெடுக்கும்போது அவன் அந்த ஊசி குத்தும் வேதனையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், முள்ளை யெடுக்க முயலாதபடி மிட்டாய் தின்று தன் மனதை அந்த நோயினின்றும் புறத்தே செலுத்தவேண்டுமென்று விரும்புவானாயின், அவனுக்கு ஹிதத்தை நாடுவோர் அப்போது செய்யத்தக்கது யாது? அவனுக்கு ஊசி குத்துவதனால் வேதனையைப் பொருட்டாக்கக் கூடாதென்று அவனிடம் நிஷ்கருணையாகத் தெரிவித்துவிட்டு ஊசியை ஆழமாகப் பதித்து விஷ முள்ளை யடுத்துக் களைதல் நன்றா? அன்றி ஊசியைப் புறத்தே போட்டுவிட்டு அவனுக்கு ஜிலேபி காபியால் விஷ முள்ளின் செயலை நிறுத்திவிடலாம் என்று அவன் நினைப்பது மடமையன்றோ? அதற்கு நாம் இடங்கொடுக்கலாமோ? அவன் அழ அழ ஊசியை அழுத்தி விஷ முள்ளை எடுத்தெறிந்தாலன்றி அவனுக்கு விஷ முள்ளின் செய்கையால் மரணமேற்படுமென்பதை அவனுக்கு வற்புறுத்திக் கூறி, எங்ஙனமேனும் ஊசியை உபயோகித்தா லன்றோ உண்மையான அன்புக்கும் கருணைக்கும் அடையாள மாவது?

இங்ஙனம் ஆலோசனை புரிந்தே, முத்தம்மா நமது ஸோம நாதய்யருக்கு அடிக்கடி விளாற்றுப் பூஜைகள் நடத்தி வந்தாள். இங்ஙனம் நல்லெண்ணங்கொண்டே அவள் தம்மிடம் கடுஞ் சொற்களும், கடு நடைகளும் வழங்குகிறு

ளென்ற விஷயம் நாட்பட ஸோமநாதய்யருக்கும் சிறிது சிறிது அர்த்தமாகத் தொடங்கிவிட்டது. இருந்தபோதிலும் அவரால் ஸஹிக்க முடியவில்லை.

காதற் கோயில் மிகத் தூய்மைகொண்ட கோயில். ஒரு முறை அங்குப் போய்ப் பாவஞ் செய்து வெளியே துரத்துண்டவன் மீளவும் அதனுள்ளே புகுமுன்னர் அவன் படவேண்டிய துன்பங்கள் எண்ணிறந்தன.

கண்ணைக் குத்திப் பார்வையை அழித்துக்கொள்ளுதல் ஸுலபம். ஆனால் இழந்த பார்வையை மீட்டும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் எளிதில் இயல்வதொரு கார்யமா? ஸோமநாதய்யருக்குக் குருட்டுக் கண்ணை மாற்றி மறுபடி நல்ல கண் கொடுக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் முத்தம்மா வேலை செய்தாள். அதில் அவள் செய்த சிகிச்சைகள் அவருக்கு ஸஹிக்க முடியாதனவாகவேயிருந்தன.

ஆனால் எப்படியேனும் தாம் இழந்த பார்வையை மீட்டும் பெறவேண்டுமென்ற பேராவல் அவருக்கும் இருந்தபடியால், சிகிச்சையிலுண்டாகிய சிரமங்கள் பொறுக்க முடியாதனவாகத் தோன்றினும், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, தம்முடைய முழுச் சக்தியையும் செலுத்தி ஒருவாறு ஸஹித்துப் பழகினர்.

எனவே முத்தம்மாளை ஓயாமல் தம்முடன் இருக்கும் படிக்கும், பேசும்படிக்கும் வற்புறுத்தத் தொடங்கினர். இவர் எத்தனைக் கெத்தனை அவளுறவையும் ஊடாட்டத்தையும் விரும்பத் தொடங்கினரோ, அத்தனைக்கு அத்தனை அவள் இவரிடமிருந்து ஒதுங்கவும், மறையவும் தொடங்கினள். “இவளை நாம் காதலுக்கு யோக்யதையில்லாத மனையடிமைப் புழுக்கச்சியாகவும், குழந்தை வளர்க்கும் செவிலியாகவும் நடத்தி வந்தோம். அப்போதெல்லாம் இவள் நமக்கு மிகவும் பணிவுடன் அடிமையிலும் அடிமையாய் நடந்து வந்தாள். இப்போது நாம் பரமார்த்தமாக இவளுடைய அன்பைக் கருதி அதனை வேண்டிச் சருவப் புகுந்தபோது, இவள் பண்ணுகிற மோடியும், இவள் செய்யும் புறக்கணிப்புக்களும் பொறுக்க முடியவில்லையே! இதென்னடா கேலி! சொந்தப் பெண்டாட்டியைக் காதலி ராணியாகக் கொண்டாடப் போனவிடத்தே அவள் நம்மைப் உதாஸீனம் பண்ணினள். என்ன செய்வது? பதிவிரதையாவது, வெங்காயமாவது! நாம் இளமை தவறிவிட்டோமென்பது கருதி இவள் நமது காதலை

உண்மையாகவே அருவருக்கிருளோ, என்னவோ? எவன் கண்டான்? ஸ்திரீகளுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு ஆழங்கண்டோன் யார்? கடலாழங் காணுதல் எளிது; மாதர் மனத்தை ஆழங் காணுதல் அரிது ஆண் மக்களைக் காட்டிலும் பெண்களுக்கு எட்டு மடங்கு அதிகம் காமமென்று நீதி சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. எனவே, தலை வழுக்கையாய், நரை தொடங்கிக் கிழப்பருவத்திலே புகத் தொடங்கிய என்னிடம் இவள் உண்மையாகவே அவமதிப்புக் கொண்டாளெனின் அஃதோர் வியப்பாகமாட்டாது.' என்னே உலக விசித்திரம்! என் குடும்பத்தில மாத்திரமா, உலக முழுமையிலும் மனித ரெல்லாரும் வீட்டுப் பெண்டாட்டியென்றால் அவள் தன் விருப்பத்திற்குக் கடமைப்பட்ட அடிமைச்சியாகவே கருது கிருர்கள். புதியதொரு சித்திரத் தெய்வத்தின்மீது காதல் கொள்வதுபோல் நான் சொந்தப் பெண்டாட்டியிடம் காதல் செய்யப்புகுமிடத்தே, அவள் என்னை இப்படிக் கேலிபண்ணு கிருள். எனினும் இவள் பதிவிரதையல்லளென்று கருத வும் நியாயமில்லை. எனது பெற்றதாய் இறக்கப் போகுந் தருணத்தில் இவள் மஹா சுத்தமான பதிவிரதை யென்று சொல்லிவிட்டு மடிந்தாளே. அவள் தீர ஆராய்ச்சி செய்து நிச்சயப் படுத்தாத வார்த்தையை, மரண காலத்தில் சொந்த மகனிடம் சொல்லக்கூடுமென்று நினைக்க. இட மில்லையே. தாய் நம்மிடம் பொய் சொல்லிவிட்டா போவாள்? மேலும், அவள் இந்த வார்த்தை என்னிடம் சொல்லிய காலத்தில், அவளுடைய முகத்தை நான் நன்றாக உற்றுக் கவனித்தேனன்றோ? அவள் அச் சொல்லைப் பரிசுத்தமான ஹ்ருதயத்துடனும் உண்மையான நம்பிக்கை யுடனும கூறினளென்பது அவள் முகத்தில் மிகத் தெளி வாக விளங்கிற்றன்றோ? மேலும் அவள் தீர ஆழ்ந்து பாராமல் வஞ்சிக்கப்பட்டவளாய், அங்ஙனம் தவருது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கக்கூடுமென்று நினைக்கப்புகுவோ மாயின் அது பெரு மடமைக்கு லக்ஷணமாகும். பாம்பின் கால் பாம்புக்குத் தெரியும். எத்தனை மறைத்த போதிலும் பெண் மர்மம் பெண்ணுக்குத் தெரிந்துவிடுமன்றோ? ஒரு வருஷமா, இரண்டு வருஷமா? இவளுடைய நடையை என் மாதா பத்து வருஷ காலமாக, இரவு பகல் கூடவேயிருந்து மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்து வந்தவளன்றோ? மேலும் என் மாதா புத்திக்கூர்மையில்லாத மந்தமா? இருபது கம்பிளியைப் போட்டு ஒரு ரஹஸ்யத்தை மூடி வைத்தாலும், அது அவளுடைய கண்களுக்குத் தெரிந்து விடுமன்றோ? தாய் சொல்லியதை மறுப்பதில் பயனில்லை.

அதில் ஐயப்படுவது மூடத்தனம். 'ஐயமுற்ருன் அழிவுறு வான்' என்று பகவத்கீதையில் கண்ணபிரான் அருளிச் செய்திருக்கின்ருனன்ருே ? நிச்சயமாக நம்முடைய புத்திக் கும் புலப்படும் உண்மை யொன்றைப் பற்றி வீண் ஸம்சயப்படும் அதிகாரம் மனதுக்குக் கொடுப்போமாயின், அது நம்மை நரகத்தில் கொண்டு சேர்க்கும். நம்முடைய முத்தம்மா பதிவிரதைதான். நம்முடைய உண்மையைச் சோதித்தறியும் பொருட்டாகவே, நம்மை இந்த வலிய சோதனைகளுக்கு உட்படுத்துகிருள். இதனால் நாம் அவளிடம் கொண்டிருக்கும் பிரேமைத் தழல் அவிந்து போக இடங் கொடுக்கக்கூடாது. இதனால் நாம் அவளிடம் விரஸப்பட லாகாது. அவள்தான் நமக்குத் தாரகம். வேறு புகல் நமக்கில்லை. எக்காலத்திலும் நம்முடைய வழிகளை இருள் மூடாதவண்ணம் நம் மாதா கருணையுடன் நிறுத்திவிட்டுப் போன நித்ய விளக்கன்ருே இந்தக் கண்மணி முத்தம்மா ? மேலும், மூட நெஞ்சமே ! பாவியாகிய புழு நெஞ்சமே ! முத்தம்மா நம்மை என்ன சோதனைகள் செய்கிருள் ? ஊடல் தானே பண்ணுகிருள் ? ஊடலன்ருே காதலின் மிக இனிய பகுதியாவது ?

உணவிலும் உண்டதறலினிது ; காமம்
புணர் தலின் ஊட லினிது

என்றன்ருே ஸாக்ஷாத் பிரமதேவனுடைய அம்சபூதரும், மஹாகவியுமாகிய திருவள்ளுவ தேவர் அருளியிருக்கின்ருர். நாய் மனமே ! உனக்கு என் காதற்கிளியிடமிருந்த இகழ்ச்சி யெண்ணம் இன்னும் உன்னை முற்றிலும் விட்டுவிலகவில்லை. 'இவளாவது ? நம்மிடத்தில் ஊடல் காட்டுவதாவது ?' என்ற கர்வ சிந்தனையால், இந்த விஷயத்தில் மனதுக்குக் கஷ்ட மேற்படுகிறதேயன்றி வேறில்லை. இவள் என்ன காரணத் தால் உனக்கு இத்தனை துச்சமாய்விட்டாள் ? துச்சமனமே ! இவளைக் காதலி ராணியென்று கொண்ட இடத்தில், உணர்வு, உயிர், உடம்பு என்ற மூன்றும் அவளுக்கே ஸமர்ப்பணமாகி விட்டனவன்ருே ? அவள் ஊடினால் அதுவும் ஓரின்பம். அவள் கூடினால் அதுவும் ஓரின்பம். மேலும், காதலி சொல்லும் வசை மொழிகளெல்லாம் நம்முடைய செவிகளில் அமிர்தம்போல் விழுவதன்ருே ஆண்மைக்கு லக்ஷணமாம் ? காதலிப்பெண் உண்மையாகவே சினங்கொண்டோ அல்லது பொழுதுபோக்கின் பொருட்டாகவோ, நம்மைத் திட்டினால்,

நாம் அந்தத் திட்டுக்களை யெல்லாம் மிட்டாயென்று நினைப்ப தன்றோ புருஷலக்ஷணம்? அங்ஙனமின்றி அவளிடம் எதிர்த்துச் சினங்கொள்ளுதல் பேடித்தன்மையன்றோ? அவள் ஏது செய்தாலும் அவளே நமக்குத் தெய்வம், அவளே நமக்கு இன்பம். அவள் வலிய வந்து நம்மை முத்தமிட்டபோதிலும், அவளருளே கதி, அவள் நமது தசையை வாளைக் கொண்டு அறுத்த போதிலும், அதுவே நமக்கு ஸ்வர்க்க போகம்.''

என்று இங்ஙனம் நிலா முற்றத்தில் நாற்காலியின்மீது உட்கார்ந்து நிலாவை நோக்கி ஆலோசனை செய்து கொண் டிருந்த ஸோமநாதய்யர் அப்படியே நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டார். பிறகு அவர் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கையிலே, சந்திரன் உதித்த இடத்தினின்றும் நெடுந்தூரம் விலகி வந்திருப்பது கண்டார். மாலையில் சுமார் ஏழு மணிக்கு முத்தம்மா காபி போட்டுக் குடித்துவிட்டு வருவதாகச் சொல்லி விட்டுக் கீழே போனாள். இப்போது மணி எத்தனையிருக்கு மென்று அவர் தம்முடைய சட்டைப் பையிலிருந்த கைக் கடிகாரத்தை எடுத்து நோக்கினார். நடுநிசி, பன்னிரண்டு மணியாய்விட்டது. படுக்கை யறைக்குள்ளே போய்ப் பார்த் தார். அங்குத் திமிதிமியென்று மண்ணெண்ணெய் மேஜை விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் ஒரு க்ஷணம் இவர் தாமஸப்பட்டு வந்திருப்பாரானால் கண்ணாடிக் குழாய் வெடித்துப்போயிருக்கும். அதனிலும் பெரிய ஆபத்துக்கள் விளைந்தாலும் விளைந்திருக்கும். இவர் விளக்கின் ஸ்திதியைப் பார்த்தவுடனே பளிச்சென்று பாய்ந்து திரியைக் குறைத்தார். விளக்கு நேரே எரிந்தது. அவர்களுடைய படுக்கையறையில் மூன்று கட்டில்களுண்டென்று முன்னமேயே சொல்லி யிருக்கிறேன். அவற்றுள் ஒரு கட்டிலின் மீது அனந்த கிருஷ்ணனைத் தழுவிக் கொண்டு முத்தம்மா படுத்திருந்தாள். மற்றொரு கட்டிலில் முத்தம்மாவின் குழந்தைகள் இரண்டும் படுத்திருந்தன. ஸோமநாதய்யருடைய கட்டில் சும்மா கிடந்தது. முத்தம்மாளை எழுப்பிக் கீழே அழைத்துப் போய் போஜனத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணலாமா என்று ஒரு க்ஷணம் ஸோமநாதய்யர் யோசனை பண்ணினார். அப்பால், ''அறி வுடனே கண்ணை விழித்து நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே படு குழியிற் போய் வீழ்வ தொப்பப் பசியில்லாமல் உண்பதிலி ருந்தே நோய்களும், சாவும் ஏற்படுதல் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிந் திருந்தும், நாம் தினந்தோறும் பசியின்றி உண்டு மரணத்

துக்கு வழிதேடுதல் பேதமையினும் பெரிய பெரும் பேதமை யாகுமன்றோ ?" என்றொரு நினைப்பு அவருக்குண்டாயிற்று. "இன்றைக்கு நல்ல நாள். பசியில்லாத ஸமயங்களில் உபவாஸம் போடுவதாகிய நல்ல வழக்கத்தை இன்றிரவே தொடங்கிவிடுவோம். பிரிய ரத்தினமாகிய முத்தம்மாளும் ஆழ்ந்து நித்திரை செய்கிறாள். இவளை இப்போது எழுப்பிச் சோறுபோடச் சொல்லித் தொல்லைப்படுத்துதல் பாவமாகும். ஆதலால் 'உபவாஸமே கிடப்போம்' என்று தீர்மானம் பண்ணி, ஸோமநாதய்யர் விளக்குத் திரியை மிகவும் சிறிதாக்கிக் குறைத்து மேஜையினின்றும் விளக்கையெடுத்துப் படுக்கையறையின் மூலையொன்றில் தரைமீது வைத்தார். மெல்லவந்து முத்தம்மா துயிலெழாதபடி மெதுவாக அவளைத் தழுவி அவளுடைய கன்னத்தில் ஒரு முத்தமிட்டார். பிறகு தம்முடைய கட்டிலின் மீதேறிப் படுத்துக்கொண்டார். விரைவில் நித்திரைபோய் விட்டார். அன்றிரவு முழுதும் ஸோமநாதய்யர் மிகவும் ஆச்சர்யமான இன்பக் கனவுகள் கண்டார்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

பெண்டாட்டிக்கு ஜெயம்

மறுநாட் காலை முதல் முத்தம்மா பாடு கொண்டாட்டந்தான். வீட்டில் அவளிட்டது சட்டம். அவள் சொன்னது வேதம். ஸோமநாதய்யர் ஏதேனுமொரு காரியம் நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லி, அவள் கூடாதென்றால் அந்தக் கார்யம் நிறுத்திவிடப்படும். அவர் ஏதேனும் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லி அவள் அதைச் செய்துதான் தீரவேண்டுமென்பாளாயின் அது நடந்தே தீரும். இங்ஙனம் முத்தம்மா தன் மீது கொடுங்கோன்மை செலுத்துவதுபற்றி அவருக்கு அடிக்கடி மனவருத்த மேற்படுவதுண்டு. ஆனால், அந்த வருத்தத்தை அப்போதப்போதே அடக்கி விடுவார். "தெய்வத்தினிடம் ஒருவன் உண்மையான பக்தி செலுத்தப் போனால், அது அவனை எத்தனையோ சோதனைகளுக்குட் படுத்தும் என்கிறார்கள். அதினின்றும் ஒருவன் தனது பக்தியைச் சோர விடுவானாயின், அவன் உண்மையான

பக்தனுவானு ? உண்மையான பக்தியால் கடைசியில் எய்தப் படும் பயன்கள் அவனுக்குக் கிடைக்குமோ ? நாம் இவளை ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமாகவன்றோ பாவித்து நடத்துகிறோம். எனவே, இவள் எது செய்தாலும் பொறுத்துக்கொண்டு தான் இருக்கவேண்டும். நாம் மனவருத்தப்படலாகாது" என்று தீர்மானித்து தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொள்வார். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் முத்தம்மா தன் கணவனை நோக்கி :—"நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே ? உங்களுக்கோ கோர்ட்டு வேலை கிடையாது. ஆதலால் நாமிருவரும் குழந்தைகளையும் வேலைக்காரனையும் *

---

* ஆசிரியர் இக் கதையை முடிப்பதற்கு முன் காலஞ்சென்றுவிட்டார்.

நவதந்திரக் கதைகள்

முன்னுரை

வேதாரண்யம் என்ற ஊரில் விவேக சாஸ்திரி என்ருெரு பிராமணன் இருந்தார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள். அந்த மூன்று பிள்ளைகளையும், மனைவியையும் வைத்துக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதுமான நன்செய் நிலம் அவருக் கிருந்தது. ஆனால் பிள்ளைகள் மூவருக்கும் விவாகமாய்த் தலைக்கு ஓரிரண்டு குழந்தைகளும் பிறக்கவே, குடும்பம் மிகப் பெரிதாகிவிட்டது. ஆதலால், அவருடைய முதுமைப் பிராயத்தில் ஜீவனத்துக்குச் சிரமமுண்டாய்விட்டது. பிள்ளை களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதப் படிப்புச் சொல்லிவைத்து ஒருவனை வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும், மற்ருெருவனை வியாகரணத் திலும், மூன்ருமவனைத் தர்க்க சாஸ்திரத்திலும் தேர்ச்சி யோங்கும்படிச் செய்து வைத்திருந்தார். கால நிலைமை யால், அந்த வித்தைகள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்குப் பயன்பட வில்லை. பிறரிடம் பிச்சை கேட்க ஸம்மதமில்லாத மான முள்ள குடும்பத்தாராதலால், அரை வயிற்றுக்கு ஆஹாரம் செய்துகொண்டு கஷ்டத்திலிருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில், ஒரு நாள் விவேக சாஸ்திரி தமது கையில் தாதுவைப் பார்த்து இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலே தம்மால் ஜீவிக்க முடியாதென்று தெரிந்தவராகித் தம்முடைய மக்களை அழைத்துப் பின் வருமாறு சொல்ல லாஞர் :—

"வாரீர், மக்களே, நான் சொல்லப் போவதை ஸாவ தானமாகக் கேளுங்கள். என்னுடைய ஜீவன் இவ்வுல கத்திலே இன்னும் ஒரு வருஷத்திற்கு மேலே நில்லாது. நான் உங்களுக்கு அதிகச் செல்வம் வைத்து விட்டுப்போக வழியில்லாமற் போய்விட்டது. விதிவசமாக ஏற்பட்ட மதிமயக்கத்தால், உங்களுக்கு லௌகிக லாபங்கள் உண்டாகக் கூடிய வித்தைகள் கற்றுக்கொடுக்கத் தவறிவிட்டேன். உங்களுக்கோ குடும்ப பாரம் ஏற்கெனவே மிகுதியாய் விட்டது ; இன்னும் காலம் போகப்போக இதனிலும்

அதிகப்படக்கூடும். நீங்கள் எப்படி இந்தச் சுமையைப் பொறுக்கப் போகிறீர்களென்பதை நினைக்கும்போது எனக்குக் கவலையுண்டாகிறது. ஆயினும், லௌகிக தந்திரங்களை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சில கதைகள் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன். தினந்தோறும் விளக்கு வைத்தவுடனே என்னிடம் சிறிதுநேரம் கதை கேட்க வாருங்கள். எனது காலத்துக்குப் பிறகு உங்களுக்கு இந்தக் கதைகள் பயன்படும்" என்றார். அப்படியே, பிள்ளைகள் சரியென்று அங்கீகாரம் செய்து கொண்டனர். பிள்ளைகளிலே மூத்தவன் பெயர் வாஸுதேவன், இரண்டாமவன் பெயர் காளிதாஸன், மூன்றாவது பிள்ளைக்கு ஆஞ்சநேயன் என்று பெயர்.

முதற் பகுதி

பயனறிதல்

அன்று மாலை மூன்று பிள்ளைகளும் ஸந்தி ஜபங்களை முடித்துக்கொண்டு, பிதாவிடம் வந்து நமஸ்காரம் செய்து விட்டுக் 'கதை' கேட்க வந்திருக்கிறோம் என்றார்கள். விவேக சாஸ்திரி தம் பிள்ளைகளை அன்புடன் உட்காரச் சொல்லிக் "குழந்தைகளே! நமது குல தேவதையாகிய காசி-விசாலாக்ஷியை ஸ்மரித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார். அப்படியே மூவரும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிறிது நேரம் தியானம்செய்து முடித்தார்கள். பிறகு பிதா கதை சொல்லத் தொடங்கினார் :—

"கேளீர், மக்களே! ஒரு காரியம் தொடங்கும் போது அதன் பயன் இன்னதென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பயன் நமக்கு வேண்டியதுதானா என்பதையும் ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். பயன்படாத காரியத்திலே உழைப்பவன் ஸங்கீதம் படிக்கப் போன கழுதை போலே தொல்லைப் படுவான்" என்றார். "அதெப்படி!" என்று பிள்ளைகள் கேட்டார்கள்.

ஸங்கீதம் படிக்கப் போன கழுதையின் கதை

பிதா சொல்லுகிறார் :—

பொதிய மலைக் காட்டிலே, ரஸிகசிரோமணி என்றொரு கழுதையிருந்தது. அது புல்லாந் தரைகளிலே மேய்ந்து நன்றாகக் கொழுப்படைந்து வருகையில் வசந்த காலத்தில், ஒரு நாள் மாலை, ஒரு மாமரத்தின் பக்கமாகப் போகும்போது, கிளையின்மேல் மதுகண்டிகை என்றதோர் குயில் பாடிக்கொண்டிருந்தது. அதை ரஸிகசிரோமணி சிறிது நேரம் நின்று கேட்டது. குயிலின் பாட்டு மனோகரமாக இருந்தது. அந்தப் பாட்டிலே கழுதை மயங்கிப் போய் மதுகண்டிகையை நோக்கிச் சொல்லுகிறது :—
"பெண்ணே, உன் பாட்டு எனக்குப் பரவச முண்டாக்கு

கிறது. ஆஹா! ஸங்கீதத்தின் இன்பமே இன்பம்! உனது குரல் ஸன்னமானது. நமக்குக் கனத்த சாரீரம். உனக்குள்ள பயிற்சியும், திறமையும் நமக்கிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். காட்டிலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் கேட்டு வியப்படையும். சிங்கராஜா நம்மை ஸமஸ்தானத்து வித்வானாக நியமனம் செய்வார். "இந்தக் காட்டிலுள்ள புல்லாந்தரைகளிலே ரஸிகசிரோமணி ஒருவன் தான் மேயலாம். மற்ற எந்த மிருகமும் மேயக் கூடாது" என்று கட்டளை பிறப்பித்துவிடுவார், பிறகு நமக்கு யாதொரு வேலையு மேற்படாது. நமது நிலைமை மிகவும் கொண்டாட்டமாய் விடும்".

இவ்வாறு ரஸிகசிரோமணி மேன்மேலும் சொல்லிக் கொண்டு போவதைக் கேட்டுக் குயில் சிரிப்புடன்: "கேளாய், ரஸிகமாமா, உனக்கு இந்தத் தொழில் வரமாட்டாது. வீணாக மனோராஜ்யம் பண்ணுவதிலே பயனில்லை" என்றது.

கழுதைக்குக் கோபமுண்டாய் விட்டது. கழுதை சொல்லுகிறது:—

"செல்வமும், அழகும், கல்வியும், வலிமையும் ஜந்துக்களுக்கு அதிக கர்வத்தை உண்டாக்குகின்றன. தன்னைக் காட்டிலும் இந்த நிமிஷம் ஒரு விஷயத்திலே தணிந்திருப்பவன் எப்போதும் தணிவாகவே யிருப்பானென்று மூடன் நினைக்கிறான். எந்தத் தொழிலும் யாருக்கும் வரும். வருந்தினால் வாராத தொன்று மில்லை. பார்ப்பாரப் பிள்ளைக்கு வியாபாரத் தொழில் வாராதென்று சொல்லி நகைத்த செட்டி அவமானமடைந்த கதை உனக்குத் தெரியாதோ?"

"அதென்ன கதை?" என்று மதுகண்டிகை கேட்டது.

மாணிக்கஞ் செட்டி மானி அய்யனை நகைத்தது

அப்போது ரஸிகசிரோமணி சொல்லுகிறது:—

கேளாய் கர்வம் பிடித்த மதுகண்டிகை யென்ற குயிற் பெண்ணே! பல வருஷங்களின் முன்பு மதுரை மாசி வீதி மளிகை மாணிக்கஞ் செட்டி என்றொருவ னிருந்தான்.

அவனுடைய தந்தை மளிகை வியாபாரஞ் செய்து கடன்பட்டு வீடு வாசலை யிழந்து ஏழ்மையிலே இறந்து போனான். பின்பு மாணிக்கஞ் செட்டியின் தாய் கடலைச் சுண்டலும், தோசையும் விற்றுச் சேட்டாகக் குடித்தனம் பண்ணித் தன் பிள்ளையை வளர்த்து வந்தாள். மாணிக்கஞ் செட்டிக்குப் பத்து வயதான வுடன் அவனை ஒரு பெரிய வியாபாரி தனது கடையிலே மாதம் அரை ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வைத்துக் கொண்டான். இவன் தாயாரிடத்திலிருந்து செட்டு, கருத்து முதலிய நல்ல குணங்களைப் பயின்றவனாதலால், பெரிய வியாபாரிக்கும் இவன்மேலே தயவும், நம்பிக்கையும் உண்டாயின. பெரிய வியாபாரிக்குப் பிள்ளையில்லை. ஒரே பெண். அவள் பெயர் மரகதவல்லி. நாளடைவில் மாணிக்கஞ் செட்டியை வியாபாரி தன் கடையில் பங்காளியாகச் செய்துகொண்டான். தன் மகளை இவனுக்கே விவாகம் செய்து வைத்தான். அவன் இறந்த பிறகு உடைமை யெல்லாம் மருமகனுக்கே வந்து விட்டது. மதுரை மாசி வீதி மளிகைக் கடை மாணிக்கஞ் செட்டி என்று ப்ரக்யாதி ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த மாணிக்கஞ் செட்டியினிடம் பதினாறு வயதுள்ள மாணி அய்யன் என்ற பார்ப்பாரப் பிள்ளை ஒருவன் வந்தான்.

"ஐயரே, என்ன வேண்டும்?" என்று செட்டி கேட்டான்.

"தங்களுடைய கடையிலே எனக்கொரு வேலை போட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று சிறுவன் சொன்னான்.

"உனக்கென்ன தெரியும்?"

"எனக்கு எண்சுவடி முழுதும் நன்றாகத் தெரியும், கணக்குப் பதிவு தெரியும். கூடிய வரை எழுதப் படிக்கத் தெரியும்."

இதைக் கேட்டவுடனே செட்டி நகைத்தான்.

"பார்ப்பாரப் பிள்ளைகள் வந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியாதென்று சொல்லும் வழக்கமே கிடையாது. எதுவும் தெரியும். ஐயரே, போய் வாரும். இவ்வளவு தெரிந்த பிள்ளைகள் நம்மிடம் வேலைக்கு வேண்டாம்" என்று சொன்னான்.

"சரி" என்று மாணி அய்யன் வெளியிற்போனான். "இங்கே வாரும், ஐயரே" என்று மாணிக்கஞ் செட்டி திரும்பவும் அவனைக் கூப்பிட்டான். சிறுவன் திரும்பி வந்தான்.

" ஐயரே! நீர் முந்திச் சித்திரை வீதியில் முருகச் செட்டியார் கடையில் இருக்கவில்லையா ?" என்று செட்டி கேட்டான்.

மானி : " ஆம் " என்றான்.

செட்டி : " அங்கிருந்து ஏன் வெளி யேறிவிட்டீர் ? "

மானி : " எனக்கும் முருகச் செட்டியாருக்கும் குணம் ஒத்து வரவில்லை. "

செட்டியார் : " அதென்ன விஷயங் காணும் ? "

மானி : " நம்முடைய குணம் அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை. அவருடைய குணம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவு தான். "

செட்டி : " அதுதான் என்ன விஷயம் ?" என்று கேட்டேன்.

மானி : " அதை இவ்விடத்தில் விளங்கச் சொல்வதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை. "

செட்டி : " ஏன் ? குற்றம் உம்முடையதுதானோ ? "

மானி : " என்மேல் ஒரு குற்றமும் இல்லை. ஒரு நாள் என்னைக் கடையில் வைத்துவிட்டு வெளியே போனார். அவருடைய மகனும் அன்று கடைக்கு வரவில்லை. கடையில் என்னைத் தவிர வேறு யாருமே கிடையாது. இப்படியிருக்கையில், சங்குத் தேவன் என்ற மறவன் வந்து, " செட்டியார் எங்கள் வீட்டிலேயிருக்கிறார். ஐந்து துலாம் சர்க்கரை வாங்கிக்கொண்டு வரச் சொன்னார். அவருடைய சொந்தச் செலவுக்கு வேண்டுமாம். தனது பற்றென்று எழுதச் சொன்னார் " என்றான். அந்தச் சங்குத்தேவன் அந்தச் செட்டியாருடன், உயிருக்குயிரான ஸ்நேகம் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். நான் எப்படிக் கொடுக்காமலிருப்பது ? செட்டியாரிடம் நேரிலே போய் கேட்டுக்கொண்டு செய்யலாமென்றால், கடையை யாரிடம் ஒப்புவித்து விட்டுப்போவது ? மறவனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு வரலாமென்றாலோ ஐந்து துலாம் சர்க்கரைக்கு நம்பக் கூடாத மனிதனிடம் கடையை விட்டு விட்டு வரலாமா ? நான் சர்க்கரையைக் கொடுத்து விட்டேன். செட்டியார் வந்தார். ' சங்குத் தேவனுக்குச் சர்க்கரை கொடுத்தாயா ?' என்று கேட்டார். ' ஐந்த துலாம்' என்றேன். ' யாருடைய உத்தரவின்மேலே கொடுத்தாய் ? ' என்றார். ' உங்களுடைய உத்திரவின் மேலே ' என்றேன்.

" நான் எப்போது உன்னிடம் உத்திரவு கொடுத்தேன் ?" என்றார். 'சங்குத்தேவனிடம் உத்திரவு கொடுத்ததாக அவன் சொன்னான்' என்றேன். 'அவன் சொன்னால் உனக்குப் புத்தி எங்கே போச்சுது ?' என்றார். எனக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்துவிட்டது. " என் புத்தியைப்பற்றிப் பேச்சில்லை. உம்முடைய ஸ்நேகிதன்தானே அவன் ? பொய் சொல்லமாட்டானென்று நினைத்துக் கொடுத்து விட்டேன். குற்றமாக இருந்தால் என்மேல் பற்று எழுதி விடலாம்' என்று சொன்னேன். முருகச் செட்டிக்கு என்மேலே நெடு நாளாகக் கோபம். சிதம்பரத்திலிருந்து வந்திருக்கும் அவருடைய மைத்துனனை என்னுடைய ஸ்தானத்துக்கு வைத்துவிட வேண்டுமென்று அவருக்கு வீட்டிலே போதனை ஏறிவிட்டது. என்னை வெளியே போகச் சொல்வதற்கு என்ன உபாயம் செய்யலாமென்று பலநாளாக யோசனை செய்து வந்தார். இதனால் நான் மரியாதையாகச் சொல்லிய வார்த்தையை அவர் அதிகப்ரசங்கித்தனமென்று பாராட்டி 'ஐயரே ! நாளை முதல் வேறு கடையிலே வேலை பார்த்துக் கொள்ளும். இன்று மாலை வீட்டுக்குப் போகும்போது சம்பளம் கணக்குத் தீர்த்து வாங்கிக்கொண்டு போகலாம்' என்று சொன்னார். நான் சரியென்று விலகிவிட்டேன். இவ்வளவு தான் நடந்த சங்கதி."

அப்போது மாணிக்கஞ் செட்டி கேட்கிறான் :—

" உம்முடைய பெயரென்ன ?"

மாணி : " என்னுடைய பெயர் மாணி அய்யன்."

செட்டி : " உமது பிதாவின் பெயரென்ன ?"

மாணி : " அவர் பெயர் ஸீதாராமையர்."

செட்டி : " அவர் உயிரோடிருக்கிறாரா ?"

மாணி—" இல்லை : இறந்து போய்விட்டார்."

செட்டி : " வீட்டிலே தாயார் இருக்கிறார்களா ?"

மாணி : " ஆமாம்."

செட்டி : " இன்னும் எத்தனை பேருண்டு, குடும்பத்திலே ?"

மாணி : " வேறு யாரும் கிடையாது. எனக்குக்கூடக் கலியாணம் ஆகவில்லை."

இதைக் கேட்டுச் செட்டி நகைத்தான்.

"என் ஐயரே! கலியாணம் ஆகவில்லையென்று வருத்தந் தானே? பார்ப்பாரப் பிள்ளைகளுக்கு வயிற்றுச் சோறு தேடு முன்பாகவே பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டால் சுகப் படாது. குடும்பத்தை முதலாவது பெரியதாகச் செய்து வைத்துக்கொண்டால் பிறகு பிச்சை எடுப்பது சுலபம். ஆள் கூட்டம் அதிகமாகத் திரட்டிக்கொண்டு மேளதாளத்துடன் பிச்சைக்கும் போகலாம்" என்றான்.

மானி: "செட்டியாரே! எனக்கு விவாகத்திற்குப் பண உதவி செய்யும்படி உங்களிடம் யாசகத்துக்கு வரவில்லை. வேலை செய்தால் சம்பளமுண்டோ என்று கேட்க வந்தேன். இல்லையென்றீர்கள்; நான் திரும்பிப் போனேன். போனவனை மறுபடியும் அழைத்துப் புண்படுத்தவேண்டாம்."

செட்டி: "எத்தனை வயதிலே விவாகஞ் செய்து கொள்வீர்?"

மானி: "அதைப்பற்றி நான் இப்போது யோசிக்கவில்லை."

செட்டி: "உம்முடைய தாயார் யோசிக்கவில்லையா?"

மானி: "நான் குடும்ப ரக்ஷணைக்கு முயற்சி வேண்டி அலைகிறேன். தாங்கள் ஸம்பத்திலிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஸந்தோஷமாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேரமிருக்கிறது. என்னைப் பகவான் அந்த நிலையில் வைக்கவில்லை."

செட்டி: "ஐயரே! வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமா? அவஸரமா? இன்று போஜனச் செலவுகளுக்கு ஒன்றும் வேண்டாமோ?" என்றான்.

இதைக் கேட்டவுடன் மானிக்குக் கோபமுண்டாய்விட்டது.

மானி அய்யன் சொல்லுகிறான்:—

"செட்டியாரே, மீனாக்ஷியம்மையின் கிருபையால் நமது வீட்டிலே, இன்னும் அநேக மாதங்களுக்கு வேண்டிய உணவு சேர்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய தாயார் பேருக்குக் கொஞ்சம் நிலமும் உண்டு. இவ்விடத்தில் நமது முயற்சி நிறைவேற வழியில்லாவிட்டால் வேறிடத்துக்குப் போகவேமே, இங்கிருந்து வீண் வார்த்தை சொல்வது நியாயமில்லையென்ற கருத்தின்மேல் நான் அவசரப்பட்டேன். அதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இப்போது, தாங்கள் கேள்வி கேட்டு வரும் மாதிரியைப் பார்க்கும்போது, இன்னும் சற்று நேரம்

இங்கிருந்து தங்களுக்குச் சில விஷயங்கள் சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்ற எண்ணமுண்டாகிறது. நம்மூர் வியாபாரிகள் விஷயமாக, எனக்குள்ள சில கருத்துக்களைத் தங்களைப் போன்ற மனிதரிடம் சொல்லித் தீர்த்தாலொழிய என் மனம் ஆறுதலடையமாட்டாது. வேலைக்குக் கேட்க வந்த இடத்திலே அதிகப் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாதென்று நினைத்தேன். தாங்கள் தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேட்பதைப் பார்த்தால் தங்களுக்கு இப்போது உல்லாச நேரம்போலே தோன்றுகிறது. ஆகையால் உங்களிடமே சொல்லலாமென்று தீர்மானம் செய்கிறேன்."

அதற்கு மாணிக்கஞ் செட்டி: "சொல்லும் ஐயரே" மனதுக்குள் வைத்துக்கொண்டு குமையவேண்டாம். பணம் தேடி வைத்தவர்களைத், தேடத் திறமில்லாதவர் எப்படிக் கெல்லாம் சீர்திருத்த உத்தேசங் கொண்டிருக்கிறார்களென்பதைக் கண்டு பிடிப்பதிலே எனக்கும் ருசியுண்டு. சொல்லும், உம்முடைய கொள்கைகளைக் கேட்போம்" என்றான்.

மானி அய்யன்: "வடக்குத் தேசத்திலிருந்து சில வியாபாரிகள் இங்கே அடிக்கடி வருகிறார்கள். அவர்களுடன் நான் கொஞ்சம் வழக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களுக்குள்ள வியாபாரத் திறமையும், புத்தி நுட்பமும் நம்மூர் வியாபாரிகளிடமில்லை. இது முதலாவது சொல்லவேண்டிய விஷயம். இவ்விடத்து வியாபாரிகளிடம் இருக்கிற கருவத்துக்குத் தகுந்தபடி புத்திசாலித்தனமில்லை. இனி, இரண்டாவது விஷயம் சொல்லுகிறேன். க்ஷேமத்துடனும், செழிப்புடனும் ஊர் இருந்தாலொழிய வியாபாரம் செழிக்காது. வியாபாரத்துக்கு மஹிமை வரவேண்டுமானால் ஊருக்கே ஒரு மஹிமை வரவேண்டும். இந்த விஷயம் இதுவரை தங்களிடம் எவனும் சொல்லியிருக்கமாட்டான்".

மாணிக்கஞ் செட்டி: "எனக்கே தெரியும் இந்த ரஹஸ்யம்; யாரும் சொல்லவேண்டியதில்லை. சரி, மேலே கதையை நடத்தும்".

மானி அய்யன்: "கதையில்லை, செட்டியாரே, காரியம். இனி மூன்றாவது விஷயம் யாதெனில், இந்த வியாபாரிகளுக்குக் குமாஸ்தாக்களிடம் சரியாக வேலை வாங்கத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், முதற் காரணம், சம்பளம் நேரே கொடுக்க மனம் வருவதில்லை. ஒரு மனிதனால் நாம் லாபமடைய விரும்பினால் அவனுக்கு வயிறு நிறையச் சோறு

போடவேண்டும். வெளியிலிருந்து வரும் புத்திசாலியைக் காட்டிலும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூடனே விசேஷமென்று நினைக்கக்கூடாது. மூடனிடம் உன்னுடைய காரியத்தை ஒப்புவித்தால் அவன் அதைக் குட்டிச்சுவராக்கிப் போடுவான். தவிரவும், முகஸ்துதி செய்பவனையும், பொய்நடிப்புக் காட்டுவோனையும், தலையிலே வைத்து ஸாமர்த்தியமுள்ளவனையும், யோக்கியனையும் கீழே போடக்கூடாது. ஒரு நாளில் இத்தனை நாழிகைதான் வேலையுண்டென்ற கட்டுப்பாடிருக்க வேண்டும். அதிக நேரம் வேலை வாங்குவதும், நினைத்த பொழுதெல்லாம் ஆள் விட்டழைப்பதும் குற்றம். இன்னும் சொல்லவா ?"

மாணிக்கஞ் செட்டி : "ஐயரே, கொஞ்சம் இலேசாக அடக்கும். குமாஸ்தாக்களிடமுள்ள குற்றத்தைச் சொன்னால், உமக்கு விஷயம் பூராவாகத் தெரியும். குமாஸ்தாக்களிடம் நாணயமில்லை. பணக்காரப் பிள்ளைகள் வெளியே ஒரு கடையில் சிறிய சம்பளம் வாங்கி வேலை பழகப்போவது கௌரவக் குறைவென்ற மூட எண்ணத்தால் கிடைப்பதில்லை. வருவோனெல்லாம் கோவணாண்டி ; பணப் பொறுப்பையும், காரியப் பொறுப்பையும் அவர்களிடம் அதிகமாக ஒப்புவிக்க இடமில்லை. அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்து தயவு சம்பாதிப்பதிலே தான் உற்சாக முண்டாகிறது. உழைப்பிலும், கருத்திலும் உற்சாகமில்லை. எப்படியிருந்தாலும், ஏழைக்கு ஏழைப் புத்திதானே ஏற்படுங்காணும் ? நமது பந்துவாக இருந்தால் மூடனானாலும் அதிக வஞ்சனை பண்ணமாட்டானென்று நினைக்கலாம்."

மாணி அய்யன் : "அதுதான் நினைக்கக்கூடாது. 'உடன் பிறந்தார் சுற்றத்தாரென்றிருக்க வேண்டா ; உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி' என்ற வசனம் கேட்டதில்லையோ ?"

மாணிக்கஞ் செட்டி : "தெரியுங்காணும் ! ஆகவே இரண்டும் கஷ்டமாகிறது, மடத்தாண்டி கையிலே பணத்தைக் கொடுப்பது புத்திசாலித்தனமா ? ஊரான் கெடுத்துக் கெடுவதைக் காட்டிலும் நம்மவனால் கெடுவோமே !"

மாணி : "செட்டியாரே, கெடவா வியாபாரம் பண்ணுகிறோம். ஜீவிக்க வியாபாரம் செய்கிறோம். ஓரிடத்திலே தக்க கார்யஸ்தன் கிடைக்காவிட்டால் மற்றோரிடத்திலிருந்து தருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். எந்தக் கணக்குக்கும் ஒரு தீர்வையுண்டு ; எந்தச் சிக்கலுக்கும் அவிழ்ப்புண்டு."

இவ்வாறு மானி அய்யன் சொல்லியதைக் கேட்டு, மாணிக்கஞ் செட்டி சிறிது நேரம் யோசனை செய்யலானான்.

மாணிக்கஞ் செட்டி யோசிக்கிறான் :—

"பார்ப்பான் கெட்டிக்காரன். நாம் எடுத்திருக்கும் ஆலோசனைக்கு இவனை உதவியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் நமது நோக்கத்தை இவன் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது. தெய்வம் விட்டது வழி ; ஒரு கை பார்ப்போம்."

இப்படி யோசித்து மாணிக்கஞ் செட்டி சொன்னான் :—

"ஐயரே, ஒரு மூன்று மாஸத்துக்கு உம்மை ஒரு சோதனைக்காகக் கடையில் அமர்த்திக் கொள்ளுகிறேன். மூன்று மாஸத்துக்கப்பால் என் மனதுக்குப் பிடித்தால் வேலை உறுதிதான். பிடிக்காவிட்டால், விலகிக் கொள்ளவேண்டும். முதல் மூன்று மாஸத்துக்குச் சம்பளம் கிடையாது. உம், ஸம்மதமா ?"

பார்ப்பாரப் பிள்ளை தன் மனதுக்குள்ளே "அட லோபிப் பயலே" என்று வைதுகொண்டான் ; சொல்லுகிறான் :— "செட்டியாரே, மூன்று மாஸம் வேலை பார்க்கிறேன். பிறகு திருப்தியானால் வேலை உறுதி, இல்லாவிட்டால் அவசியமில்லை. அது உங்களுடைய இஷ்டம்போலே. ஆனால் உழைக்கிற நாள் சம்பளம் கையிலே கொடுத்துவிடவேண்டும். ஸம்மதமா ? என்றான்.

"என்ன ஐயரே, விறைப்பிலே கேட்கிறீரே ?" என்றான் செட்டி.

"ஸாதாரணமாகத்தான் கேட்டேன்" என்றான் பார்ப்பான்.

செட்டி சொல்லுகிறான் : "ஐயரே, போய் ஒரு வாரங் கழித்துத் திரும்பி வாரும். அப்போது அவசியமானால் சொல்லுகிறேன்."

அதற்குப் பாாப்பான் : "செட்டியாரே, அவசியமாக இருந்தால் தாங்கள் சொல்லியனுப்பவேண்டும். நானாக வர ஸௌகர்யப்படாது" என்றான்.

செட்டி கடகடவென்று நகைத்தான். பிறகு சொல்லுகிறான் : "ஐயரே, கொஞ்சம் இலேசாக அடக்கும். நமக்குப் பார்ப்பார் கிடைப்பது கஷ்டமில்லைகானும். உமக்குச் செட்டி கிடைப்பது கஷ்டம்" என்றான்.

"ஐயரே, போய் வாரும்" என்று செட்டி சொன்னான். இவன் சரியென்று வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். நாள் இரண்டாயின. மாணிக்கஞ் செட்டிக்கு ஒரு பெரிய ஸங்கடம் வந்து சேர்ந்தது. அவனுக்கு ஒரு மைத்துனன். அந்த மைத்துனன் பெயர் தட்டிக்கொண்டான் செட்டி. இவனை மாணிக்கஞ் செட்டி தனது காரியஸ்தனாகத் தஞ்சாவூரிலே வைத்திருந்தான். தஞ்சாவூரில் மாணிக்கஞ் செட்டிக்கு ஒரு கடையும், கொஞ்சம் கொடுக்கல் வாங்கலும் உண்டு. தட்டிக்கொண்டான் செட்டி நஷ்டக் கணக்குக் காட்டுவதிலே புலி. ஒரே அடியாகப் பெரிய தொகையை அழுத்திக் கொண்டு கணக்குக் காட்டிவிட்டான். அந்த நஷ்டக் கணக்கு மாணிக்கஞ் செட்டிக்கு வந்தது. ஓலையை விரித்து வாசித்துப் பார்த்தான். வயிறு பகீரென்றது.

"கெடுத்தானே பாவி! கெடுத்துப்போட்டானே! இனி என்ன செய்யப் போகிறோம்" என்று மிகவும் துன்பப் பட்டான். ஆனாலும், ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு, மேலே நடக்க வேண்டிய காரியத்தைப் பார்ப்போ மென்று சொல்லி, "இப்போது தஞ்சாவூருக்கு அனுப்ப ஒரு தகுதியான மனுஷன் வேண்டுமே, யாரை அனுப்பு வோம்" என்று யோசித்தான். மானி அய்யருடைய ஞாபகம் வந்தது. 'அவனைக் கூப்பிடுவோம்' என்று தீர்மானம் செய்துகொண்டு ஒரு ஆள் அனுப்பினான். மானி அய்யன் வந்து சேர்ந்தான்.

"வாரும், அய்யரே" என்றான் செட்டி.

"தங்களுடைய உத்திரவுக்குக் காத்துக் கொண் டிருக்கிறேன்" என்று மானி அய்யன் வணக்கத்துடன் சொன்னான்.

"பார்ப்பான் கெட்டிக்காரன்" என்று செட்டி தன் மனதிலே நினைத்துக்கொண்டான்.

ரஸிக சிரோமணி என்னும் கழுதை சொல்லிற்று :—

"மேற்படி மாணிக்கஞ் செட்டி பார்ப்பானை நகைத்தது போல் நீயும் என்னை இப்போது நகைக்கிறாய், பின்னிட்டு என்னை நீயே மெச்சுவாய்."

அதற்குக் குயில் சொல்லிற்று :—

"ரஸிக மாமா, உனக்கு ஸங்கீதமும் வராது, கதை சொல்லவும் தெரியவில்லை" என்றது. கழுதைக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது "எனக்கா வராது? எனக்கா? என்னையா சொல்லுகிறாய்? என்னைத்தானா?" என்றது.

"ஆம், ஆம், ஆம், ஆம்" என்று குயில் நான்கு தரம் சொல்லிற்று.

"உனக்கு இத்தனை மதமா?" என்றது கழுதை.

"அட, உண்மையைச் சொல்லக்கூடாதா?" என்றது குயில்.

"சொல்லக்கூடாது" என்றது கழுதை. "சொல்லலாம்" என்றது குயில்.

"நீ அந்த மரத்திலிருந்து கொஞ்சம் இறங்கிக் கீழே வா" என்றது கழுதை.

"நீ தான் தயவு செய்து இங்கே கொம்பின் மேலே ஏறி வா" என்று சொல்லிக் குயில் நகைத்தது.

கழுதை மஹா கோபத்துடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டது. குயில், "மாமா, மாமா கோபித்துக்கொண்டு போகாதே. இங்கே வா. ஒரு பேச்சுக் கேள்" என்று கூப்பிட்டது.

கழுதை திரும்பி வந்தது.

குயில் கேட்கிறது: "அந்த மாணிக்கஞ் செட்டிக் கதையை எடுத்தாயே, அதை முழுதும் சொல்ல வேண்டாமா?"

கழுதை: "உனக்குத் தெரியவேண்டிய அளவு சொல்லியாய்விட்டது. மிச்சம் உனக்குத் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை" என்றது.

குயில்: "பாதிக் கதையிலே நிறுத்தினால் அடுத்த ஜன்மம் பேயாகப் பிறப்பாய். ஸங்கீதம் இதைவிட இன்னும் துர்பலமாகப் போய்விடும்" என்றது.

அப்போது கழுதை பயந்து போய், "பாதிக் கதையிலே நிறுத்தினால் பேய்ப் பிறவியா? உண்மை தானோ?" என்று கேட்டது. கழுதைக்கு மறு ஜன்ம நம்பிக்கை மிகவும் தீவிரம்.

குயில் சொல்லிற்று—" ஆமாம். உண்மைதான். எங்கள் தாத்தா சொன்னார்."

குயிலுடைய தாத்தா சொன்னால் உண்மையாகத்தான் இருக்குமென்று கழுதைக்குச் சரியான நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

" அப்படியானால் கதை முழுதையும் சொல்லி விடலாமா ? " என்று கழுதை கேட்டது.

" சொல்லு. அதற்கு நடுவிலே நான் ஒரு சின்னக் கதை சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன்."

" உன் கதைப் பெயரென்ன ? " என்று கழுதை கேட்டது.

குயில்—" ரோஜாப் பூக் கதை "

" சொல், சொல் " என்று கழுதை துரிதப்படுத்திற்று. குயில் சொல்லலாயிற்று.

ரோஜாப் பூ என்ற பாம்பின் கதை

மதுகண்டிகை என்ற குயில் சொல்லுகிறது :—

பழைய காலத்திலே, வஞ்சி நகரத்தில், ஒரு தோட்டத்து வேலியிலே, ஒரு பாம்பு தனது பெண் குட்டியுடன் வாசம் செய்தது. அந்தக் குட்டி மிகவும் அழகாக இருந்ததனால் அதற்கு 'ரோஜப் பூ' என்று பெயர்.

ஒரு நாள் இரவிலே தாய்ப் பாம்பும், குட்டியும் புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் காற்று வாங்கிக்கொண்டிருக்கையில், குட்டி தாயை நோக்கிக் கேட்கிறது :—

" அம்மா ! நம்மை எல்லாரும் என் பகைக்கிறார்கள் ? நம்மை வீதியிலே எந்த மனிதன் கண்டாலும் கல்லால் எறிகிறானே, காரண மென்ன ? "

தாய் சொல்லுகிறது :—

" குழந்தாய், நமது ஜாதிக்குப் பல்லிலே விஷம். நாம் யாரையேனும் கடித்தால் உடனே இறந்துபோய்விடுவார்கள். இதனால் நம்மிடத்திலே எல்லாருக்கும் பயமுண்டாகிறது. பயத்திலிருந்து பகை யேற்படும். அதுதான் காரணம்."

இங்ஙனம் தாய்ப் பாம்பும் குட்டியும் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் பக்கத்திலே ஒரு முனிவர் நடந்து

சென்றார். அவர் இந்தப் பாம்புகளைப் பாாத்துப் பயப்பட வில்லை. ஒதுங்கவில்லை. திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அவர் பாட்டிலே போனார். இதைப் பார்த்து ரோஜாப் பூ மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டுத் தனது தாயிடம் கேட்கிறது :—

" ஏனம்மா, இவர் மாத்திரம் பயப்படாமல் போகிறாரே, அதென்ன ? "

தாய் சொல்லுகிறது :—" இவர் சித்தர். நாம் கடித்தால் சாகமாட்டார். இவருக்கு நம்மிடத்திலே பயமில்லை. ஆகையால் பகையில்லை. இவர் பெரிய ஞானி. இவர் வரங்கொடுத் தாலும் பலிக்கும் ; சாபமிட்டாலும் பலிக்கும். " இவ்வாறு தாய் சொல்லியதைக் கேட்டவுடனே குட்டி சிறிது நேரம் ஏதோ யோசனை செய்து பார்த்துப் பிறகு " அம்மா, இவர் எங்கே குடியிருக்கிறார் ? " என்று கேட்டது.

" அதோ தெரிகிறது பார், தூரத்திலே ஒரு கிராமம். அதற்குக் கிழக்கே ஒரு சுனையும் பக்கத்திலே ஒரு தோப்பும் இருக்கின்றன. அந்தத் தோப்பிலே இவர் குடியிருக்கிறார் " என்று தாய் சொல்லிற்று.

சில நாளுக்கப்பால் இந்த ரோஜாப் பூ என்ற பாம்புக் குட்டி தனியே முனிவர் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது. அவர் ஒரு மரத்தடியிலே உட்கார்ந்திருந்தார். காலிலே போய் விழுந்தது. " என்ன வேண்டும் ? " என்று கேட்டார்.

" ஒரு வரம் " என்றது.

" என்ன வரம் " என்று கேட்டார்.

" நான் நினைத்தபோது மிகவும் அழகான தொரு மனிதப் பெண்ணாக மாறவேண்டும் " என்று பாம்புக் குட்டி சொல் லிற்று.

" எதன் பொருட்டு ? ,, என்றார்.

" இந்த ஜன்மத்தை எல்லாரும் பகைக்கிறார்கள். ராஜ குமாரர் பார்த்தாலும் பிரியப்படத் தக்க ரூபம் எனக்கு வேண்டும் " என்றது.

பாம்பின் நோக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு முனிவர் சொல்லுகிறார் :—' சரி, உனக்கு அப்படியே நினைத்தபோது

மனுஷரூபம் வரும்: ஆனால் எவனிடத்தில் வார்த்தை சொல்லும்போது உனக்குப் பயமேற்படுகிறதோ அவனுடன் அதிக நேரம் தங்கக்கூடாது. தங்கினால் அவனாலே உனக்கு மரணம் நேரிடும்" என்று விடை கொடுத்தனுப்பினார். பின்னொரு நாள் இரவில் ரோஜாப் பூ மனிதப் பெண் வேஷந் தரித்துக்கொண்டு, வஞ்சி ராஜாவின் அரண்மனையைச் சார்ந்த சோலையிலே ராஜ குமாரன் விளையாடும் நிலா முற்றத்துக் கருகே போய் நின்று கொண்டிருந்தது. அங்கு ராஜகுமாரன் வந்தான். இந்தப் பெண்ணை நோக்கி இவள் வியந்து "நீ யார்?" என்று கேட்டான்.

"சிங்கள ராஜன் மகள்" என்று ரோஜாப் பூ சொன்னாள். ராஜ குமாரன் திகைத்துப் போய்: "என்னது! சிங்கள ராஜ்யமா? இந்த நேரத்திலே இங்குத் தனியே எப்படி வந்தாய்? யாருடன் வந்தாய்?" என்றான்.

அதற்கு ரோஜாப் பூ:—"எனக்கொரு முனிவர் ஒரு மந்திரங் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார். அதைக் கொண்டு நினைத்த வேளையில் நினைத்த இடத்திற்கு வான் வழியாகப் பறந்து செல்வது வழக்கம். இந்த வழியே பறந்து வருகையில் நிலாவொளியிலே இந்தச் சோலையும், நிலாமுற்றமும் கண்ணைக்கவர்ந்தன. இங்குச் சற்றே நின்று பார்த்துவிட்டுப் போவோமென்று வந்தேன்" என்றாள்.

இதற்குள் ராஜ குமாரன் இவளுடைய அழகிலே மோஹித்துப் போய் "உன்னைப் பார்த்தால் தேவ ரம்பை அல்லது நாக கன்னிகை போலே தோன்றுகிறது" என்றான். "நாக கன்னிகை" என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே ரோஜா வுக்கு உடம்பெல்லாம் படபடவென்று நடுக்கங்கண்டது.

"ஏன் பயப்படுகிறாய்?" என்று ராஜ குமாரன் கேட்டான். ரோஜாவுக்கு முனிவர் சொன்ன வார்த்தை ஞாபகம் வந்தது. இனி அங்கே நின்றால் அபாயம் நேரிடுமென்று பயந்து மிக வேகத்துடன் ஓடி மறைந்து போய்விட்டது பாம்புக்குட்டி. பின்னொரு நாள், மாலை வேளையில் மரஞ்செடியில்லாத பொட்டல் வெளியிலே காட்டுப்பாதைக்கு ஸமீபத்தில் ஆழ்ந்த கிணறொன்றின் அருகேயுள்ள புதரில் ரோஜாப்பூ தனியாக இருக்கும்போது, அவ்வழியே யௌவனமும் அழகுமுடைய ஒரு புரோஹிதப் பிராமணன் போய்க்கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் வரும்போதே அவனைக் கண்டு ரோஜாப்பூ பெண் வடிவமாக மாறி நின்றது. பார்ப்பான் பார்த்தான். நடுக்காடு;

தனி யிடம் ; மாலைநேரம் , இவளோ ழகோ சொல்லி முடியாது. “ இவள் யாரடா இவள் ? ” என்று யோசனையுடன் சற்றே நின்றான். ரோஜாப்பூ அவனைக் கூப்பிட்டு, “ ஐயரே, தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. கிணற்றில் இறங்கப் பயமாக இருக் கிறது. நீர் இறங்கி உமது கையிலுள்ள செம்பிலே சிறிது தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் புண்ணியமுண்டு ” என்றாள். பார்ப்பான் ஸந்தோஷத்துடன் கிணற்றிலே யிறங்கப்போனான். தண்ணீருக்கு மேலே ஒரு நீர்பாம்பு தென்பட்டது. உடனே அவன் ரோஜாவை நோக்கித் திரும்பி, “ ஆஹா ! பாம்பைப் பார்த்தாயோ ? ” என்றான்.

ரோஜாவுக்கு உடம்பெல்லாம் வெயர்த்துப் போய்க் கையும் காலும் நடுங்கலாயின.

“ ஏன் நடுங்குறாய் ? ” என்று பார்ப்பான் கேட்டான். ரோஜாப்பூ அங்கிருந்து விரைவாக மறைந்தோடி விட்டது. இவ்விதமாக ரோஜாப்பூ யாரை மயக்கி வசப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினாலும் ஒரு பயம் நேரிட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. கடைசியாக அவளுக்கு (அந்தப் பாம்புப் பெண் ணுக்கு) “ கர்த்தப ஸ்வாமிகள் ” என்றொரு ஸந்நியாசி வசப் பட்டான்.

இவ்வாறு மதுகண்டிகை என்னும் குயில் சொல்லி வருகை யில் ரஸிகசிரோமணி, அந்த ஸந்நியாஸி யார் ? ” என்று கேட்டது.

கர்த்தப ஸ்வாமிகள் என்ற ஆண்டி கதை

குயில் சொல்லுகிறது :—

“ கேளாய் ரஸிகமாமா, கங்கா தீரத்தில் ராமநகரம் என்ற ஊரில் ஒரு வண்ணான் வீட்டிலே ‘ பக்திவிஸ்தாரன் ’ என் றொரு கழுதை இருந்தது. தாய் சொன்ன வார்த்தை தட்டாது. யார் சொன்ன வார்த்தையும் தட்டாது. சிறு பிள்ளை கள் கல்லெறிந்தால் கனைத்துக் கொண்டு ஓடவேண்டாமோ ? அதுகூடச் செய்யாது. பொறுமையே அவதாரம் செய்தாற் போன்ற கழுதை. இந்தக் கழுதை ஒரு நாள் நதிக் கரை யிலே புல் மேய்ந்து கொண்டிருக்கையிலே பக்கத்திலிருந்த ஒரு மரத்தின்மேல் இரண்டு காக்கைகள் பின்வருமாறு சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தன. அந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் கழுதை கவனத்துடன் கேட்டது. ஒரு காகம் சொல்லுகிறது :

“ பிரயாகையில், கங்கையும், யமுனையும் வந்து சேரும் இடத்தில் ஒருவன் போய் விழுந்து பிராணனை விடும்போது

அடுத்த ஜன்மத்தில் என்ன பிறவி வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அதே பிறவி அவனுக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். இந்த விஷயம் உனக்கு இதுவரை கேள்வியுண்டோ ? ”

இதற்கு இரண்டாங் காகம் : “ உனக்கு யார் சொன்னார்கள் ? ” என்று கேட்டது.

முதற் காகம் : “ இன்னார் சொன்னார்களென்பதை உன்னிடம் சொல்லக்கூடாது. அது ரஹஸ்யம். ஆனால் உண்மைதான், எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ”

இரண்டாங் காகம் : “ உன்னிடம் சொல்லியது யார் ? ” என்று மறுபடியும் வற்புறுத்திக் கேட்டது.

முதற் காகம் : “ அட நம்பிக்கையில்லாத ஜந்துவே ! உனக்கு நல்ல கதி ஒரு நாளும் ஏற்படாது ! யார் சொன்னதென்று கேட்கிறாய் ? என்னுடைய குரு சொன்னார். அவரைப் போன்ற ஞானி பிரம்ம லோகத்திலே கூடக் கிடையாது. ஒரு காலத்தில் பிரம தேவனுக்குப் படைப்புத் தொழில் சம்பந்தமாக ஒரு சந்தேக மேற்பட்டது. உடனே பிரம்மா நாரதரை அனுப்பி என் குருவை அழைத்துவரச் சொல்லித் தமது சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துகொண்டார்.” இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே இரண்டாங் காகம் கலகலவென்று சிரித்து, அங்கிருந்து பறந்தோடிப் போய்விட்டது. சம்பாஷணை முழுதையும் மிகுந்த சிரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கழுதை உடனே அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு இராப் பகலாக நடந்து “ திரிவேணி சங்கமம் ” (அதாவது, பிரயாகையில் கங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடம்) வந்து சேர்ந்தது.

அந்த இடத்திலே போய்க் கழுதை பின் வருமாறு நினைத்துக்கொண்டு முழுகிப் பிராணனை விட்டது :—

“ இந்த வட தேசத்திலே எனக்கு ஸந்தோஷமில்லை அடுத்த ஜன்மம் தென்னாட்டிலே பிறக்கவேண்டும். ஒரு விதமான குடும்பத் தொல்லையு மில்லாமல், எல்லா இடங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு, எல்லா ஜனங்களும் இனமாகப் போடும் போஜனத்தைத் தின்றுகொண்டு, சந்தோஷத்துடன் வாழும் ஒரு மனித ஸந்யாஸியாகப் பிறக்கவேண்டும். ஆனால் இந்தக் கழுதைப் புத்தி மாறாதபடி இருக்கவேண்டும். வெளிக்கு ஸந்யாஸி

போலிருந்து எல்லாரும் உபசாரங்கள் செய்த போதிலும், என் மனதிற்குள்ளே 'நாம் கழுதை' யென்ற ஞாபகம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்.''

இவ்விதமான தியானத்துடன் இறந்துபோன கழுதை மறு ஜன்மத்திலே தென்னாட்டில் ஒரு ஊரில் ஒரு நல்ல குடும்பத்திலே ஆண் குழந்தையாகப் பிறந்து வளர்ந்தது. தாய் தந்தையர் இந்தப் பிள்ளைக்கு "முத்துசாமி" என்று பெயர் வைத்தார்கள். முத்துசாமி மனத்திலே தான் கழுதை யென்ற ஞாபகம் பரிபூர்ணமாக இருந்தது. பூர்வ ஜன்மத்தைப்பற்றி வேறு யாதொரு நினைவுமில்லை. ஆனாலும், தான் மற்ற மனிதர்களைப்போலில்லை யென்பதும், உள்ளுக்குள்ளே கழுதை யென்பதும் அவன் சித்தத்தை விட்டு நீங்கவில்லை. பதினாறு வயதாகு முன்பாகவே இவன் ஸந்நியாஸியாகிக் காவி வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு ஊரூராகப் பிச்சை வாங்கியுண்ணும் துறையிலே இறங்கி விட்டான். முத்துசாமி என்ற பெயரைத் துறந்து கர்த்தப ஸ்வாமிகள் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டான். கர்த்தப மென்றால் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் கழுதைக்குப் பெயர். இவனுக்குத் தமிழ், ஸம்ஸ்க்ருதம் இரண்டு பாஷையும் தெரியும். வயிரவர் உபாஸனை யுண்டு. உலகத்திலுள்ள பாஷைகளெல்லாம் ஸம்ஸக்ருதத்திலிருந்து வந்ததாகவும், அது தமிழிலிருந்து முளைத்ததாகவும் ருஜுப்படுத்தி ஒரு புஸ்தக மெழுதினான். இப்போது பரத கண்டத்திலே நாலாயிரம் ஜாதிகளாகக் குறைந்து போய்விட்டது நியாயமில்லை யென்றும் ஆதியிலே நாற்பதினாயிரம் ஜாதிப் பிரிவுகள் இருந்தன வென்றும், அந்த ஏற்பாட்டை மறுபடி ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டு மென்றும், ருஜுப்படுத்தி மற்றொரு நூல் செய்யுளாக எழுதினான். நிகண்டைப் பார்த்து அதிலுள்ள தெய்வப் பெயர்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து, இவை யெல்லாம் தன்னுடைய இஷ்ட தேவதையாகிய வயிரவ மூர்த்தியின் திருநாமங்களென்று சொல்லி ஒரு நாமாவளி ஏற்படுத்தினான். பூணூல் போடும் வரை, பிராம்மணப் பிள்ளை சூத்திரனாகவே யிருப்பதால், அவன் பார்க்க மற்ற பந்துக்கள் ஆஹாரம் பண்ணுவது கொடிய அநாசார மென்று ஒரு கக்ஷி கொண்டுவந்தான். பூணூல் போடாத பிராமணக் குழந்தைக்குத் தாய் பால் கொடுக்கும்படி நேரிட்டால், பின்பு ஸ்நானஞ் செய்யாமல் வீட்டுப் பாத்திரங்களைத் தொடக்கூடாது. அப்படித் தொட்டால் அவள் ரௌரவாதி நரகங்களுக்குப் போவதுடன், அந்தக் குடும்ப முழுமைக்கும் அதோகதி நேரிடு மென்று ஸ்தாபனம் செய்தான். இவனுக்கு வேண்டிய

மட்டும் சிஷ்யர்கள் சேர்ந்து விட்டார்கள். பணமும் சேர்ந்தது. ஒரு மடம் கட்டினான். "நாற்பதினாயிர-ஜாதி பேத-பூர்வ திராவிட—வயிரவ-கர்த்தப—பிராமண-சிசு-பஹிஷ்கார-மஹா-மடம்" என்று அந்த மடத்துக்குப் பெயர் வைத்தான் ....இந்த மடத்துக்கு ரோஜாப் பூ என்ற பாம்புப் பெண் வந்து சேர்ந்தாள்.

கர்த்தப ஸ்வாமியைப் பாம்புப் பெண் வசப்படுத்தியது

தென்னாட்டிலே சாலிவாடி புரத்தில் கர்த்தப ஸ்வாமி மடங் கட்டித் தனது சீடர்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் அங்கே ரோஜா என்ற பாம்புப் பெண் வந்தாள். எலுமிச்சம் பழத்தைப் போலே நிறம்; மானைப் போலே விழி; பூர்ண சந்திரன் போலே முகம்; உடம்பிலே லாகவமும், கட்டும், பெண் புலியைப் போலே.

ஒரு நாள் மாலை நேரம்; சாமியார் பகற் சோறு தின்று, அந்தச் சிரமத்தினால் நாலைந்து மணி நேரம் தூங்கி விழித்த பிறகு, அந்த ஆயாஸம் தீரும்பொருட்டு நாலைந்து தோசைகளைத் தின்று, அரைப்படி பாலைக் குடித்துவிட்டு, வாயிலே வாஸனைப் பாக்குப் போட்டுமென்று கொண்டு, இரண்டு சீடர்களிடம் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்—

சாமியார் சொல்லுகிறார் :—

"கேளீர், சீடரே,

'ஜன்மனா ஜாயதே சூத்ர :
கர்மணா ஜாயதே த்விஜ :'

பிறக்கும்போது சூத்திரன்; பூணூல் போட்ட பிறகுதான் பிராமணன். இந்த விதிக்கு விலக்கே கிடையாது. உபநயனம் செய்த பிறகுதான் பிராமணப் பிள்ளைக்கு பிராமணத்துவம் உண்டாகிறது. இதில் சந்தேகமில்லை. உபநயனம் செய்யும் வரை அவனுக்கு எச்சில் தீண்டல் ஒன்றுமே யில்லை. சண்டாளனைப் போல் வளருகிறான். அப்படிப்பட்ட குழந்தையை அவனுடைய தயார் தீண்டி விட்டுப் பிறகு ஸ்நானம் செய்யாமல், மடைப்பள்ளியைத் தொட்டுச் சமையல் செய்தால், அந்த அன்னம் ஸ்வாமி

நைவேத்தியத்துக்கு உதவாது. அவ்விதமான அன்னத்தை ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் செய்வோர் குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக்கொள்வது போலே, பூஜை பண்ணப் போய் பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிருர்கள்."

என்றிவ்வாறு, பல நியாயங்களைக் காட்டிச் சாமியார் தார் எடுத்த கக்ஷியை ஸ்தாபனம் செய்து கொண்டிருந் தார். சீடர்கள் மிகவும் பக்தி சிரத்தையுடன் தலையை அசைத்தசைத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் தருணத்திலே பாம்புப் பெண் வந்து சாமியாருக்கு நமஸ் காரம் பண்ணிஞள்.

"உட்காரம்மா" என்று சாமியரர் மெதுவான குரலிலே சொன்ஞர். 'உட்கார்ந்தாள். "நீ யார்?" என்று சாமியார் கேட்டான். பாம்புப் பெண் சொல்லுகிருள் :—

"தாமரைப் பூ சேற்றிலே பிறக்கிறது. வண்டு காட்டிலே பிறக்கிறது. தாமரையைத் தேடி வண்டுவருகிறது, நான் சிங்கள தேசத்து ராஜன் மகள், பரதகண்டத்திலே, பற்பல இடங்களில் யாத்திரை செய்துகொண்டு, இந்த நகரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அம்மன் சன்னிதித் தெருவிலே இறங்கி யிருக்கிறேன். இந்த ஊரில் தாங்கள் பெரிய பக்திமா னென்றும். யோகியென்றும், ஞானியென்றும் கேள்விப் பட்டேன் தங்களிடம் வந்து ஆத்மா கடைத்தேறும்படியான மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு போகலாமென்ற கருத் துடன் வந்தேன்" என்ருள். சாமியாருக்கு உச்சந் தலையிலே பூமாரி பொழிந்தது போல், உடம்பெல்லாம் புளகமாய் விட்டது. சிங்கள தேசத்து ராஜன் மகள் சீடப்பெண்ணுக வந்தால் யாருக்குத்தான் ஆனந்தமேறபடாது?

"இப்போதே மந்திரோபதேசம் பண்ணட்டுமா?" என்று சாமியார் கேட்டார். அவசரம் வாரிக்கொண்டுபோகிறது, அவனுக்கு!

அதற்கு ரோஜா சொல்லுகிருள் :—

"நல்ல நாள், நல்ல லக்னம் பார்த்துச் செய்யவேண்டும். மேலும், குருவுக்குப் பாதகாணிக்கை வைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும், நாள்பார்த்துச் சொல்லுங்கள்" என்ருள். சாமியாருடைய சந்தோஷம் கரைகடந்து விட்டது. சாமியார் சோதிடம் பார்க்கிருர் :—

"இன்றைக்கு என்ன கிழமை? ஞாயிற்றுக்கிழமை. நாளைக்குத் திங்கட்கிழமை, ஸோமவாரம், நல்ல நாள்.

காலையிலே ஏழரை மணி முதல் ஒன்பது மணி வரைக்கும் ராகுகாலம்; அது முடிந்தவுடனே நல்ல லக்னம் வருகிறது. செவ்வாய் மிதுன ராசியிலே பிரவேசிக்கிறான். அவனைக் குரு பார்க்கிறான். அப்போது மந்திரம் கூறுவதற்குப் பொருத்தமான வேளை. 'சுபயோக-சுபகரண - ஏவங்குண - விசேஷண - விசிஷ்டாயாம்' என்று சாஸ்திரம் முறையிடுகிறது. நம்முடைய மந்திரமோ வைரவ மந்திரம். எல்லா விதமான தேவநாமங்களும் வைரவ நாமத்துக்குள் அடங்குமென்பதற்குச் சூடாமணி நிகண்டிலே தக்க ஆதாரமிருக்கிறது. 'முத்தனே, குமாரன், பிள்ளை' என்று நிகண்டுக்காரர் சொல்லுகிறார். இந்த மந்திரோபதேசம் பெற்றவருக்கு இந்த ஜன்மத்திலே முத்தி" என்று சாமியார் சொல்லி நிறுத்தினார். ரோஜா ஒரு புன்சிரிப்புக் காட்டினாள். சாமியாருடைய ஆனந்தம் ஏறக்குறைய ஜன்னி நிலையிலே வந்து நின்றது. சாமியார் பின்னும் சொல்லுகிறான்.

"கேளாய், சிங்கள தேசத்து ராஜகுமாரியே! உன் பெயரென்ன? ரோஜா? ஆ ஹா ஹா! குலத்துக்கும் ரூபத்துக்கும் பொருத்தமான பெயர். கேளாய், ரோஜாவே, ஜன்மங்கள் கோடானுகோடி.

'புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய், மரமாகிப்
பல்மிருக மாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக்
கல்லாய், மனிதராய் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன், எம்பெரு
[மான்'

என்று திருவாசகம் சொல்லுகிறது."

மேற்படிப் பாட்டைச் சாமியார் தனது பெயருக்கும் இயல்புக்கும் பொருந்திய குரலிலே பாடிக் காட்டினார். இந்தப் பாட்டிலே "பாம்பு" என்ற சொல் வந்தது. இருந்தாலும், ரோஜாவுக்குப் பயமுண்டாகவில்லை. இவன் முழுமூடனென்பது அவளுக்கு ஆரம்ப முதலாகவே தெரிந்துவிட்டது. 'என்றாலும் குற்றமில்லை. நாம் இவனை விடக் கூடாது. இதுவரை எத்தனையோ மனிதர் கை தவறிப் போய்விட்டார்கள்; இந்த மடத்தை நாம் இஷ்டப்படி ஆளலாம். இதுதான் சரியான புள்ளி' என்று பாம்புப் பெண் உறுதி செய்துகொண்டாள்.

சாமியார் சொல்லுகிருன்' :—'' கேளாய், ரோஜாப் பெண்ணே! சிங்கள ராஜன் கண்ணே! ஜன்மங்கள் எண்ணத் தொலையாது—ஆற்று மணலைப் போலே, வானத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்களைப் போலே. ' புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணம் ' என்று சங்கராசாரியர் சொல்லுகிருர். இந்த ஜன்மங்களிலே மனித ஜன்மம் சிறந்தது. கடல் சூழ்ந்த இந்த நிலவுலகத்திலே இத்தனை மேலான நர ஜன்மத்தை எடுத்துத் தக்க குருவைத் தேடி யடைந்து மோக்ஷத்துக்குப் போகும் உபாயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள் மறுபடி தாய் வயிற்றிலே பிறந்து பத்து மாதமிருந்து துயரப்பட்டு, மண்ணிலே பிறந்து பலவகைத் துன்பங்களை அனுபவிக்கிருர்கள். உனக்குத் தெரியாத விஷயமொன்று மில்லை. நம்முடைய வைரவ மந்திரம் உனக்குக் கிடைக்கப்போகிறது. நீ பெரிய பாக்கியசாலி " என்ருர். கதையைச் சுருக்கிவிடுகிறேன்.

மறுநாள் காலையிலே பாம்புப்பெண் ஒரு நாகரத்தினத்தைக் கொண்டுவந்து சாமியார் காலிலே காணிக்கையாக வைத்து மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டாள். சில தினங்களிலே சாமியார் இவள் சொல்லியபடி யெல்லம் கூத்தாடுகிற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார் என்று மதுகண்டிகை என்னும் குயில் ரஸிகசிரோமணியிடம் சொல்லிற்று.

குயில் சொல்லுகிறது :—

'' கர்த்தப ஸ்வாமி என்பவன் பாம்புப் பெண்ணுடைய வஞ்சனையில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அதனுல் அவனுக்கு மிகுந்த பழியுண்டாயிற்று. ஊரார் அவனை மடத்திலிருந்து துரத்திஞர்கள். பிறகு பாம்புப்பெண்ணும் அவனைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டாள். அதன்பின், அவ்விருவரும் உலக வாழ்க்கையிலே பலவகைத் துன்பங்களுக்கு இரையாகி முடிந்தனர் " என்றது.

அப்போது, ரஸிகசிரோமணி, '' இக்கதையை எதன் பொருட்டாகச் சொன்னுய் ?" என்று கேட்டது.

குயில் : '' உங்கள் ஜாதிக்கே பிறர் வார்த்தையை எளிதாக நம்பி மதிமோசம் போவது வழக்கமென்பதைக் காட்டும் பொருட்டாகச் சொன்னேன். ஆனுல் நீ அப்படியில்லை. நீ கழுதையாக இருந்தாலும் புத்திசாலி ; நியாயத்தைச் சொன்னுல் கட்டுப்படுகிருய். தஞ்சாவூர் தட்டிக்கொண்டான் செட்டி கதையை மேலே சொல்லு " என்று வேண்டிற்று.

த. கொ. செட்டி கதை

ரஸிகசிரோமணி :—

"முன்கதையை எந்த இடத்தில் நிறுத்தினேன்? மறந்துவிட்டது. ஞாபகம் வரவில்லை. உனக்கு ஞாபகமிருந்தால் அடியெடுத்துக் கொடு" என்று கேட்டது.

குயில் அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறது :—

"தட்டிக்கொண்டான் செட்டி தஞ்சாவூரிலே மதுரை மாணிக்கஞ் செட்டி என்பவனுடைய குமாஸ்தாவாக இருக்கையில் யஜமானனுடைய பணத்தில் பெருந்தொகையை அமுத்திக்கொண்டு கள்ளக் கணக்கனுப்பினான். தனக்கு நேரிட்ட அநியாய நஷ்டத்திலிருந்து ஒருவாறு தப்பவேண்டுமென்று யோசனை செய்து மதுரை மாணிக்கஞ் செட்டி மாணி அய்யன் என்ற பிராமணனை வரவழைத்துத் தஞ்சாவூருக்குப் போகும்படிச் சொல்லுகிறான். இந்த இடத்தில் உன் கதையை நிறுத்தினாய். மேலே நடத்து" என்றது. ரஸிகசிரோமணி பின்வருமாறு கதை சொல்லலாயிற்று.

அந்த மாணிக்கஞ் செட்டி சொல்லுகிறான் :—

"ஐயரே, நீர் உடனே புறப்பட்டுத் தஞ்சாவூருக்குப் போக வேண்டும். அங்கே தட்டிக்கொண்டான் செட்டி வீடெங்கே என்று கேட்டால் யாவரும் சொல்லுவார்கள். நடுத்தெருவிலே கிழக்கோரத்து வீடு. அவனிடத்தில் எப்படியேனும் சிநேகம் செய்துகொண்டு, அவன் வீட்டில் நெருங்கிப் பழகவேண்டும். நமக்கு அவன் கள்ளக் கணக்கு அனுப்பி இருக்கிறான் என்றாலும், தனது சொந்த உபயோகத்தைக் கருதி நியாயமான கணக்கு அவசியம் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும். அந்தக் கணக்குச் சுவடியை என்ன தந்திரம் பண்ணியேனும் இங்கே கொண்டு வந்து விடவேண்டும்."

இதைக்கேட்டு மாணி அய்யன் :—"சரி; யோசிக்க வேண்டியதில்லை. நான் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றான். பிறகு அவன் மாணிக்கஞ் செட்டியினிடம் தன் செலவுகளுக்கு வேண்டிய பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு தஞ்சாவூருக்கு வந்தான். தலையை மொட்டையடித்தான். காவிவேஷ்டியும் கட்டிக்கொண்டான். செட்டியின் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

பிற்பகல் வேளை, செட்டி ஏதோ பக்ஷணம் தின்று தாகசாந்தி செய்துகொண்டு வெற்றிலை சுவைக்கிறான். "நாராயணா",

"நாராயணு", என்ற உச்சாரணத்துடன் ஸந்யாஸி அவன் முன்னே போய் உட்கார்ந்து, கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஸமாதியிலே ஆழ்ந்துவிட்டான். பத்து நிமிஷம் கழிந்த பிறகு கண்ணைத் திறந்தான். அப்போது தட்டிக்கொண்டான் செட்டி அவன் காலிலே ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து, சாமிகளுக்கு எவ்விடம்? அடியேன் சிறுகுடிலுக்கு எழுந்தருளியதன் நோக்கமென்ன?" என்றான்.

ஸந்யாஸி சொல்லுகிறான்: "வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு. விமலர் தந்த ஓடு நமக்குண்டு, வற்றாத பாத்திரம்" என்றார் பட்டினத்தடிகள்.

"எல்லா ஊரும் நம்முடைய ஊர். எல்லா நாடும் நம்முடைய நாடு. இந்த உலகம் வெறும் நாமரூபங்களைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அந்த நாமரூபங்களெல்லாம் பொய். பூர்வாசிரமத்தில் மயிலாப்பூரிலே பிறந்து வளர்ந்தோம். குரு கிருபையால் இந்த ஆசிரமம் கிடைத்தது. இந்த ஊருக்கு வந்ததில், ஸாதுக்கள் கூட்டத்திலே தங்களுக்கு மிகவும் அபிமானமென்று கேள்விப்பட்டோம். வெறுமே தங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தோம். தங்களால் நமக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றுமேயில்லை. நம்மால் தங்களுக்கு ஏதேனும் அனுகூலம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற கருத்திருந்தால் தெரிவிக்கலாம்" என்றான்.

செட்டி சிறிது நேரம் யோசித்த பிறகு: "சாமிகளுக்கு ஆரூடம் வருமோ?" என்றான்.

ஸந்யாஸி புன்சிரிப்புடன்: "ஏதோ சொற்பம் வரும்" என்றான்.

தட்டிக்கொண்டான் செட்டி சொல்லுகிறான்: "நான் அவசரத்தைக் கருதி ஒரு காரியம் செய்தேன். கெட்ட காரிய மென்று உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. கிளியை அடித்தால் பாவம். ஓநாயை அடித்தால் பாவமா? ஒருவாறு நான் செய்தது நல்ல காரியந்தான். அதிலிருந்து எனக்கேதேனும் தீங்கு வரக்கூடுமோ என்ற பயமுண்டாகிறது. இந்த விஷயத்தில் பின்வரும் விளைவைச் சாமிகள் ஆருடத்தினால் கண்டு சொல்லவேண்டும்" என்று பணிவு காட்டினான்.

ஸந்யாசி மறுபடி கண்ணை மூடிச் சில நிமிஷங்கள் வாயை முணுமுணுத்தான். பிறகு சொல்லுகிறான்: "மாமாவுக்கு நஷ்டம் வருகிறது. த. கொ. வுக்கு லாபம் வருகிறது" என்றான்.

செட்டி இதைக்கேட்டு ஆச்சரியத்துடன் மதுரை மாணிக்கஞ் செட்டிக்கு நஷ்டமென்றும், தட்டிக்கொண்டான் செட்டிக்கு லாபமென்றும் ஆருடம் சொல்வதாகத் தெரிந்துகொண்டு, இந்தச் சாமியாரை நன்ருகப் பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன், "சாமிகளே, அவ்விடத்தில் உத்திரவு செய்வது எனக்கு நேர அர்த்தமாகவில்லை, விளங்கச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஸந்யாசி : "செட்டியாரே, ஆருடம் நாம் சொல்வதில்லை. நமக்குப் பிரம்மவித்தை யொன்றுதான் தெரியும். மற்றதெல்லாம் வீண் வித்தை. நம்முடைய நாக்கில் இருந்துகொண்டு ஒரு யக்ஷிணி தேவதை இந்த ஆருடம் சொல்லுகிருள். அதன் குறிப்புப் பொருளை நாம் கவனிப்பதே கிடையாது. கவனித்தாலும், சில சமயங்களில் அர்த்தமாகும். சில சமயங்களில் அர்த்தமாகாது. கேட்பவர் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி அர்த்தம் கண்டு பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்ருன்.

செட்டி தனது ரஹஸ்யத்தைச் சாமியார்கூடத் தெரிந்து கொள்ளாதபடி, அவ்வளவு நயமாகத் தனக்கு அனுகூலம் சொல்லிய யக்ஷிணி தெய்வத்தினிடம் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவனுய் ஆனந்த பரவசனுய்விட்டான். சாமியாரிடத்திலும் அவனுக்குச் சொல்லமுடியாத மதிப்புண்டாயிற்று. ஒரு தட்டு நிறையப் பலவிதமான பழங்களும், காய்ச்சின பாலும் கொண்டுவரும்படிச் செய்து சாமியார் முன்னுலே வைத்து, "திருவமுது செய்தருளவேண்டும்" என்ருன்.

ஸந்யாசி ஒரு வாழைப்பழத்திலே பாதியைத்தின்று, அரைக் கிண்ணம் பாலைக் குடித்து விட்டு 'போதும்' என்று சொல்லி விட்டான்.

அப்போது செட்டி ஸந்யாசியை நோக்கி, "ஏதேனும், மடத்துக் கைங்கரியமானுலும், கோயில் திருப்பணியானுலும், சுவாமிகள் என்ன கட்டளையிட்டபோதிலும் என்னுலியன்ற பொருளுதவி செய்யக்காத்திருக்கிறேன்" என்ருன்.

சாமியார் தலையை அசைத்து : "பிரம்மமே ஸத்யம், ஜகத் மித்யை; மடமேது? கோயிலேது? பரமாத்மா கட்டை விரலளவாக ஹிருதயத்திலுள்ள குகையில் விளங்குகிருன். எல்லாம் நமக்குள்ளே தானிருக்கிறது. உம்மால் நமக்கு எவ் விதமான பொருளுதவியும் வேண்டியதில்லை" என்ருன்.

இப்படி இருக்கையில், ஒரு வேலையாள் வந்து, " கரும்பனூர்க் காத்தவராயக் கவிராயர் வந்திருக்கிறார். எஜமானைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்" என்று செட்டியிடம் தெரிவித்தான்.

செட்டி சாமியாரை நோக்கி: " வரச் சொல்லட்டுமா ? " என்று கேட்டான்.

ஸந்யாசி: " ஆக்ஷேப மென்ன ? " என்றான்.

" வரச்சொல்லு " என்று செட்டி உத்தரவு கொடுத்தான்.

தட்டிக்கொண்டான் செட்டியும், ஆரூட ஸ்வாமிகளும், கரும்பனூர்க் காத்தவராயக் கவிராயரும், மூன்று பேருமாக ஸம்பாஷிக்கலானார்கள்.

க. கா. க.: ஸ்வாமிகளுக்கு எவ்விடம் ?

ஆ. ஸ்.: ஸந்நியாசிக்கு இடமேது ? வீடேது ?

த. கொ. செ.: ஞானத்தினுடைய கடல், உபாசனையே திருவடிவம், பக்திக் கோயில். ஸ்வாமிகளுக்கு இறந்த காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் மூன்றுந்தெரியும்.

க. கா. க.: இலக்கணத்தின் கருத்தே அது.

ஆ. ஸ்.: உண்மையான துறவி ஒரு நாள் தங்கிய இடத்தில் மறுநாள் தங்கலாகாது. ஒரு முறை புஜித்த வீட்டில் மறு முறை புஜிக்கலாகாது. பிரம்மம் ஒருமை. உலகம் பன்மை.

த. கொ. செ.: பிரம்மம் ஒருமை, பிரம்மங்கள் பன்மை என்று உத்திரவாக வேணும்.

ஆ. ஸ்.: அது இலக்கணப்படி. நான் வேதாந்த அர்த்தம் சொல்லுகிறேன்.

த. கொ. செ.: சரிதான். சரிதான். மேலே உத்திரவாகட்டும்.

ஆ. ஸ்.: மழைநாளில் மாத்திரம் ஸந்யாசி ஒரே இடத்தில் தங்கலாம். ஆகாசமே மேற்கூரை; பூமி கட்டில், மெத்தை. வெயில் பனி யெல்லாம் சந்தனம், பனிநீர். கவிராயரே கவனிக்கிறீர்களா ?

க. கா. க.: சன்னிதானத்தின் மீது ஒரு ஆசு கவி இயற்று கிறேன். இயற்றி யாயிற்று. இதோ உரைக்கிறேன்.

வெண்பா

" உலகைத் துறந்தீர் உருவைத் துறந்தீர்,
மலையைப் பிளந்துவிட வல்லீர்—இலகுபுகழ்
ஞானம் தவம் கல்வி நான்குந் துறக்கிலீர்,
ஆனந்த மையாஹரீ. "

ஆ. ஸ்.: ஹரி நாமத்தை உரைத்தீர்கள். ஆனந்தம். ஆனந்தம்.

த. கொ. செ.: சந்தேக மென்ன? தெய்வபக்திதானே மனுஷனுக்கு முக்கியமாக இருக்கவேண்டும்.

ஆ. ஸ்.: இந்த ஆசு கவியைக் கவிராயர் இந்தச் சரீரத்தை நோக்கிச் சொன்னார். ஆனாலும் நமக்குள்ளே விளங்கும் பரமாத்மா கேட்டு மகிழ்வடைந்தான்.

இப்படிப் பலவிதமாக நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பிறகு, கவிராயர் மற்றொரு ஸமயம் வருகிறேன் என்று சொல்லி எழுந்து போய்விட்டார். போகும்போது கவிராயர் மனதில் இந்தச் சாமியார் திருடன் என்று சொல்லிக் கொண்டுபோனார். கவிராயர் போனவுடன் ஸந்யாஸி சொல்லுகிறான்:—

" இந்தக் கவிராயருக்குக் கர்வம் அதிகம் போல தோன்று கிறது. "

த. கொ. செ.: சன்னிதானத்தின்மீது ஆசு கவி பாடியி ருந்தும் இப்படிச் சொல்லுகிற முகாந்தரமென்ன?

ஆ. ஸ்.: நம்மிடத்தில் அவருக்குப் பக்தி ஏற்பட்டது மெய் தான்; ஆனாலும் கர்வி. கர்வியை நம்பக்கூடாது. கபடியை நம்பினாலும் நம்பலாம், கர்வியை நம்பக்கூடாது.

த. கொ. செ.: கபடியை எப்படி நம்புவது?

ஆ. ஸ்.: நாம் இருவரும் பரஸ்பரம் நம்புகிறோம். நாம் கபடிகளில்லை.

த. கொ. செ.: ஆக்ஷேப மென்ன? கர்வியைத்தான் நம்பக்கூடாது. சந்நிதானத்தில் உரைப்பதே உண்மை.

ஆ. ஸ்.: " தத்ஸ விதுர் வரேண்யம். "

த. கொ. செ.: அதன் பொருள் அடியேனுக்கு விளங்கச் சொல்லவேண்டும்.

ஆ. ஸ்.: "இது ஸந்த்யாவந்தன மந்திரம். அதன் பொருளை இதர ஜாதியாருக்குச் சொல்லக்கூடாது. நான் என் மனதுக்குச் சொல்லிக்கொண்டேன்" என்றான்.

பிறகு ஸந்யாஸி, "நான் போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லி எழுந்தான். தட்டிக் கொண்டான் செட்டி மிகவும் பரிவுடன், "இன்றும் நாளைக்கும் மாத்திரம் அடியேன் குடிலில் எழுந்தருளி யிருந்து விட்டுப்போக வேண்டும்" என்று வேண்டினான். சிறிது நேரம் அதைக் குறித்துத் தர்க்கம் நடந்தது. கடைசியாக ஸந்யாஸி அரை மனது போலே ஒப்புக்கொண்டான். செட்டி வீட்டுப் பக்கத்தில் ஒரு தோட்டம்; அந்தத் தோட்டத்தில் ரமணீயமான குடிசை. அங்குச் சாமியார் குடியேறினான். போஜனம் மாத்திரம் கோயிலிலிருந்து கொண்டுவரும்படிச் செட்டி திட்டஞ் செய்தான். ஸந்யாஸி பரிசாரகனிடம் 'எனக்குப் புளியோதரை பிடிக்காது' என்று ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் சொன்னான்.

சாமியாருக்குப் பகல், இரவு, போஜனம் பின்வருமாறு செட்டியும் பரிசாரகனுமாகப் பேசித் தீர்மானம் செய்து கொண்டார்கள் :—காலையில் மூன்றும் நாழிகை—வெண் பொங்கல், தயிர் வடை, நெய்த் தோசை, பால்.

நடுப்பகல்—பஞ்சபக்ஷ்ய பாமானத்துடன் அன்னம்.

பிற்பகல்—பழங்கள், பால்.

இரவு—நடுப்பகல் போல்; ஆனால் அன்னத்திற்குப் பதில் தோசை.

இரண்டு நாள் கழிந்தவுடன் செட்டி இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கச் சொன்னான். பிறகு இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கச் சொன்னான். இப்படியாகப் பல தினங்களாயின.

மதுரை மாணிக்கஞ் செட்டி "தட்டிக்கொண்டானிடம் மானி அய்யனை அனுப்பினோமே, ஒரோலைகூட வரவில்லையே? என்ன செய்கிறானோ தெரியவில்லையே" என்று யோசிக்கலானான்.

ஒரு நாள் மாலையில் தட்டிக்கொண்டான் செட்டியும் ஆரூட ஸ்வாமியும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

செட்டி கேட்டான் : ஆனைக்கொரு காலம் வந்தால் பூனைக் கொரு காலம் வருமென்ற பழமொழியின் அர்த்தமென்ன ?

ஆரூடஸ்வாமி சொல்லுகிறான் : கஜவதனம் ; ஆனை யென்பது விநாயகரைக் குறித்தாலும் குறிக்கலாம். அப் போது பூனைக்கிடமில்லை. பூனை இல்லையா ? எலிவாஹனமோ இல்லையோ ? அந்த எலிக்கு விரோதம் ஒரு பூனை இராதோ ? அந்தப் பிள்ளையார் வீட்டு எலிக்கு ஒரு காலம் வந்தால் மேற்படி பூனைக்கு ஒரு காலம் வராதோ ? இப்படியும் ஒரு அர்த்தம் சொல்லலாம்.

வேதாந்தமாகவும் பொருள் சொல்லலாம் ; ' ஆனையாவது மதம். பூனையாவது விவேகம். மதத்தின் காலம் போனால் விவேகத்தின் பெருமை விளங்கும் ' என்பது ஞானார்த்தம்.

இங்ஙனம் ஆரூடஸ்வாமி சொல்வதைக் கேட்டுத் தட்டிக் கொண்டான் செட்டி கேட்டான் :—

" மதமென்றால் சைவம், வைஷ்ணவம், அப்படியா ? "

உடனே ஆரூட ஸ்வாமி : ஹும் ? ஹும் ! ஹும் ! அப்படி யில்லை. காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறும் உட் பகை. இதிலே, ஐந்தாவ தாகிய மதம். அதாவது கர்வம். மதம் பிடித்துப்போய் நடக்கிற குணம். அது தீர்ந்த பிறகுதான் விவேக மேற் படும். "

செட்டி கேட்டான் : " ஸ்வாமிகளே என்னிடம் ஒரு கணக்குப் புஸ்தகம் இருக்கிறது. இருந்தது—நேற்று மாலை யில் இருந்தது. இன்று பகல் பார்த்தேன் ; காணவில்லை. அந்த விஷயம் வெளியே தெரியக்கூடாது. பகிரங்கமாகத் தேடக்கூடிய புஸ்தகமில்லை. இன்னார் எடுத்தனரென்று தெரியவில்லை. ஸ்வாமிதான் உத்திரவாக வேண்டும் " என்றான்.

அப்போது ஆரூடஸ்வாமி : என்னை யக்ஷிணி திருவாரூ ருக்குக் கூப்பிடுகிறது. நான் இன்றிரவு புறப்பட்டுப்போய் நாளை மாலையில் அங்கிருந்து திரும்புவேன். வந்த பிறகு சொல்லுவேன் " என்றான்.

செட்டி : " தெய்வமே துணை " என்றான்.

சாமியார் : " குருவுந் துணை " என்றார்.

செட்டி : " எனக்கு நன்மை கிடைக்குமா ? "

சாமி : " கிடைக்கும். "

செட்டி : " என் துக்கம் தீருமா ? "

சாமி : " தீரும். "

செட்டி : " கணக்கு என் கைக்குத் திரும்பி வந்தால் நான் எந்தத் தருமத்துக்கும் அவ்விடத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பேன். "

சாமி : " செட்டியாரே, செட்டியாரே, நமக்கு நீர் எவ்வித மான தர்மமும் செய்யவேண்டாம். உம்முடைய கடமையை நேரே கவனித்தால் அதுவே போதும். "

செட்டி : " என் கடமை யாது ? "

சாமி : இப்போது ஒரு ஸூத்ரம் மாதிரியாகச் சொல்லி விட்டுப் போகிறேன். திருவாரூருக்குப் போய் திரும்பி வந்த வுடனே அதை விளக்கிச் சொல்லுகிறேன். அதற்கு முந்தி உமக்கே பொருள் விளங்கினாலும் விளங்கிப்போகும். அந்த ஸூத்ரம் எப்படி என்றால் :—

மயேமஏ

இவ்வளவுதான். இது கிரந்தம். எழுதி வைத்துக் கொள்ளும். செட்டி அப்படியே ஒரு ஓலை நறுக்கில் எழுதி வைத்துக்கொண்டான்.

இரண்டு வாரங்களுக்குக்கப்பால் தஞ்சாவூர்த் தட்டிக் கொண்டான் செட்டிக்குப் பின்வருமாறு ஒரு காகிதம் வந்தது.

மதுரையில் ஆரூட ஸ்வாமி தஞ்சை த. கொ. செட்டி யாருக்கு, ஆசீர்வாதம்.

நான் தங்களிடம் சொல்லிய ஸூத்ரத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்,

" மற்றவனை யேமாற்றியவனை
மற்றவன் ஏமாற்றுவான் "

ரஸிகசிரோமணி என்ற கழுதை சொல்லுகிறது :—

" தட்டிக்கொண்டான் செட்டி மதுரை மாணிக்கஞ் செட்டி யின் காலிலே போய் விழுந்து தான் செய்த குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டான். நஷ்டத் தொகையில்

ரதி பெற்றுக்கொண்டு மாணிக்கஞ் செட்டி தனது மைத்துனனை மன்னித்துவிட்டான். அவனுடைய இடத்தில், தனது தஞ்சாவூர் காரியஸ்தனாக மானி அய்யனையே நியமனஞ் செய்தான். ஆரம்பத்தில் மானி அய்யனை உபயோகமில்லாதவனென்றெண்ணி நகைத்தது மடமை யென்பதை மாணிக்கஞ் செட்டி தெரிந்துகொண்டு தனக்குப் பார்ப்பான் செய்த உபகாரத்தையும், அவனுடைய திறமையையும் வியந்து அவனுக்குப் பலவிதமான ஸம்மானங்கள் செய்தான். அது போலவே, ஓ கருவம் பிடித்த மதுகண்டிகை யென்ற குயிற் பெண்ணே, நீ இப்போது என்னை நகைக்கிறாய். இன்னும் சிறிது காலத்துக் கப்பால் என்னுடைய திறமையைக் கண்டு நீயே ஆச்சரியப்படுவாய்'' என்றது.

அது கேட்டு மதுகண்டிகை சொல்லலாயிற்று :—

"கேளாய், ரஸிகமாமா. நீயோ தீராத பிடிவாதக்காரனாக இருக்கிறாய். அலையைக் கட்டலாம்; காற்றை நிறுத்தலாம்; மனவுறுதி கொண்ட தீரனுடைய தீர்மானத்தை யாவராலும் தடுக்க முடியாது. உன்னிடமிருக்கும் இந்த மனவுறுதியைக் கண்டு உன்மேல் எனக்கு நட்புண்டாகிறது. அது நிற்க, இப்போது நான் உனக்கொரு ரஹஸ்யம் சொல்லுகிறேன். அதை ஸாவதானமாகக் கேள். மலையடிவாரத்திலுள்ள மந்தபுரம் என்ற கிராமத்தில் அரச மரத்தடியிலே ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருக்கிறது. நாள்தோறும் காலையொரு முறை மாலை யொரு முறை அந்தக் கோயிலுக்குப் போய்த் தலையில் மூன்று குட்டுக் குட்டிக்கொள். மூன்று தோப்புக் கரணம் போடு. 'பிள்ளையாரே, பிள்ளையாரே, எனக்கு ஸங்கீத ஞானம் வேண்டும்' என்று கூவு. பாட்டு தானே வரும். இதற்கு யாதொரு குருவும் வேண்டியதில்லை'' என்றது.

"உண்மைதானா?" என்று கழுதை சற்றே ஐயத்துடன் கேட்டது.

அதற்குக் குயில் சொல்லுகிறது: "எனக்கு இந்த மாதிரி தான் ஸங்கீதம் வந்தது. எல்லாக் குயில்களுக்கும் இப்படித் தான். எங்கள் ஜாதியாருக்கு மாத்திரந்தான் இந்த ரஹஸ்யம் தெரியும். இதுவரை இதர ஜாதியாரிடம் சொல்லிய தில்லை. நான் உன்னிடமுள்ள அன்பினாலே சொன்னேன்'' என்றது.

சரி யென்று சொல்லி, ரஸிகசிரோமணி துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு போய், மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடனே மந்

புரத்துப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்னே வந்து நின்று கொண்டு, குயில் சொன்ன கிரியைகளெல்லாம் முடித்துத் தன்னுடைய பாஷையில் பாட்டு வர வேண்டுமென்று கூவத் தொடங்கிற்று. உடனே, கோயிலில் வந்து ப்ரதக்ஷிணம் முதலியன செய்துகொண்டிருந்த அடியார்கள் இந்த இரைச்சலைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கழுதையைக் கல்லா லெறிந்து காலையொடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். ஆதலால், தனக்கு இயற்கையில் கிடைக்கக்கூடாத பொருளை விரும்பி எவனும் வீணாசை கொள்ளலாகாதென்று விவேக சாஸ்திரி தனது மக்களிடம் கதை சொன்னார்.

அப்போது காளிதாஸன் என்ற பிள்ளை கேட்கிறான் :—

"கழுதைக்குத் துன்பம் நேரிட வேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்துடன் போதனை செய்த குயிலுக்கு ஒரு தண்டனையு மில்லையா ?" என.

ஆஞ்சனேயன் என்ற மற்றொரு மகன் : "அப்பா, அந்தக் கழுதை ஸ்வாமியை வந்து கும்பிட்டதே ; அதற்குத் தீங்கு வரலாமோ ?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு விவேக சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் : "தெய்வ பக்திக்கு நல்ல பயனுண்டு. ஆனால் அதனுடன் விவேகம் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். விவேக மில்லாதவனுடைய தெய்வ பக்திக்கு உறுதி கிடையாது. தெய்வத்தினிடம் ஒருவன் வரங்கேட்கப் போகையிலே முதலாவது விவேகம் கேட்க வேண்டும். விவேகமே இந்த உலகத்தில் எல்லா விதமான செல்வங்களுக்கும் ஆரம்பம். விவேகமில்லாதவன் குருடன். விவேகத்துடன் சேர்ந்த தெய்வ பக்தியே உண்மையானது. அவ்விதமான தெய்வ பக்தியினால் ஒருவன் எடுத்த காரியத்தில் ஜயமடையலாம். இதைக் குறித்து ஒரு கதை சொல்லுகிறேன" என்றார்.

"அந்தக் கதைக்குப் பெயரென்ன ?" என்று பிள்ளைகள் கேட்டார்கள். "காட்டுக் கோயில்" என்று விவேக சாஸ்திரி சொன்னார்.

அப்போது காளிதாஸன் : "அப்பா, நான் கேட்டது சொல்லவில்லையே ?" என்றான்.

ஆஞ்சனேயன் : "விவேகமில்லாதவன் தெய்வ பக்தி செய்தால், அதனால் அவனுக்குத் தீமைதான் விளையுமா ?" என்று மறுபடி கேட்டான்.

அதற்கு விவேக சாஸ்திரி சொல்லுகிருர்: "இதுவரை சொன்ன பகுதி 'பய னறிதல்' எனப்படும். இனிமேலே சொல்லப்போகிற பகுதிக்கு 'நம்பிக்கை' என்று பெயர். உங்களுடைய வினவிற்கு விடை கதை மூலமாகச் சொல்லாமல் நேரே சொல்லி விடுகிறேன். மூடனுக்கு ஸங்கட முண்டாக்கி வேடிக்கை பார்ப்பவன் பாவி. அவனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில பலவிதமான தீங்குகள் விளையும். விவேகமில்லாதவன் கூட தெய்வபக்தி செய்வதனுல் அவனுக்கு நன்மை ஏற்படாமல் போய்விடாது. ஆரம்பத்திலே பலவித இடையூறுகளுண்டாய், அவற்றிலிருந்து கடைசியாக விவேகம் உண்டாகும். பிறகு தெய்வ பக்தி மேன்மையான பயன்களைத் தரும்" என்ருர்.

இரண்டாம் பகுதி

நம்பிக்கை

காட்டுக்கோயிலின் கதை

விவேக சாஸ்திரி தமது மக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் :—

முன்னொரு காலத்தில் பொன்னங்காடு என்ற பெருங் காட்டில் வீரவர்மன் என்றொரு சிங்கம் அரசு செலுத்திக் கொண்டு வருகையில், அதனிடத்துக்கு விகாரன் என்ற புறத்து நரியொன்று வந்து வணக்கம் செய்தது. " நீ யார்? உனக்கென்ன வேண்டும் ?" என்று வீரவர்மன் கேட்டது.

அப்போது நரி சொல்லுகிறது : " என் பெயர் விகாரன், வடக்கே நெடுந்தூரத்திலுள்ள பேய்க்காடு என்ற வனத்தில் அரசு செலுத்தும் தண்டிராஜன் என்ற சிங்கத்தினிடம் எனது பிதா மந்திரியாக இருந்தார். அவர் காலஞ்சென்ற பிறகு, அந்த ஸ்தானத்தில் என்னை வைக்காமல், அவ் வரசன் தனது குணத்துக்கிணங்கியபடி கண்டகன் என்ற பெயர் கொண்ட கிழ ஓநாயை மந்திரியாகச் செய்து என்னைப் புறக்கணித்து விட்டான். 'மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம்' என்று வசனமிருப்பதால் நான் அந்த ராஜ்யத்தைவிட்டுப் பல தேசங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்து வருகையிலே, ஸந்நிதானத்தின் வீரச் செயல்களையும், தர்ம குணங்களையும் கேள்விப்பட்டு, 'ஆஹா! வேலை செய்தால் இப்படிப்பட்ட சிங்கத்தினிடமன்றோ செய்யவேண்டும்' என்ற ஆவல் கொண்டவனாய், ஸந்நிதானத்தைத் தரிசனம் செய்து நம்முடைய பிறப்பைப் பயனுடையதாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இங்கு வந்தேன். தம்மைக் கண்ட மாத்திரத்தில் எனது கலி நீங்கிவிட்டது" என்று சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்டுச் சிங்கம் புன்னகை கொண்டு, சிறிது நேரம் யோசனை செய்துவிட்டு, "சரி, நீ நம்முடைய அரமனையில் சேவகம் செய்துகொண்டிரு" என்றாக்கினை செய்தது.

மறு நாட் காலையில் வீரவர்மனிடம் அதன் கிழ மந்திரியாகிய தந்திரஸேனன் என்ற நரி சொல்லலாயிற்று :—

" அரசனே, நேற்றுத் தம்மிடம் விகாரன் என்ற பேய்க் காட்டு நரி வந்து பேசியதாகவும், அவனைத் தாம் அரமனை வேலையில் நியமித்துக் கொண்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். என்னிடம் ஆலோசனை செய்யாமல தாம் இந்தக் காரியம் செய்தது பற்றி நான் வருத்தப்படுகிறேன். ராஜ்ய நீதியில் சிறந்த ஞானமுடைய தாம் புறத்து நரியை, தன்னரசன் காரியத்தை நடத்தத் திறமையில்லாமலோ, துரோகத் தாலோ வெளிப்பட்டு வந்திருக்கும் நரியை, முன் சரித்திரந் தெரியாத நரியை, இத்தனை அவஸரப்பட்டு நம்பின செய்கையை நினைக்கும்போது, எனக்கு ஆச்சரிய முண்டா கிறது " என்றது.

இதைக் கேட்ட வீரவர்மன் நகைத்து ' நீர் சாஸ்த்ரத்தை நம்பிச் சொல்லுகிறீர். நான் தெய்வத்தை நம்பிச் செய் தேன். என்றது. அப்போது தந்திரஸேனன் என்ற கிழ நரி சொல்லுகிறது : " எவன் சாஸ்த்ரத்தை நம்புகிறானோ, அவனே தெய்வத்தை நம்புகிறான். உலகத்தின் அனுபவமே தெய்வத்தின் வாக்கு. அனுபவத்தை ஆதாரமாகக் கொண் டது சரியான சாஸ்திரம். நான் லோகானுபவத்தை ஆதார மாகக் கொண்டு சொல்லுகிறேன். இது தெய்வத்தால் ஏற்பட்டதேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால், நான் சாஸ்த்ரத்தை நம்புவதாகவும், தாம் தெய்வத்தை நம்புவதாகவும், பேதப் படுத்திச் சொல்வதின் பொருள் எனக்கு விளங்கவில்லை ". என்றது. சிங்கம் மறுமொழியே சொல்லவில்லை. சிறிது நேரம் சும்மா காத்திருந்துவிட்டு, " மௌனம் ஸர்வார்த்த ஸாதகம் " என்றெண்ணிக் கிழ நரி விடைபெற்றுச் சென்றது. அப்போது சிங்கம் விகாரன் என்ற பேய்க்காட்டு நரியைத் தன் முன்னே அழைப்பித்துப் பின்வருமாறு கேட்டது :—

" விகாரா, தண்டிராஜன் உனது பிதாவின்ஸ்தானத் தில் உன்னை நியமிக்காமல், கண்டகனை நியமித்த காரண மென்ன ? உன்னிடமிருந்த பிழையென்ன ?"

நரி சொல்லுகின்றது : " என்பிரானே, நான் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. ஒரு வேளை என் வயதுக் குறைக்கு எண்ணிச் செய்திருக்கலாம். மந்திரித் தொழிலுக்குக் கிழவனே தகுதியென்று மதியில்லாத ராஜாக்கள் நினைக் கிறார்கள். மேலும்,

"நற்ரு மரைக் கயத்தில் நல்லன்னம் சேர்ந்தாற் [போற்
கற்ருரைக் கற்ருரே காமுறுவர் - கற்பிலா
மூர்க்கரை மூர்க்கர் முபப்பர், முதுகாட்டிற்
காக்கை யுகக்கும் பிணம்" என்றது,

அப்போது சிங்கம் "உங்களுடைய தண்டிராஜனுக்கும் எனக்கும் பகை என்பதை நீ அறிவாயா?" என்று கேட்டது.

"அறிவேன்" என்று நரி சொல்லிற்று.

"தன்னரசனைக் கைவிட்டுப் பகை யரசனைச் சார்ந்து வாழ விரும்பும் மந்திரிக்குப் பெயர் தெரியுமா?" என்று வீரவர்மன் கேட்டது. "அவன் பெயர் துரோகி" என்று விகாரன் சொல்லிற்று. சிங்கம் நகைத்தது. "உன்னுடைய குல தெய்வத்தின் பெயரென்ன?" என்று சிங்கம் கேட்டது.

"காட்டுக்கோயில் மாகாளி" என்று நரி சொல்லிற்று. சிங்கத்தின் உடம்பில் நடுக்க முண்டாயிற்று. உடனே 'ஹா,' என்று கத்திச் சிங்கம் தனது கையை உயர்த்திக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

"மூட நரியே! எது நேர்ந்தாலும் உன்னைக் கொல்லக் கூடாதென்று நேற்றே என் மனதில் தீர்மானம் செய்து கொண்டபடியால், இப்போதுன்னைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். என்னிடம் நீ பொய் சொல்லுகிருயா? சொல் உண்மையை, உனது குல தெய்வத்தின் பெயரென்ன?" என்று உறுமிக் கேட்டது.

விகாரனென்ற நரி நடுங்கிப்போய்ப் பின்வருமாறு சொல்லலாயிற்று.

நரி சொல்லுகிறது: "ஐயனே, என்னுடைய பூர்வ குல தெய்வம், அதாவது என்னுடைய முன்ஞேரும், நேற்றுவரை நானும் கும்பிட்டு வந்த தெய்வம் வேறு. அதன் பெயர் பேய்நாகன். அந்தத் தெய்வமே எங்கள் பேய்க்காட்டுக் காவல் நடத்திவருகிறது. பேய்க்காட்டரசனுகிய தண்டி ராஜனுக்கும், அவனுடைய குடிகள் எல்லாருக்கும் அதுவே குலதெய்வம். பரம்பரை வழக்கத்தால் எனது பிறப்பு முதல், நேற்றுத் தங்களுடைய சந்நிதானத்தைத் தரிசனம் பண்ணும் வரை நானும் பேய்நாகனையே குலதெய்வமாகக்

கொண்டாடினேன். தண்டிராஜனுடன் மனஸ்தாபப்பட்டு வெளியேறின கால முதலாக யாதொரு சரணுமில்லாமல் அலேந்த எனக்கு நேற்று இவ்விடத்து சந்நிதானத்தில் அபயங் கொடுத்தவுடனே, எனக்குச் சந்நிதானமே அரசனும், குருவும், தெய்வமும் ஆகிவிட்டபடியால், இவ்விடத்துக் குலதெய்வத்தின் பெயர் காட்டுக் கோயில் மாகாளி என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த மஹா சக்தியையே எனக்கும் குல தெய்வமாக வரித்துக்கொண்டேன் " என்றது.

இதைக் கேட்டு 'வீரவர்மன்' காடு குலுங்கும்படிக் கோப நகை நகைத்துச் சொல்லுகிறது :—

"இன்னும் பொய் சொல்லுகிறுய். உன்னை மீளவும் க்ஷமிக்கிறேன். நேற்று உன்னைப் பார்த்தவுடனே கொல்ல நினைத்தேன். நீ சரணமென்று காலில் விழுந்தபடியால் துரோகி யொருவன் வஞ்சகமாக அடைக்கலம் புகுந்தாலும், அவனைக் கொல்லாமல் விடுவது வீரருக்கு லக்ஷணமென்று நினைத்து உன்னைக் கொல்வதில்லையென்று மனதில் நிர்ணயம் செய்துகொண்டேன். ஒரு வார்த்தை சொல்லு கிறேன் கேள். நீ நம்மிடம் உளவு பார்க்க வந்த ஒற்றன். அந்த முழு மூடனுகிய தண்டிராஜன் உன்னை இங்கே அனுப்பி யிருக்கிறுன். நான் இஷ்டப்படும் வரையில் இனி அவனுடைய முகத்தை நீ பார்க்கப் போவதில்லை. உன்னை நம்முடைய அரண்மனையில் வைத்துக்கொள்வேன். ஆனல் என்னுடைய அனுமதியின்றி நீ பொன்னங் காட்டை விட்டு வெளியேறக் கூடாது. அப்படி வெளியேற முயன்றுல் உன்னுடைய நான்கு கால்களையும் வெட்டிவிடச் செய்வேன், தெரிகிறதா?"

விகாரன் : " ஐயனே, என் விஷயமாக ஸந்நிதானத்தினிடம் யாரோ பொய்க் கதை சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பொருமையினுலே செய்திருக்கிறுர்கள். எனக்கும், தண்டிராஜனுக்கும் விரோதமென்பதைத் தாங்கள் பேய்க்காட்டுக்கு ஆளனுப்பி விசாரித்துக்கொண்டு வரும்படிச் செய்யலாம். அங்கே யாரிடம் கேட்டாலும் சொல்லுவார்கள். இது பொய் வார்த்தையில்லை. காரணம் நேற்றே தெரிவிக்க வில்லையா ? என்னுடைய பிதா வகித்த மந்திரி ஸ்தானத்தை அவன் எனக்குக் கொடுக்காமல் அந்த ஓநாய்க்குக் கொடுத்தான். அதிலிருந்து விரோதம். என்னை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். எனக்குத் தாங்களே குரு, தாங்களே பிதா, தாங்களே தெய்வம். தங்களைத் தவிர எனக்கு இப்போது வேறு கதியில்லை " என்றது.

அதற்கு வீரவர்மன்: "சரி இனிமேல் பொய் சொன்னால் அவசியம் கண்ணிரண்டையும் பிடுங்கிவிடுவேன். சொல்லு, அந்தத் தண்டிராஜனிடம் சைனியங்கள் எவ்வளவிருக்கின்றன?"

விகாரன்: "ராஜாதிராஜனே, நான் அந்தக் காட்டில் எவ்விதமான அதிகாரமும் வகிக்கப் பெறவில்லை. சைனிய உளவுகள் எனக் கெப்படித் தெரியும்?"

இதைக் கேட்டவுடனே சிங்கம் "யாரடா அங்கே சேவகன்?" என்று கர்ஜனை செய்தது. உடனே ஒரு ஓநாய் ஓடிவந்து பணிந்து நின்றது. அதை நோக்கி வீரவர்மன் "ஸேனாபதியை உடனே அழைத்து வா" என்று ஆக்கினை செய்தது. "உத்திரவுப்படி" என்று சொல்லி ஓநாய் வணங்கிச் சென்றது.

பிறகு வீரவர்மன் நரியை நோக்கிச் சொல்லுகிறது:—

"விகாரா, நமது ஸேனாபதியாகிய அக்நி கோபன் இன்னும் ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் இங்கே வந்துவிடுவான். அவன் வருமுன்பு நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீ தவறாமல் உண்மை சொல்லக் கடவாய். இதோ என் முகத்தைப் பார்" என்றது.

நரி குடல் நடுங்கிப் போய்ச் சிங்கத்தின் முகத்தைச் சற்றே நிமிர்ந்து பார்த்தது. இனிமேல் இந்தச் சிங்கத்தினிடம் பொய் சொன்னால் உயிர்மிஞ்சாதென்று நரிக்கு நல்ல நிச்சயம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

பிறகு நரி சொல்லுகிறது:—

"ஸ்வாமி, நான் சொல்லுகிற கணக்குத் தவறினாலும் தவறக்கூடும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் உண்மை சொல்லிவிடுகிறேன். எனக்கு எவ்விதத் தண்டனையும் விதிக்கவேண்டாம். எனக்கு உங்களுடைய பாதமே துணை" என்றது.

வீரவர்மன்: "பேய்க்காட்டுச் சைனியம் எவ்வளவு? உடனே சொல்லு. உண்மை சொல்லு."

விகாரன்: "புலிப் படை முந்நூறு, கரடி இருநூறு, காண்டா மிருகம் நூறு, ஓநாய் ஆயிரம், ஆனைப் படை ஆயிரம், நரிப் படை நாலாயிரம்."

வீரவர்மன்: "உளவு பார்த்து வரும் காக்கைகள் எத்தனை?"

விகா: "இருநூற்றைம்பது."

வீர: "சுமை தூக்கும் ஒட்டகை எத்தனை? கழுதை எத்தனை?"

விகா: "ஒட்டகை எண்ணூறு. கழுதை பதினாயிரம்."

வீர: "எத்தனை நாள் உணவு சேகரித்து வைத்திருக்கிறான்?"

விகா: "ஞாபகமில்லை."

வீர: "கண் பத்திரம்."

விகா: "ஸத்யம் சொல்லுகிறேன்; ஞாபகமில்லை."

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஸேனாபதியாகிய அக்நிகோபன் என்ற வேங்கைப்புலி வந்து கும்பிட்டு நின்றது.

"வருக" என்றது சிங்கம்.

அப்போது விகாரன் என்ற நரி தன் மனதுக்குள்ளே யோசனை பண்ணிக்கொள்ளுகிறது.

"ஹும்! இந்தச் சிங்கராஜன் மஹா வீரனாகவும், மஹா கோபியாகவும் இருந்தாலும் நாம் நினைத்தபடி அத்தனை புத்திசாலியில்லை. நம்மை எதிரியின் ஒற்றனென்று தெரிந்துகொண்ட பிறகும் நம்மை வைத்துக்கொண்டு சேனாபதியிடம் யுத்த விசாரணை செய்யப் போகிறான். ஏதேனும், ஒரு யதிர்ச்சா வசத்தால் இவனுடைய காவலிலிருந்து நாம் தப்பி யோடும்படி நேரிட்டால், பிறகு இவனுடைய யுத்த மர்மங்களை நாம் தண்டிராஜனிடம் சொல்லக்கூடுமென்பதை இவன் யோசிக்கவில்லை. இவனுக்குத் தீர்க்காலோசனை போதாது."

இங்ஙனம் நரி பலவாறு சிந்தனை செய்யுமிடையே, வாயிற் காப்பானாகிய ஓநாய் ஓடிவந்து "மஹா ராஜா, புரோஹிதர் வந்திருக்கிறார்" என்றது. "உள்ளே வரச்சொல்லு" என்று வீரவர்மன் கட்டளை யிட்டது. அப்பால், அங்கிரன் என்ற பெயர் கொண்டதும், வீரவர்மனுடைய குலத்துக்குப்

பரம்பரையாகப் புரோஹிதஞ் செய்யும் வமிசத்தில் பிறந்ததும், பெரிய மதி வலிமை கொண்டதுமாகிய கிழப்பருந்து பறந்து வந்து சிங்கத்தின் முன்னே வீற்றிருந்தது. சிங்கம் எழுந்து வணங்கிற்று. சிறிதுநேரம் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்ட பிறகு புரோஹிதப் பருந்து சிங்கத்தை நோக்கி—

"அந்த நரிதான் பேய்க்காட்டு விகாரனே?" என்று கேட்டது. சிங்கம் "ஆம்" என்றது. நரி திருடன் போலே விழித்தது. அப்போது சிங்கம் சொல்லுகிறது :—"ஸ்வாமி, இந்த நரியை நான் நயத்தாலும் பயத்தாலும் எனது பக்கம் சேரும்படிச் சொல்லிவிட்டேன். இவன் தண்டி ராஜனிடமிருந்த அன்பை நீக்கி என்னுளாகிவிட்டான். இவனை நான் இப்போது நம்முடைய மந்திரி சபையில் இருக்க இடங்கொடுத்ததினாலேயே நான் இவனிடம் பரிபூர்ண நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேனென்பதைத் தாங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவனுடைய பழைய நினைப்பை மறந்து இப்போது தண்டிராஜனுடைய உளவுகளை நமக்குத் தெரிவிக்கும் தொழிலில் அமர்ந்திருக்கிறான். அதனாலே தான் நமது சபையில் இவனைச் சேர்க்கும்படியாகிறது" என்றது.

பருந்து புன்னகை செய்தது. ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அப்போது சிங்கம் கேட்கிறது :—

"ஸ்வாமி, ஒருவன் எதிர்ப்பார்க்காத காரியத்தில் எதிர்ப் பார்க்காதபடி, ஆச்சரியமான வெற்றியடைய வேண்டுமானால் அதற்கு வழியென்ன?" என்றது.

அப்போது அங்கிரன் என்ற புரோஹிதப் பருந்து சொல்லுகிறது :—

"அரசனே, மந்திரி சபையில் எதிர்ப்பார்க்காத கேள்வி கேட்டாய். உனக்கு நான் மறுமொழி சொல்ல வேண்டுமானால் அதற்கு நீண்ட கதை சொல்லும்படி நேரிடும். மந்த்ராலோசனை சபையில் முக்கியமான காரியத்தை விட்டுப் புரோஹிதனிடம் கதை கேட்க வேண்டுமென்ற சித்தம் உனக்குண்டானால் நான் சொல்வதில் ஆக்ஷேபமில்லை. நேரம் அதிகப்படும். அதுகொண்டு என்னிடம் கோபம் வரக்கூடாது" என்றது. அப்போது சிங்கம் ஒரு துளி சிரிப்போடு சொல்லுகிறது : "மந்திரி சபை பின்னாலே தள்ளி

வைத்துக்கொண்டோம். இப்போது கதை நடக்குக" என்றது. உடனே புரோஹிதனுகிய அங்கிரன் என்ற பருந்து சொல்லுகிறது.

திண்ணன் என்ற மறவன் கதை

கேளாய், ராஜகேஸரியாகிய வீரவர்மனே, முன்னொரு காலத்தில் மதுரையிலே விக்ரமபாண்டியன் அரசு செலுத்திய போது காலாட்படையிலே திண்ணன் என்றொரு மறவன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் மாலையில் அரண்மனைப் பக்கமாக நடந்துபோகையில் உச்சி மாடத்தின் மேலே பாண்டியன் மகளாகிய தர்மலக்ஷ்மி என்ற பெண் பந்தாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மிகவும் காதல் கொண்டவனுய் அவளை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினுன். அப்பால் அவன் ஒரு சோதிட சாஸ்திரியிடம் போய், "ஒருவன் ராஜாவின் மகளை மணம் செய்துகொள்ள விரும்பினுல் அதற்கு எவ்விதமான பூஜை நடத்த வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

"நீ யார்? உனக்கென்ன தொழில்?" என்று சோதிடன் கேட்டான்.

"நான் காலாட்படை மறவன். என் பெயர் திண்ணன்" என்று இவன் சொன்னுன்.

இதைக் கேட்டவுடன் சோதிடன் "என்னிடம் கேட்காதே, ஓடிப் போ" என்று சொல்லித் துரத்திவிட்டான். பிறகு திண்ணன் மீனுக்ஷியம்மன் கோயிலில் பூஜைசெய்யும் குருக்கள் ஒருவரிடம் போய்க்கேட்டான். அந்தக் குருக்களென்ன செய்தார்? "அப்பா! நீ இனனும் ஒரு வருஷம் கழிந்த பிறகு என்னிடம் வந்து இதைக் கேள். அப்போது மறுமொழி சொல்லுகிறேன். அதுவரை சொல்ல முடியாது" என்று போக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். பிறகு திண்ணன் ஒரு மந்திரவாதியிடம் போய்க் கேட்டான். அந்த மந்திரவாதி சொல்லுகிருன்: "தம்பி பதினுறு பொன் கொண்டுவந்து கொடு. நான் ஒரு பூஜை நடத்தி முடித்து உன்னுடைய மனுேரதம் நிறைவேறும்படிச் செய்விக்கிறேன்" என்றுன்.

திண்ணன் திரும்பிப் போய்விட்டான். அவனிடம் பதினுறு வெள்ளிக்காசு கூடக் கிடையாது. அவன் ஏழைப்

பிள்ளை. இதன் பிறகு 'யாரைப் போய்க் கேட்கலாம்' என்று யோசனை செய்து பார்த்தான். "நேரே, ராஜாவின் மகளையே கேட்டு விட்டாலென்ன?" என்று அவன் புத்தியில் ஒரு யோசனையேற்பட்டது. "சரி அப்படியே செய்வோம்" என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டான். அவனுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த ஒரு பூவாணிச்சியின் மகள் நாள்தோறும் அரண்மனைக்கு மாலை கட்டிக்கொண்டு கொடுத்து வருவது வழக்கம். அந்தப் பெண் திண்ணனுக்கு நெடுநாளாகப் பழக்கமுண்டு. இவன் என்ன சொன்னபோதிலும் அந்தப் பெண் கேட்பாள். ஆதலால், இவன் ஒரு சிறிய நறுக்கோலையில்,

"மன்னன் மகளே, காலாள் மறவன்
என்ன செய்தால், உன்னைப் பெறலாம்?"

என்ற வாக்கியத்தை எழுதி, அந்த நறுக்கோலையை மிகவும் அழகானதொரு பூமாலைக்குள் நுழைத்துவைத்து, அந்தப் பூவாணிச்சிப் பெண்ணிடம் கொடுத்து "நீ இதை அரசன் மகள் முன்னாலே கொண்டுபோய் ஒருதரம் உதறிவிட்டு மாலையை அவளிடம் கொடு" என்று சொல்லியனுப்பினான். அவளும் அப்படியே பூமாலையைக் கொண்டு ராஜகுமாரியின் முன்னே ஒரு தரம் உதறிய பின்பு, அதைக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி வீடு வந்து சேர்ந்தாள். ராஜகுமாரி அந்த நறுக்கோலை கீழே விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்து வாசித்தாள்—

"மன்னன் மகளே, காலாள் மறவன்
என்ன செய்தால், உன்னைப் பெறலாம்"

அங்கிரன் என்ற புரோஹிதப் பருந்து சொல்லுகிறது:—

கேளாய் வீரவர்மராஜனே, அந்தப் பூவாணிச்சிப் பெண் மாலையை உதறினபோது நறுக்கோலை கீழே விழுவதை ராஜகுமாரி பார்த்தாள். பூவாணிச்சிப் பெண் அரண்மனையிலிருந்து தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனவுடனே திண்ணன் அவளைக் கண்டு "ராஜகுமாரியிடம் மாலையைக் கொடுத்தாயா?" என்று கேட்டான். "ஆமெ" ன்றாள். "உதறினாயா?" என்று கேட்டான். "செய்தேன்" என்றாள். "சரி" யென்று சொல்லிப்போய்விட்டான். மறுநாட் காலையில் பூவாணிச்சிப் பெண் வழக்கம்போலே அரண்மனைக்கு மாலை கொண்டு போனாள். அப்போது ராஜகுமாரி அந்தப்

பெண்ணிடம் ஒரு நறுக்கோலையைக் கொடுத்து "நேற்று உன்னிடம் மாலை கொண்டு தந்த காளாள் மறவனிடம் இதைக் கொண்டு கொடு" என்றாள்.

பூவாணிச்சிப் பெண் திகைத்துப் போய்விட்டாள். "பயப்படாதே, கொண்டுபோ" என்று ராஜகுமாரி சொன்னாள். பூவாணிச்சிப் பெண் நறுக்கோலையைக் கொண்டு திண்ணனிடம் கொடுத்தாள். அவன் வாசித்துப் பார்த்தான். அதிலே "தெய்வ முண்டு" என்றெழுதியிருந்தது. பின்னொரு நாள் திண்ணன் தனியேயிருந்து யோசிக்கிறான்—

"இந்த அரசன் மகள் நம்மைப் பரிஹாஸம் பண்ண மாட்டாள். ஏதோ நல்ல வழிதான் காட்டியிருக்கிறாள். தெய்வத்தை நம்பினால் பயன் கிடைக்கு மென்று சொல்லுகிறாள். சரி, அப்படியே நம்புவோம், ... அந்தக் காலத்தில் தெய்வம் தவம் பண்ணுவோருக்கு நேரே வந்து வரம் கொடுத்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நாளில் அப்படி நடப்பதைக் காணோம்.......... அடா போ! பழைய காலமேது? புதிய காலமேது? தெய்வம் எந்தக் காலத்திலும் உண்டு. தெய்வத்தைக் குறித்துத் தவம் பண்ணுவோம். வழி கிடைக்கும்" என்று சொல்லி ஒரு காட்டுக்குப் போய், அங்கே காய் கனிகளைத் தின்று சுனை நீரைக் குடித்துக்கொண்டு தியானத்திலே நாள் கடத்தினான். அந்தக் காட்டில் இவனுக்கும், ஒரு வேடனுக்கும் பழக்கமுண்டாயிற்று. அந்த வேடன் இவனுடைய தவப்பெருமையையும், இவன் முகவொளியையும் கண்டு இவனிடம் மிகுந்த பிரியங் கொண்டவனாய் இவனுக்கு மிகவும் சுவையுடைய தேனும், கிழங்குகளும் கொண்டு கொடுப்பான். இவன் வேடனுக்குத் தெய்வ பக்தி யேற்படுத்தினான். ஒரு நாள் அந்த வேடன் இவனிடம் ஒருமூலிகை, கொண்டு கொடுத்து "இது மிகவும் ரஹஸ்யமான மூலிகை, இதைப் பத்திரமாக வைத்துக்கொள்ளு, ஒருவனுடம்பில் எத்தனை பெரிய புண் இருந்தாலும், இந்த மூலிகையில் ஒரு தினையளவு அரைத்துப் பூசினால், புண் இரண்டு ஜாமத்துக்குள் ஆறிப் போய்விடும்" என்றான். அதை இவன் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டான். திண்ணன் குடியிருந்த பர்ணசாலைக் கருகே ஒரு பாம்புப் புற்றிருந்தது. அதில் கிழ நாகமொன்று வசித்தது. அதை ஒரு நாள் வேடன் கண்டு கொல்லப்போனான். அப்போது திண்ணன்— "ஐயோ பாவம்! கிழப் பாம்பு, அதைக் கொல்லாதே, அது நெடு நாளாக இங்கிருக்கிறது. என்னை ஒன்றும் செய்வ

தில்லை. அதன் வழிக்குப் போகாதே" என்று சொல்லித் தடுத்து விட்டான். பின்னொரு நாள் அந்தப் பாம்பு தனியே செத்துக் கிடந்தது. அந்தப் பாம்பு சாகும்போது கக்கினதோ, வேறென்ன விநோதமோ—அந்தப் பாம்புக் கருகே ஒரு பெரிய ரத்தினம் கிடந்தது. அதை நாகரத்தின மென்று திண்ணன் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டான். அன்றிரவிலே திண்ணன் ஒரு கனவு கண்டான். அதில் அவனுடைய இஷ்ட தேவதையாகிய மீனாக்ஷியம்மை தோன்றி —

"உனது தவத்தால் மகிழ்ந்து உனக்கு நாகரத்தினம் கொடுத்தேன். இதைக் கொண்டுபோய் ஸௌக்யமாக வாழ்ந்துகொண்டிரு" என்றாள். திண்ணன் அந்தக் கனவை நம்பவில்லை.

"நம்முடைய நினைவினாலேயே இந்தக் கனவுண்டாயிருக் கிறது. தெய்வமாக இருந்தால், ராஜகுமாரி வேண்டுமென்று தவஞ்செய்ய வந்தவனிடம் நாகரத்தினத்தைக் கொடுத்து வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லுமா? செய்யாது, ஆதலால் இந்தக் கனவு தெய்வச் செய்கையன்று, நம்முடைய மனதின் செய்கை" என்று தீர்மானம் செய்து, அந்தக் காட்டிலேயே எப்போதும் போலே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தான்.

பிறகொரு நாள், அந்தக் காட்டில் விக்ரமபாண்டியன் வேட்டைக்கு வந்தான். அவன் திண்ணனைக் கண்டு "நீர் யார்? இந்த வனத்தில் எத்தனை காலமாகத் தவஞ்செய்கி றீர்?" என்று கேட்டான். அப்போது திண்ணன் சொல்லு கிறான் —

"நான் பாண்டி நாட்டு மறவன், என் பெயர் திண்ணன். இங்குப் பல வருஷங்களாகத் தவஞ் செய்கிறேன். காலக் கணக்கு மறந்துபோய்விட்டது" என்றான்.

"என்னைத் தெரியுமா? நான் பாண்டிய நாட்டரசன்" என்று பாண்டியன் சொன்னான்.

"தெரியும்" என்று திண்ணன் சொன்னான்.

அரசன் இந்த மறவனுடைய அழகையும், ஒளியையும் கண்டு வியந்து—

"இந்த இளமைப் பிராயத்தில் இவ்வனத்திலே என்ன கருத்துடன் தவம் செய்கிறீர்?" என்று கேட்டான்.

" மதுரை அரசன் மகளை மணம் செய்யவேண்டித் தவம் செய்கிறேன் " என்று திண்ணன் சொன்னான்.

அரசன் திகைப்படைந்து போய், " எங்ஙனம் கைகூடும்? அம்மவோ " என்றான்.

" மீனாக்ஷி கேட்ட வரம் கொடுப்பாள் " என்று திண்ணன் சொன்னான். " மன்னன் மகளுக்கு நீ என்ன பரிசம் கொடுப்பாய் " என்று பாண்டியன் கேட்டான்.

" புண்ணைத் தீர்க்க மூலிகையும், மண்ணைச் சேர்க்க நாக ரத்தினமும் கொடுப்பேன் " என்று திண்ணன் சொன்னான்.

அரசன் அவ்விரண்டையும் காட்டும்படிச் சொன்னான். திண்ணன் காட்டினான். வேட்டையிலே புண்பட்ட மானுக்கு அந்த மூலிகையை அரைத்துப் பூசினார்கள். உடனே புண் தீர்ந்துவிட்டது.

இந்தத் திண்ணனுடைய தவப் பெருமையும், அதனாலே கைகூடிய தெய்வ அருளும் அவன் முகத்திலும், விழியிலும், சொல்லிலும், செய்கையிலும் விளங்குவது கண்டு பாண்டியன் மனமகிழ்ச்சியுடன், அவனுக்கே தனது மகளை மணஞ் செய்து கொடுத்தான். ஆதலால், எதிர்பார்க்க முடியாத பயன் உலகத்தார் கண்டு வியக்கும் வண்ணமாக ஒருவனுக்குக் கை கூட வேண்டுமானால் அதற்குத் தெய்வ பக்தியே உபாயம் " என்று பருந்து சொல்லிற்று.

அப்போது, அந்தச் சபையிலே ஸேனாபதி அக்நிகோபன் மகனாகிய ரணகுமாரன் என்ற இளம்புலியும், தந்திரஸேனன் மகன் உபாயவஜ்ரன் என்ற நரியும், வேறு பல புலி, நரிகளும், தம்முடன் உடம்பு முழுதும் புண்பட்டு இரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்த சிங்கமொன்றை இழுத்துக்கொண்டு ராஜ சபையில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வந்து வணங்கி நின்றன.

அந்தப் புண்பட்ட கைதிச் சிங்கம் யாரென்றால், அதுதான் பேய்க்காட்டரசனாகிய தண்டிராஜன்.

இந்த ஆச்சரிய விளைவைக் கண்டு வீரவர்மன் புன்னகை செய்தது. விகாரன் என்ற பேய்க்காட்டு நரி மூர்ச்சை போட்டு விழுந்தது. புரோஹிதர், ஸேனாபதிகள் வீரவர்மனை வாழ்த்தி அவனுடைய சத்ரு இத்தனை நாளாகக் கைதிப்பட்டு வந்த மகிழ்ச்சியை விழியினாலே தெரிவித்தன.

உபாயவஜ்ரன் என்ற நரியின் திறமை

அப்போது வீரவர்மன் ரணகுமாரனையும், அவன் தந்தை யாகிய ஸேனாபதி அக்நிகோபனையும் நோக்கி மிகவும் மகிழ்ச்சி பாராட்டி ரணகுமாரனுக்குப் பதவியும் பட்டமும் மேம்படச் செய்தது. பிறகு உபாயவஜ்ரனை நோக்கிப் "பிள்ளாய்; இனிமேல் நீயும் நமது சபையில் ஒரு மந்திரியாகக் கடவாய்" என்றது.

அங்கு மேலெல்லாம் இரத்தமொழுக, ஒரு கண்ணிலும் இரத்தம் வழியத் தலை கவிழ்ந்து நின்ற தண்டிராஜனுக்கு உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி, உள்ளே அனுப்பி ராஜ வைத்யர் மூலமாகச் சிகிச்சை செய்விக்கும்படி ரசஜாக்ஞை பிறந்தது.

அப்பால் வீரவர்மன் :

"உபாயவஜ்ரா, நீ புறப்பட்டது முதல், தண்டிராஜருடன் நமது சபை முன்பு தோன்றிய காலம் வரை நடந்த விருததாந்தங்களை யெல்லாம் ஒன்று விடாதபடி சொல்லு" என்றது.

உபாயவஜ்ரன் ராஜ சபையில் விஞ்ஞாபனம் செய்கிறது.

"சக்திவேல் ராஜேசுவரா! பொன்னங்காட்டிலிருந்து புறப்பட்டு நாகமலைக்குப் போகும் வரை விசேஷமொன்றும் நடக்கவில்லை. அங்குக் காசுக் குகையில் ரணகுமாரர் தமது பரிவாரங்களுடன் இருப்பதைக் கண்டேன். ராஜாக்ஞை இப்படி யென்று தெரிவித்தேன். அவர் தமக்கும் அவ்விதமாகவே உத்திரவு கிடைத்திருப்பதாகச் சொல்லி வழித்துணைக்கு யார் யார் வேண்டுமென்று கேட்டார். குடிலப்பன் என்ற குள்ள நரியையும், விளக்கண்ணன் என்ற வேட்டை நாயையும், தொளைச்சாண்டி என்ற மூஞ்சூற்றையும், கிழக்கரியன் என்ற காக்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு போனேன்."

கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனக் கூட்டம்

அப்போது வீரவர்மன் தனது சபையில் வந்து நின்று மேற்படி நால்வரையும் கடைக்கண்ணால் நோக்கிப் புன்னகை செய்தது.

உபாயவஜ்ரன் சொல்லுகிறது : "நான் அந்த நால்வரையும் கொண்டுபோய், ஓரிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு, "விளக்கண்ணா, தொளைச்சாண்டி, குடிலப்பா, கிழக்கரியா,

நீங்கள் நாலு பேரும் சிஷ்யராகவும், நான் குருவாகவும் வேஷம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்" என்றேன். அந்தப்படி வேஷம் தரித்துக் கொண்டோம். கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனக் கூட்டமாகப் புறப்பட்டோம். பொது எல்லையில் நாக நதியில் ஸ்நானம் பண்ணி ஸந்த்யாவந்தனுதிகளை முடித்துக் கொண்டோம். 'கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்!' என்று நான் கத்துவேன்.

"கோவிந்தா! கோவிந்தா!" என்று சிஷ்யர் நால்வரும் கத்துவார்கள். கையிலே ஆளுக்கொரு தம்பூர், கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டே எதிரியெல்லைக்குள் பிரவேசித்தோம். நாகமலையில், குடியன் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே வேதிகை கட்டிக், கரடிச்சாத்தான் ஹோமம் வளர்க்கும் யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். பகல் முழுதும் நாங்கள் கோவிந்த நாமத்தை விடவேயில்லை. கிழக்கரியனுக்குத் தொண்டை கட்டிவிட்டது. எங்களைக் கண்ட வுடனே கரடிச்சாத்தான் 'வாருங்கள் வாருங்கள்' என்று உபசாரம் சொல்லிப் பக்கத்திலிருந்த யாக கோஷ்டியாரிடம் அடியேனைக் காட்டி "இவர் பெரிய பாகவதர். துளஸீதாஸ், கபீர்தாஸ் அவர்களுடைய காலத்துக்குப் பிறகு இவரைப் போலே பக்தர் யாரும் கிடையாது" என்று சொல்லிற்று.

மாலையில் யாக கோஷ்டி கலைந்து விட்டது.

சூனியக் குகையில் மந்திராலோசனை

உபாயவஜ்ரன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது: "பிறகு நள்ளிரவில், காரிருள் நேரத்திலே நானும், கரடிச் சாத்தானுமாக நாகமலையிலுள்ள சூனியக் குகையில் போய் இருந்துகொண்டு ஆலோசனை செய்யலானோம். எடுத்தவுடனே சாத்தான் தக்ஷிணை விஷயம் பேசினான். கையிலே கொண்டு போயிருந்த வஸ்துவை அவன் மடியில் வைத்தேன். அதை உடனே ஒரு பொந்துக்குள்ளே சென்று நுழைத்து வைத்து விட்டு என்னிடம் திரும்பிவந்தான். பிறகு கொஞ்சம் பிணங்கத் தொடங்கினான். "துஷ்டநிக்ரஹத்திலேகூட ஒரு வைப்பு வரம்பிருக்கவேண்டும். ஸ்வாமித் துரோகம் செய்ய லாகாது. வீட்டுமனும், துரோணனும் உள்ளத்தில் பாண்டவரை உகந்தாலும், உயிரைத் துரியோதனனுக்காக இழந்தனர். ஆதலால் தண்டிராஜனுடைய சரீரத்துக்கு ஹானி வராதபடி என்னாலாகவேண்டிய உதவியைக் கேட்டால் நான் செய்வேன்" என்றான்.

"தண்டிராஜனை எங்கள் நாகமலையிலுள்ள காசுக் குகையிலே கொண்டு சேர்ப்பிக்கவேண்டும்" என்றேன்.

"சீச்சீ! கோழைகளா!" என்றான்.

வாளை உருவினேன்.

கும்பிட்டு மன்னிக்கும்படிக் கேட்டான். பிறகு "அந்தக் காரியம் செய்யமாட்டேன்" என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டான்.

"ஹோமத்துக்கு வருவானோ?" என்று கேட்டேன். "வருவான்" என்றான்.

"உடன்வரும் படை எத்தனை?" என்று கேட்டேன்.

"பரிவாரமாகப் பத்துப் பன்னிரண்டு புலி, நாய்கள் வரும்; படை வராது" என்றான்.

"என்னுடன் சிநேகப்படுத்தி வைப்பாயா?" என்று கேட்டேன்.

"செய்கிறேன்" என்றான்.

"கோள் வார்த்தை ஏதேனும் தண்டிராஜன் செவியில் எட்டுவதாக இருந்தால் உனக்கு உயிர்ச்சேதம் நேரிடும்" என்றேன். 'தக்ஷிணை, தக்ஷிணை' என்று முணுமுணுத்தான்.

"நானும் தண்டிராஜனும் தனியிடத்தே பேசும்படி நீ செய்வித்தவுடன் உனக்குத் தந்ததில் மும்மடங்கு தரப்படும்" என்றேன்.

இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலே திடீரென்று ஏதோ யோசனை பண்ணி என்னை மூர்ச்சைப் பிடித்துக்கொல்லத் தொடங்கினான். நான் அவனுடைய அடி வயிற்றிலே எனது பிடிவாளை மூன்றங்குல ஆழம் அமுத்தினேன். கோ வென்று கூவிக் கைகளை நெகிழ்த்துக் கொண்டான். நானும் வாளை உருவிக்கொண்டேன்.

உடனே மண்ணைப் பிருண்டி வயிற்றிலே திணித்து இரத்த மொழுகாதபடி அடைத்துக்கொண்டு, என்னிடம் திரும்பி வந்து,

"இதென்ன தம்பி? முத்தமிட வந்தால் அடி வயிற்றில் வாளைக்கொண்டு குத்தினீரே? நியாயமா?" என்று கேட்டான்.

"கை தெரியாமல் பட்டுவிட்டது, மூன்று லக்ஷத்து முப்பது தரம் மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்றேன்.

அன்றிரவு மந்திராலோசனையை இவ்வளவுடன் நிறுத்திக் கொண்டு குடியன் கோயிலுக்கருகே கரடிச் சாத்தானுடைய யாகசாலைக்குத் திரும்பிவந்து சேர்ந்தோம். . மறுநாள் பொழுது விடிந்தது.

உபாயவஜ்ரன் என்ற நரியின் திறமைகள்

சக்திவேல்! வீரவர்ம ராஜனே, நானும், அந்தக் கரடிச்சாத்தானும் சூனியக் குகையில் வாய்ச் சண்டை கைச் சண்டையாகிப் பிறகு ஸமாதானப்பட்டு அன்றிரவு அங்கிருந்து வெளிப்பட்டுக் குடியன் கோயிலுக்கருகே கரடிச்சாத்தான் வளர்க்கும் ஹோமசாலைக்குத் திரும்பி வந்து, கொஞ்சம் நித்திரை செய்தோம். மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. தண்டிராஜன் தனது சைனியத்துடன் நாகமலைப் பாகத்துக்கு வந்துவிட்டான். கரடிச்சாத்தானைத் தனது கூடாரத்துக்குத் தருவித்தான். இவனும், அவனும் ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருக்கையிலே என்னை அழைப்பித்தார்கள். நான் அங்கே போகு முன்பு ரணகுமாரனிடம் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லித் திட்டப்படுத்திவிட்டுத் தண்டிராஜன் முன்னே சென்றேன். கரடிச்சாத்தானிடம் ஒரு மோதிரத்தைக் காண்பித்தேன். அவன் தனக்குத் தாகவிடாய் தீர்த்து வரவேண்டுமென்று முகாந்தரம் சொல்லி வெளியே போனான். நானும், தண்டிராஜனும் தனியே இருந்தோம். நமஸ்காரம் பண்ணினேன். "யார் நீ?" என்று கேட்டான். "விகாரனுடைய குமாரன். என் பெயர் உபாயவஜ்ரன். விகார மாமா சொன்னார். அவர் உத்தரவின்படி இங்கு வந்தேன்."

"நாகமலையில் காசுக்குகையில், தங்கக்காசு மஹரிஷி என்ற சித்தர் இருக்கிறார். அவர் கல்லைப் பொன்னாக்குவார். அவரிடத்தில் பொன் வாங்கிக்கொண்டு போக வீரவர்மன் வருவான். மேல்படி தங்கக்காசு மஹரிஷியை விகார மாமா நம்முடைய கக்ஷிக்கு அனுகூலம் ஆகச் செய்து விட்டார். அவர் வீரவர்மனை மதுவிலே மயக்கி வைப்பார். அவன்

களியுண்டிருப்பான். அந்த க்ஷணத்தில் நாம் அங்கே யிருக்க வேண்டும். வீரவர்மனைப் பிடித்து கட்டி வந்துவிடலாம். இதுவெல்லாம் விகார மாமா சொல்லிக் கொடுத்த ஏற்பாடுகள் : சொன்னேன்." அவன் நம்பவில்லை. "யாரை யெல்லாமோ கலந்து பேசினான். கரடிச்சாத்தானைக் கலந்து வார்த்தை சொன்னான். பிறகு மாலையில் என்னை மறுபடி அழைப்பித்து உன்னிடம் எனக்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை என்று சொன்னான். நான் அவர்கள் குலத்து மூலமந்திரத்தை உச்சரித்தேன். உடனே பகவான் கிருஷ்ணனை ஸ்மரித்து அந்தப் பாவத்தை நீக்கிக்கொண்டேன். நம்முடைய மஹாசக்தி மந்திரத்தை அவன்பின் ஸ்மரித்தேன். அவனுக்கு நம்பிக்கை பிறந்து அதனுடன் ஐந்து பேரைச் சேர்த்துக்கொண்டு காசுக்குகைக்கு வந்தான். அங்கு ரண குமாரன் ஒருவனே ஐந்து பேரையும் அடித்துத் துரத்தி விட்டுத் தண்டிராஜனையும் குண்டுக் கட்டாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டுவந்தான்" என்றது.

"இங்ஙனம் உபாயவஜ்ரன் என்ற நரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் மெச்சிச் சிங்கம் தனது சபையைக் கலைத்து விட்டது. பிறகு சிறிது காலத்துக்கப்பால் மறுபடி சண்டை தொடங்கிற்று" என்று விவேக சாஸ்திரி தன் மக்களிடம் சொல்லி வரும்போது, "தண்டிராஜனைப் பிடித்துக் கைதியாக்கின பிறகு சண்டை எப்படி நடக்கும் ?" என்று அவருடைய மூன்றாவது குமாரனாகிய ஆஞ்சனேய சாஸ்திரி கேட்டான்.

அப்போது விவேக சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

தண்டி பிடிபட்டான் என்ற செய்தி தெரிந்த உடனே பேய்க்காட்டில் ராஜ்யப் புரட்சி உண்டாய்க் குடியரசு நாட்டிக் கரடிச்சாத்தானைத் தலைவனாக நியமித்தார்கள். ஸஹோதரத்வம், ஸமத்வம், ஸ்வதந்தரம் என்ற மூன்றையும் மந்திரமாகக் கரடிச்சாத்தான் ஊர்தோறும் பறையறைவித்தான். இந்தச் செய்தி தெரிந்த வீரவர்மன் தனது படையை அனுப்பிக் கரடிச்சாத்தானைப் பிடித்து வரும்படிச் செய்தான். கரடியின் வாலையறுத்து வேறொரு காட்டுக்குத் துரத்தி விட்டான். தண்டியின் தம்பியாகிய உத்தண்டியைக் குடியரசின் தலைவனாக நியமனம் செய்தான். தண்டியைப் பொன்னங்காட்டுக் கோட்டையிலே கைதியாக வைத்துக் கொண்டான். பொன்னங்காட்டில் ஒரு நரிக் கூனி உண்டு. அவள் பெயர் நரிச்சி நல்லதங்கை. இந்த நரிச்சி நல்ல

தங்கையானவள் வீரவர்மன் சிறு குழந்தையாக இருந்த காலத்தில் அரமனையில் ஏவல் செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது ஒரு நாள் வீரவர்மன் விளையாட்டாகக் கல் வீசிக் கொண்டு இருக்கையிலே, ஒரு கல் நரிச்சி நல்லதங்கையினுடைய முதுகில் வந்து விழுந்து விட்டது. நல்லதங்கையின் முதுகு அது முதல் ஒடிந்துபோய் அவளுக்கு கூனிச்சி நல்ல தங்கை என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. ஆஹா ! இப்படி இவளை முதுகை ஒடித்து அலங்கோலமாகச் செய்தோமே என்ற பச்சாத்தாபத்தால் வீரவர்மன் அவளிடம் மிதமிஞ்சின தயை செலுத்தினன். ' அளவுக்கு மிஞ்சினல் அமிர்தமும் விஷம். ' அவள் எவ்விதமான குற்றங்கள் செய்த போதிலும், நீதிப் படித் தண்டிக்காமல் அரைத் தண்டனை, கால் தண்டனையாக விட்டு வந்தான். அவள் இவனை க்ஷமிக்கவே யில்லை. இவனுக் குத் தீங்கு செய்வதையே விரதமாகக்கொண்டு வந்தாள். அவள் பெரிய தந்திரி. வீரவர்மனுக்குக் கெடுதி சூழ்ந்து கொண்டே காலத்தைக் கருதிக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். காலமும் அனுகூலமாக வாய்த்தது. பேய்க்காட்டு நாயகனுகிய உத்தண்டி தனது தமையன் ஸ்தானத்தில் தானே அரச னென்று சொல்லி வீரவர்மன்மீது போர் தொடுத்தான். ராஜ்யத்தை இத்தனை சுலபமாக இழந்த தண்டி மூடனைக் குடிகள் வெறுத்து, உத்தண்டியை அரசனுகக்கொண்டு பேய்க் காட்டை அவமதிப்புக் கிடமாகச் செய்த வீரவர்மனையும் தண்டிக்கும்பொருட்டு உத்தண்டி தொடுத்த போரில் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டாடினர். இத்தருணத்தில் கூனிச்சி நல்ல தங்கை ரகஸ்யமாக விகாரனிடத்திலும், தண்டிராஜனிடத்தி லும் கலந்து, தனித்தனியாக ஸம்பாஷணைகள் செய்துகொண்டு பொன்னங்காட்டுக் கோட்டை, கொத்தளம், படை பரிவாரங் களைக் குறித்துத் தனக்குத் தெரிந்த ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லி உத்தண்டிக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டாகப் பேய்க்காட்டுக்குச் சென்றுள். இங்ஙனம் விவேக சாஸ்திரி தம்முடைய மக்களுக்குக் கதை சொல்லி வருகையிலே ஆஞ்சனேயன் கேட்கிறன் :—

" பக்திமான் பிழைகளும் செய்வானே ? "

விவேக : " மனதறிந்து செய்யமாட்டர்ன். கர்ம வசத் தால் பிழைகளும் ஏற்படலாம்."

ஆஞ்ச : " கர்மம் பக்தியை மீறிச் செல்லுமோ ? "

விவேக : " பக்தி பரிபூரணமான பக்குவம் பெறும் வரை யில், கர்மத் தொடர் மனிதனை விடாது. பழஞ் செய்கை

பயன் விளைவிப்பதை அழிக்க வேண்டுமானால், பக்தியாகிய கனல் அறிவாகிய வேதிகையிலே புகையில்லாதபடி எரிய வேண்டும். அந்த நிலைமையை வீரவர்மன் பெறவில்லை."

ஆஞ்ச: "கூனியினுடைய மனம் வீரவர்மனைக் கண்டு ஏன் இளகவில்லை?"

"ஸாக்ஷாத் பகவான் ராமாவதாரம் செய்து பூமியில் விளங்கினான். அந்தக் கூனி மனம் அவனிடம் அன்புறவில்லை; மஹிமையைக் கண்ட மாத்திரையில் எல்லாருடைய நெஞ்சும் வசமாய்விட்டது. ஸூர்யனைக் கண்டவுடன் குருவிகள் பாடிக்கொண்டு வெளியே பறக்கும்; ஆந்தைகள் இருட்டுக்குள்ளே நுழையும். எல்லா மனிதரையும் வசப்படுத்தக்கூடிய தெய்வ பக்தி இதுவரை மனுஷ்ய ஜாதியில் காணப்படவில்லை. இனிமேல் தோன்றக் கூடும்" என்று விவேக சாஸ்திரி சொன்னார்.

விவேக சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

கேளீர், மக்களே, முன்பு நரிச்சி நல்லதங்கை என்பவள் வீரவர்மனிடம் இருந்து ஓடிப்போய்ப் பேய்க்காட்டில் உத்தண்டி ராஜனைச் சரண் புகுந்தாள். அவனிடம் அந்த நரிச்சி பொன்னங்காட்டு ராஜ்யத்தின் ஸேனா பலம், மந்திரி பலம், பொருள் வலி முதலிய ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம் தெரிவித்தாள். அப்போது இரண்டு ராஜ்யங்களுக்கும் யுத்தம் தொடங்கி விட்டது. அந்த யுத்தத்தில் வீரவர்மன் பக்கத்தில் இருந்த ஸைந்யங்கள் பின் வருமாறு:

புலிப் படை ஆயிரம், கரடிப் படை ஆயிரம், ஒநாய் ஆயிரம், யானை ஆயிரம், ஒட்டகை ஆயிரம், சுமை தூக்குகிற கழுதை பதினாயிரம், உளவு பார்க்கிற காக்கை இரண்டாயிரம், மேலும் பாம்புப் படை பதினாயிரம். கழுகுப் படை மூவாயிரம், பருந்துப் படை பதினாயிரம்.

எதிர்ப் பக்கத்தில் (உத்தண்டி பக்கத்தில்) இந்த ஸைந்யத்திலே எட்டிலொரு பங்குகூடக் கிடையாது.

எனவே முதல் இரண்டு ஸ்தலங்களில் உத்தண்டியின் படைகள் முறியடிக்கப்பட்டன. உத்தண்டி மிகவும் வ்யஸனத்துடன் தனது மாளிகையில் உட்கார்ந்து யோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். அப்போது நரிச்சி நல்ல தங்கையை அழைத்து யோசனை கேட்போம் என்ற எண்ணங் கொண்டவனாய் அவளைக் கூட்டி வரச்செய்தான். அவ்விருவரும் ஸம்பாஷணை செய்கிறார்கள்.

உத்தண்டி சொல்லுகிறன் : " நீ உளவுகள் சொல்லியும், நமது ஸேனுபதி திறமையில்லாமையால் இரண்டு ஸ்தலங்களில் வந்து படைகள் தோற்றுவிட்டன. என்ன செய்வோமென்பது தெரியவில்லை. நான் உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். என்னுடைய ஸைந்யம் வீரவர்மனுடைய ஸைந்யத்தில் எட்டில் ஒரு பங்குகூட இல்லையென்பது தெரிந்தும் உன்னுடைய வலிமையை நம்பி நான் இந்தப் போரில் மீண்டேன். இத் தருணத்தில் நாம் வெற்றிபெறுவதற்கான வழிகள் நீதான் சொல்லவேண்டும்" என்றன். அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை சொல்லுகிறுள் : " ராஜாதிராஜனே, உத்தண்டி பூபாலனே, சத்ரு சிங்க மண்டல விநாசக ஜய கண்டனே, கேளாய் ; நானே ஸ்திரீ, அதிலும் தங்களைப்போன்ற சிங்கக் குலமில்லை. நரிக் குலம். முதுகு புண்பட்டவளாய்த் தங்களிடம் சரணமென்று வந்தேன். எனக்குத் தெரிந்தவரை பொன்னங்காட்டு ஸைந்யம் படை முதலிய உளவுகளெல்லாம் சொன்னேன். தங்களுடைய ஸைந்யம் அளவில் சிறியதாயிருந்தபோதிலும் தந்திரத்தால் வீரவர்மனுடைய படைகளை வென்றுவிடலாமென்று தாங்களும், தங்களுடைய முக்கிய மந்திரி, பிரதானிகளும் ஸேனுபதிகளும் இருந்து யோசனை செய்து முடித்தீர்கள். இப்போது என்னிடம் யோசனை கேட்கிறீர்கள் ! நான் எப்படிச் சொல்வேன் ? மேலும், ஒரு வேளை நான் யுக்தி சொல்லி அதனல் நீங்கள் ஜயிப்பதாக வைத்துக்கொண்டபோதிலும், பிறகு என்ன கைம்மாறு தருவீர்கள் ? அதைச் சொன்னல் நான் எனக்குத் தெரிந்தவரை யோசனை சொல்லுகிறேன். ஜயத்துக்கு நான் பொறுப்பில்லை. ஒரு வேளை நான் சொல்லும் யோசனையால் வெற்றி கைகூடினல், எனக்கு நீர் என்ன பிரதி யுபகாரம் செய்வீர் ? அதைத் தெரிவித்தால், பிறகு நான் என்னல் கூடிய யோசனை சொல்லுகிறேன்" என்றது. அப்போது உத்தண்டி சொல்லுகிறது :—

" நீ எது கேட்டாலும் கொடுப்பேன்" என்றது.

அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை :

" ஹே, உத்தண்டி ராஜனே, நான் சொல்லும் யோசனையால், உனக்கு வெற்றிகிடைத்தால், நீ என்னை மணம் செய்துகொண்டு உன்னுடைய பட்டத்து ராணி யாக்குவாயா ?" என்று கேட்டது. இதுகேட்டு உத்தண்டி கோபத்துடன், " சிச்சீ மூட நரியே, நீ வீட்டில் ஏவல் தொழில் செய்தவள், கூனிச்சி, கிழவி. நாமோர் ராஜகுலம். நல்ல யௌவன

தசையில் இருக்கிறோம். நம்முடைய அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் சிங்கச்சியோ கடம்பவனத்து ராஜனுகிய மஹா கீர்த்தியுடைய குண்டோதரன் மகள்; காமாக்ஷியென்று பூ மண்டலமெங்கும் கீர்த்தி வாய்ந்தவள்; அவளைப்போல் அழகும் கல்வியுமுடைய பெண் சிங்க ஜாதியில் எங்குமே கிடையாது. இதை யெல்லாம் உணர்ந்தவளாகிய நீ என்னிடம் என்ன மூட வார்த்தை சொன்னுய்? உளறுதே. நீ பெண்ணுகையால் விட்டேன். ஆணுக இருந்து இப்படி வார்த்தை சொன்னுல் இதற்குள் தலையை வெட்டிப் போட்டிருப்பேன்" என்று சொல்லிக் கர்ஜனை புரிந்தது.

அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை சொல்லுகிருள் :—

"கேளாய் உத்தண்டி ராஜனே, எனக்கு உன்னை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற உட்கருத்து கிடையாது. சும்மா, உன்னைச் சோதனை போடுவதற்காகப் பேசிய வார்த்தையேயன்றி வேறென்றுமில்லை. சிங்க ஜாதிப் பெண்களுக்குள்ளே அழகில் மாத்திரமே யல்லாது கல்வியிலும் சிறந்தவளாகிய காமாக்ஷி தேவி (சிங்க ராணி)யை மனையாளாகக் கொண்ட நீ இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரத்தில் அவளிடம் யோசனை கேட்காமல், கேவலம் ஒரு கிழ நரிச்சியிடம் கேட்க வந்தாயே, அது பிழை என்பதை உனக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டாக அந்த வார்த்தை சொன்னேன். உன்னை மணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற சிந்தனை எனக்குக் கனவிலே கூடக் கிடையாது. உன்னைக் கேலி பண்ணி உன்னுடைய ராணி காமாக்ஷியை நீ இந்த யுத்த பயத்தினுல் மறந்திருக்கும் செய்தியை நினைப்பு மூட்டி உன்னை அவளிடம் யோசனை கேட்கும்படித் தூண்டிவிடும் பொருட்டாக அந்த வார்த்தை சொன்னேனேயல்லாது வேறென்றுமில்லை. ஆனுலும் உன் வார்த்தைகளில் இருந்த சில அஸம்பாவிதங்களை நீக்க விரும்புகிறேன். நரி ஜாதி ஸ்திரீயை சிங்க ஜாதிப் புருஷன் மணம் செய்வது கூடாதென்று சொல்லுகிருய்? ரிஷி மூலம் நதி மூலம் விசாரணை செய்யக்கூடாதென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிருயா? மேற்குல ரிஷிகள் கீழ்க்குல ஸ்திரீகளை மணந்து பல ரிஷி வம்சங்கள் மல்கியிருக்கின்றன. பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன், அகண்டாதீதன், ஸூக்ஷ்மாத்மா, புருஷோத்தமன், உலகத்துக்கு மூதாதை, அவனே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பட்டர் மகளையும், டில்லி பாதுஷா மகளையும் மணஞ் செய்துகொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் துயில்கிருன். ஹேற, உத்தண்டி ராஜனே, ஜாதி, பேதமா கற்பிக்கிருய்? சிங்கம் மேல் ஜாதியென்றும்

நரி கீழ் ஜாதியென்றும் நீ நினைக்கிறாயா? அப்படித்தான் அந்த மூடனாகிய வீரவர்மன் நினைத்தான்". அது நிற்க.

"ஹே, உத்தண்டி ராஜனே, வயதில் மூத்த பெண்ணை இளையபிள்ளை மணம் செய்து கொள்ளத்தகாதென்று சொன்னாய்! அது மஹா மூடத்தனமான வார்த்தை! புதிதாக வருகிற ஒவ்வொரு இந்திரனுக்கும் ஆதி முதல் பழைய இந்திராணிதான் மாறாமல் இருந்து வருகிறாள். கூனிச்சி என்று சொல்லி என்னை நகைத்தாய், உடம்புக்கா பிரேமை செய்கிறோம்? அரசனே, உயிருக்கு அன்பு செலுத்துகிறோம். இதுவெல்லாம் நீ அறியாத விஷயம்". இது நிற்க.

"உத்தண்டி ராஜனே, இவ்வளவுக்கு மேலும் உனக்கு வெற்றி பெற உபாயங் கற்றுக்கொடுத்தால் நீ எனக்கு வேறே என்ன கைம்மாறு தருவாய்?" என்று கேட்டது.

அப்போது உத்தண்டி ராஜன் சொல்லுகிறது :—

"நீ விவாஹத்தைத் தவிர வேறென்ன தானம் கேட்ட போதிலும் கொடுப்பேன்" என்றது. அதற்கு நரிச்சி நல்ல தங்கை சொல்லுகிறது: "நீ முதல் தடவையும் இப்படித் தான் எது கேட்டாலும் கொடுப்பேன் என்றாய். பிறகு வாக்குத் தவறினாய், நீ மறுபடியும் வாக்குத் தவறலாம் என்ற ஸந்தேஹம் எனக்கு ஜனிக்கிறது" என்றது. அப்போது உத்தண்டி "பயப்படாதே! வேறென்ன கேட்டாலும் தருகிறேன்" என்றது.

"உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் பாதி கொடுப்பாயா?" என்று நரிச்சி நல்லதங்கை கேட்டாள். உத்தண்டியும் இதைக் கேட்டு மனவருத்தமடைந்தான். ராஜ்யத்தில் பாதி கொடுக்க அவனுக்குப் பெரும்பாலும் ஸம்மதமில்லை. ஆனாலும் என்ன செய்யலாம்? தனது ஸேனாதிபதிகள் இனியேனும் போரில் வெல்வார்களென்ற நம்பிக்கை அவனுக்குக் கிடையாது. எப்படியேனும் நரிச்சி நல்லதங்கை ஒரு வழி கண்டுபிடித்துச் சொல்வாளென்றும், அதனால் தனக்கு வெற்றியேற்படலாமென்றும், அவனுக்கு நம்பிக்கை யிருந்தது. மேலும் இரண்டாம் முறை வாக்குத் தவற வெட்கப்பட்டான். ஆதலால் அவளிடம் நீ சொல்லுகிற உபாயத்தை அனுஸரித்து அதனால் எனக்கு வெற்றி கிடைத்தால் உனக்குக் கட்டாயம் என் ராஜ்யத்தில் பாதி தருவேனென்று வாக்குக்கொடுத்தான்.

அப்போது நரிச்சி சொல்லுகிறாள் :—

“ கொலம்பஸ் கோழி முட்டையை உடைத்துக் காட்டின மாதிரி வந்து சேரும் ” என்றாள்.

“ அதென்ன வர்த்தமானம் ?” என்று உத்தண்டி என்ற சிங்கராஜன் கர்ஜனை செய்தது.

நல்லதங்கை சொல்லுகிறாள் :

“ ஒரு கோழி முட்டையை, அட போ, கொலம்பஸ் என்கிற பூகோளப் பேர்வழியும் அவனோடு சுமார் முப்பத்தேழு ஸ்நேஹிதர்களும் ஒரு நாள் போஜனம் செய்து கொண்டிருந் தார்களாம். அப்போது கொலம்பஸ் கேட்டான் : ‘ இங்கே யாராவது ஒரு கோழி முட்டையை மேஜையின் மேல் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாமல், அசைவில்லாமல் நட்டமாக நிறுத்தி வைக்கக் கூடுமா ? நான் செய்வேன். வேறு யார் செய் வார் ? ’ என்றான். அப்போது கொலம்பஸ் உடன் இருந்த நண்பர் பலவிதங்களில் முயற்சி பண்ணியும் கோழி முட்டையை மேஜைமேல் ஆதாரமில்லாமல் நட்டமாக நிறுத்த ஸாத்யப்பட வில்லை—கடைசியாக, அவர்களெல்லாம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டார்கள். அப்போது கொலம்பஸ் எழுந்து நின்றான். கோழி முட்டையைக் கையில் எடுத்தான். ஒரு ஓரத்தைச் சீவி விட்டு, மேஜை மேல் நட்டமாக நிறுத்திவிட்டான். நண்பர்களிலே பலர் அவனுடைய சமத்காரத்தைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டார்கள். ஆனால் சில மூடர்கள் மாத்திரம் ‘ ஓஹோ, இதென்ன ஏமாற்றுகிற மாதிரி ! கோழி முட்டையின் ஓரத்தைத் துளிகூட உடைக்காமல் நிறுத்த வேண்டுமாக்கும் என்று நாங்கள் நினைத்திருந்தோம். உடைத்து நிறுத்தலாம் என்று முதலிலேயே சொல்லியிருந் தால் நாங்கள் அப்போதே செய்திருக்கமாட்டோமா ? ’ என்று சொல்லி முணுமுணுத்தார்களாம் என்று நரிச்சி சொன்னாள். “ இவ்வளவு தானா ? ” என்று உத்தண்டி கேட்டான். “ ஆமாம், இவ்வளவுதான் ” என்று நரிச்சி சொன்னாள். அப்போது உத்தண்டி சொல்லுகிறான் :— “ அப்படியானால் கொலம்பஸ் சுத்த அயோக்யன் ! அவனுடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தைப் பார்த்து ஆச்சர்யப் பட்ட ஸ்நேஹிதர்கள் பரம மூடர்கள் ” என்றான். அதற்கு நரிச்சி நல்லதங்கை சொல்லுகிறாள் :—

“ அந்த மாதிரிதான் எனக்கும் சொல்லிப் பாதி ராஜ்யங் கொடுப்பதாக வாக்களித்ததை அழித்துப் போடுவாயோ ?” என்றாள்.

உத்தண்டிராஜன் : " மாட்டேன் ! நீ யோசனை சொல்லு. அது எத்தனை ஸாமான்யமாகப் பின்பு புலப்பட்டபோதிலும் அதனால் வெற்றி கிடைப்பது மெய்யானால் உன்னிடம் நான் நன்றி மறக்காமல் உனக்குப் பாதி ராஜ்யம் கொடுத்து விடுவேன் " என்றது.

அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை சொல்லுகிறாள் :

" உத்தண்டி மஹா ராஜனே, தங்களுடைய மாமனார் குண்டோதர ராஜனுக்கு ஒரு காயிதம் எழுதிக்கொடுங்கள். அதில் வேறொன்றும் எழுதக்கூடாது. ' ஆபத்து ஸமயம். ஸைந்யம் வேண்டும். நரிச்சி நல்ல தங்கையை நம்பு' என்று மூன்று வரி மாத்திரம் எழுதினால் போதும். இப்போதே எழுதிக்கொடு. நான் அப்பால் உனக்கு ஸைந்யம் கொண்டு வந்து வீரவர்மனுடைய மமதையும், அஹங்காரத் தையும் தொலைக்கிறேன். உன் பெயரை, சிங்க சரித்திரத்தில் எக்காலத்திலும் அழியாமல் நிறுத்தி வைக்கிறேன் " என்றாள்.

அப்படியே உத்தண்டி ஓலை எழுதி நரிச்சி கையிலே கொடுத்தான். அதை வாங்கிக்கொண்டு கூனிச்சியாகிய நரிச்சி நல்ல தங்கை பல்லக்குப் பரிவாரங்களுடன் உத்தண்டி ராஜனுடைய ஸ்தானாதிபதி என்ற பதவியில் மாமனார் குண்டோதர ராயசிங்க மஹாசிங்கருடைய ராஜதானிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

இது நிற்க.

பேய்க்காட்டில் உத்தண்டி தன் மனைவியாகிற சிங்கச்சி காமாக்ஷியினிடம் போய் நடந்த வர்த்தமானத்தையெல்லாம் சொன்னான். அவள் மிகவும் கோபத்துடன் :—" என் னுடைய பிதாவினிடமிருந்து ஸைந்ய பலம் தருவிக்க வேண்டுமானால், அதற்கு என் அனுமதியில்லாமல் நரிச்சி நல்லதங்கையை அனுப்பினால் நடந்துவிடுமென்று நீ நினைக் கிறாயா ? " என்றாள்.

அப்போது உத்தண்டி சொல்லுகிறான்:—" உனக்கு ராஜ நீதியே தெரியவில்லை ; காமாக்ஷி, ராஜ்ய அவஸரத்தைக் கருதி இரண்டாம் பேரிடம் சொல்லாமல் எத்தனையோ காரியம் செய்ய நேரிடும் " என்றான்.

" ராஜ்ய அவஸரத்தைக் கருதிச் சரியான மந்த்ராலோசனை யில்லாமல் எடுத்த காரியங்கள் எல்லாவற்றிலும் தோற்றுப்

போவதே வாடிக்கையாக நீங்கள் நடத்திவருகிறீர்கள்" என்று காமாக்ஷி சொன்னாள்.

"ஆபத்து ஸமயத்திலே ஏசிக் காட்டுவது பாவிகளான ஸ்திரீகளுடைய வழக்கம்!" என்று உத்தண்டி சொன்னான்.

"நாலு சாஸ்திரம் படிக்கப்போன பிராமணப் பிள்ளையின் கதை தெரியுமா?" என்று சிங்கச்சி காமாக்ஷி கேட்டாள்.

"நான் ஆபத்தான நிலைமையில் இருக்கும்போது நீ கதை சொல்ல வருகிறாயே! அதென்ன?" என்று உத்தண்டி கர்ஜனை புரிந்தான்.

"வீரவர்மன் தன்னுடைய பத்தினியிடத்தில் தேவதா விசுவாசம் வைத்திருப்பதாகவும், அவளை எப்போதும் சிடுசிடுப் பதே கிடையாதென்றும், தனது ப்ரதான ராஜ்ய காரியங்களில் எதையும் தனது பத்தினியாகிய மாகாளியிடம் கேட்காமல் செய்வதில்லையென்றும், முன் அந்த ஸமஸ்தானத்திலிருந்து வந்த கரடி ஸந்யாசியொருவர் சொன்னாரே; ஞாபகமிருக் கிறதா?" என்று காமாக்ஷி கேட்டாள்.

"நான் ஸங்கடக் குழியில் விழுந்து வெளியேற வழி யறியாமல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கையில் நீ சத்து ருவின் புகழ்ச்சியை என் செவியில் பேசுகிறாயே, உனக்கிது தகுமா?" என்று உத்தண்டி வினவினான்.

"ஸ்திரீகளை அவமரியாதை பண்ணுவோர் மனிதரில் மிருகங்கள் என்று சண்டி நீதி சொல்லுகிறதே, அது ஞாபக முண்டா?" என்று காமாக்ஷி கேட்டாள்.

"நான் இப்போது எவ்விதமாகவும் அவமதிப்புச் செய்ய வில்லை" என்றான் உத்தண்டி.

"என்னிடம் ஒரு வார்த்தைக்கூடக் கேளாமல் நீ என் பிதாவுக்கு ஸைந்யம் வேண்டுமென்ற பிரார்த்தனை அனுப் பினாயே! அது என்னை அவமதித்ததாக மாட்டாதா?" என்றாள் காமாக்ஷி.

"அது போனால் போகிறது. இனிமேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தை பேசுவோம்" என்று உத்தண்டி சொன்னான்.

"மேல் நடக்கவேண்டிய காரியம் யாதோ?" என்று சிங்கச்சி கேட்டது.

அப்போது உத்தண்டி சொல்லுகிறான். "மேல் நடக்க வேண்டியது யுத்தம். மேல் நடக்கவேண்டியது, ஜயம்!"

"போர் எந்த இடங்களில் தோற்றது? போர் தோற்ற ஸேனாபதிகளின் பெயர் என்ன?" என்று சிங்கச்சி கேட்டது. "நாகமலையிலே தோற்றோம். வெள்ளைவாய்க்கால் கரையிலே தோற்றோம். நாகமலையில் தோற்ற ஸேனாபதி கரடி வேலப்பன், வெள்ளை வாய்க்கால் கரையிலே தோற்றவன் புலி பொன்னம்பலம்" என்று உத்தண்டி சொன்னான்.

"அந்த வேலப்பனையும், பொன்னம்பலத்தையும் நாளை ஸூர்யோதயமாய் ஒரு ஜாமத்துக்கு முன்பு சுட்டுக் கொன்று விடவேண்டும்" என்று சிங்கச்சி காமாக்ஷி சொன்னாள்.

உத்தண்டி. "ஸாத்யப்படாது" என்றான். அவள் "என்?" என்றாள். அவன்: "அவ்விருவரும் பெரிய வம்சத்துப் பிள்ளைகள். அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்தால் தேசத்துப் பிரபுக்கள் நமக்கு விரோதமாகத் திரும்புவார்கள்" என்றான். அவள்: "இப்போது இந்தத் தேசத்தில் உமக்கு அனுகூலமாக எத்தனை பிரபுக்கள் இருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டாள். அப்போது உத்தண்டி: "என் நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் அத்தனை பேரும் எனக்கு வேண்டியவர்களே. எதிர்க்கட்சி யாருமே கிடையாது!" என்றான்.

"நாளைப் பொழுது விடிந்து ஒரு ஜாமத்துக்கு முன்பு வேலப்பனையும், பொன்னம்பலத்தையும் சுட்டுக் கொன்று விடவேண்டும். அது செய்தால், மேலே ஜயத்துக்குரிய உபாயங்கள் நான் சொல்லுகிறேன்" என்று காமாக்ஷி சொன்னாள்.

"நான் ஒருபோதும் அதற்கிணங்கமாட்டேன்" என்றான் உத்தண்டி.

அப்போது உத்தண்டி என்ற சிங்க ராஜனிடம் பத்தினியாகிய சிங்கச்சி காமாக்ஷி சொல்லுகிறது.—

"ஸ்திரீகளை அவமதிப்புச் செய்வோன் ஆண்மக்களுக்குள்ளே முதல் வீரனாக விளங்கமாட்டான், பெண்ணைத் தாழ்வாக நினைப்பது அநாகரீக ஜாதியாருடைய முதல் லக்ஷணம். நீ என் வார்த்தையைத் தட்டுகிறாய்; உனக்குச் சண்டை ஜயிக்காது. நீ என்னை எப்போதும் அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறாய். எனது பிதா உனக்குத் துணைப் படைகள்

என்னையறியாமல் அனுப்பும்படிக் செய்ய முடியுமென்று நினைத்தது உன் ஆலோசனைக் குறைவைக் காட்டுகிறது உன்னை அழிய விடுவதில் எனக்கு ஸம்மதமில்லை. நீயோ மதிக் குறைவினாலும், மூட மந்திரிகளின் உபதேசத்தாலும், மஹா வீரனாகிய வீரவர்மனைப் பகைத்துக் கொண்டாய். என்னிடத்தில் மந்திராலோசனை கேட்கமாட்டாய்; நரிச்சி நல்ல தங்கையிடம் கேட்பாய்! அந்தக் கூனற் கிழவிக்கு மாலையிட ஸம்மதப்பட வில்லையே! நீ அந்த மட்டில் புத்திசாலிதான்! அவளுக்குப் பாதி யரசு கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டாய்! உன்னுடைய புத்திக்கூர்மையை என்னென்று சொல்வேன்?" என்றது. இது கேட்டு உத்தண்டி சொல்லுகிறான்:—

"ஆஹா! நான் நரிச்சி நல்லதங்கையிடம் ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை உனக்கு யார் சொன்னார்கள்? உன்னுடைய தூண்டுதலின் மேலேதான் அவள் என்னிடம் அப்படிக் கேட்டாளோ?"

காமாக்ஷி: "இல்லை நீ யன்றோ அவளைக் கூப்பிட்டனுப்பி வார்த்தை சொன்னாய்! நீ இப்படி அழைப்பித்துக் கேட்பாய் என்ற விஷயம் எனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தாலன்றோ நான் தூண்டிவிட்டிருக்கக் கூடுமென்று சொல்லலாம்!"

உத்தண்டி: "பின்னே. உனக்கெப்படித் தெரிந்தது? நான் முந்தியே முதல் நினைத்தேன்; என்னுடைய ஒற்றர்களையெல்லாம் நீ வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாய். எனக்குத் தெரியாமல் நீ வேறு தனியாகப் பல ஒற்றர்களை வைத்திருக்கிறாய். என் மந்திரிகளிலும், ஸேனாபதிகளிலும் பெரும்பாலோர் எனக்கு அஞ்சுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உனக்கு அஞ்சி நடக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரியாத ஒரு ரஹஸ்ய சங்கத்துக்கு நீ தலைவியென்று தோன்றுகிறது! உன்னை வஞ்சனை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. ஆனால் என்னுடைய ராஜ்யத்தில் என் வார்த்தைக்கு யாதொரு மதிப்பில்லாமலும், எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உன் இஷ்டப்படியாகவும் இருப்பது எனக்கு ஸம்மதமில்லை" என்றான். அப்போது சிங்கச்சி காமாக்ஷி சொல்லுகிறாள்:—

"ஓஹோ! என்னிடத்தில் இவ்வளவு பயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, என்னை லக்ஷ்யமும் பண்ணாமல் நீ இருப்பது ஒரு ஆச்சர்யந்தான்; எனக்கு விரோதிகளான வேலப்பனையும், பொன்னம்பலத்தையும் ஸேனாபதிகளாக நியமித்தாய். எனக்கு வேண்டிய ஸேனாபதிகளை விலக்கினாய்;

போர் தோற்றது; இன்னமும் என்னை அவமதிக்கிறாய். என்னுடைய யோசனை கேட்டபடியால் உனக்கு இந்த ராஜ்யம் கிடைத்தது. பட்டங்கட்டின மறுநாளே நீ நன்றி கெட்டவன் என்பதை நான் கண்டுகொண்டேன்" என்றாள்.

உத்தண்டி: "உன்னை நான் அவமதிக்கவில்லையே" என்றான்.

"அரை நாழிகைக்கு முன்பு கூட என்னைத் துரும்புக்கு ஸமானமாக எண்ணி நடத்தினையன்றோ?" என்றாள் சிங்கச்சி.

"என்ன செய்தேன்!" என்று சொல்லி உத்தண்டி கர்ஜனை புரிந்தான்.

"நான் ஒரு கதை சொல்லத் தொடங்கினேன், உனக்கு நல்லறிவு புகட்டும் பொருட்டாக, அதைக் கேட்கக்கூட உனக்குப் பொறுமையில்லை. என்னைச் சௌ்ளென்று விழுந்தாய். என்னைக் கண்டால் உனக்கு முகத்தில் கடுகு வெடிக்கிறது. என் வார்த்தை கேட்டால் உனக்குக் காதில் நாராசம் காய்ச்சி விட்டது போல ஆய்விடுகிறது" என்றாள் சிங்கச்சி.

"அதென்னவோ கதை என்றாயே! பெயர் மறந்து போச்சு! ஹாம்! ஹாம்! பிராமணப்பிள்ளை நாலு சாஸ்த்ரம் படித்த கதை! அதைச் சொல்லு. கேட்கிறேன்" என்றான் உத்தண்டி. அப்போது சிங்கச்சி சொல்லுகிறது.

பிராமணப் பிள்ளை நாலு சாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டு வந்த கதை

சிங்கச்சி காமாக்ஷி சொல்லுகிறாள் :—

"கேளாய் ராஜனே, புருஷனுக்கு ஸ்திரீ உடம்பில் பாதி. நீ என்னை வெறுத்தபோதிலும், எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறு புகல் கிடையாது. நீ என்னிடம் வைத்திருந்த அன்பை யெல்லாம் மறந்து விட்டாலும் என் நெஞ்சு உன்மீதுள்ள அன்பை மறக்கவில்லை. இன்னொரு சிங்கியென்றால் நீ செய்து வரும் அவகாரியத்துக்கு உன்னை முகங்கொண்டு பார்க்கமாட்டாள். நான் ஐயோ பாவமென்று உன்னை க்ஷமிக்கிறேன். ஆயினும், நான் இப்போது கதை சொல்ல ஆரம்பித்தால் நீ பொறுமையுடன் கேட்கமாட்டாய் என்ற சந்தேகம் எனக்குண்டாகிறபடியால், இப்போது சொல்ல வேண்டாமென்று யோசிக்கிறேன்" என்றாள்.

உத்தண்டி "பொறுமையுடன் கேட்கிறேன்" என்று ஸத்யம் பண்ணினுன், பிறகு சிங்கச்சி பின் வரும் கதையை உரைக்கலாயிற்று.

ஒரு ஊரிலே ஒரு பிராமணப் பாட்டியிருந்தாள். அவளுக்கொரு பிள்ளையுண்டு. அந்தப் பிள்ளை வீட்டில் யாதொரு வேலையும் செய்யாமல் மூன்று வேளையும் தண்டச்சோறு தின்பதும், ஊர் சுற்றுவதுமாக இருந்தான். அந்தப் பாட்டி, தோசை, இட்டலி, முறுக்கு, கடலைச்சுண்டல் வியாபாரம் பண்ணி அதில் வரும் லாபத்தால், குடும்ப ஸம்ரக்ஷணை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவன் நாளுக்கு நாள் அதிகச் சோம்பேறியாய் நேரத்தை நாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது பாட்டி ஒரு நாள் அவனைக் கூப்பிட்டு: "அடா மகனே; ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் சும்மா தின்று கொழுத்துக்கொண்டு எத்தனை நாள் இப்படி என் கழுத்தை அறுக்கலாமென்று யோசனை பண்ணுகிருய்? நான் உயிரோடிருக்கும் வரை எப்படியாவது பாடுபட்டு உன் வயிற்றை நிரப்புவேன், எனக்குப் பிற்காலம் நீ எப்படி ஜீவிப்பாய்? நான் சாகு முன்னே உனக்கு ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைத்துவிட்டுச் சாகலாமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்காகத்தான் பக்கத்துத் தெருச் செட்டியாரிடம் மாஸம் ஒரு ரூபாய் சீட்டுப் போட்டுக் கொண்டுவருகிறேன். நீ அந்தப் பெண்டாட்டியை எப்படி வைத்துக் காப்பாற்றுவாய்? சீ, நாயே, ஓடிப்போ, எங்கேனும் வடதேசத்துக்குப் போய் நாலு சாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டு வா" என்ருள்.

அந்தப் பையனுக்குச் சாஸ்த்ரம் என்ருல் இன்ன பதார்த்தம் என்ற விஷயமே தெரியாது. ஆனுலும் அவன் மனதில் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தாகம் இருந்தது. ஆதலால் பெண்டாட்டியைக் காப்பாற்றச் சாஸ்த்ரம் படிக்க வேண்டுமென்று தாயார் சொல்லியதைக் கேட்டவுடன் அவனுக்குச் சாஸ்த்ரப் பயிற்சியில் விசேஷமான ஆவல் மூண்டது. அன்று பகல் சாப்பிட்டவுடனே தாயாரிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்ருன். போகும் வழியிலே ஒரு பனைமரம் நின்றது.

"எங்கே போகிருய் அப்பா?" என்று இந்தப் பிள்ளையை நோக்கி அந்தப் பனை மரம் கேட்டது. "நான் சாஸ்த்ரம் படிக்கப் போகிறேன்" என்ருன்.

அப்போது அந்தப் பனை மரம் சொல்லுகிறது :—" ஓ ஹோ ஹோ ; சாஸ்த்ரமா படிக்கப் போகிறாய் ? அப்படியானால் நான் ஒரு சாஸ்த்ரம் கற்றுக்கொடுக்கிறேன் தெரிந்துகொள் " என்றது. பிராமணப் பிள்ளை உடம்பட்டான்.

அப்போது பனை மரம் "நெட்டைப் பனை மரம நிற்குமாம் போலே போலே" என்ற வாக்கியத்தைச் சொல்லிற்று. இந்த வாக்கியத்தைப் பையன் திரும்பத் திரும்பத் தன் மனதுக்குள் உருப் போட்டுக்கொண்டே போனான்.

அங்கே ஒரு பெருச்சாளி வந்தது. அந்தப் பெருச்சாளி இவனை நோக்கி, " அடா பார்ப்பாரப் பிள்ளாய், எங்கே போகிறாய் ? " என்று கேட்டது. " சாஸ்த்ரம் படிக்கப் போகிறேன் " என்று இவன் சொன்னான். " அப்படியானால் நான் ஒரு சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறேன் படித்துக்கொள் " என்று பெருச்சாளி கூறிற்று. பையன் உடம்பட்டான். " பெருச்சாளி மண்ணைத் தோண்டுமாம் போலே போலே " என்ற சாஸ்த்ரத்தை அந்தப் பெருச்சாளி சொல்லிக் கொடுத்தது. இவன் மேற்படி இரண்டு சாஸ்த்ரங்களையும் வாயில் உருப் போட்டுக்கொண்டே நடந்து சென்றான். வழியில் ஒரு குளம் இருந்தது. அதில் இறங்கி ஜலம் குடிக்கப் போனான். நடுக் குளத்தில் ஒரு கோரைப் புல் நின்றது. அது இவனை நோக்கி :— " ஐயரே, எங்கிருந்து வந்தாய் ? எந்த ஊருக்குப் போகிறாய் ? " என்று கேட்டது. இவன் தன்னுடைய விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி " சாஸ்த்ரம் படிக்கப் போகிறேன் " என்றான். " அப்படியானால் நான் ஒரு சாஸ்த்ரம் கற்பிக்கிறேன் படித்துக்கொள் " என்று கோரை சொல்லிற்று. பிராமணப் பிள்ளை உடம்பட்டான்.

" நடுக்குளத்திலே கோரை கிடந்து விழிக்குமாம் போலே போலே " என்ற வாக்கியத்தை அது கற்றுக் கொடுத்தது. இவன் மூன்று வாக்கியங்களையும் பாராமல் சொல்லிக் கொண்டு பின்னும் நடந்து சென்றான், அங்கே ஒரு நரி வந்து அவனை நோக்கி :— " எங்கே போகிறாய் ? என்ன சங்கதி ? " என்று விசாரணை பண்ணிற்று. இவன் " சாஸ்த்ரம் படிக்கப் போகிறேன் " என்றான். " ஓஹோ ! சாஸ்த்ரம் படிக்கவா போகிறாய் ! நல்லது, உனக்கு நான் சாஸ்த்ரம் கற்றுக் கொடுக்கிறேன். தெரிந்துகொள் " என்று நரி சொல்லிற்று. இவன் உடம்பட்டான். " ஆளைக் கண்டால் நரி வாலைக் குழைத்துக் கொண்டோடுமாம் போலே போலே " என்ற வாக்கியத்தை நரி போதித்தது. இவன் " ஆஹா !

புறப்பட்ட தினத்திலே நமக்கு நாலு சாஸ்த்ரமும் தெரிந்து போய்விட்டதே. என்ன அதிர்ஷ்டமப்பா, நமக்கு; இந்த நான்கு சாஸ்த்ரத்தையும் மறக்காமல் வீட்டில் தாயாரிடம் போய்ச் சொன்னுல் அவள் நமக்குக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள அனுமதி கொடுப்பாள்" என்று ஸந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டே தன் ஊரை நோக்கிச் சென்றான். போகும் வழியில் இரவாகி விட்டது. ஊர் நெடுந் தூரத்துக்கப்பால் இருந்தபடியால் இடையே இருந்த ஒரு கிராமத்தில் அவ்விரவு தங்கி, மறு நாட் காலேயில் அங்கிருந்து புறப்படலாமென்று நினைத்து, அங்கு ஒரு வீட்டு வாசல் திண்ணையிலே போய்ப் படுத்துக் கொண்டான். விடிய ஒரு ஜாமம் ஆனபோது, இவன், கண்ணை விழித்துக்கொண்டு தான் படித்த நாலு வாக்கியங்களையும் பாடம் பண்ண ஆரம்பித்தான். அப்போது அந்த வீட்டின் கொல்லைப்புறத்தில் கள்ளர் வந்து கன்னம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் சத்தம் போட்டுச் சந்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

முதலாவது: 'நெட்டைப் பனை மரம் நிற்குமாம் போலே போலே' என்றான். இவன் கூவின சத்தத்தைத் திருடர் கேட்டு "ஓஹோ! நாம் இங்கு நிற்பதைக் கண்டு வீட்டினுள்ளோரை எழுப்பும் பொருட்டாக எவனோ இப்படிக் கூவுகிறான்" என்றெண்ணிப் பயந்தார்கள். அந்த ஸமயத்தில் இவன்:—

"பெருச்சாளி மண்ணைத் தோண்டுமாம் போலே போலே" என்று கூவினான்.

இதைக் கேட்டுத் திருடர்: "அடே! நாம் கன்னம் வைக்கிறதைக் கண்டுதான் இவன் இப்படிக் கூவுகிறான்" என்று கை கால் நடுங்கத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது இவன்: "நடுக் குளத்திலே கோரை கிடந்து விழிக்குமாம் போலே போலே" என்ற தனது மூன்றாம் சாஸ்த்ரத்தை ஓதினான்.

கள்ளர்: "அடா, நாம் அவசியம் ஓடிப்போகவேண்டும். நாம் இங்கே திகைப்புடன் விழித்துக்கொண்டு நிற்கிறோமென்பதை அந்த மனிதன் சயிக்கினையாகச் சொல்லுகிறான்" என்று பேசிக்கொண்டு சிலர் ஓடத் தொடங்கினர். இதற்குள் திருடருடைய சத்தம் இவன் காதிலும் படவே, "கொல்லைப் புறத்தில் ஏதோ பலர் காலடிச் சத்தமும், முணுமுணுக்கிற சத்தமும் கேட்கிறது. என்னவோ தெரியவில்லை. ஒரு

வேளை திருடராக இருந்தாலும் இருக்கலாம். எதற்கும் போய்ப் பார்ப்போம்" என்று யோசனை பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். வரும்போதே தனது சாஸ்த்ர பாடத்தை மறக்காமல், "ஆளைக் கண்டால் நரி வாலைக் குழைத்துக் கொண்டோடுமாம் போலே போலே" என்று கூவிக் கொண்டு வந்தான். திருடர் தாங்கள் வேறோரிடத்திலிருந்து திருடிக்கொண்டு வந்த நகைப் பெட்டிகளையும், பணப் பெட்டிகளையும் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடிப்போயினர். இவன் பிறகு வீட்டிலுள்ளாரை எழுப்பி அந்தப் பெட்டிகளைக் காட்டினான். வீட்டிலுள்ளார் 'நடந்த விஷயமென்ன ?' என்று விசாரித்தார்கள். இவன் நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். அப்போது வீட்டார் இவனாலே யன்றோ திருடர் கன்னம் வைத்துத் தமது வீட்டுப் பொருளைக் கொள்ளை யிடாமலும், தமதுடம்பிற்குத் தீங்கு செய்யாமலும் ஓடினார்கள் என்ற நன்றி யுணர்ச்சியால் அந்த நகைப் பெட்டிகளையும், பணப் பெட்டிகளையும் இவனுக்கே கொடுத்து விட்டார்கள். இவன் அந்தத் திரவியத்தை யெல்லாம் தாயாரிடம் கொண்டு கொடுத்து :— "எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணிவை அம்மா" என்றான். அவள் இவனை நோக்கி :—"மகனே, உனக்கு இந்த நிதி யெல்லாம் எங்கே கிடைத்தது ?" என்று கேட்டாள். இவன் நடந்த விவரங்களையெல்லாம் கூறினான். தாய் மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவனுக்கு ஒரு பெரிய பிரபுவின் மகளைக் கல்யாணம் செய்வித்தாள். பிறகு எல்லாரும் ஸௌக்யமாக நெடுங்காலம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்."

என்று சிங்கச்சி காமாக்ஷி கதை சொன்னாள். அப்போது உத்தண்டி : "இந்தக் கதை என்ன நோக்கத்துடன் சொன்னாய் ?" என்று கேட்டான்.

"உன் மனதிலிருந்த ஆயாசத்தை மாற்றி உனக்கு ஆறுதல் உண்டாக்கும் பொருட்டாகக் கதை சொன்னேன், வேறு நோக்கம் ஒன்றுமில்லை" என்றாள்.

பார்த்தாயா ! நாம் சண்டை தோற்று மானத்தையும் தேசத்தையும் ப்ராணனையும் சத்ருவிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டுமே. அதற்கென்ன வழி செய்யலாமென்று கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த ஸமயத்தில் இவள் நம்மிடம் குழந்தைக் கதை பேசுகிறாள் ! பார்த்தாயா ! பெருச்சாளி யாம், கோரையாம், பனை மரமாம், நரியாம் ! என்ன பச்சைக் குழந்தை வார்த்தை !" என்று சொல்லி மிகவும்

கோபத்துடன் உத்தண்டி அப்போது ஒரே பாய்ச்சலாக மனைவியின் மீது பாய்ந்து தன் நகங்களை அவளுடைய கழுத்தில் அழுத்தினான். சிங்கக் காமாக்ஷி லாகவத்தால் கழுத்தை திமிறிக்கொண்டு தன் கழுத்திலிருந்து இரத்தம் பொழிவதைக்கண்டு கோபத்துடன் தன் முன் வலக்காலால் உத்தண்டியின் முகத்தில் ஓங்கி அடித்தது. உத்தண்டி பெருஞ்சினத்துடன் கண்ணில் தீப் பொறி பறக்க, மீசை துடிக்க, ஹா! என்று கர்ஜனை புரிந்து "அடி பேயே, உன்னை இந்தக் கணத்திலே கொன்று போடுகிறேன் பார்!" என்று சொல்லித் தன் மனைவியின் கழுத்தைக் கடித்து இரத்தம் குடிக்கலாயிற்று. காமாக்ஷி உத்தண்டியின் காலைப் பல்லினால் கவ்வி இரத்தத்தை உறிஞ்சத் தொடங்கிற்று. அப்போது சண்டையில் உண்டான சப்தத்தைக் கேட்டுக் காமாக்ஷியின் பாக்கிச் சிங்கங்கள் சில அங்கோடி வந்தன. அவற்றைக் கண்டு உத்தண்டியும், காமாக்ஷியும் வெட்டுப் பற்களை மீட்டுக்கொண்டன. உத்தண்டி அந்தப் புரத்தை விட்டு வெளியே சென்றான். பேய்க்காட்டு விஷயம் இப்படி இருக்க உத்தண்டியிடமிருந்து அவனுடைய மாமனாராகிய குண்டோதர ராஜன் அரசு செலுத்தும் கடம்ப வனத்துக்குத் தூது சென்ற நரிச்சி நல்ல தங்கை எப்படியானாள் என்பதைக் கவனிப்போம். நரிச்சி கடம்ப வனத்திற்குப் போனபோது தன் பல்லக்கு பரிவாரங்களுடன் நேரே குண்டோதர ராய சிங்கமஹாசிங்கருடைய மாளிகையில் போய் இறங்காமல் ஏதோ மனதுக்குள் ஒரு தந்திரத்தை எண்ணித் தனக்கு முந்தியே நட்புடையவளாகிய விருத்திமதி என்ற எருமைச்சியின் வீட்டிலே போய் இறங்கினாள். விருத்திமதி பொன்னங்காட்டரமனைக்கு முன்னொரு முறை சென்றிருந்தபோது அவளுக்கு வீரவர்மராஜன் பலவிதமான பரிசுகள் கொடுத்துத் தனது ராஜ பதவியைக் கருதாமல் மிகவும் அன்பான வார்த்தைகள் கூறி விடுத்ததை அந்த எருமைச்சி தன் வாழ்நாளில் மிகப் பெரிய விசேஷ மென்றெண்ணி வீரவர்மனிடம் பேரன்பு பூண்டவளாய் எப்போதும் அவனையே ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தாள். எனவே நரிச்சி நல்ல தங்கை வந்தவுடன் எருமைச்சி விருத்திமதி அவளிடம் "வீரவர்மனும் அவனுடைய ராணி மாகாளியும் குழந்தைகளும் க்ஷேமந்தானா? என்று விசாரித்தாள்.

அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை தான் வீரவர்மனிடமிருந்து பிரிந்து அவனுக்குத் துரோகியாய் உத்தண்டி ராஜனிடம் வேலை பார்ப்பதாகத் தெரிந்தால் எருமைச்சி தன்னைத் துரத்திவிடுவாள் என்று யோசித்து "ஆம்,

எல்லாரும் க்ஷேமந்தான்" என்றாள். "நீ இப்போது நேரே பொன்னங்காட்டிலிருந்து தான் வருகிறாயா ?" என்று விருத்திமதி கேட்டாள்.

நல்ல தங்கை: "அன்று; நான் பேய்க்காட்டிலிருந்து வருகிறேன்" என்றாள்.

விருத்திமதி: "அங்கே எதற்காகப் போயிருந்தாய் ?" என்றாள்.

நல்ல தங்கை: "பேய்க்காட்டுக்கும் பொன்னங் காட்டுக்கும் சண்டையென்று நீ கேள்வியுற்றிருக்கக்கூடும். அந்த யுத்தம் நடப்பதை எப்படியேனும் தடுக்க வேண்டு மென்று கருதி, என்னை மாகாளிராணி (வீரவர்மன் பத்னி) சில செய்தி சொல்லிப் பேய்க்காட்டு ராணியாகிய காமாக்ஷியிடம் அனுப்பினாள். வந்த இடத்தில் காமாக்ஷி உங்கள் நாட்டரசனாகிய தன் பிதாவிடம் ஒரு ரஹஸ்யமான செய்தி சொல்லி வரும்பொருட்டாக என்னை இங்கே அனுப்பினாள்" என்றதும்,

"என்ன ரஹஸ்யம் ?" என்று விருத்திமதி கேட்டாள்.

நரிச்சி நல்ல தங்கை: "காரியம் நிறைவேறு முன்னே அதை மிகவும் பிராண ஸ்நேகிதராக இருப்போரிடத்திலே கூட அநாவசியமாகச் சொல்லக் கூடாது. சொன்னால் காரியம் கெட்டுப் போகும். ஆதலால் பொறு; நிறைவேறின பின் சொல்லுகிறேன்" என்று வாக்களித்தாள். நல்ல தென்று சொல்லி விருத்திமதி தன் வீட்டுக்கு விருந்தாக வந்த நரிச்சிக்கு ராஜோபசாரங்கள் செய்தாள். பரிவாரங் களுக்கும் யதேஷ்டமாக ஆகாரம் கொடுத்தாள். பிறகு ஸாயங்காலமானவுடன் நரிச்சி நல்லதங்கை விருத்திமதியை நோக்கி "இப்போதெல்லாம் நீ அடிக்கடி அரண்மனைக்குப் போய் வருவதுண்டோ ?" என்று கேட்டாள்.

விருத்திமதி ஆமென்றாள்.

"உங்கள் குண்டோதர சிங்கனுக்கு நான்கு மனைவிகள் உண்டன்றோ ?" என்று நரிச்சி கேட்டாள்.

விருத்திமதி தலை யசைத்தாள்.

"பட்டத்து ராணியின் பெயர் யாது ?" என்று நரிச்சி கேட்டாள்.

"பட்டத்து ராணி பெயர் ஸுவர்ணும்பா" என்று விருத்திமதி சொன்னாள்.

"பேய்க் காட்டுக் காமாக்ஷி தனது தாயின் பெயர் மீனாக்ஷி என்று சொன்னாளே" என்றாள் நரிச்சி.

அதற்கு விருத்திமதி: "ஆமாம். அந்த மீனாக்ஷி மூன்றாவது ராணி. பட்டத்து ராணியைக் காட்டிலும் மீனாக்ஷியினிடத்திலே தான் குண்டோதர ராய சிங்க மஹாசிங்கருக்கு அதிகப் பிரியம்" என்றாள்.

நரிச்சி நல்லதங்கை: "உனக்கு எந்த ராணியுடனே அதிக ஸ்நேகம்?" என்று கேட்டாள்.

"பட்டத்து ராணியுடன்" என்று விருத்திமதி சொன்னாள்.

"உனக்கும், மீனாக்ஷிக்கும் பேச்சுண்டோ இல்லையோ?" என்று நரிச்சி கேட்டாள்.

விருத்திமதி: "பேச்சு வார்த்தை இல்லாமலென்ன? அதெல்லாம் உண்டு, போனால் வா என்று கூப்பிடுவாள். மஞ்சள் குங்குமம் கொடுப்பாள். ஆனால் ஸுவர்ணும்பா என்னிடம் தன்னுடைய அந்தரங்கங்களை யெல்லாம் சொல்லுவதுபோல மீனாக்ஷி சொல்லமாட்டாள்" என்றாள்.

அப்போது நரிச்சி நல்லதங்கை: "அந்த மீனாக்ஷிக்கு அந்தரங்கமான ஸ்நேகம் யார்? என்று கேட்டாள்.

விருத்திமதி: "மல்லீச்சி மாணிக்கவல்லிக்கும் மீனாக்ஷிக்கும் உடம்பு இரண்டு, ஆனால் உயிர் ஒன்று" என்றாள்.

இப்படி இவ்விருவரும் ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று குண்டோதர ராயசிங்க மஹாசிங்கருடைய சிப்பாய்கள் வந்து நரிச்சி நல்லதங்கையைக் கைதிபண்ணி விலங்கு போட்டுக்கொண்டு போய்ச் சிறைப் படுத்தி விட்டனர். விலங்கு பூட்டும்பொழுது நரிச்சி கோவென்றழுதாள். விருத்திமதி "நல்லதங்காய், நீ பயப்படாதே. ஏதோ தவறுதலாக இவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. நான் போய் ஸுவர்ணும்பாவிடம் சொல்லி உடனே உன்னை மீட்கிறேன்" என்று சொல்லி அரண்மனைக்குப் போனாள்.

கதம்ப வனத்தில் நடந்த செய்திகள்

கதம்ப வனத்தில் மூன்றுலகம் புகழும்படி அரசு செலுத்திய வீராதிவீர குண்டோதர ராயசிங்க மஹாசிங்கனுடைய அரண்மனை அந்தப்புரத்தில், அவனுடைய பட்டத்து ராணியாகிய ஸுவர்ணாம்பா தனியே உட்கார்ந்திருந்தாள். சிங்க ஜாதிக்குள்ளே இவள் தன்போலே அழகும், கல்வியும், பராக்கிரமும் உடையவள் வேறில்லை யென்று தன் மனதுக்குள்ளே நினைத்திருந்தாள். இவளுக்கு அந்தக் காட்டில் வசித்த மிருகங்களனைத்திலும் அதிக அந்தரங்கமான ஸ்நேகம் யாரிடத்திலென்றால், விருத்திமதி யென்ற எருமைச்சியினிடத்திலேயாம். அந்த விருத்திமதி வெயர்க்க வெயர்க்க ஓடியே வந்து சிங்கச்சி ஸுவர்ணாதேவியின் காலில் விழுந்தாள்.

"என்ன விஷயம்?" என்று சிங்கச்சி கேட்டாள்.

அப்போது விருத்திமதி சொல்லுகிறாள் :—

"மஹாராணியே, கேள். இன்று காலை என் வீட்டுக்குப் பொன்னங்காட்டிலிருந்து என் தோழியாகிய நரிச்சி நல்ல தங்கை வந்தாள். அவளை என் வீட்டுக்குள் புகுந்து இந்த ராஜ்யத்துச் சிப்பாய்கள் கைதி பண்ணிக்கொண்டு போயினர். ஏதோ தவறுதலாகவே இந்தக் காரியம் நடந்துவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். யாரோ அவள்மீது குண்டோதர் மஹாசிங்கனிடம் குற்றம் சார்த்திப் பேசியிருக்கிறார்கள், அதனால் அவளுக்கு இந்தக் கதி நேரிட்டு விட்டது. ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? என்னுடைய உயிர்த்தோழியாயிற்றே! நான் இந்த அரண்மனைக்கு எத்தனையோ காலமாக உண்மையுடன் உழைத்து வருகிறேனே! என் வீட்டுக்கு வந்த தோழிக்குச் செய்யப்பட்ட அவமானம் எனக்கே செய்யப்பட்டது போலாகுமன்றோ? மேலும் அவள் பொன்னங்காட்டு வீரவர்ம ராஜனைக் குழந்தைப் பருவ முதலாக வளர்த்த செவிலித்தாய். அந்த வீரவர்மன் இவளைத் தாய்க்கு ஸமானமாக ஆதரித்து வருகிறான். இவளைப் பிடித்து குண்டோதர சிங்கர் அடைத்து வைத்திருக்கிறார் என்ற செய்தி கேட்டால், அவன் உடனே கதம்பவனத்தின்மீது படையெடுத்து வருவான். அவன் படை யெடுத்து வந்தால் அவனை எதிர்த்துப் போர்செய்ய நமது ஸைந்யத்தால் முடியாது. நமது ராஜ்யம் அழிந்துபோய்விடும். ஐயோ! வீரவர்மனை எதிர்த்தபடியாலே தண்டிராஜன் பட்ட பாடும்,

அவன் தம்பி உத்தண்டி இப்போது படுகிற பாடும் தெரியாதா? மஹாராணிதானே நீயும், நீயும் நானும் இணை பிரியாமல் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரு கூட்டில் வாழும் முறைமைபோலே, இருவரும் அன்பாகிய கூட்டில் வாழ்ந்து பல வருஷங்களாக ஒன்றுகூடி இருக்கிறோம். சூரியனுக்கும் குளப்பூவுக்கும் ஸ்நேகமுண்டாகும் போது இவ்விரண்டுக்கும் ஸமானத் தன்மை உண்டாகிறது. மேலும் கீழும் அன்பினால் ஸமத்வத்தை அடைகின்றன. உன்னைப்போலே குலத்திலும், நலத்திலும், மஹிமையிலும் சிறந்த சிங்கச்சிமார் எத்தனையோ பேர் உலகத்தில் இருக்கக்கூடும். உனக்கு அவர்கள் எல்லோரையும்விட என்மேலே அதிக அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. நான் கீழ்க்குலத்திலே பிறந்தாலும், எப்போதும் என் கண்களில் பதுமைபோலே உன்னை வைத்துக்கொண்டு போற்றுவதனால், நான் மஹிமைபெற்று உன்னுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமானேன், எனக்கு மஹத்தான கஷ்டம் நேரிட்டிருக்கும்போது, நீ ஸஹித்திருப்பது நியாயமன்று. எனக்கு நீயே துணை, நீயே தோழி, நீயே தாய், தந்தை, நீயே தெய்வம், எனக்கு உன்னைத் தவிர இந்த உலகத்தில் வேறு கதி கிடையாது. நீ தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று சொல்லிக் கோவென்றலறி அழுதாள். அப்போது சிங்கச்சி ஸுவர்ணதேவி அவளை ஸமாதானப் படுத்திவிட்டு உடனே பக்கத்திலிருந்த பாங்கி ஒருத்தியைக் கூவி :—"பெண்ணே, நீ போய் ராயசிங்கரை நான் அழைத்து வரச் சொன்னதாகச் சொல்லு. உடனே கூட்டிவா" என்றது.

ஸாயங்காலம்; பொழுது புகுந்துவிட்டது. சிங்ககுண்டோதரன் தனது ராஜதானியாகிய கதம்ப நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஓடும் நர்மதா நதியில் ஸாயங்கால ஸ்நாநம் செய்து முடித்து விட்டு ஸந்தியா வந்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஸமயத்தில் பாங்கி போய் காலிலே விழுந்தாள்.

"என்ன சங்கதி ?" என்று கேட்டான்.

"பெரிய ஆபத்தாம், இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாது. ஸுவர்ணதேவி தேவரீரை உடனே அழைத்து வரும்படிக் கட்டளையிட்டார்" என்றது. பயந்து, நடுங்கிப் போய் குண்டோதர சிங்க மஹாசிங்கன் ஸந்தியாவந்தனத்தைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு, அப்படியே ஓடி அந்தப்புரத் துக்குள் வந்தது. அங்கு வந்து பார்த்தால் விஷயம் ஒன்றையும் காணவில்லை. மூன்று ஆஸனங்கள் போட்டிருந்தன.

எருமைச்சி விருத்திமதி ஒன்றின்மேலே வீற்றிருந்தாள். மஹாராணி ஸுவர்ணதேவி ஒன்றில் வீற்றிருந்தாள். மற்றொன்று வெறுமே இருந்தது. "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே குண்டோதரன் அந்தப்புரத்துக்குள் புகுந்தான். இவனைக் கண்டவுடன் விருத்திமதியும், ஸுவர்ண வும் தம் ஆஸனங்களிலிருந்தெழுந்து நின்றனர். "என்ன விஷயம், என்ன விஷயம்?" என்று குண்டோதரன் நெரித்துக் கேட்டான்.

"விருத்திமதியிடம் கேளுங்கள். அவள் சொல்லுவாள்" என்று ஸுவர்ண சொன்னாள்.

"ஓஹோ பெரிய விபத்து ஒன்றும் இல்லை, அந்த நரிச்சி விஷயம் தான். அவளை விடுவிக்கச் சொல்லி இந்த எருமைச்சி கேட்க வந்திருக்கிறாள். நாம் மடத்தனமாக அளவுக்கு மிஞ்சி மனம் பதற இடம் கொடுத்துவிட்டோம். இருந்தாலும் நம்முடைய பயத்தை வெளியே காண்பிக்கக்கூடாது" என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு மீசைகளைத் திருகிவிட்டு, லேசான ராஜநடை நடந்துபோய் மூன்றாம் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு குண்டோதரன் தொண்டையைக் கனைத்து நேராக்கிக் கொண்டு விருத்திமதியை நோக்கி "என்ன விஷயம்?" என்றான்.

அப்போது விருத்திமதி சொல்லுகிறாள்:—

"ராஜேஸ்வரா, தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்குப் பெரிய விபத்து நேரிட்டிருக்கிறது. தங்கள்மீது வீரவர்மன் படையெடுத்து வரப்போகிறான். இவ்வளவு காலம் இந்த ராஜ்யத்தில் ஸமாதான மிருந்தது. இப்போது பாழ்த்த யுத்தம் இங்கும் வந்து பிரவேசிக்கப் போகிறது. ஐயோ, நாங்கள் என்ன செய்வோம்? குடிகளை எல்லாம் ஸுவர்ண தேவி தன்னுடையபெற்ற குழந்தைகளுக்கு ஸமானமாக நினைப்பவளாயிற்றே! அவளுடைய பழக்கத்தால் எனக்கு இந்த ராஜ்யத்தினிடம் அருமையான பக்தி உண்டாய்விட்டதே! என் உயிருக்குமாத்திரம் தீங்கு வருவதாக இருந்தால் நான் அதைப்பொருட்டாக நினைக்கமாட்டேன்! ராஜ்ய முழுமைக்கும் ஹானி வருகிறதே; அஹா! என் செய்வேன்? எத்தனை ஸுமங்கலிகள் தாலி யறுப்பார்கள்! எத்தனை தாய்மார் பிள்ளை யற்றுப் போவார்கள்! எத்தனை குழந்தைகள் தந்தையற்றுப்போகும்! எத்தனை தாய்மார் பிள்ளைகளைச் சாகக்கொடுத்து எங்கும் தீராத துக்கத்துக்களாய்

பரத்திலும் புத் என்ற நகரத்தில் விழும்படியாகும்! ஐயோ புத்திரர்களில்லாத பிதாக்கள், புத் என்ற நகரத்துக்குப் போவார்களென்று சாஸ்த்ரங்கள் திண்ணம் கூறுகின்றனவே! உமது புத்திரர்களை போரில் மடியும்படி நேர்ந்தாலும் நேரிடக் கூடுமே! அப்போது நீர் எப்படி யெல்லாம் கஷ்டப்படுவீரோ, அறிகிலேன். தேவரீருடைய பிராணனுக்கே ஆபத்தல்லவா? நாங்கள் என்னசெய்வோம்? இனி நான் ஸுவர்ணதேவியின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன்?" என்று சொல்லிக் கோவென்று விம்மி விம்மி அழுதாள்.

குண்டோதரராயன்: "என் அந்த வீரவர்மன் நம்மீது படையெடுத்து வரப்போகிறான்? அதை முதலாவது சொல்லு" என்றுறுமினான்.

அப்போது விருத்திமதி: "தங்களுடைய சிப்பாய்கள் வீரவர்மனுடைய தாய்க்கு ஸமானமான செவிலித்தாயைப் பிடித்துச் சிறைப் படுத்திவிட்டார்கள்! இந்த விஷயம் அவன் கேட்டால், க்ஷணம்கூட பொறுக்கமாட்டான். யுத்தம் வருவது நிச்சயம்" என்று சொன்னாள்.

இது கேட்ட குண்டோதர சிங்க மஹாசிங்கராயன் "எனது சிப்பாய்களால் கைது செய்யப்பட்ட வீரவர்மனுடைய செவிலித் தாயின் நாமம் யாது?", என்று வினவினான்.

"நரிச்சி நல்லதங்கையம்மன்" என்று விருத்திமதி சொன்னாள்.

இதைக் கேட்ட குண்டோதர சிங்கராய மஹாசிங்கன் கட கட கட கட கட கட வென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

வேப்ப மரம்

இளவேனிற்காலத்தில் ஒரு நாள் காலை வேளையில் நான் மலயகிரிச் சார்பிலே தனியாக உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். நெடுந்தூரம் சுற்றிய பிறகு என் உடம்பில் சற்றே இளைப்புண்டாயிற்று. அந்த இளைப்புத் தீரும் பொருட்டாக அங்கொரு தோப்புக்குள்ளே போய் ஒரு வேப்பமரத்தடியில் படுத்துக் கொண்டேன். இன்பமான காற்று வீசிற்று. சிறிது நேரத்துக்குள் கண்ணயர்ந்து நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டேன். அப்போது நான் கண்ட அபூர்வமான கனவை இங்கெழுதுகிறேன்.

நான் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில், "ஏ மனிதா, ஏ மனிதா, எழுந்திரு; எழுந்திரு" என்று அமானுஷிகமாக ஒலியொன்று கேட்டது. இந்த ஒலியைக் கேட்டவுடன் கண்ணை விழித்தேன். உண்மையாகவே விழிக்கவில்லை. கனவில் விழித்தேன். அதாவது விழித்துக்கொண்டதாகக் கனவு கண்டேன்.

விழித்து, "யார் கூப்பிட்டது?" என்று கேட்டேன்.

"நான்தான் வேப்பமரம்; நான்தான் கூப்பிட்டேன்; எழுந்திரு" என்று மறுமொழி உண்டாயிற்று.

உடனே நான் யோசிக்கலானேன்:

"ஓஹோ, ஓஹோ! இது பேயோ, பிசாசோ, யக்ஷர், கிந்நரர், கந்தர்வர் முதலிய தேவ ஜாதியாரோ, வன தேவதைகளோ, யாரோ தெரியவில்லை. இல்லாவிட்டால் வேப்ப மரம் எங்கேனும் பேசுவதுண்டோ? அட, போடா, பேயாவது? அதெல்லாம் சுத்தக் கட்டுக்கதை யன்றோ? நாம் உண்மையாகவே கண்ணை விழித்து ஜாக்ர நிலையடையவில்லை. இன்னும் கனவு நிலையிலேதானிருக்கின்றோம். இந்த ஒலி கனவில் கேட்கும் கற்பனையொலி"— இங்ஙனம் நான் யோசனை செய்துகொண்டிருக்கையில், "ஏ மனிதா, ஏ மனிதா, எழுந்திரு" என்று மறுபடி சத்தமுண்டாயிற்று.

"நீ யார்?" என்று பின்னும் கேட்டேன்.

• "நான் வேப்பமரம். என் அடியிலேதான் நீ படுத்திருக்கிறாய். உனக்குச் சில நேர்த்தியான விஷயங்கள் கற்றுக் கொடுக்கும் பொருட்டாக எழுப்புகிறேன்" என்று மறுமொழி வந்தது.

அப்போது நான்: "சரி, நமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் உலகத்தில் எத்தனையோ உண்டென்று ஷேக்ஸ்பியரே சொல்லி யிருக்கிறார். அந்தப்படி மரங்களுக்குப் பேசும் சக்தி இருக்கலாம். அவ்விஷயம் நமக்கு இதுவரை தெரியாமலிருக்கலாம். ஆதலால், இந்த மரத்துடன் ஸம்பாஷணை செய்து விஷயத்தை உணர்ந்து கொள்வோம்" என்றெண்ணிக் கண்ணைத் திறந்துகொண்டெழுந்து நின்றேன்.

(உண்மையாகவே எழுந்து நிற்கவில்லை. எழுந்து நின்றதாகக் கனவு கண்டேன்.)

எழுந்து நின்று கொண்டு: "வேப்ப மரமே, உனக்கு மனித பாஷை எப்படித் தெரிந்தது? மனிதரைப்போல் நெஞ்சு, வாய், தொண்டை, அண்ணம், நாக்கு, பல், உதடு என்ற கருவிகளில்லாதபோது மனித பாஷை பேசுவது ஸாத்யப்படாதே? எங்களிலே பல் மாத்திரம் விழுந்தவர்களுக்கும் உச்சரிப்பு நேரே வராமல் போகிறதே. அடி நாக்கில்லாதவர்கள் ஊமையாய்ப் போகிறார்களே. அப்படியிருக்க நீ மனித சரீரமே யில்லாமல் மனித பாஷை எங்ஙனம் பேசுகிறாய்?" என்று கேட்டேன்.

அப்போது வேப்ப மரம் சொல்லுகிறது:—

"கேளாய், மானுடா, மனிதனுக்கு ஒரே வாய்தானுண்டு. எனக்கு உடம்பெல்லாம் வாய். மனித பாஷை பேசுவதற்கு வாய் முதலிய புறக் கருவிகள் மனிதரைப் போலவே யிருத்தல் அவசியமென்று நீ நினைக்கிறாய். ஸாதாரண ஸ்திதியில் அவை அவசியந்தான். ஆனால், நான் ஸாதாரண மரமில்லை. நான் அகஸ்த்ய முனிவரின் சிஷ்யன். தமிழ் பாஷையில் எனக்குள்ள ஞானம் இக்காலத்தில் அகஸ்த்யரைத் தவிர வேறு யாருக்குமே கிடையாது......"

வேப்ப மரம் பின்னுஞ் சொல்லுகிறது :—

"நடந்த கதையை அடியிலிருந்து சொல்லுகிறேன். மானுடா, கவனத்துடன் கேள். எனக்கு இப்போது முப்பது வயதுதானாகிறது. நான் இள மரம். பதினைந்து வருஷங்களின் முன்பு ஒரு நாள் வஸந்த காலத்தின்போது இராவேளையில் ஆச்சர்யமான நிலா வீசிக்கொண்டிருந்தது. நான் விழித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஸாதாரணமாக மரங்கள் மனிதரைப்போலவே பகல் முழுவதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும். இரவானவுடனே தூங்கும். அன்றிரவு எனக்கு எந்தக் காரணத்தாலோ தூக்கமே வரவில்லை. நிலாவையும், வானத்தையும், சூழ்ந்திருக்கும் மரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பிரமாநந்தத்தில் முழுகியிருந்தேன். அப்போது பதினாறு வயதுடைய, மிகவும் அழகான மனித ஆண் பிள்ளையொருவனும், அவனைக் காட்டிலும் அழகான பன்னிரண்டு வயதுடைய மனிதப் பெண் ஒருத்தியும் அதோ தெரிகிற நதியில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். சிறிது நேரத்துக்குள்ளே அவ்விருவரும் ஸாமான்ய மனிதரில்லையென்பது எனக்குத்தெளிவாய்விட்டது. சிறகுகளில்லாமல் அவர்கள் வானத்தில் பறந்து விளையாடுவது கண்டேன். பிறகு ஒருவருக்கொருவர் பேசிய வார்த்தைகளிலிருந்து அவர்கள் இன்னாரென்று தெரிந்துகொண்டேன். அவ்விருவரும் யாரெனில் அகஸ்த்ய மஹரிஷியும் தாம்ரபர்ணியம்மனும். அகஸ்த்யர் ஸாதாரண காலத்தில் கட்டைவிரலளவுடைய வடிவந் தரித்திருப்பது வழக்கம். ஆனால் அவர் காமரூபி. அதாவது, நினைத்தபோது நினைத்த வடிவந் தரிக்கும் திறமை படைத்தவர். தாம்ரபர்ணியம்மனும் அப்படியே. ஆதலால் அவ்விருவரும் அப்போது அதிசுந்தரமான மனுஷ்ய ரூபந்தரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கிரீடை பொழுது விடியும்வரை நடந்தது. அப்பால் தாம்ரபர்ணி மறைந்துவிட்டாள்......"

வேப்ப மரம் சொல்லுகிறது: "கேளாய், மானுடா, கவனத்துடன் கேள். தாம்ரபர்ணியம்மன் பகலைக் கண்டவுடன் மறைந்து சென்றுவிட்டாள். அகஸ்த்யர் மாத்திரம் தனியாக வந்து எனதடியில் இப்போது நீ நிற்குமிடத்திலே படுத்துக்கொண்டு யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்தனர். எனக்கு அந்த ஸமயத்தில் அகஸ்த்யருடைய சக்திகளெல்லாம் நன்றாகத் தெரியாது. ஆதலால், அவர் யோகத்திலிருக்கிறாரென்பதை அறியாமல் ஜலக்கிரீடையின் சிரமத்தால் ஸாதாரண நித்திரையிலிருக்கிறாரென்று நினைத்தேன். பொழுது

விடிந்து ஏறக்குறைய ஒரு ஜாமமாயிற்று. அப்போது அதோ, உனக்கெதிரே ஒரு புளிய மரம் நிற்கிறது பார்—அந்த மரத்தின் கீழேயுள்ள புற்றிலிருந்து ஒரு பெரிய நல்ல பாம்பு 'ஹூஸ்' என்று சீத்காரம் செய்துகொண்டு அகஸ்தியர் படுத்திருந்த இடத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து பாய்ந்து வரலாயிற்று. அதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். 'ஐயோ! இந்தக் கொடிய பாம்பு இந்த மஹா புருஷனைக் கொன்றுவிடப்போகிறதே! இவரை எப்படியேனும் கண் விழிக்கும்படிச் செய்வோமாறல் தம்முடைய தவ வலிமையினால் பாம்பை அடக்கி விடுவார்' என்றெண்ணி அவரை விழிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் என் இலைகளை அவர் மீது சொரிந்தேன். அவர் விழிக்க வில்லை. இதற்குள் பாம்பும் அவரை நெருங்கி வந்து அவருடைய பாதத்தில் இரண்டு முறை கடித்தது. மூன்றும் முறை கடிக்கும் பொருட்டும் படத்தைத் தூக்கிற்று. அத் தருணத்தில் அவர் கண்ணைத் திறந்து பார்த்துக் கயிற்றைத் தூக்குவதுபோல் எளிதாக அந்தப் பாம்பைக் கையால் எடுத்துக் கழுத்தில் வளைய வளையச் சுற்றிக்கொண்டார். அந்தப் பாம்பும் கயிற்றைப்போலவே ஒன்றும் செய்யாமல் பரம ஸாதுவாக அவர் கழுத்தில் கிடந்தது. கடியுண்ட இடத்தில் இரத்தம் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. அதில் அவர் கொஞ்சம் மண்ணை எடுத்துப் பூசினார். புண் உடனே ஆறிப்போய் சாதாரணத் தோலாய்விட்டது. இதைக்கண்டு நான் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட மஹானிடம் ஒரு வார்த்தை பேசக்கூட யோக்கியதை யில்லாமல், ஊமை மரமாய்ப் பிறந்து விட்டோமே என்றெண்ணித் துயரப்பட்டேன். எப்படியேனும் எனது கருத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்க விரும்பி அவர் காலின் மீது சில மலர்களையும் இலைகளையும் சொரிந்தேன். அவர் தலையை நிமிர்த்து என்னை நோக்கி:—

'வேப்ப மரமே' என்று கூப்பிட்டார்.

வேப்ப மரம் பின்னுங் கதை சொல்லுகிறது:—

"கேளாய், மானுடா, கவனத்துடன் கேள். இங்ஙனம் என்னை அகஸ்தியர் கூப்பிட்டவுடனே என்னை யறியாமலே என் கிளைகளிலுள்ள வாய்களினின்றும், 'ஏன் முனிவரே?' என்ற தமிழ்ச் சொற்கள் உதித்தன. என் உடம்பு முழுவதும் புளகிதமாய் விட்டது. மாற்றிப் பிறக்க வகையறிந்து கொண்டேன். வேப்ப மரப் பிறவி போய் எனக்கு மனிதப் பிறவி யுண்டாயிற்றென்று தெரிந்துகொண்டேன். உடம்பு

மாறவில்லை. உடம்பு மாறிணுலென்ன, மாருவிட்டாலென்ன? நான் உடம்பில்லை, நான் ஆத்மா. நான் போதம். நான் அறிவு. திடீரென்று வேப்ப மரச் சித்தம் மாறிப்போய் எனக்குள் மனுஷ்ய சித்தம் சமைந்துவிட்டது. மனுஷ்ய சித்தம் ஏற்பட்டாலன்றி மனித பாஷை பேச வருமா? கோடி ஜன்மங்களில் நான் பெற்றிருக்க வேண்டிய பயனை அந்த முனிவர் எனக்கு ஒரே கணத்தில் அருள் செய்தார். எனக் கேற்பட்ட ஆனந்த மிகுதியால் என் பூக்களையும், இலைகளையும் கணக்கில்லாமல் அவருடைய பாதத்தின்மீது வர்ஷித்தேன். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி பூத்தவராய், 'ஏ, வேப்ப மரமே, நேற்றிரவு நானும் தாம்ரபர்ணியும் இங்கு ராம நதியில் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் நீ பார்த்துப் பெரு மகிழ்வெய்திப் பல ஆசீர்வாதங்கள் கூறிணுய். அதை நான் ஞானதிருஷ்டியால் உணர்ந்தேன். அப்பால், சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு நான் யோக ஸமாதியிலிருந்தபோது இந்தப் பாம்பு வருவதைக் கண்டு நீ என்னைக் காக்க விரும்பி என்னை எழுப்பும் பொருட்டாக என் மீது நின் இலைகளையும் பூக்களையும் சொரிந்தாய். இங்ஙனம் நீ என்னிடம் காட்டிய அன்பிற்குக் கைம்மாருக உனக்கு நான் ரிஷிபோதம் கொடுக்கிறேன். இதனுல் உனக்கு ஸகல ஜந்துக்களின் பாஷைகளிலும் சிறந்த ஞானம் இயல்பாகவே உண்டாய்விடும். எல்லா ஜந்துக்களினிடத்திலும் ஸமமான பார்வையும் ஸமமான அன்பும் உண்டாகும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தன்னையே காண்பதாகிய தேவ திருஷ்டி ஏற்படும். இவற்ருல் நீ ஜீவன் முக்தி பெறுவாய்' என்ருர். அது முதல் நான் அவர் கூறிய சக்திகளெல்லாம் பெற்று, யாதொரு கவலையுமில்லாமல் யாதொரு பயமுமில்லாமல் ஜீவன் முக்தி பதமடைந்து வாழ்ந்து வருகிறேன்" என்று வேப்ப மரம் சொல்லிற்று. உடனே நான் அந்த வேப்ப மரத்தடியில் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் பண்ணினேன். "உனக்கென்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டது. அப்போது நான் அந்த வேப்ப மரத்தை நோக்கி: "உனக்கெப்படி அகஸ்த்யர் குருவோ அப்படியே நீ எனக்கு குரு. அந்த முனிவர் உனக்கருள் புரிந்த ஜீவன் முக்தி பதத்தை நீ எனக்கருள் புரிய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்தேன்.

"கொடுத்தேன்" என்றது வேப்ப மரம்......

இந்த ஸமயத்தில் நான் உண்மையாகவே தூக்கந் தெளிந்து கண்ணை விழித்தெழுந்து நின்றேன்; எழுத்தாணிக்

குருவிகளும், சிட்டுக் குருவிகளும் வேறு பலவிதமான குருவிகளும் பறந்து கூவி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அணில்களும் ஓந்திகளும் ஆடியோடிக்கொண்டிருந்தன. காக்கைகளும், கிளிகளும், பருந்துகளும், தட்டான் பூச்சிகளும், வேறு பலவகை வண்டுகளும் ஒளிக் கடலிலே களித்தோணிகொண்டு நீந்துவதுபோல் உலாவி வந்தன. கண்ணுக்குப் புலப்படாத மறைவிலிருந்து ஓராண் குயிலும் ஒரு பெண் குயிலும் ஒன்றுக்கொன்று காதற் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தன.

ஆண் குயில் பாடுகிறது :—

"துஹூ, துஹூ, துஹூ
துஹூ, துஹூ, துஹூ
ராதா ரே."

[இதன் பொருள் :—

நீ, நீ, நீ.
நீ, நீ, நீ.
ராதை யடீ.]

பெண் குயில் பாடுகிறது :—

"துஹூ, துஹூ, துஹூ
ராதா க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ண".

வேப்ப மரம் தனது பசிய இலைகளை வெயிலில் மெல்ல மெல்ல அசைத்துக்கொண்டிருந்தது. "என்ன ஆச்சர்யமான கனவு கண்டோம்!" என்றெண்ணி யெண்ணி வியப்புற்றேன். இதற்குள் வெயிலேறலாயிற்று. எனக்கும் பசியேறத் தொடங்கிற்று. வேப்ப மரத்துக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுத் தோப்பினின்று புறப்பட்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

காந்தாமணி

"காந்தாமணி, உங்கப்பா பெயரென்ன ?" என்று பாட்டி கேட்டாள். ஒரு கிணற்றங்கரையில் நடந்த ஸங்கதி. கோடைக் காலம் மாலை வேளை. வானத்திலே பால ஸூர்யன் கிரணங்களை ஒழிவில்லாமல் பொழிந்து விளையாடுகிறான். எதிரே நீலமலை; பச்சை மரங்கள்; பசுக்கள்; பல மனிதர்; சில கழுதைகள்; இவற்றின் தொகுதி நின்றது. வெயிலொளி எந்தப் பொருள் மீது பட்டாலும் அந்தப் பொருள் அழகுடையதாகத் தோன்றுமென்று ஷெல்லி என்ற ஆங்கிலக் கவிராயன் சொல்லுகிறான். எனக்கு எந்த நேரத்திலும் எந்தப் பொருள்களும் பார்க்க அழகுடையனவாகத் தோன்றுகின்றன.

ஆனால் காலை வேளையில் மனிதக் கூட்டத்தில் கொஞ்சம் உற்சாகமும், சுறுசுறுப்பும் அதிகமாகக் காணப்படுவதால் அப்போது உலகம் மிகவும் சந்தோஷகரமான காட்சி யுடையதாகிறது.

தோட்டத்துக்கு நடுவே ஒரு கிணறு. அத்தோட்டத்தில் சில அரளிப்பூச் செடிகள்; பல மல்லிகைப்பூச் செடிகள்; சில ரோஜாப்பூச் செடிகள். அக் கிணற்றிலிருந்து அதற்கடுத்த வீதியிலுள்ள பெண்களெல்லாரும் ஜலம் எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள்.

இந்தக் கதை தொடங்குகிற அன்று காலையில் அங்குக் காந்தாமணியையும் பாட்டியையும் தவிர ஒரு குருட்டுக் கிழவர் தாமே ஜலமிறைத்து ஸ்நானத்தைப்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். போலீஸ் உத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளுபடியாகி அதிலிருந்து அந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து தமது வாழ்நாளின் மலைப்பொழுதை ராமநாமத்தில் செலவிடும் பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் அங்குப் பக்கத்திலே நின்று கிழவியைக் குறிப்பிட்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மேற்படி கிணற்றுக்கருகே ஒரு குட்டிச்சுவர். அதற்குப் பின்னே ஒரு வேப்பஞ்சோலை. அங்குப் பல மூலிகைகளிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று மிகுந்த பசி உண்டாக்குமென்று என்னிடம் ஒரு சாமியார் சொன்னார். அது கொண்டு

நான் மேற்படி மூலிகையைப் பறித்து வரும் பொருட்டாக அந்தச் சோலைக்குப் போயிருந்தேன். வானத்தில் குருவிகள் பாடுகின்றன. காக்கைகள் 'கா, கா' என்று உபதேசம் புரிகின்றன. வானவெளியிலே ஒளி நர்த்தனம் பண்ணுகிறது. எதிரே காந்தாமணியின் திவ்ய விக்ரஹம் தோன்றிற்று.

"உங்கப்பா பெயரென்ன?" என்று பாட்டி காந்தாமணியிடம் கேட்டாள்.

"எங்கப்பா பெயர் பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார்" என்று காந்தாமணி புல்லாங்குழலைப் போல் ஊதிச் சொன்னாள், கிழவி, போலீஸ் பார்த்தஸாரதி அய்யங்காரை நோக்கி, ஒரு முறை உருட்டி விழித்தாள். போலீஸ் பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் கையுங் காலும் வெலவெலத்துப் போனார். அவருக்கு முகமும், தலையும் வெள்ளை வெளேரென்று நரைத்துப் போய்த் தொண்ணூறு வயதுக் கிழவனைப் போலே தோன்றினாலும் உடம்பு நல்ல கட்டுமஸ்துடையதாகப் பதினெட்டு வயதுப் போர்ச் சேவகனுடைய உடம்பைப் போலிருக்கும். அவர் ஆண் புலி வேட்டைகளாடுவதில் தேர்ச்சியுடையவரென்று கேள்வி. பாம்பு நேரே பாய்ந்து வந்தால் பயப்படமாட்டேனென்று அவரே என்னிடம் பத்துப் பதினைந்து தரம் சொல்லியிருக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட சூராதி சூரனாகிய பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் கேவலம் ஒரு பாட்டியின் விழிப்புக்கு முன்னே இங்ஙனம் கைகால் வெலவெலத்து மெய் வெயர்த்து முகம் பதறி நின்றதைக் கண்டு வியப்புற்றேன்.

அப்பால் அந்தப்பாட்டி காந்தாமணியிடம் மேற்படி போலீஸ் அய்யங்காரைச் சுட்டிக்காட்டி.—இதோ நிற்கிறாரே, இந்தப் பிராமணன், இவரா உங்கப்பா?" என்று கேட்டாள்.

அதற்குக் காந்தாமணி தன் இரண்டு கைகளையும் வானத்திலே போட்டு, முகத்திலே வானொளியை நகைக்கத் தக்க ஒளியுடைய நகை வீச:—"ஏ, ஏ, இவரல்லர்; இவர் கன்னங்கரேலென்று ஆசாரியைப் போலிருக்கிறாரே! எங்கப்பா செக்கச் செவேலென்று எலுமிச்சம் பழத்தைப் போலிருப்பார். இவர் நரைத்த கிழவரன்றோ? எங்கப்பா சின்னப் பிள்ளை" என்று காந்தாமணி உரைத்தாள்.

அப்போது போலீஸ் பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் காந்தாமணியை நோக்கி :—"உங்கப்பாவுக்கு எந்த ஊரிலே வேலை ?" என்று கேட்டார்.

"எங்கப்பா சங்கரநாதன்கோயில் ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்" என்று காந்தாமணி சொன்னாள். பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டார். அவருக்கு "ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்" என்ற பெயர் பாம்புக்கு இடி போல். அப்போது காந்தாமணிக்கும் பாட்டிக்கு மிடையே பின்வரும் ஸம்பாஷணை நிகழலாயிற்று.

"நீங்கள் அக்கா, தங்கை எத்தனை பேர் ?" என்று பாட்டி கேட்டாள். அப்போது காந்தாமணி சொல்கிறாள் :— "எங்கக்காவுக்குப் பதினெட்டு வயது. போன மாஸந்தான் திரட்சி நடந்தது; ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே, எனக்கு அடுத்த மாஸம் திரட்சி. என் தங்கை ஒரு பெண் திரள நிற்கிறது. நாங்கள் மூன்று பேரும் பெண்கள். எங்கப்பாவுக்குப் பிள்ளைக் குழந்தை இல்லையென்று தீராத மனக் கவலை. என்ன செய்யலாம் ? பெருமாள் அநுக்ரஹம் பண்ணினாலன்றோ தாழ்வில்லை ? அதற்காக அவர் சோதிடம் பார்த்தார். எங்கம்மாவுக்கு இனிமேல் ஆண் குழந்தை பிறக்காதென்று பாழாகப் போவான் ஒரு ஜோதிடன் சொல்லிவிட்டான். அதை முந்திரையாக முடித்துக்கொண்டு இந்த அறுதலிப் பிராமணன் எங்கப்பா, அடுத்த மாஸம் மன்னார் கோவிலில் ஒரு பெண்ணை இளையாளாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறார். முகூர்த்த மெல்லாம் வைத்தாய் விட்டது" என்றாள்.

"மன்னார்கோவிலில் உங்கப்பாவுக்குப் பெண் கொடுக்கப் போகிற மாமனாருடைய பெயரென்ன ?" என்று அந்தப் பாட்டி கேட்டாள். அதற்குக் காந்தாமணி :—"அவர் பெயர் கோவிந்தராஜய்யங்காராம். அந்த ஊரிலே அவர் பெரிய மிராசாம். அவருக்கு ஒரே பெண்தானாம். கால் முதல் தலைவரை அந்தப் பெண்ணுக்கு வயிர நகை சொரிந்து கிடக்கிறதாம். தேவரம்பையைப் போல் அழகாம் அந்தப் பெண்" என்றாள்.

"அப்படிப்பட்ட அழகான பணக்கார இடத்துப் பெண்ணை இளையாளாகக் கொடுக்கக் காரண மென்ன ?" என்று பாட்டி கேட்டாள். "அந்தப் பெண் திரண்டு மூன்று வருஷங்களாய் விட்டன. அதன் தாயும் இறந்துபோய் விட்டாள். அதன்

நடையுடை பாவனைகளெல்லாம் ஐரோப்பிய மாதிரி. ஆதலால் இதுவரை அதற்குக் கலியாணத்துக்கு யாரும் வரவில்லை. எங்கப்பா அந்த ருதுவான வார்த்தை யெல்லாம் வீண் பொய்யென்று சொல்லித் தாம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள ஸம்மதப்பட்டுவிட்டார். மேலும் இவருக்கு மனதுக்குள்ளே ஸந்தோஷந்தான், தமக்கு ருதுவான பெண் கிடைப்பதுபற்றி. இன்றைக்குக் காலையிலேகூட அவரும் எங்கம்மாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் இந்த ஊர்ச் சத்திரத்திலே தான் ஒரு வாரமாக இறங்கியிருக்கிறோம். எங்கப்பாவும், அம்மாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அம்மா சொன்னாள்: "மன்னார்குடிப் பெண் திரண்டு மூன்று வருஷமாய் விட்டதாக இந்த ஊரிலே கூடப் பலமான ப்ரஸ்தாபம். ஆண், பெண் எல்லோரும் ஒரே வாக்காகச் சொல்லுகிறார்கள்" என்றாள். அப்பா அதற்கு: "நெவர் மைண்ட். அந்தக் குட்டி திரண்டிருப்பதைப்பற்றி நமக்கு இரட்டை ஸந்தோஷம். நமக்குப் பணம் கிடைக்கும். ஆண் பிள்ளை பிறக்கும். குட்டி ஏராளமான அழகு. இந்த மாதிரி இடத்திலே ஐ டோன் கேர், எ டேம் எபௌட் சாஸ்த்ரங்கள், நாம் சாஸ்திரங்களைப் புல்லாக மதிக்கிறோம் என்றார்...." என்று காந்தாமணி சொன்னாள்.

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற சத்தம் என் காதில் விழுந்தது. என்னுடைய பார்வை முழுவதும் போலீஸ் பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார்மேல் நின்றது. அவரைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையிலே என் மனதில் திடீரென்று ஒரு யோசனை பிறந்தது. அங்கிருந்தவர்களில் எனக்குக் காந்தாமணியின் முகந்தான் புதிது. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரையும் தெரியும்; அந்தக் கிழவியையுந் தெரியும். அந்தக் கிழவி அய்யங்காரிச்சியில்லை; ஸ்மார்த்தச்சி. அந்தக் கிராம முன்சீபின் தங்கை. அவளுக்கும் போலீஸ் பார்த்தஸாரதி அய்யங்காருக்கும் பால்யத்தில் பலமான காதல் நடைபெற்று வந்ததென்றும், அதனால் போலீஸ் பார்த்தஸாரதி அய்யங்காருக்கும் மேற்படி கிராம முன்ஸீபுக்கும் பல முறை யுத்தங்கள் நடந்தனவென்றும், அந்த யுத்தங்களிலே ஒன்றின் போதுதான் பார்த்தஸாரதி அய்யங்காருக்கு ஒரு கண்ணில் பலமான காயம் பட்டு அது பொட்டையாய் விட்டதென்றும் நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அந்தக் கேள்வியையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு இப்போது மேற்படி ஸ்திரீகளின் ஸம்பாஷணையின்போது மேற்படி ஐயங்

காரின் முகத்தில் தோன்றிய குறிப்புகளையும் கவனித்த விடத்தே என் மனதில் பின் வரும் விஷயம் ஸ்பஷ்ட மாயிற்று.

கிழவியினிடத்தில் பழைய காதல் தனக்கு மாறுமல் இன்னும் தழல் வீசிக் கொண்டிருக்கிறதென்ற செய்தியை ஐயங்கார் கிழவியினிடம் ஸ்திரப்படுத்திக் காட்ட விரும்புகிரு ரென்றும், காந்தாமணி முதலிய யுவதிகளின் அருகே கூடத் தனக்கு அக் கிழவியின் வடிவே அதிக ரம்யமாகத் தோன்று கிற தென்றும் உணர்த்த விரும்புகிரு ரென்றும் தெரிய லாயின. ஆனால் அவருடைய முகக் குறிப்புகளிலே பாதி பொய் நடிப்பென்பதும் தெளிவாகப் புலப்பட்டது.

ஏனென்றால், காந்தாமணியையும் அக்கிழவியையும் ஒருங்கே தன் கையால் படைத்து, இருவருக்கும் பிதாவாகிய பிரமதேவன் கூடக் காந்தாமணியின் ஸந்நிதியில் அந்தக் கிழவியைப் பார்க்கக் கண் கூசுவான். அப்படி யிருக்கக் கிழவி யின்மீது அங்குக் காதற் பார்வையை அசைவின்றி நிறுத்த முயனற போலீஸ் பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரின் முயற்சி மிகவும் நம்பக்கூடாத மாதிரியில் நடைபெற்று வந்தது.

இந்த ஸங்கதியில் மற்றொரு விசேஷமென்ன வென்றால் மேற்படி அய்யங்காரை நான் விருக்ஷ மறைவிலிருந்து கவனித்துக்கொண்டு வந்தது போலவே காந்தாமணியும், கிழவியும் அவரை அடிக்கடிக் கடைக் கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். பெண்களுக்குப் பாம்பைக் காட்டிலும் கூர்மையான காது; பருந்தைக் காட்டிலும் கூர்மையான கண். எனவே பார்த்தஸாரதி அய்யங்காருடைய அகத்தின் நிலைமையை நான் கண்டது போலவே அந்த ஸ்திரீகளும் கண்டு கொண்டனரென்பதை அவர்களுடைய முகக் குறிகளி லிருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

என்னை மாத்திரம் அம்மூவரில் யாரும் கவனிக்கவில்லை. நான் செடி கொடிகளின் மறைவில் நின்று பார்த்தபடியால் என்னை அவர்களால் கவனிக்க முடியவில்லை.

இப்படி யிருக்கையிலே அங்கு இருபது வயதுள்ள ஒரு மலையாளிப் பையன் பெருங்காயம் கொண்டு வந்தான். சில்லறையில் பெருங்காயம் விற்பது இவனுடைய தொழில். இவன் பலமுறை அந்தக் கிராமத்துக்குப் பெருங்காயம் கொண்டுவந்து விற்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இவனைப் பற்றி வேறொன்றும் நான் விசாரித்தது கிடையாது. இவன் பார்வைக்கு மன்மதன் போலிருந்தான். கரிய விழிகளும்,

நீண்ட மூக்கும், சுருள் சுருளான, படார்ந்த உச்சிக் குடுமியும் அவனைக் கண்டபோது எனக்கே மோஹமுண்டாயிற்று.

அந்த மலையாளி கிணற்றருகே வந்துட்கார்ந்துகொண்டு கிழவியிடம் தாஹத்துக்கு ஜலங் கேட்டான். அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் காந்தாமணி நடுங்கிப் போனதைக் கவனித்தேன். அப்பால் அந்த மலையாளி காந்தாமணியை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்தான். அவள் தன் இடுப்பிலிருந்த குடத்தை நீரோடு நழுவ விட்டுவிட்டாள். அது தொப்பென்று விழுந்தது. காந்தாமணி அதைக் குனிந்தெடுத்து: "ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்ம்மா? குடம் ஆறங்குல ஆழம் அமுங்கிப் போய் விட்டதே? எங்கம்மா எனக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிப்பாளே?" என்று சொல்லிப் பெரு மூச்சு விட்டாள்.

மார்புத் துணியை நெகிழ விட்டாள். பொதியை மலைத் தொடரை நோக்கினாள்.

இந்தக் காந்தாமணி மேற்படி மலையாளிப் பையனிடம் காதல் வரம்பு மிஞ்சிக்கொண்டவளென்பதை நான் தொலைவி லிருந்தே தெரிந்துகொண்டேன். பின்னிட்டு விசாரணை பண்ணியதில் காந்தாமணியின் பிதாவாகிய பார்த்தசாரதி ஐயங்கார் பூர்வம் நெடுநாள் மலையாளத்தில் உத்தியோகம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாரென்றும் அங்கு மிகச் சிறிய குழந்தைப் பிராய முதலாகவே காந்தாமணிக்கும், அந்த மலையாளிக்கும் காதல் தோன்றி அது நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வருகிற தென்றும் வெளிப்பட்டன. ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர் அய்யங்கார் திரவிய லாபத்தை உத்தேசித்துக் காந்தாமணி யைப் பென்ஷன் டிப்டி கலெக்டரும் கூந்தலாபுரம் ஜமீன் திவானுமாகிய ஐம்பத்தைந்து வயதுள்ள கோழம்பாடு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்பவருக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்து விட்டார். இந்த ஸ்ரீநிவாஸாசார்யாருடன் வாழக் காந்தா மணிக்குச் சம்மதமில்லை. இந்தச் செய்தி யெல்லாம் எனக்குப் பின்னிட்டுத் தெரிய வந்தது.

அன்று கிணற்றங் கரையில் என் கண்முன்னே நடந்த விஷயத்தை மேலே சொல்லுகிறேன். காந்தாமணி குடத்தை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, "எங்கம்மா வைவாளே, நான் என்ன செய்வேனம்மா?" என்று அழுது கொண்டே போனாள். ஆனால் அவள் தன்னுடைய தாய் தந்தையர் இருந்த சத்திரத்திற்குப் போகவில்லை. நேரே, அந்த ஊருக்கு மேற்கேயுள்ள நதிக்குப் போனாள். தாகத்துக்கு நீர் குடித்த

பின்பு மலையாளியும் அந்த ஆற்றங்கரையை நோக்கிச் சென்றான். இதற்குள்ளே எனக்கு ஸந்தியாவந்தன காலம் நெடுந்தூரம் தவறி விட்டபடியால் நான் அந்தக் கிணற்றடியை விட்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அன்று மாலை என் வீட்டுக்கு மேற்படிக் கிராமத்து வாத்தியார் சுந்தர சாஸ்திரி வந்தார். வந்தவர் திடீரென்று: "கேட்டீர்களோ, விஷயத்தை: வெகு ஆச்சர்யம்! வெகு ஆச்சர்யம்!" என்று கூக்குரலிட்டார்.

"என்ன ஓய் ஆச்சர்யம்? நடந்ததைச் சொல்லி விட்டுப் பிறகு கூக்குரல் போட்டால் எனக்குக் கொஞ்சம் ஸௌகர்யமாக இருக்கும்" என்றேன். "சத்திரத்திலே ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் சங்கரநாதன் கோவிலிலிருந்து வந்து இறங்கி யிருக்கிறாரோ, இல்லையோ? அவர் ஒரு பெண்ணையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அவருடைய மகள். அந்தக் குட்டி வெகு அழகாம். திலோத்தமை, ரம்பை யெல்லாம் இவளுடைய காலிலே கட்டி அடிக்க வேண்டுமாம். அதற்குப் பெயர் காந்தாமணியாம். சொல்லுகிறபோதே நாக்கில் ஜலம் சொட்டுகிறது. காந்தாமணி, காந்தாமணி, என்ன நேர்த்தியான நாமம். ரஸம் ஒழுகுகிறது......"

இங்ஙனம் ஸுந்தர சாஸ்திரி காந்தாமணியை வர்ணித்துக் கொண்டு போவதை நான் இடையே மறித்து:—"மேலே நடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லும்" என்றேன்.

"அந்தக் காந்தாமணியைக் காணவில்லையென்று விடியற்கால மெல்லாம் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது தான் அம்பாசமுத்திரத்திலிருந்து ஒரு தந்தி கிடைத்ததாம். இன்று பகல் 3 மணிக்கு மேற்படி காந்தாமணியும், ஒரு மலையாளிப் பையனும் கிறிஸ்துவக் கோவிலில் விவாகம் செய்து கொண்டார்களென்று அந்தத் தந்தி சொல்லுகிறதாம்" என்றார்.

சில தினங்களுக்கப்பால் மற்றொரு ஆச்சர்யம் நடந்தது. கிராமத்து மாஜிப் போலீஸ் சேவகர் நரைத்த தலைப் பார்த்தஸாரதி அய்யங்காரும், அன்று கிணற்றங் கரையில் அவருடைய காதற் பார்வைக்கிலக்காயிருந்த கிழவியும் ரங்கூனுக்கு

ஓடிப் போய் விட்டார்கள். பின்னிட்டு அந்தக் கிழவி தலை வளர்த்துக்கொண்டு விட்டாளென்றும் பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரும் அவளும் புருஷனும் பெண்ஜாதியுமாக வாழ்கிறார்களென்றும், அய்யங்கார் அங்கொரு நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியிடம் வேலை பார்த்துத் தக்க சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு க்ஷேமமாக வாழ்கிறாரென்றும் ரங்கூனிலிருந்து செய்தி கிடைத்தது.

கோபந்நா

காலை ஒன்பது நாழிகையிருக்கும். இள வெயில் காய்கிறது. வீதியில் வரிசையாக நிற்கும் தென்னை மரங் களில் கிளிகள் இணையிணையாகப் பறந்து விளையாடுகின்றன. வானொளியாகிய வெள்ளத்தில் புறாக் கூட்டங்களும், கொக்குச் சபைகளும் தனி ராஜப் பருந்துகளும், நீந்திக் களிக்கின்றன. சிறு குருவிகள் ஊசலாடுகின்றன. காக்கைகள் ஓடிப் பறந்து திரிந்து ஜீவன உத்யோகத்தை மிகவும் சிரத்தையுடன் நடத்தி வருகின்றன. வான முழுதிலும் பக்ஷிகளின் ஒலி நிரம்பிக் கிடந்தது.

அந்த ஸமயத்தில் தெருவிலே ஒரு தென்னை மரத்தில் ஒரு வண்ணான் இரண்டு கழுதைகளைக் கொண்டு கட்டினான். தென்னை மரத்தின் மேலிருந்து மைனா பக்ஷி ஆச்சரியமாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தது. இதைக் கேட்ட கழுதைகள் தாமும் ஊளையிடத் தொடங்கின. இதைக் கேட்டு வீதி வழியே போய்க் கொண்டிருந்த பாலர் இருவர் மேற்படி கழுதை களின் ஒலியை அனுசாரணம் பண்ணித் தாமும் ஊளையிட லாயினர். இதைக் கேட்ட கழுதைகளில் ஒன்றுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமுண்டாய், ஸாதாரணக் கழுதைகள் போல "வாள்! வாள்!" என்று கத்தாமல் ஹூ, ஹூ, ஹூ என்று வெற்றிச் சங்கூதுவது போல கோஷிக்கலாயிற்று.

இந்த வேடிக்கையை நான் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அஸாதாரண அப்ராக்ருத ஒலி யொன்று காதில் விழுந்தது.

ஒரு குருடன் பிச்சைக்கு வந்தான். அவனை ஐந்து வயதுள்ள ஆண் குழந்தையொன்று கோலைப்பற்றி அழைத்துக் கொண்டு வந்தது. அவனுடன் ஒரு ஸ்திரீயும் வந்தாள்.

அந்தக் குருடனுக்குக் கண் தெரியுமோ, அதாவது அவன் மெய்க் குருடில்லையோ, வேஷக் குருடுதானோ என்று எனக்கொரு சந்தேகம். அவனுடைய கண்ணைத் திறந்து கொண்டு தானிருந்தான். அதாவது, விழிக் கண் குருடு என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் போலேயிருந்தான். அந்த

கண்களை நான் பார்த்தேன். அவற்றில் புத்திக் குறிப்பு தகதகவென்று ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. 55
வயதுள்ள கிழவன். சுக்குப் போலே, பனங்கிழங்கு போலே, ஒற்றை நாடியான, மிகவும் உறுதி கொண்ட உடம்பு. இடுப்புக்கு மேலே, ஒட்டகத்தில் பாதிப் பங்கு கோணல் காணப்பட்டது. ஆனால் இயற்கையிலேயே கோணலா அல்லது அந்த மனிதன் வேண்டுமென்று தன்னுடம்பைக் கோணலாகச் செய்து கொண்டானோ, என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. செம்பட்டை மயிர். நெற்றியிலே பட்டை நாமம். ஆஹா! அவன் முகத்தின் அழகை—அதாவது குழிகள் விழுந்த, மேடு பள்ளமான, வெயிலில் மழையில் காற்றில் அடிபட்டு முதிர்ந்து, சதைப்பற்றுக் கொஞ்சமேனுமில்லாமல், ஆனாலும் சக்திக் களஞ்சியமாக விளங்கிய அவன் முகத்தின் அழகை—நான் எப்படி வர்ணிப்பேன்? நான் சித்திரமெழுதிப் பழகாதது பற்றி மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். ஹா ஹிந்துஸ்தானத்து ஏழை, பரதேசி, பண்டாரம், யோகி, பிச்சைக்கார வகுப்புகளில் சில அற்புதமான முகங்கள், எத்தனையோ அற்புதமான முகங்கள் நாள்தோறும் என் கண்ணில் படுகின்றன. அளவிறந்த துயரத்தாலோ, கஷ்டங்களாலோ, தவத்தாலோ, யோக சித்திகளாலோ இவர்களிலே பல்லோர் அழுக்குப் படிந்த தேவ விக்ரகங்களின் முகங்களை யுடையோராக விளங்குகின்றனர். அதை யெல்லாம் பார்த்தெழுதி வைக்க எனக்குச் சித்திரத் திறமையில்லை. புகைப் படம் பிடித்து வைக்கலாமா என்று யோசனை பண்ணுகிறேன். இது நிற்க.

மேற்படிக் குருடன் போட்ட சத்தத்தைத்தான் மேலே அப்ராக்ருதமென்றும், அஸாதாரணமென்றும் சொன்னேன். இந்த ஸம்ஸ்கிருத பதங்களின் பொருள் என்னவென்றால் அந்த மாதிரிச் சத்தம் நான் இதற்கு முன்பு கேட்டதே கிடையாது. ஆனால் அந்தக் குரல் எந்த ஜாதி யென்பதைக் கூறமுடியும். கல்லுளி மங்கான், தெருப் புழுதியிலே உருண்டு உருண்டு, ஏழுமலையானென்று கூவிக் கையில் உண்டியல் செம்பு கொண்டு பணம் சேர்க்கும் ஏழுமலை யாண்டி முதலியவர்களின் குரலைப் போன்றது. ஆனால் ஒரு மூன்று மாஸத்துப் பச்சைக் குழந்தையின் சத்தத்தைக் காட்டிலும், முப்பது வருஷத்துத் தேர்ச்சி கொண்ட கல்லுளி மங்கானுடைய சத்தம் எத்தனை மடங்கு கடினமாக இருக்குமோ, அத்தனை மடங்கு அந்தக் கல்லுளி மங்கா

னுடைய சத்தத்தைக் காட்டிலும் நமது கதாநாயகனுகிய சந்தேகக் குருடனுடைய குரல் கடினமானது. எனவே 32 மூங்கிற் கழிகளைச் சேர்ந்தபடியாக அறுக்கும் சத்தத்தைப் போலே, மேற்படிக் குருடனுடைய சத்தம். உன்னுடைய காதைத் தொளைத்துவிடவில்லையோ என்று என்னிடம் கேட்பீர்களானுல், அப்படித் தொளைக்கவில்லை. அதாவது அவனுடைய சத்தம் கர்ணகடூரமில்லை. சிங்கத்தின் ஒலி கடினமாக இருந்தாலும், பயங்கரமாக இருந்தாலும் கல்லுளி மங்கானுடைய சத்தத்தைப் போல் அருவருப்புக்கிட மாகாது. நெஞ்சிலே மூச்சுப் பலம் இருந்தால் எவ்வளவு கடினமான சத்தமும் காதுக்குச் சுகமாகவே கேட்கும்.

மேற்படிக் குருடனுடைய—அதாவது ஸம்சயக் குருட னுடைய சத்தம் என் காதுக்குச் சுகமாகத்தானிருந்தது. காலம் சென்ற ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூர் முத்தையா பாகவத ருடைய பாட்டைத் தமிழ் நாட்டிலே பலர் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள். கொப்பூழிலிருந்து, ஹாகார, ஹும்காரங்கள் கொண்டுவருவதில் அந்த பாகவதர் மஹா சமர்த்தர். ஆகாச வாணம் ஏறும்போது "ஹ்விஸ்" என்று கம்பீரமாக ஒரு சத்தம் உண்டாகிறதே, அந்தச் சத்தம் மேற்படிப் பாக வதர் பாட்டில் எப்போதுமேயிருக்கும். அவர் பெரிய குஸ்திக் காரரும்கூட. மூச்சையடக்கி வேலை செய்வதில் பெரிய பெரிய ஹைதராபாத்துப் பஹல்வான்கூட அவருக்குச் சமானமாக மாட்டார்கள். அந்தப் பாகவதர் செத்த பிறகு, அந்த மாதிரிக் குரலிலே ஹகாரம் பேசுவது மேற்படிக் குருடனிடத் திலே தான் கண்டேன். ஆனுல் இந்தக் குருடன் பாடவில்லை. கூவினுன். அந்தக் கூவுதலுக்கும் சந்தமிருந்தது. இவ னுடைய சத்தத்தின் கனமோ என்ருல் மேற்படிப் பாகவதர் தொண்டையைவிட 90 மடங்கு வலிமையுடையது. குழந்தைப் பிராயத்திலே இவன் சங்கீதப் பயிற்சி செய்யாமல் பிச்சைத் தொழிலைக் கைக்கொண்டானே என்றெண்ணி வருத்தப் பட்டேன்.

அந்தக் குருடன் கூவுகிருன்: "தீராத வினை தீர்த்து வைப்பேன், கோபந்நோ!" அவனுடன் பிச்சைத் தகரப் போகணி யெடுத்துக்கொண்டு வந்த ஸ்திரீ எதிர்மொழி சொல்லுகிருள்: "கோவிந்தா!"

அந்தக் குருடன் கூவுகிருன்: "ஆருத புண்ணை ஆற்றி வைப்பேன், கோபந்நோ!"

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

• குருடன் : " சனிக்கிழமை, கோபந்நோ ! "

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

குருடன் : " நல்ல நாள் கோபந்நோ ! "

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

குருடன் : திருப்பதி வேங்கடாசலத்தைப் பார்த்து வந்தேன், கோபந்நோ !

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

குருடன் : " ஏழுமலையான் தீர்த்து வைப்பான் கோபந்நோ ! "

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

குருடன் : " ஹா ! ஹா ! மாருத் தலைவலி மாற்றி வைப்பேன், கோபந்நோ ! "

ஸ்திரீ : " கோவிந்தா ! "

குருடன் : ஹா ! ஹா ! கண்ணில்லாதவருக்குக் கண் கொடுப்பேன், கோபந்நோ ! "

ஸ்திரீ : கோவிந்தா ! "

கடைசி வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் எனக்கு விநோதமாகத் தோன்றிற்று. கண்ணில்லாக் குருடன் பிறருக்குக் கண் கொடுப்பேன் என்று சொன்னால் யாருக்குமே வேடிக்கையாகப் புலப்படாதா ?

அப்போது என்னுடன் குள்ளச்சாமி என்ற யோகீசுரர் இருந்தார். அவர் என் மன நிலையை நான் சொல்லாமலே தெரிந்து கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலாயினர் :—

" இதோ, போகிருனே, இவன் போன ஜன்மத்தில் திருதராஷ்ட்ர ராஜனுக இருந்தான். இவனுடன் போகிருளே, அவள் காந்தாரியாக இருந்தவள்.

" போன ஜன்மத்தில், தம்பி மக்களுடைய சொத்தைத் தன் பிள்ளைகள் சூதினால் அபஹரிக்கையிலே தான் ஒன்றும் தடுத்துச் சொல்லாமல் பிள்ளை துரியோதனன் பக்கம்

சேர்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்த்த குற்றத்துக்காக விதி இவனை இந்த ஜன்மத்தில் பிச்சைக்காரனாகவும், பிறவிக் குருடனாகவும் செய்தது. காந்தாரி பதிவிரதையாகையாலே, தானும் கூடவந்தாள். ஐந்து வயதுக் குழந்தை கோலைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறானே அவன்தான் விகர்ணன்" என்றார்.

அப்போது நான்: "ஐயோ, திருதராஷ்டிரன் மஹா வித்வானாயிற்றே. அவனுக்கிந்த கதி வரலாமோ?" என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டேன்.

அப்போது குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார்: "போன ஜன்மத்தில் ராஜாவாகவும், பண்டிதனாகவும் இருந்தான். ஆனால் இந்த ஜன்மத்தில் ஏழையாகப் பிறந்து பலவிதக் கஷ்டப் பட்டுப் பிறகு பூர்வ புண்ணிய சேஷத்தால் சதுரகிரியில் ஒரு மஹரிஷியிடம் பகவந் நாமத்தின் மஹிமையைத் தெரிந்து கொண்டு, உண்மையான பக்தி மார்க்கத்தில் சேர்ந்தபடியால் இவன் இப்போது ஜீவன் முக்தனாய் விட்டான்.

"அவனுடைய தகரப்போகணி தூக்கிக்கொண்டு போகிற காந்தாரி 'கோவிந்தா! கோவிந்தா!' என்று கத்துகிறாளே அதன் பொருள் தெரியுமா?......சொல்லுகிறேன் கேள். தன்னுடைய கணவன் பரமபதத்தைக் கண்டு கோவிந்த ஸ்தானத்தை அடைந்துவிட்டானென்பதை அவள் உலகமறிய முழங்குகிறாள். அவளுடைய பாதிவ்ரத்ய மஹிமையினால் இவன் இந்தப் பதவி யடைந்தான்" என்று சொன்னார்.

நான் அப்போது குள்ளச் சாமியிடம்: "ஜீவன் முக்தி பெற்றும் பிச்சைத் தொழில் ஏன் செய்கிறான்?" என்று தவறுதலாகக் கேட்டேன். அவர் அதற்கு நேரே மறுமொழி கூறாமல் தாம் முன்பு கூறி வந்ததற்குத் தொடர்ச்சி சொல்வது போல: "ஆகையால், இவன் போன ஜன்மத்தில் இருந்ததைக் காட்டிலும் இப்போது கோடி மடங்கு மேலான நிலைமையிலிருக்கிறான். இவனைக் குறித்து நீ கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை" என்றார். அப்போது நான் குள்ளச்சாமியை நோக்கி: "எனக்குப் பூர்வ ஜன்ம விஷயத்தில் இன்னும் நிச்சயமான நம்பிக்கை ஏற்பட

வில்லை" என்றேன். இதைக் கேட்டவுடன், அந்த யோகீசுரர் எனக்கு மறுமொழி கொடுக்காமல், "அரே ! ராம், ராம்" என்று சொல்லி நகைப்புக்காட்டி ஓடிப்போய் விட்டார்.

பின்பு, குருடன் போன திசையிலே திரும்பினேன்.

மறுபடி குருடன் கத்துகிறான்: "தென்னை மரத்திலே கிளி பறக்குது கோபந்நோ !"

ஸ்திரீ : "கோவிந்தா !"

குருடன் : "சிதம்பரத்திலே கொடி பறக்குது கோபந்நோ !"

ஸ்திரீ : "கோவிந்தா !"

குருடன் : "தென்னை மரத்திலே கிளி பறக்குது கோபந்நோ !"

ஸ்திரீ : "கோவிந்தா !"

இங்ஙனம் உருவங்களும், ஒலியும் எனது புலனெல்லையைக் கடந்து சென்றுவிட்டன.

பூச்சித் தேவன்

திருநெல்வேலி வட்டத்தில் குட்டையூர் என்றொரு ஜமீன் உண்டு. அங்கே ஜனங்களெல்லாம் மிகவும் ஏழைகள். மறவர் குடி 200, 300 வீடுகளுண்டு. மற்றக் குடிகளைக் காட்டிலும் இந்த மறவர் அதிக ஏழைகள். இவர்களில் சிலர் ஜமீன்தாருக்குப் பல்லக்குச் சுமப்போர். அடைப்பக்காரர் சிலர். வெளியே பருத்தி நிலங்களிலே வேலை செய்து பிழைப்பவர் சிலர். அநேகருக்கு வேலை கிடையாது. பக்கத்துக் கிராமங்களிலே போய்த் திருடிக்கொண்டு வருவார்கள். அதிலும் அதிக வரும்படி கிடைப்பதில்லை. இந்த இலாகாவே ஏழை இலாகா. ஓரிரவு திருடிக் கொண்டுவந்த பொருளில் ஊர்க்காவல் சேவகருக்குப் பாதி கொடுத்ததுபோக மிச்சம் ஐந்தாறுநாள் ஜீவனத்துக்குக்கூடப் போதாது.

சுமார் 25 வருஷங்களுக்கு முன்பு அங்கே ஜமீன்தாராக இருந்த வெள்ளையப்ப நாய்க்கர் இறந்துபோன சமயத்தில், அவருடைய மகனுக்கு 12 வயதுதான் ஆயிருந்தது. ஆதலால், அவனைச் சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள ஜமீன்தார்ப் பிள்ளைகளின் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துவிட்டு, அவனுக்குத் தகுந்த வயதாகும் வரை ஜமீன் அதிகாரத்தைக் 'கோட்டா வாசுக்' (கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ்)காரர் நடத்த வேண்டுமென்று ஸர்க்கார் அதிகாரிகள் தீர்மானம் செய்தார்கள். திருச்சினாப் பள்ளியிலே டிப்டிகலெக்டராகவிருந்த துரைசாமி அய்யரைக் 'கோட்டா வாசுக்' காரியஸ்தராக நியமனம் செய்தார்கள். பழைய ஜமீன்தாரை அடுத்துப் பிழைத்தவர்களிலே அநேகருக்குச் சம்பளம் நின்றுபோய்விட்டது. ஊரிலே கஷ்டம் அதிகப்பட்டது. மறவர் தரித்திரத்தில் மூழ்கிப் போயினர்; களவுகள் அதிகப்பட்டன; உள்ளூரிலேயே திருடத் தொடங்கி விட்டார்கள். இந்த மறவரில் நமது பூச்சித்தேவன் ஒருவன்.

பூச்சித்தேவன் களவுகள்

பூச்சித்தேவன் உடம்பில் நல்ல வலிமையுடையவன். ஆனால் களவிலே நல்ல தேர்ச்சி பெறவில்லை. ஆகையால் பெரிய திருடர் இவனைச் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை. சிறு சிறு களவுகளிலே இவன் திருப்தி கொண்டிருந்தான். நாளைக்கு வேண்டுமேயென்ற கவலை இவனுக்குக் கிடையாது. அந்தந்த நாள் ஆகாரத்துக்குக் கிடைத்தால் போதும். பெரிய

களவுகளிலே சேராதபடியால் இவனை டாணுக்காரர் தொல்லைப்படுத்துவதில்லை. பிராமண வீதிகளுக்கு வருவான். வெளிப்புறத்திலே வேஷ்டிகள், பாட்டிமாருடைய சேலைகள் உலரப் போட்டிருக்கும். ஏதேனுமொன்றை அவிழ்த்துக் கொண்டுபோய் எங்கேனும் ஒன்றரையணாவுக்கு விற்று அன்று பகல் போஜனத்துக்கு வழி தேடிக் கொள்ளுவான்.

இராக் கொள்ளை

மேலைத் தெருவின் ஓரத்தில் புன்செய் வெளியை அடுத்த வீட்டில் ஒரு கிழவி தனது பிள்ளையுடனே குடித்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். இவ்விருவருக்கும் அந்த ஊர்ச் சத்திரத்திலிருந்து நாளொன்றுக்கு மூன்று படி அரிசியும், மேல் சாமானும், படிச்செலவாகக் கொடுக்கும்படிப் பழைய ஜமீன்தார் காலத்தில் ஏற்பாடாயிருந்தது. அது 'கோட்டா வாசு'க் காலத்திலேகூட நிற்கவில்லை. இவர்கள் வீட்டிலே மண் பாண்டங்களைத் தவிர வேறொரு சாமானும் கிடையாது. இங்கேதான் பூச்சித்தேவன் அடிக்கடித் திருட வருவான். நடு நிசியில் கொல்லைக் கதவை எளிதாகத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைவான். கூடத்திலே பழஞ் சோற்றுப் பானை வைத்திருக்கும். அதைத் திறந்து பழையதை எடுத்துக் கொண்டு போவான். சத்தத்திலே கிழவி கண்விழித்து விடுவாள். "அது யாரடா அங்கே, பாடையிலே போவாய், படக்கென விழுவாய், யாரெங்கே!" என்று கத்துவாள். "நான்தானம்மா, பூச்சிததேவன். பானையைத் தொடவில்லை. கோலாலே கை படாமல் சோற்றை மாத்திரம் துணியிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு போகிறேன். போய் வருகிறேனம்மா" என்று சொல்லி விட்டுப்போவான். கிழவி வைது கொண்டே மறுபடி கதவை நேரே அடைத்துவிட்டு வந்து படுத்துக்கொள்ளுவாள்.

சுந்தரய்யங்கார் வீட்டுச்-செம்பு

ஒரு நாள் பகல் 2 மணியிருக்கும்; மாடத் தெரு சுந்தரய்யங்கார் வீட்டிலே அவருடைய தாயார் மாத்திரம் தனியாகக் குடியிருந்தாள். அய்யங்காரும் அவருடைய மனைவியும் வெளியூருக்குப் போயிருந்தார்கள். கிழவி வெளித் திண்ணையிலே உட்கார்ந்து ராம ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது பூச்சித்தேவன் அங்கே போய், "தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுங்காம்மா" என்று கேட்டான்.

கிழவி உள்ளே போய், ஒரு செம்பிலே ஜலம் கொண்டு வந்து வைத்தாள். அதை இவன் எடுத்துக் குடித்துக் கொண்டிருக்கையில், கிழவி சூத்திரன் தொட்ட பாத்திரத்தைத் தான் தொடக்கூடாதாகையால் அதைக் கழுவும் பொருட்டு மற்றொரு பாத்திரத்திலே ஜலம் கொண்டு வருவதற்காக உள்ளே போனாள். திரும்பி வந்து பார்க்கையிலே பூச்சித்தேவனையும் காணவில்லை; செம்பையும் காணவில்லை. கிழவி கூவே கூகூவே கூ என்று கத்துகிறாள். இந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டு சுப்பா சாஸ்திரி குடுகுடுவென்று வெளியே ஓடியது, "என்ன சங்கதி?" என்று கேட்டார்.

"அந்தப் படுபாவி பூச்சித்தேவன் வந்து குடிக்கத் தீர்த்தம் கேட்டான். செம்பிலே கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போய்ப் பாத்திர சுத்திக்கு வேறே தீர்த்தம் கொண்டு வருமுன்னே ஆளைக் காணவில்லை. செம்பைக் கொண்டு போய்விட்டான். நான் என்ன செய்வேன்? நல்ல செம்பு; வாங்கி மூன்று மாதங்கூட; ஆகவில்லை" என்று கிழவி சொன்னாள்.

"எவ்வளவு நாழிகை யாச்சுது?" என்று கேட்டார் சுப்பா சாஸ்திரி. அதற்குக் கிழவி, "இப்போதான். ஒரு நிமிஷங் கூட ஆகவில்லை" என்றாள்.

சாஸ்திரி திரும்பிப் பார்த்தார். ஏறக்குறைய 15 வீடுகளுக்கப்பால் எதிர்ப் பத்தியிலேயிருந்த ஒரு கடையின் முன்பு பூச்சித் தேவன் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு, ஒரே ஓட்டத்தில் கடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அங்கே பூச்சித்தேவன் பாத்திரத்தைக் கடைச் செட்டியிடம் கொடுத்து, "இதை வைத்துக்கொண்டு கால் ரூபாய் கொடும், செட்டியாரே. நாளைக் காலையில் வந்து பணத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டுச் செம்பை வாங்கிக்கொண்டு போகிறேன்" என்று சொன்னான். செட்டி செம்பைக் கையிலே வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூச்சித்தேவன் கோபத்துடன், "என்ன செட்டியாரே, செம்பை அழகு பார்க்கிறீரோ? இதை வைத்துக்கொண்டு கால் ரூபாய் கொடுக்க வலிக்கிறதோ? ஸம்மதமுண்டானால் பாரும். இல்லாவிட்டால் செம்பைக் கொடும் இங்கே. பக்கத்துத் தெரு சோணாசலஞ் செட்டியார் நல்ல மனுஷ்யன். அவர்

நமக்குச் செம்பு, கிம்பு வைக்காமல் சும்மா கடன் கொடுப்பார். அவரிடம் வாங்கிக் கொள்கிறேன். நீட்டும். செம்பை நீட்டும் இங்கே" என்ருன். கடைச் செட்டி "பொறு, தம்பி, பொறு. இதோ கொடுக்கிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் சுப்பா சாஸ்திரி அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பூச்சித்தேவனை நோக்கி 'அதன் மகனே இதன் மகனே' என்று சுப்பா சாஸ்திரி சோளுமாரியாக வையத் தொடங்கிஞர்.

பூச்சித் தேவன், "என்ன சாமி, பயித்தியம் கியித்தியம் பிடிச்சுக் கொண்டதா? சங்கதி என்ன? ஏன் வைகிறீர்? சொல்லும்" என்ருன். "அட அயோக்கியப் பயலே! சுந்தரய்யங்கார் வீட்டுச் செம்பைத் திருடிக் கொண்டுவந்து கடையிலே விற்கப் போகிருய்! ஏன் வைகிறேனென்று வேறே கேட்கிருயா? என்னோடு வாடா நீ. டாணுவுக்குப் போகலாம் வா. வாடா நீ, வா" என்று அட்டகாஸம் பண்ணிஞர் சுப்பா சாஸ்திரி.

பூச்சித்தேவன் கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டு, "சாமி, நீர் கூப்பிட்டால் உம்மோடு நாளுக டாணுவுக்குப் போய் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று எனக்கு ஆத்திரமா? புத்தியில்லாமல் பேசுகிறீரே. நடக்க வேண்டிய சங்கதியைச் சொல்லும்" என்ருன். சுப்பாசாஸ்திரி மஹாகோபத்துடன், "செம்பையேனடா திருடிக் கொண்டு வந்தாய்?" என்று கேட்டார்.

பூச்சித்தேவன், "ஐயரே திருட்டுக் கிருட்டென்று பேசக் கூடாது, தெரியுமா? ஜாக்கிரதை! பெரிய களவு கண்டு பிடித்து விட்டார், இவர்! உம்! செட்டியாரே! பார்ப்பான் கையிலே செம்பைக் கொடுத்துப் போகச் சொல்லும். களவு கண்டுபிடிக்க வந்தார்! பெரிய களவு!" என்று நகைத்துக்கொண்டே அங்கிருந்து போய்விட்டான். செம்பு சுந்தரய்யங்கார் வீடு போய்ச் சேர்ந்தது.

பூச்சித்தேவனுக்குச் செல்வம் உண்டானது

பூச்சித்தேவன் கண்ணுக்கு நல்ல லக்ஷணமாக இருப்பான். ஜில்பாக் குடுமி; கொம்பு மீசை; மிருகவுடம்பு;—பொதுவிலே அழகுள்ளவன். இப்படியிருக்கையில், 'கோட்டாவாசு'த்

காலம் போய், அடுத்த ஜமீன்தார் பட்டத்துக்கு வந்தார். அவருக்கு அழகான சேவகர் வைத்துக் கொள்வதிலே பிரிய மதிகம். இவனை வேலைக்கமர்த்திக்கொண்டார். நாளாக நாளாக இவன் மேல் அவருக்கு எந்தக் காரணத்தினாலோ அளவு கடந்த அபிமான முண்டாய்விட்டது. எனவே, இவனுக்கு மறக் கூட்டத்தில் கவுரவமதிகப்பட்டது. டாணாக்காரர் இவனைக் கண்டால் இரட்டை ஸலாம் போடுவார்கள். எங்கேனும் பெரிய கொள்ளைகள், வழிப்பறிகள் நடந்தால் இவனுக்குப் பங்கு கொடுப்பதென்ற நியதியேற்பட்டது. ஆபத்து வந்தால், ஜமீன்தாருடைய தயவு மூலமாக இவன் 'காப்பாற்றுவானென்ற எண்ணம் திருடருக்கெல்லாம் உண்டாய்விட்டது. அக்காலத்தில் மதுரையிலே ஒரு பெரிய மிராசுதார் வீட்டில் களவு நடந்து பணமும் நகைகளுமாக ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய போய்விட்டது. டாணாக்காரர் எவ்வளவோ பாடுபட்டுப் பார்த்தும் துப்புத் துலங்கவில்லை. அதிலே பூச்சித்தேவன் சம்பந்தப்பட்டதாகக் குட்டையூரிலே மாத்திரம் சிலருக்குச் சந்தேகமிருந்தது. ஆனால் அதை யாரும் அதிகாரிகளிடம் சொல்லத் துணியவில்லை. பூச்சித்தேவனுக்கு விரோதமாகச் சாக்ஷி சொன்னால் தலை போய்விடுமென்ற பயம் எல்லாருக்குமிருந்தது. என்ன காரணத்தாலோ, பூச்சித்தேவன் பெரிய செல்வனாகிவிட்டான். அரண்மனை வேலையிலிருந்தபடியாலும், ஜமீன்தார் இவனிடம் மிகுந்த பக்ஷம் பாராட்டினபடியாலும் இவனுக்குப் பணம் பெருகிய விஷயத்தில் யாருக்கும் ஆச்சரியமுண்டாகவில்லை. ஊரிலே பூச்சித்தேவர் என்ற பெயருண்டாயிற்று.

"அற்பனுக்குப் பவிசு வந்தால் அர்த்த ராத்திரி குடை பிடிப்பான்." பூச்சித்தேவனுக்குக் கண், தலை தெரியவில்லை. ஊரில் யாரேனும் தன்னிடம் அவமதிப்புக் கொண்டதாகச் சந்தேகமேற்பட்டால், அவர்களைத் தன் வீட்டுக்கு இழுத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லி அடிப்பான். தெருவில் யாரேனும் "பூச்சி" என்று சொன்னால் தன்னைத்தான் சொல்லுகிறார்களென்று சண்டைக்குப் போய் அவர்களை வாய்க்கு வந்தபடி, திட்டுவான். 'அந்தப் பாப்பாரப் பயல்' 'இந்த முதலிப் பயல்' என்று யாரையும் இழிவாகப் பேசுவான். டம்பத்துக்காக ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தினான். அங்கே காலையில் பிள்ளைகளெல்லாம் "பூச்சியப்பத்தேவர் நீடூழி வாழ்க" என்று சொல்லிப் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்ட பிறகுதான் பாடஞ் சொல்லலாமென்று விதியேற்படுத்தினான். கிராமத்துப் பெண்களைக்

கெடுக்கலானான். ஏழைகள் பணத்தை நானா விதங்களிலே அபகரித்தான். ஊர் முழுதும் இவனைப் "பாவி" என்று பேசத் தலைப்பட்டார்கள்.

முடிவு

இப்படியிருக்கையில், அந்தவூர் வடக்குத் தெரு மறவருக்கும் தெற்குத் தெரு மறவருக்கும் ஏதோ ஒரு விஷயமாக ஒரு பெருஞ் சண்டை யேற்பட்டது. தடிகள் கத்திகளுடன் இரண்டு பக்கத்திலுமிருந்து 100, 150 பேர் வந்து கலகம் பண்ணினார்கள். அதிலே பூச்சித்தேவனும் போனதில் விலாப்புறத்திலே பெரிய குத்துக் காயம் ஏற்பட்டது. இதற்கிடையிலே ஸர்க்கார் அதிகாரிகள் இரண்டு பக்கத் தலைவர்களையும் பிடித்து வைத்தார்கள். சிறைச்சாலை வைத்தியர் பூச்சித் தேவனுடைய விலாப்புண்ணைத் தீர்த்து விடுவதற்கு மூன்று மாதங்களாயின. திருநெல்வேலி நியாய ஸ்தலத்தில் விசாரணை நடந்து இவனுக்கு ஏழு வருஷக் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டது. சென்னைப் பட்டணத்திலுள்ள பெரிய நியாய ஸ்தலத்தில் முறையீடு (அப்பீல்) செய்துகொண்டான். வக்கீல்களுக்கும் மற்றவர்களுக்குமாகப் பதினாயிரம் ரூபாய் செலவாயிற்று. இறுதிவரை இவனுக்கு விடுதலை கிடைக்கவில்லை. கீழ் ஸ்தலத்தின் தீர்ப்பையே பெரிய நியாய ஸ்தலத்தில் உறுதிப்படுத்திவிட்டார். ஏழு வருஷம் சிறையிலிருந்து பிறகு திரும்பி வந்தான். சிறையிலிருந்து வந்த பின் இவனை ஜமீன்தார் கவனிக்கவில்லை. மிஞ்சியிருந்த சொற்பப் பொருளை வைத்துக்கொண்டு இப்போது மறுபடியும் பூச்சித் தேவன் என்ற பெயருடன் கூடிய வரை யோக்கியனாகவே ஜீவனம் செய்து வருகிறான்.

புதுப் பேய்

வேதபுரம் எலிக்குஞ்சு செட்டியார் மகளுக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறது. பெயர் காந்திமதி. பெண் நல்ல அழகு. சிவப்பு நிறம். முகத்தில் ஒரு மாசு மறு இல்லாமல் நிலாவீசும். மென்மையான பூங்கொடியைப் போல் இருப் பாள். இரண்டு மூன்று பாஷைகள் தெரியும்.

நேர்த்தியாகப் பாடுவாள். வீணை வாசிப்பாள். தினந் தோறும் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் படித்து உலகத்தில் நடைபெறும் செய்திகளை வெகு நுட்பமாகத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வாள். யாரேனும் ஒரு மந்திரி, அல்லது ஒரு பெரிய ராஜ்ய தந்திரி, அல்லது பெரிய ஞானசார்யர், தனத் தலைவர் ஆகிய இவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளுக்குள்ளே தொளைத்துப் பார்த்துக் கால்மைல் தூரம் அர்த்தம் கண்டுபிடிப்பாள். உபந்நியாசம் செய் வோர் சொல்லக்கூடாதென்று மறைத்துவைக்கும் வார்த்தை யைக் கூடக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லுவாள். பெண் நல்ல புத்திசாலி.

இவளுக்குப் போனமாசம் வரையிலே ஒரு குறையும் கிடையாது. ஸாதாரணமாக இருந்தாள். திடீரென்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை தலை சுற்றி ஆடத் தொடங்கி விட்டாள்.

' ஹா ' என்று கத்துவதும், சிரிப்பதும், பிதற்றுவதும் பெரிய அமளியாய் விட்டது. செட்டியார் என்னைவந்து கூப் பிட்டார். நான் பார்க்கப் போனேன். என்னைக் கண்ட வுடன் காந்திமதி கட கட வென்று சிரித்தாள். கண்ணைப் பார்த்தால் வெறி பிடித்தவளைப் போலிருந்தது.

" காந்திமதி, உனக்கு என்ன செய்கிறதம்மா ? " என்று கேட்டேன். மறுமொழியில்லை. இரண்டு மூன்று தரம் வற்புறுத்திக் கேட்ட பிறகு, " ஹா, காளிதாசனா ? வா வா, தூங்குகிறாயா ? எழுப்ப வந்தேன், காளிதாசனா ? ஓஹோ ; கவியெங்கே, என்மேலே பாட்டுப்பாடு நான் புதுப்பேய்.... ஆஹா வெனேஜெலோஸ், மடாதிபதி, தென் ஆப்பிரிகா, வீணை, திருச்சினாப்பள்ளி பாட்டுப்பாடு " என்று எதெல் லாமோ சொன்னாள். நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன்.

“ எப்படியிருந்த புத்தி!” என்று சொல்லி எலிக் குஞ்சு செட்டியார் கண்ணீருதிர்த்தார். “ஏனம்மா? பிதற்றுகிறுயே, உனக்கு உடம்பு என்னசெய்கிறது?” என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

“எனக்கு உடம்பு ஒன்றுமில்லே. நான் புதுப்பேய். உங் களுக்கெல்லாம் நோய் பிடித்திருக்கிறது. நான் அதை நீக்கிவிட வந்தேன். விபூதிகொண்டுவா” என்று காந்தி மதி அலறத் தொடங்கிளுள். எலிக்குஞ்சு செட்டியார் ஒரு பித்தளேத் தட்டிலே விபூதி கொண்டுவந்து என்கையிலே கொடுத்தார். நான் பெரிய மந்திரவாதி என்று அவரு டைய அபிப்பிராயம். ஏதாவது வியாதி சாதாரணமாக நரம்புகளேப் பற்றியதாக இருந்தால் மந்திரம் செய்து நோயாளியின் மனத்தை உறுதியாக்கி வியாதியை விரை விலே ஒழித்துவிடலாம். பேய்க்கு மந்திரம் செய்யும் வழி எனக்குத் தெரியாது. தவிரவும் எனக்குப் பேய் பிசாசுகளில் நம்பிக்கை கிடையாது.

எதற்கும் ஒரு கை பார்க்கலாமென்று உத்தேசித்து விபூ தித் தட்டைக் கையிலே வாங்கிக்கொண்டேன். காந்திமதி படீரென்று பாய்ந்து என் கையிலிருந்த தட்டைப் பிடுங்கிக் கொண்டாள்.

“ஹ, ஹா, ஹா! எனக்கா விபூதி போடவந்தாய்? சும்மா இரு. அப்படியே கண்ணே மூடிக்கொள்ளு. நான் உனக்கு விபூதி போடுகிறேன். எலிக்குஞ்சு, நீயும் வா, அப் படியே உட்காரு, உனக்கு விபூதி போடுகிறேன். இன்னும் உங்கள் கூட்டத்தையெல்லாம் அழைத்து வா, எல்லாருக்கும் விபூதி போடுகிறேன். தென் ஆப்பிரிக்கா ரஜூல் முஸ்லீம் சங்கம், மதன்மோஹன் மாளவியா, திருச்சிறுப்பள்ளி பண் டார, ‘டாக்டர்,’ கிழநரி, சென்னபட்டணம், கொண்டுவா, கொண்டுவா. எல்லோருக்கும் நான் விபூதி போடுகிறேன்” என்ருள்.

எலிக்குஞ்சு செட்டியார் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கி ஞர்.

“அழாதே, கோழையே, போ, வெளியே போ” என்ருள் காந்திமதி.

எலிக்குஞ்சு செட்டியார் வெளியே போய்விட்டார். அவராலே துக்கம் பொறுக்கமுடியவில்லை.

"பேய் பிசாசுகளே கிடையாது. எல்லாம் பொய்" என்று சொன்னேன். காந்திமதி சிரித்தாள்.

"பேயில்லை" என்று மறுபடி சொன்னேன்.

"புதுப் பேய்" என்றாள்.

யான் :—என்ன வேண்டும் ?

அவள் :—விளக்கு.

யான் :—என்ன விளக்கு ?

அவள் :—நெய் விளக்கு.

யான் :—என்ன நெய்.

அவள் :—புலி நெய்.

யான் :—எங்கே கிடைக்கும் ?

அவள் :—காட்டிலே.

யான் :—எந்தக் காட்டிலே ?

அவள் :—பொதியமலைக் காட்டிலே.

எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

"காந்திமதி, உனக்கு புத்தி சரியில்லை. நான் மந்திரத்தால் உன்னைக் குணப்படுத்தப்போகிறேன். கொஞ்ச நேரம் பேசாமலிரு; பேசினால் இந்தப் பிரம்பாலே அடிப்பேன்" என்று பயமுறுத்தினேன். ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து என் கையிலிருந்த பிரம்பைப் பிடுங்கி முறித்தெறிந்து விட்டாள்.

பிறகு மறுபடியும் அலறத் தொடங்கினாள் :—

"நெய், நெய், நெய் கொண்டுவா. நட, நட. தூங்காதே, எழுந்திரு. நான் புதுப் பேய். எல்லோரும் நெய் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பெண்ணை மிகவும் கஷ்டப்படுத்துவேன்" என்றாள்.

"காந்திமதி, நீ சொல்லும் வார்த்தை அர்த்தமாக வில்லையே" என்றேன். "அர்த்தமா தெரியவில்லை ? காளி தாசன், காளிதாசன்! கதை கதை" என்று சொல்லி ஏதெல்லாமோ பிதற்றிய பின்பு 'ஹா' என்று மற்றொரு முறை அலறி, அப்படியே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்தாள். நான் பெருமூச்சுடன் வெளியேறினேன். சுமார் அரைமணி நேரம் சழிந்தபின்பு, செட்டியார் மறுபடிவந்து கூப்பிட்டு, "காந்திமதிக்குத் தெளிந்துவிட்டது" என்றார். பின்பு போய்க் கேட்டபோது, பேயாடிய விஷயம் ஞாபகமில்லை யென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு மூன்று வெள்ளிக்கிழமையாய் நடந்து வருகிறது.

இதனுடைய ஸூக்ஷமம் தெரியவில்லை. எனக்குப் பேய் பிசாசில் நம்பிக்கை கிடையாது.

சின்னச் சங்கரன் கதை

நமது நாட்டுக் கதைகளிலே பெரும்பாலும் அடி தொடங்கிக் கதாநாயகனுடைய ஊர், பெயர், குலம், கோத்திரம், பிறப்பு வளர்ப்பெல்லாம் கிரமமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போவது வழக்கம். நவீன ஐரோப்பியக் கதைகளிலே பெரும்பகுதி அப்படியல்ல. அவர்கள் நாடகத்தைப்போலே கதையை நட்ட நடுவில் தொடங்குகிறார்கள். பிறகு போகப் போகக் கதாநாயகனுடைய பூர்வ விருத்தாந்தங்கள் தெரிந்துகொண்டே போகும். எங்கேனும் ஒரு காட்டில், ஒரு குளக்கரையில், ஒரு தனிமேடையில் இவன் தனது காதலியுடன் இருப்பான். இல்லாவிட்டால் யாரேனுமொரு சிநேகிதனுடன் இருப்பான். அப்போது கதையின் ஆரம்பங்களை எடுத்து விரிப்பான். இது அவர்களுடைய வழி.

நான் இக்கதையிலே மேற்படி இரண்டு வழிகளையும் கலந்து வேலை செய்யப் போகிறேன். சின்னச் சங்கரன்—நம்முடைய கதாநாயகன்—விருத்தாந்தங்களை மாத்திரம் பூர்வத்திலிருந்து கிரமமாகவே சொல்லிவிட்டு, கதையில் வரும் மற்றவர்கள் விஷயத்திலே கொஞ்சம் ஐரோப்பிய வழியைத் தழுவிக்கொண்டு செல்லக் கருதுகிறேன். ஸர்வ கலா நிதியாகிய ஸரஸ்வதி தேவி எனது நூலில் கடைக்கண் வைத்திடுக.

பிஞ்சிலே பழுத்தது

சின்னச் சங்கரன் பிஞ்சிலே பழுத்து விட்டான். நம்முடைய கதாநாயகனுடைய பெயர் அத்தனை நயமில்லை யென்றும், கொஞ்சம் கவுரவக் குறைவாக இருக்கிறதென்றும் எவரும் கவலையுறலாகாது. போகப் போக இந்தப் பெயர் மாறிக் கொண்டே போகும். கடைசியில் படிப்பவர்கள் பயப்படும்படி அத்தனை படாடோபமாக முடியும்படி ஏற்பாடு செய்கிறேன். சின்னச் சங்கரன், சங்கரன், சங்கரய்யர், சங்கரநாராயணய்யர், சங்கரநாராயண பாரதியார் இத்யாதி. சின்னச் சங்கரன் கவுண்டனூர் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்திலே மூன்றாவது வகுப்பில் படிக்கிறான். அந்தக் காலத்தில் இதை 'மிடில் ஸ்கூல்' என்பார்கள். பையனுக்கு வயது பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றிருக்கும். இதற்குள் தமிழில் புலவராய்விட்டான்

கவுண்டனூரில் ஜலம் குறைவு; பணம் குறைவு; நெல் விளைவு கிடையாது; வாழை, தென்னை, மா, பலா இவையெல்லாம் வெகு துர்லபம்; பூக்கள் மிகவும் குறை; "புலவர்," களுக்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. அந்தச் சரக்கு மலிவு. தமிழில் சங்கரன் பல பல நூல்கள் பல பல காவியங்கள் படித்து முடித்திருந்தான். இவை பெரும்பாலும் 'சிங்கார' ரஸம் மிகுந்திருப்பன. இந்த ஜாதிக் காவியங்கள்தான் சங்கரனுக்குப் பிடிக்கும். கவுண்டனூர்ப் புலவர்கள் எல்லோருக்கும் இப்படியேதான். மன்மத விகாரத்தைப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கும் நூல்களும் தனிப் பாடல்களும் அவ்வூரிலே வெகு சாதாரணம். சங்கரனுக்கும் அவை வெகு சாதாரணமாயின. "பாஷைகளிலே தமிழ் சிறந்தது. தமிழில் இருளப்ப நாய்க்கன் காதல், செறுவூர்க் கோவை, பிச்சித்தேவன் உலா, மடல் முதலிய காவியங்கள் நிகரற்ற பெருமையுடையன. இவற்றிலுள்ள சுவை உலகத்தில் வேறெதிலுமேயில்லை" என்பது சின்னச்சங்கரனுடைய கொள்கை. சங்கரன் கொஞ்சம் குள்ளனாக இருந்தபடியால் பள்ளிக்கூடத்தில் மற்றப் பிள்ளைகள் அவனுக்குச் "சின்னச் சங்கரன்" என்று பெயர் வைத்துவிட்டார்கள்.

தென்பாண்டி நாட்டிலே, பொதிய மலைக்கு வடக்கே இருபது காத தூரத்தில் பூமி தேவிக்குத் திலகம் (வைத்து அது உலர்ந்து போயிருப்பது) போலக் கவுண்டபுரம் என்ற நகரம் திகழ்ச்சி பெற்றது. அதைத்தான் பாமர ஜனங்கள் கவுண்டனூர் என்பார்கள். இந்நகரத்தில் நமது கதை தொடங்கும் காலத்திலே மஹா கீர்த்திமானாகிய ராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் அரசு செலுத்தி வந்தனர். வெளியூர்ப் பாமர ஜனங்கள் இவரை 'ஜமீன்தார்' என்பார்கள். கவுண்டபுரத்திலே இவருக்கு "மஹா ராஜா" என்றும் பட்டம். கவுண்டரின் மூதாதைகளின்மீது பண்டைக் காலத்துப் புலவர்கள் பாடியிருக்கும் "இன்ப விஸ்தாரம்" முதலிய நூல்களை அவ்வூர்ப் புலவர்களும், அவர்களைப் பின்பற்றி மற்ற ஜனங்களும் வேதம் போலக் கொண்டாடுவார்கள்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் (இவருடைய முழுப் பெயரைப் பட்டங்கள் ஸகிதமாகப் பின்பு சொல்லுகிறேன்) தமிழில் அபிமானமுடையவராதலால், கவிதை பாடத் தெரிந்தவர்களுக்கு அவ்வூரில் மிகுந்த மதிப்புண்டு. சின்னச் சங்கரனுக்குப் பத்து வயது முதலாகவே கவி பாடும் தொழிலில் பழக்கமுண்டாய் விட்டது, எப்போதும் 'புலவர்'களுடனே தான் ஸகவாஸம்.

ஒத்த வயதுப் பிள்ளைகளுடன் இவன் சேர்ந்து விளையாடப் போவதில்லை. எங்கேனும் மதன நூல்கள் வாசித்துப் பலர் உட்கார்நது ரஸித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டால், இவனும் அங்கே போய் உட்கார்ந்து விடுவான். பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களெல்லாம் கிருஷ்ணார்ப் பணந்தான். பூகோள சாஸ் திரம், கணக்கு, சுகவழி முதலிய எத்தனையோபாடங்கள் கீழ் வகுப்புகளிலே இவனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க முயற்சி செய்தார் கள் ; ஒன்றிலும் இவன் கருத்தைச் செலுத்தவில்லை. இவனுக்கு எப்போதும் ஒரே சாஸ்திரம். ஒரே கணக்கு, ஒரே வழிதானுண்டு.

"சாற்றுவதும் காமகலை சாதிப்பதும்
போற்றுவதும் காமனடிப் போது"

கவுண்டனூர்ப் 'புலவர்' கூட்டத்திலே சங்கரன் ஒருவனாகி விட்டான். சுருக்கம் அவ்வளவுதான். இவன் பாட்டுக்களில் சில சில பிழைகள் இருந்தபோதிலும் இவனுடைய சிறு வயதைக் கருதி அப்பிழைகளை யாரும் கணிப்பதில்லை. சுவை மிகுதியைக் கருதி இவனை மிதமிஞ்சிப் புகழ்வோர் பலராயினர். ஒரு பாட்டில் எத்தனைக் கெத்தனை அசுத்தமான வார்த்தைகள் சேர்கின்றனவோ அத்தனைக்கத்தனை சுவை யதிகமென்பது கவுண்டனூர்ப் புலவர்களுடைய முடிவு. எனவே, பையன் நாவும் கையும் சிறிதேனும் கூசாமல், காமுகர்களுக்கு வேண்டிய பதங்களைத் தாராளமாகப் பொழிந்து பாடல்கள் செய்யலானான். சங்கரனுடைய பந்துக்களுக்கெல்லாம் இந்த விஷயத்தில் பரமாநந்தம். இவனுக்கு மூன்று வயதிலேயே தாய் இறந்துபோய்விட்டாள். தகப்பனார் பெயர் சுப்பிரமணிய அய்யர். அவர் ராமசாமிக் கவுண்டருடைய ஆப்தர்களிலே ஒருவர். இங்கிலீஷ் படித்துப் பழைய காலத்துப் பரீக்ஷை ஏதோ தேறி ஸர்க்கார் உத்தியோகத்துக்குப் போகாமல் வியா பாரஞ் செய்து சிறிது பணம் தேடி வைத்துவிட்டார். இவருக்கு இரண்டாந்தரம் விவாகமாய்விட்டது. எனவே, தனது தாயைப் பெற்ற பாட்டனாரும், பாட்டியும் சங்கரனைப் பிராண னாகவே நினைத்துவிட்டார்கள். சங்கரன் விளையாடுவதற்கு வேண்டுமென்று கேட்டால் தாத்தா தாம் பூஜை செய்யும் சிவலிங்கத்தைக்கூடக் கொடுத்துவிடுவார். அத்தனை "செல்லம்". ஆனால், சிவலிங்கத்தைப் பற்றி யாதொருவித மான பயத்துக்கும் இடமில்லை. பையன்தான் விளையாட்டில் புத்தி செலுத்தும் பழக்கமில்லையே ! பையனுடைய கையும் காலும் வாழைத் தண்டைப்போலிருக்கும். பிராண சக்தி

வெகு சொற்பம். நெஞ்சு அரையேமாகாணி அடியகலம், கண்கள் ருதுவாகி நோய் பிடித்திருக்கும் கன்னிகளின் கண்களைப் போலிருக்கும். முதுகிலே கூன். ஆணாயினும், பெண்ணாயினும் ஏதேனும் ஓர் புதிய முகத்தைப் பார்த்தால் கூச்சப் படுவான். தற்காலத்தில் நமது தேசத்துப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே பிள்ளைகளைப் பெண்களாக்கிவிடும் திறமை உபாத்திமார்களுக்கு அதிகமுண்டு. அத்துடன் "கவிதை"யுஞ் சேர்ந்துவிட்டது—கவுண்டனூர்க் கவிதை, பையனுக்கு ஜீவதாது மிகவும் குறைந்து பொய்மை நிறைந்த சித்த சலனங்கள் மிகுதிப்பட்டுவிட்டன.

இந்த விநோதமான பிள்ளையைத் தாத்தாவும் பாட்டியும் ஏதுமறியாத வெறும் பொம்மை போலப் பாராட்டினார்கள். 'பால்மணம் மாறாத குழந்தை' என்பது அவர்களுடைய கருத்து. அவனுக்கென்று தனியாக ஒரு ஸ்வபாவமும், தனி ஸமஸ்காரங்களும் ஏற்பட்டதாகவே அவர்களுக்கு நினைப்பில்லை. அவனுடைய புலமை ஈசனால் கொடுக்கப்பட்ட வரமென்றெண்ணினார்கள். ஏதுமறியாத குழந்தைக்கு இப்படிக் கல்வி ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தால் அவர்களுக்கு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்றேயல்லாது அவன் 'பாப்பா' என்ற எண்ணம் மாறவில்லை. இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கொரு முறை பாட்டி அவனுக்கு 'சாந்தி' கழிப்பாள். சுண்ணம்புக்கும் மஞ்சளுக்கும் செலவதிகம்—சங்கரனுக்குக் "கண் பட்டது" கழியும் பொருட்டாக.

தகப்பனார் இவனைப் "பையன்" என்று பேசுவார். இவன் முற்றிப்போன விஷயம் அவருக்குத் தெரியாது. இவனுடைய 'கீர்த்தி', புலவர்களுக்குள்ளே பரவி கவுண்டரவர்கள் செவிவரை எட்டிப்போயிற்று. இதிலிருந்து சுப்பிரமணிய அய்யருக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். ஆனால் இவன் பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களை நேரே படிப்பதில்லை யென்பதில் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டு. இவனைப் பெரிய பரீக்ஷைகள் தேறும்படிச் செய்து சீமைக்கனுப்பி, ஜில்லாக் கலெக்டர் வேலைக்குத் தயார் செய்யவேண்டுமென்பது அவருடைய ஆசை. அதற்கு இவன் புலவர்களிடம் ஸஹவாஸம் செய்வது தான் பெரியதடை யென்பது அவருடைய புத்தியில் தட்டவில்லை. இவனுடைய மாமனாகிய கல்யாணசுந்தரம் முதலிய சில துஷ்டப்பையன்களுடன் சேர்ந்து "விளையாடிக்" கெட்டுப் போகிறானென்றும், தாய் வீட்டார் கொடுக்கும் செல்லத்தால்

தீங்குண்டாகிறதென்றும், இவ்விரண்டையும் கூடியவரை குறைத்துக்கொண்டுவரவேண்டுமென்றும் அவர் தீர்மானஞ் செய்தார்.

இனி, இவனுடன் ஒத்த வயதுள்ள பிள்ளைகள் ஆரம்பத்திலே சங்கரனை இகழ்ச்சியில் வைத்திருந்தார்கள். பிறகு, நாளடைவில் சங்கரன் ஒரு 'வித்வான்' ஆகிவிட்டதைக் கண்டவுடனே அந்தப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் அவனிடம் ஒரு விதமான பயமும், வியப்பும் உண்டாயின, 'இவன் நோஞ்சப்பயல்; ஒரு இழவுக்கும் உதவமாட்டான்' என்று முன்போல வாய் திறந்து சொல்வதில்லை. மனதிற்குள் அவ்வெண்ணத்தை அடக்கிவிட்டார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனால் சங்கரனை உபாத்திமார், "புலவரே, பலகையின் மேல் ஏறி நில்லும்" என்பார்கள், பாடங்கள் நேரே சொல்லாதது பற்றி. நமது சின்னப் புலவர் பலகையின் மேல் ஏறி நின்று கொண்டு மனதிற்குள்ளே எதுகைகளடுக்கிக் கொண்டிருப்பார். உபாத்தியாயர் கரும் பலகைமேல் கணக்குப் போட்டுக்கொண்டிருப்பார்.

இவன்,

"புலவன், அலவன், வலவன்,
பலகை, அலகை, உலகை,
நில், நெல், வில், பல், சொல், அல்,
எல், கல், மல், வெல், வல்—
கணக்கு, வணக்கு, இணக்கு—"

என்று தனக்குள்ளே கட்டிக்கொண்டு போவான்.
வாத்தியார் 002853 × ......

என்று ஒரு கணக்குப்போட்டு முடிவுகட்டிக்கொண்டு போகையில், சங்கரனை நோக்கிச் "சங்கரன்! புள்ளியை எந்த இலக்கத்தின்மேல் போடுகிறது? சொல் பார்ப்போம்," என்பார். இவன் மறுமொழி சொல்லாமல் பித்துக்கொண்டவன் போலிருப்பான். அவர், "என்னடா, விழிக்கிறாய்?" என்று கேட்டுத் திட்டியபிறகு அடுத்த பையனிடம் வினவுவார்.

அடுத்தவன் ஏது சொல்கிறான் என்பதைக் கூடக்கவனியாமல், இவன் மனதிற்குள்

விழி, இழி, கிழி, பிழி, வழி, கழி, அழி, பழி, மொழி, ஒழி, புள்ளி உள்ளி, டள்ளி, அள்ளி, கள்ளி, தெள்ளி வெள்ளி என்று அடுக்கிக்கொண்டே போவான்.

தமிழ்ப்பாடம் வரும்போது மாத்திரம் சொஞ்சம் கவனிப் பான் : அதிற்கூட இலக்கணம் தடவும்.

இவருடைய தகப்பனுரின் மதிப்பையும், ராமசாமிக் கவுண்டர் இவனிடம் தடவு பாராட்டுகிருரென்பதையும் உத் தேசித்து உபாத்திமார் இவனை அதிகமாக அடித்துக்கொல்வ தில்லை. “ இவன் கடைசிவரை உருப்படமாட்டான் ” என்பது அவர்களுடைய முடிவு.

ஊரிலுள்ள பெண்குட்டிகளெல்லாம் “ சங்கரன் அப்பாவி ” என்று சொல்லும். இவ்வாறு அவரவர் தத்தமக்கு ஒத்தபடி நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், சங்கரன் பிரத்தியேகமாக ஒரு வகையில் முதிர்ந்து வருகிறுன். எல்லா விஷயமும் இப்படியேதான். ஒருவனுடைய உள்ளியல்பை மற்றெருவன் முழுதும் அறிந்து கொள்ளுதல் எக்காலத்திலும் சாத்திய மில்லை. அவனவனுடைய இயல்பு அவனவனுக்கே தெளி வாகத் தெரியாது, பிறனுக்கெப்படி விளங்கும் ?

பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் பற்றித் தாய் தகப்பன்மார் கொண்டிருக்கும் எண்ணம் பெரும்பாலும் தப்பாகவேயி ருக்கும். குழந்தைகளின் அறிவும் இயல்பும் எவ்வளவு சீக்கி ரத்தில் மாறிச்செல்லுகின்றன வென்பதைப் பெற்றோர் அறிவ தில்லை. “ பாப்பா, பாப்பா ” என்று நினைத்துக்கொண்டேயி ருக்கிருர்கள். பதினறு, பதினேழு வயதாகும்போது, “ அப்பப்பா ”, “ அப்பப்பா ” என்கிருர்கள்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் திருச்சபை

மஹாராஜ ராஜபூஜித மஹாராஜ ராஜஸ்ரீ ராஜ மார்த்தாண்ட சண்டப்பிரசண்ட அண்டபகிரண்ட கவுண்டாதிகவுண்ட கவுண்ட னுராதிப ராமசாமிக் கவுண்டரவர்களுக்கு வயது சுமார் ஐம்பதிருக்கும். நல்ல கருநிறம். நரை பாய்ந்த மீசை. இருதா, முன்புறம் நன்ருகப் பளிங்கு போல் தேய்க்கப்பட்டு, நடுத்தலையில் தவடு பாய்ந்து, பின்புறம் ஒரு சிறிய முடிச்சுப் போட்டு விளகும் முக்கால் நரையானதலை. நெடுந்தூரம்.

குழிந்த கண்கள். இமைப்புறங்களில் 'காக்கைக்கால்' அடையாளங்கள். பொடியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூக்கு. வெற்றிலைக் காவியினாலும் புகையிலைச் சாற்றினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பற்கள். குற்றுயிரோடு கிடக்கும் உதடு. ஆபரணங்கள் பொருந்திய செவிகள். பூதாகாரமான உடல். பிள்ளையார் வயிறு. ஒருவிதமான இருமல். அரையில் பட்டு ஜரிகை வேஷ்டி. விரல் நிறைய மோதிரங்கள். பக்கத்திலே வெற்றிலை துப்புவதற்கு ஒரு காளாஞ்சி. ஒரு அடைப்பைக்காரன்—இதுதான் ராமசாமிக் கவுண்டர்.

இவர் காலையில் எழுந்தால், இரவில் நித்திரை போகும் வரை செய்யும் தினசரிக் காரியங்கள் பின்வருமாறு :—

காலை எட்டு அல்லது எட்டரை மணி வேளைக்கு எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்துகொண்டு ஒன்பது மணியானவுடன் பழையது சாப்பிட உட்காருவார். பழையதிற்குத் தொட்டுக்கொள்ளத் தமது அரண்மனையிலுள்ள கறிவகை போதாதென்று வெளியே பல வீடுகளிலிருந்து பழங்கறிகள் கொண்டுவரச்சொல்லி வெகு ரஸமாக உண்பார். (அதாவது காலை 'லேஹ்யம்' முடிந்த பிறகு, இந்த அபினிலேஹ்யம் உருட்டிப் போட்டுக்கொள்ளாமல் ஒரு காரியங்கூடத் தொடங்கமாட்டார்; பார்ப்பார் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆசமனம் செய்யத் தவறாதிருப்பதுபோல.) பழையது முடிந்தவுடன் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியேறி இவருடைய சபாமண்டபத்தருகேயுள்ள ஒரு கூடத்தில் சாய் நாற்காலியின் மீது வந்து படுத்துக்கொள்வார். ஒருவன் கால்களிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டிருப்பான். இவர் வெற்றிலை போட்டுக் காளாஞ்சியில் துப்பியபடியாக இருப்பார்.

எதிரே ஆராவது உத்தியோகஸ்தர், வேலையாட்கள், கவுண்டனூர்ப் பிரபுக்கள்; இவர்களில் ஒருவன் வந்து கதை, புரளி, கோள் வார்த்தை, ஊர்வம்பு, ராஜாங்க வ்யவஹாரங்கள், ஏதேனும் பேசிக்கொண்டிருப்பான். சில நாட்களிலே வெளிமுற்றத்தில் கோழிச்சண்டை நடக்கும். வெளியூரிலிருந்து யாரேனுமொரு கவுண்டன் ஒரு நல்ல போர்ச் சேவல் கொண்டு வருவான். அரமனைச் சேவலுக்கும் அதற்கும் சண்டை விட்டுப் பார்ப்பார்கள். அரமனைச் சேவல் எதிரியை நல்ல அடிகள் அடிக்கும்போது, ஜமீந்தாரவர்கள், நிஷ்பக்ஷபாதமாக, இரு பக்கத்துக் கோழிகளின் தாய், பாட்டி, அக்காள், தங்கை எல்லோரையும் வாய் குளிர வைது,

ஸந்தோஷம் பாராட்டுவார். களத்திலே ஆரவாரமும், கூக் குரலும். நீசபாஷையும் பொறுக்கமுடியாமலிருக்கும்.

பெரும்பாலும், சண்டை முடிவிலே அரமனைக் கோழிதான் தோற்றுப் போவது வழக்கம். அங்ஙனம் முடியும்போது, வந்த கவுண்டன் தனது வெற்றிச் சேவலை ராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் திருவடியருகே வைத்து ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கும்பிடுவான். இவர் அச் சேவலைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவனுக்கு நல்லபாகை, உத்தரீயம், மோதிரம் ஏதேனும் ஸன்மானம் பண்ணி அனுப்பிவிடுவார். பிறகு பழைய அரமனைச் சேவலைத் தள்ளிவிட்டுப் புதிதாகவந்த சேவலை "ஸம்ஸ்தான வித்வானாக" வைப்பார்கள். அடுத்த சண்டையில் இது தோற்றுப்போய் மற்றொன்று வரும். எத்தனை வீரமுள்ள சேவலாக இருந்தாலும் கவுண்டனூர் அரமனைக்கு வந்து ஒருமாதமிருந்தால் பிறகு சண்டைக்குப் பிரயோஜனப்படாது. ஜமீன் போஷணையிலேயே அந்த நய முண்டாகிறது.

பகல் ஒன்றரை மணிக்கு ஸ்நானம் தொடங்கும். வெந் நீரிலேதான் ஸ்நானம் செய்வார். ராமசாமிக் கவுண்டர் ஸ்நானம் செய்வதென்றால், அது ஸாதாரணக்காரியமன்று. ஜலத்தையெடுத்து ஊற்றுவதற்கு இரண்டு பேர். உடம்பு தேய்க்க இரண்டுபேர். தலை துவட்ட ஒருவன். உடம்பு துடைக்க ஒருவன். வேறு வேஷ்டிகொண்டு அரையிலுடுத்த ஒருவன். நேபாளத்து ராஜாவின் பிரேதத்துக்குக்கூட இந்த உபசாரம் நடக்காது.

ஸ்நானம் முடிந்தவுடனே பூஜை. ஜமீந்தார் பூக்களை வாரி வாரி முன்னே வைத்திருக்கும் விக்கிரத்தின்மேல் வீசுவார். பூஜா காலத்தில் ஸ்தல பாகவதர்கள் வந்து பாடுவார் கள். சில சமயங்களில் ஸங்கீத விஷயமாக ஸம்பாஷணைகள் நடப்பதுண்டு. ஜமீந்தார் தாம் 'கவனம்' செய்த கீர்த்தனை களைப் பாகவதர்களிடம் பாடிக்காட்டுவார். (ஸங்கீதத்திலும் ஸாஹித்யத்திலும் ராமசாமிக் கவுண்டர் புலி. அந்த ஸங்கதி ஞாபகமிருக்கட்டும்.)

ஒரு நாள் ஸம்ஸ்தான வித்வான்—அண்ணாத்துரை அய்யர், தோடி—நாராயணய்யங்கார், பல்லவி—வேதாசலக் குருக்கள் முதலிய வித்துவான்களனைவரும் வந்து கூடியிருந்தனர். அண்ணாத்துரை அய்யரை நோக்கி ஜமீந்தார் :—நான் அடாணா வில் "மானேயங்கே போனவகை யென்னடி" என்ற வர்ண

மெட்டிலே, பரமசிவன் மேல், ஒரு 'ஸாஹித்தியம் பார்த்தி திருக்கிறேன்.' (ஒரு கீர்த்தனைசெய்திருக்கிறேன் என்றர்த்தம்.)

அதை நீங்கள் கேட்கவில்லையே—என்றார்,

"உத்தரவாகட்டும்" என்றார் பாகவதர்.

(சொல்லு, கேட்போம்—என்றர்த்தம்)

உடனே ஜமீன்தார் ஜலதோஷம் பிடித்த பன்னிரண்டு குயில்கள் சேர்ந்து சுருதியும், லயமும் ஒன்றுபடாமல் பாடுவது போன்ற தமது திவ்விய சாரீரத்தை எடுத்துப் பின்வரும் கீர்த்தனை பாடலாயினர். ஒரு பாகவதர் தம்பூரில் சுருதி மீட்டினார். ஜமீந்தார் அந்தச் சுருதியை லக்ஷ்யம் பண்ண வில்லை.

ராகம்—அடாணு தாளம்—ரூபகம்

(மானே யங்கே போனவகை யென்னடி
என்ற வர்ண மெட்டு.)

பல்லவி.

மானே கையில் தானே தரித்தானே—ஒரு
மாதைத் தரித்தானே மழுவைத் தரித்தானே. (மா)

[பல்லவியில் முதல் வரி பாடி முடிப்பதற்குள்ளாகவே அண்ணாத்துரை பாகவதர் "பேஷான கீர்த்தனம்! பேஷான கீர்த்தனம்! சபாஷ்! சபாஷ்!" என்றார். "ஒருவரி பாடு முன்னே இது நல்ல கீர்த்தனையென்று எப்படித் தெரிந்தது?" என்று ஜமீந்தார் கேட்டார், "ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு பருக்கை பதம் பார்த்தால் போதாதா?" என்றார் பாகவதர். ஜமீன்தார் இந்த நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸந்தோஷ மிகுந்தவராய் மேலே பாடலாயினர்.]

பல்லவி.

மானே கையில் தானே தரித்தானே—ஒரு
மாதைத் தரித்தானே மழுவைத் தரித்தானே. (மா)

அனுபல்லவி.

கோனே சிவனே குருவே யருவே மெய்ஞ்
ஞான பான மோனமான நாதா தாமரை பாதா (மா)

[" அனுபல்லவியில் இரண்டாம் அடியில் ' முடுகு ' வைத்திருக்கிறேன் பார்த்தீர்களா ? " என்று ஜமீன்தார் கேட்க, பாகவதர்களெல்லோரும் " பேஷ் ! பேஷ் ! பேஷ் ! " என்றனர்.]

சரணம்,

எந்தனை மோக்ஷ கதியினில் சேர்த்திட
இன்னமு மாகாதா?—உன்னைச்
சொந்தக்குல தெய்வ மென்றுநித் தந்துதி
சொன்னது போதாதா ?
விந்தை யுடனிங்கு வந்தென்னை யாளவும்
மெத்த மெத்த வாதா ?
வந்தனை தந்துனைப் போற்றிடும் ராமசா
மிக்கவுண்ட ராஜ—போஜ னுக்கருள்செய்யும் பாதா. (மா)

" மிக்கவுண்ட ராஜபோஜ
னுக்கருள்செய் யும்பாதா, '

என்று கடைசியடியை இரண்டாமுறை திருப்பிப்பாடி ராமசாமிக் கவுண்டர், மிகவும் திருப்தியுடன், தியாகையர் ' நகுமோமு ' கீர்த்தனத்தை ஒரு சிஷ்யனிடம் முதல் முறை பாடிக் காட்டிய பிறகு புன்சிரிப்புச் சிரிப்பது போல நகைத்தருளினார்.

பாகவதர்களெல்லாரும் சபாஷ் சொல்லிக் கொட்டி விட்டார்கள்.

பிறகு அண்ணாத்துரை பாகவதர், " மகாராஜா, இந்தக் கீர்த்தனத்தை எழுதிக் கொடுத்தால் நான் வீட்டிலே போய்ச் சிட்சை ஸ்வரங்கள் சேர்த்துப் பாட்டையும் நன்றாகப் பாடம் செய்துகொண்டு வருவேன். இதை நித்தியம் பூஜாக்காலத்தில் பாடவேண்டு மென்று என்னுடைய அபிப்பிராயம் " என்றார்.

" அதுக்கென்ன ? செய்யுங்கள், ! " என்றார் ஜமீன்தார்.

பூஜை முடிந்தவுடனே போஜனம். பழையது தின்ன ஊரார் வீட்டுக் கறிகளெல்லாம் தருவித்த மனிதன் பகற் சோற்றுக்கு ஊரைச் சும்மா விடுவானா ? கிருஷ்ணய்யங்கார் வீட்டிலிருந்து " உப்புச்சாறு ", கேசவய்யர் வீட்டிலிருந்து " அவியல் ", குமாரசாமிப் பிள்ளை வீட்டுக் கீரைச் சுண்டல், இன்னும் பலர் வீட்டிலிருந்து பலவித மாமிசப் பக்குவங்கள் இவ்வளவு கோலாகலத்துடன் ஒரு மட்டில் போஜனம் முடிவு பெறும்.

ராமசாமிக் கவுண்டர், பார்ப்பார் சொல்லுவதுபோல, நல்ல "போஜனப் பிரியன்". மெலிந்த சரீரமுடைய ஒரு சிநேகிதனுக்கு அவர் பின்வருமாறு பிரசங்கம் செய்ததாகச் சரித்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

இதோ பாரு, ரங்கா. நீயேன் மெலிஞ்சு மெலிஞ்சு போறே (போகிறாய்) தெரியுமா? சரியாய்ச் சாப்பிடவில்லை. சாப்பாடு சரியானபடி செல்ல ஒரு வழி சொல்'றேன் கேளு. ஒரு கை நிறையச் சோறெடுத்தால் அதுதான் ஒரு கவளம். அப்படி நீ எத்தனை கவளம் தின்பை? எட்டுக் கவளம். ரம்ப அதிகமாய்ப் போனால் ஒன்பது கவளம் வைச்சுக்கோ. அவ்வளவுதான். சாஸ்திரப்படி முப்பத்திரண்டு கவளம் சாப்பிடவேணும். அதற்கு நீ என்ன செய்யவேணுமென்றால், இன்றைக்கு ஒன்பது கவளம் சாப்பிடுகிறாயா? நாளைக்குப் பத்துக் கவளமாக்கவேணும், நாளன்றைக்குப் பதினொன்றாக்கவேணும். நாலாநாள் பன்னிரண்டு. இப்படி நாள் தோறும் ஒவ்வொன்றாக அதிகப்படுத்திக்கொண்டே போய் முப்பத்திரண்டாவதோடு நிறுத்திவிடவேணும். பிறகு ஒருபோதும் முப்பத்திரண்டு கவளத்திற்குக் குறையவே செய்யலாகாது.

இந்த உபதேசம், மெலிந்த உடல் கொண்ட ரங்கனுக்கு எவ்வளவு பயன்பட்டதோ, அதனை அறியமாட்டோம். ஜமீன்தாரவர்களுக்கு இந்த அநுஷ்டானம் சரிப்பட்டு வந்தது. அவர் முப்பத்திரண்டு கவளத்திற்குக் குறைவாக ஒரு போதும் சாப்பிடுவதில்லை. ஒருபோதும் மெலிவதுமில்லை.

பகல் போஜனம் முடிந்தவுடனே ஜமீந்தார் நித்திரை செய்யத் தொடங்குவார். அரண்மனைக்கு வெளியேகூடச் சில சமயங்களில் சத்தங்கேட்கும்படியாகக் குறட்டை விட்டுத் தூங்குவார். மாலை ஐந்து மணிக்கு விழிப்பார். விழித்தவுடன் ஆறாவது அல்லது ஏழாவது முறை "அசமனம்" கொஞ்சம் பலகாரம், சாப்பிடுவார். உடனே ஐரோப்பிய உடை தரித்துக்கொண்டு கச்சேரிக்குப் போவார். அங்கே பலர் பலவிதமான விண்ணப்பங்கள் கொண்டு கொடுப்பார்கள். அவற்றையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்வார், அதாவது பக்கத்தில் நிற்கும் குமாஸ்தா அவற்றை வாங்கி வைக்கும்போது இவர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். விண்ணப்பங்கள் வாங்கி முடிந்த பிறகு காகிதங்களில் கையெழுத்துப்போடும் காரியம் தொடங்கும். பழைய மனுக்கள். திவான் கச்சேரிக் கடிதங்கள், இவற்றின்மேல் தனதிஷ்டப்படியெல்லாம்

உத்தரவுகளெழுதி வைத்திருப்பான். அவற்றின்கீழ் வரிசையாகக் கையெழுத்துப்போட்டுக் கொண்டே வரவேண்டும். இன்னின்ன வியவஹாரங்களைப்பற்றிய காகிதங்களின்மேல் இன்னின்ன உத்தரவுகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்ற சமாச்சாரமே "லேகிய"க் கவுண்டருக்குத் தெரியாது.

ஒரு சமயம் வழக்கப்படி உத்தரவுகள் தயார் பண்ணிக் கொண்டுவரும் குமாஸ்தா ஊரிலில்லை. அவன் இடத்திற்கு மற்றொருவன் வந்திருந்தான். ஜமீன்தார் தாமே மனுதார்களுக்கு உத்தரவு எழுதுவாரென்று அவன் நினைத்து மனுக்காகிதங்களை அப்படியே மேஜைமேல் வைத்துவிட்டான். ஜமீன்தாரும் விட்டுக்கொடாதபடி அந்த மனுக்களை ஒவ்வொன்றாகத் திருப்பிப் பார்த்து மேலே உத்தரவுகள் எழுதத் தொடங்கினார்.

கவுண்டபுரத்துக்கு மேற்கே இரண்டு நாழிகை தூரத்திலுள்ள நடுக்கனூர் கிராமத்திலிருந்து வில்வபதிச் செட்டி என்ற ஒரு கிழவன் பின்வருமாறு மனுக்கொடுத்திருந்தான் :—

"பிதா மஹாராஜா காலத்தில் நான் மிகவும் ஊழியம் செய்திருக்கிறேன். இப்போது பலவிதக் கஷ்டங்களால் நான் ஏழையாய்ப்போய், மக்களையும் சாகக்கொடுத்துவிட்டுத் தள்ளாத காலத்தில் சோற்றுக்குச் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். மஹா ராஜா அவர்கள் சமூகத்தில் கிருபை செய்து எனக்கு ஜீவனத்துக்கு ஏதேனும் மனோவர்த்திச் செலவிலே கொடுக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்."

இந்த மனுவை ஜமீன்தார் தமது குமாஸ்தாவின் உதவியினால் வாசித்து முடித்துவிட்டுப் பிறகு காகிதத்தின் புறத்திலே அடியிற்கண்டபடி உத்தரவெழுதி விட்டார் :—

"தாசில்தார் குமரப்பிள்ளைக்கு—வில்வபதிச் செட்டி பேருக்கு நிலம் விட்டுவிடவும்." இதை எழுதி நீளமாக ராமசாமிக்கவுண்டர் என்று கையெழுத்துப்போட்டுத் தீர்த்து விட்டார்.

இப்படிப் பலவிதமான உத்தரவுகள் பிறப்பித்து ஜமீன்தார் தமது கச்சேரியை முடித்துவிட்டார். மறுநாள் இந்த வில்வபதிச் செட்டியின் மனு திவான் கச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்தது. கவுண்டருடைய உத்திரவைத் திவான் படித்துப் பார்த்தார். தாசில்தார் குமரப்பிள்ளையின் அதிகாரத்துக்

குட்பட்ட பூமியில் மேற்படி செட்டிக்கு ஜீவனும்சந்துக்கு நிலம் விடவேண்டுமென்று கவுண்டரவர்களுடைய திருவுள்ளம் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்து கொண்டார். ஆனால் எவ்வளவு நிலம். எந்தவிதமான நிலம், என்ன நிபந்தனைகள், முதலிய விவரங்களொன்றும் தெரியவில்லை. உத்தரவை அடித்துவிட்டுத் திவான் வேறுமாதிரி எழுதிக் கொண்டு வந்து ரஹஸ்யமாகக் கவுண்டரின் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். கடைசியில் வில்வபதிச் செட்டிக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. உத்தரவிலுள்ள பிழைகளைத் திவான் எடுத்துக்காட்டியபோது ஜமீந்தார் குற்ற முழுவதையும் குமாஸ்தாவின் தலையிலே தூக்கிப் போட்டுவிட்டார். "நான் மனுவை வாசித்துப் பார்க்கவே யில்லை. வேறே பெரிய விவகாரமொன்றிலே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தேன். இந்த மனு என்ன விஷயம் என்று குமாஸ்தாவைக் கேட்டேன். 'செட்டி மிகவும் ஏழை; அவனுக்கு உதவி செய்யவேண்டியதுதான்' என்று குமாஸ்தா சொன்னான். தங்களுடைய அபிப்பிராயந் தெரிந்துதான் சொல்லுகிறானென்று நினைத்து உத்தர வெழுதிவிட்டேன். மனோவர்த்தியிலே பணத்துக்குத்தான் திண்டாடுதே! அதிலே இந்த இழவையுங் கொண்டுபோய்ச் சேரப்பதெப்படி? இதை யோசனை செய்துதான் குமரப்பிள்ளை இலாகாவில் நிலம் விட்டுக்கொடுக்கும்படி எழுதினேன். எனக்கு அந்த வில்வபதிச் செட்டியைப் போதுமானபடி தெரியும். அவன் சுத்த அயோக்கியப் பயல். பட்டினி கிடந்து செத்தால் சாகட்டுமே! நமக்கென்ன?

ஸாயங்காலத்துக் கச்சேரி முடிந்தவுடன் கவுண்டரவர்கள் குதிரை வண்டியிலேறி ஊரைச்சுற்றி ஸவாரி செய்து கொண்டு வருவார். கவுண்டநகரம், சரித்திரப் பெருமையும், "க்ஷேத்திர மஹாத்மியமும்" வாய்ந்த ஊராயினும், அளவில் மிகவும் சிறியது. ஐந்து நிமிஷத்துக்குள் குதிரை வண்டி இதைச் சுற்றிவந்துவிடும். இதற்குப் பன்னிரண்டிடத்தில் "வாங்கா" ஊதுவார்கள். இந்த "வாங்கா" என்பது பித்தளையில் ஒருவித ஊதுவாத்தியம். பறையர் இதனை ஊதிக்கொண்டு ஜமீந்தாரவர்களின் வண்டி முன்னே குடல் தெறிக்க ஓடுவார்கள். சில தினங்களில் பல்லக்கு ஸவாரி நடக்கும். இன்னும் சில சமயங்களில் ஜமீந்தாரவர்கள் ஆட்டு வண்டியிலே போவதுண்டு. "ஆட்டு வண்டி" ஸவாரிக்கு உதவுமா என்று படிப்பவர்களிலே சிலர் வியப்படையக்கூடும். இரண்டு ஆடுகளைப் பழக்கப்படுத்தி,

அவற்றுக்கிணங்க ஒரு சிறு வண்டியிலே பூட்டி, வண்டி, ஆடுகள் இவற்றைச் சேர்த்து நிறுத்தால், அவற்றைக் காட்டிலும் குறைந்த பக்ஷம் நாலு மடங்கு அதிகநிறை கொண்ட ஜமீந்தார் ஏறிக்கொண்டு, தாமே பயமில்லாமல் ஓட்டுவார். குதிரைகள் துஷ்ட ஜந்துக்கள். ஒரு சமயமில்லா விட்டால் ஒரு சமயம் கடிவாளத்தை மீறி ஓடி எங்கேனும் வீழ்த்தித் தள்ளிவிடும். ஆடுகளின் விஷயத்தில் அந்த ஸந்தேகமில்லை யல்லவா? இன்னும் சில சமயங்களில் ஜமீந்தார் ஏறு குதிரை ஸவாரி செய்வார். இவருக்கென்று தனியாக ஒரு சின்னக் குதிரை மட்டம்—ஆட்டைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் பெரிது—தயார் செய்துகொண்டு வருவார்கள். அதன்மேல் இவர் ஏறி உட்கார்ந்தவுடனே, அதற்கு முக்கால் வாசி மூச்சு நின்றுபோகும். பிரக்ஞை கொஞ்சம் தான் மிஞ்சி யிருக்கும். எனினும் இவருக்குப் பயந்தெளியாது. இவருடைய பயத்தை உத்தேசித்தும், குதிரையை எப்படியாவது நகர்த்திக்கொண்டு போகவேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தும் முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலுமாக எழெட்டு மறவர் நின்று அதைத் தள்ளிக்கொண்டு போவார்கள். ஜமீந்தார் கடிவாளத்தை ஒரு கையிலும், பிராணனை மற்றொரு கையிலும் பிடித்துக்கொண்டு பவனி வருவார்; வாங்காச் சத்தத்துக்குக் குறைவிராது. இந்த வியவஹாரம் ஒரு நாள் நடந்தால், பிறகு மூன்று நான்கு வருஷங்களுக்கு இதை நினைக்கமாட்டார்; அதற்கப்பால் மனுஷன் க்ஷத்திரிய னல்லவா? பயந்தெளிந்து பின்னொரு முறை நடக்கும். இவர் இப்படிக் கோழையாக இருப்பதைக் கருதி யாரும் நகைக்கலாகாது. அர்ஜுனனும், வீமனும், அபிமன்யுவும் தோன்றிய சந்திர வம்சத்தில் நேரே பிறந்ததாக இதிஹாஸங் களிலே கோஷிக்கப்படுகின்ற கவுண்டனூர் ராஜகுலத்தில் இவர் சேர்ந்திருந்தும், இவ்வாறு கொஞ்சம் அதைரியப்படுவதற்குச் சில ஆழ்ந்த காரணங்களுண்டு. இவருக்குப் புத்திர பாக்கியம் இல்லை. அதற்காகப் பலவித ஹோமங்கள், பூஜைகள், கிரக சாந்திகள், தீர்த்த யாத்திரைகள், யந்திர ஸ்தாபனங்கள் முதலியன செய்துகொண்டு வருகிருர். இந்த அவசரத்திலே குதிரையிலிருந்து தவறி விழுந்து உயிர் போய்விடுமானல் பிறகு இவருடைய சக்ராதிபத்யத்துக்கு ஒரு மகன் பிறக்க இடமே இல்லாமல் போய்விடுமல்லவா? எத்தனைபேர் குதிரையிலிருந்து விழுந்து செத்திருக்கிருர்கள். அதையும் கவனிக்கவேண்டாமா? சில மாதங்களுக்கு முன்புகூட ருஷியா தேசத்தில் ஒரு குதிரைப் பந்தயத்திலே ஒருவன் வேலிதாண்டி விழுந்து உயிர் போய்விட்டதாக

" சுதேசமித்திரன் " பத்திரிகையில் எழுதியிருந்த விஷயத்தை இவரிடம் யாரோ வந்து சொல்ல வில்லையா? நாலு காரியத்தையும் யோசனை செய்துதானே நடக்கவேண்டும். ஒரு தரம் போனவுயிர் திரும்பி வருமா? ஸாயங்காலத்து ஸவாரி முடிந்தவுடனே கவுண்டரவர்கள் அரமனைக்குள் வருவார். நாலைந்து பேராக இருந்து இவருடைய ஐரோப்பிய உடுப்புகளைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டு வேஷ்டி உடுத்துவார்கள். உத்தரீயத்தைத் தாமாகவே வாங்கி மேலே போட்டுக் கொள்வார். மனுஷன் வேலைக்கு மாத்திரம் பின்வாங்க மாட்டார். அது ஒருகுணம் இவரிடத்தில். பிறகு கைகால் சுத்திசெய்துகொண்டு லேஹ்யம் சாப்பிட்ட பிறகு சாய்வு நாற்காலிக்கு வந்து விடுவார். அப்பால், வெற்றிலை, புகையிலை, ஊர்வம்பு, கதை முதலியன.

இரவு சுமார் பத்து மணியாகும்போது, ஜமீந்தாருக்கு ஒருவாறு புகையிலைச் சாறும் லேஹ்ய வெறியுமாகச் சேர்ந்து தலையை மயக்கி சாய்ந்தபடி, கதை கேட்கக்கூட முடியாத வாறு, செய்துவிடும். வம்பு பேசும் " காரியஸ்தர்களுக்கும்," நின்று நின்று காலோய்ந்து போய்விடும். எனவே கவுண்டர் எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்வித்துக்கொண்டு, ஸந்தியா வந்தனம் செய்துமுடித்து, லேஹ்யம் தின்றுவிட்டு, அந்தப்புறத்திலே போய் சாயிந்திரப்படி முப்பத்திரண்டு கவளம் சாப்பிட்டு உடனே நித்திரைக்குப் போய்விடுவார். ஜமீந்தாரவர்களுக்கு ஐந்து மனைவிகளுண்டு. ஆனால் ஜமீந்தாரவர்களோ அர்ஜுனனுக்கு நிகரானவர்—விராட நகரத்தில் இருந்தஅர்ஜுனனுக்கு—அதாவது, மஹாராஜ ராஜ பூஜித மஹாராஜ ராஜஸ்ரீ மஹா ராஜமார்த்தாண்ட சண்டபிரசண்ட அண்ட பகிரண்ட கவுண்டாதிகவுண்ட கவுண்ட நகராதிப ராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் பரிபூரண நபும்ஸகனென்று தாத்பரியம். இவருடைய தினசரிக் காரியம் ஒருவாறு சொல்லி முடித்தோம். இன்னும் எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சந்தர்ப்பம் வாய்க்குமிடத்து அப்போதப் போது சொல்லுகிறோம். இவ்வத்தியாயத்தின் மகுடத்திலே குறிப்பிட்டபடி இவருடைய சபையைப்பற்றி மாத்திரம் கொஞ்சம் விவரித்துச் சொல்லப்போகிறோம். நம்முடைய கதாநாயகனாகிய சங்கரன் இந்தச் சபையைச் சேரவேண்டியவனாக இருக்கிறபடியால். ராமசாமிக் கவுண்டர் தமிழிலும், ஸங்கீதத்திலும், வித்வானென்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். அவருடைய சபையிலுள்ள பண்டிதர்களுடைய பெயர், இயல், சிறப்பு முதலியவற்றைச் சிறிது விஸ்தரிக்

னின்றோம். வித்துவான் அண்ணுத்துரை ஐயர், தர்க்காலங்கார ஸர்வ சாஸ்த்ர ஸாகர உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தன நிவர்த்தன ஸம்வர்த்தன கார்ய பெருங்குன்றம் இடாம்பியாச்சான் ஆம்ரோதனுசார்யர், முத்தமிழ்ச் சிங்கக்குட்டி முத்துக் கருப்பணப் பாவலர், தோடி நாராயணய்யங்கார், முடுகு பல்லவி வேதாசலக் குருக்கள், கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் ஆறுமுகக் கவுண்டர், வேலக் கவுண்டர், மூங்கிலறுப்பு ராமச்சந்திர பாகவதர். அறுபத்து நாலக்ஷரப் பிச்சாண்டி பாகவதர், பரமபத தூஷணஸ்மத பூஷண, ஸர்வமத பாஷாண பூர்ண பரமசிவனவர்கள், தொல்காப்பியம் இருளப்ப பிள்ளை, காமரஸமஞ்சரி சுந்தரய்யர் இவர்களே முக்கிய வித்துவான்கள். இனி சில்லரை வித்துவான்கள் பலருண்டு.

மேலே சொல்லப்பட்ட வித்துவான்களெல்லோரும் புடை சூழ்ந்திருக்க, வானத்துப் புலவர்களுக்கு நடுவே இந்திரன் போலவும் (வானத்து) மீன்களுக்கு நடுவே ஆமை (சந்திரன்) போலவும், இன்னும் எதையெல்லாமோ போலவும், கவுண்டர் கொலு வீற்றிருந்தார்.

அப்போது அடப்பை தூக்கும் தொழிலுடையவனும் ஆனல் முத்தமிழ்ப் புலவர்களுக்குள்ளே, மிகச் சிறந்த வகுப்பில் வைத்து எண்ணத் தக்கவனுமாகிய முத்திருளக் கவுண்டன் வந்து, பின்வருமாறு விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ளலானன்.

"புத்தி" என்றான் முத்திருளன்.

(ஜமீந்தாரவர்களிடம் வேலையாட்கள் பேசும்போதே, "புத்தி" என்று தொடங்குவது வழக்கம். இந்தச் சொல்லை இந்த இடத்தில் இந்த அர்த்தத்தில் வழங்குவதற்குள்ள விசேஷ காரணத்தைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லும்படி தமிழ் நாட்டில் மலிந்து கிடக்கும் பாஷாபரிசோதனைப் பண்டிதர்களிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுகிறேன். நான் யோசனை செய்து பார்த்ததில் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சிற்சில காரணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனல் ஒருவேளை சரியாக இருக்குமோ இராதோ என்ற அச்சத்தால் இங்கு வெளியிட மனம் வரவில்லை.)

"புத்தி" என்றான் முத்திருளன்.

என்ன முத்திருளு, உன் முகத்தைப் பார்த்தால் ஏதோ நல்ல ஸமாச்சாரம் கொண்டு வந்திருக்கிறதுபோல் தோனறுகிறது. என்ன, நான் நினைத்தது சரியா, தப்பிதமா? என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்.

ஐயோ! அவ்விடத்து ஊஹத்திலே ஒருவார்த்தை சொல்ரது, அது தப்பியும் போகிறதா? இது எங்கேயாவது நடக்கிற சங்கதியா? மனுஷ்யாளுடைய நெஞ்சிக்குள்ளிருக்கிற ரஹஸ்யத்துக்குள்ளிருக்கிற ரஹஸ்யமெல்லாம் மஹாராஜாவுடைய புத்திக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலவும், கண்ணிலே விழுந்திருக்கும் பூவைப் போலவும் நன்றாகத் தெரிந்து போகுமே! அடியேன் மனஸிலிருக்கிறது தெரியாதா? என்றான் முத்திருளன்.

கொஞ்சம் தெளிவு குறைந்ததும், தர்க்க சாஸ்திர விதிகளுக்கு இசையாததுமான இந்த ஸ்துதியைக் கேட்டுக் கவுண்டரவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, முப்பத்திரண்டு பற்களில் விழுந்ததுபோக மற்றுள்ள காவிபூத்த பற்களெல்லாம், பெரியவும் சிறியவுமாகிய மாதுளங்கனி விதைகளைப் போலவும், வேறு பல உவமைப் பொருள்களைப் போலவும், வெளியே தோன்றும்படி பலமான மந்தஹாஸம் புரிந்தார். முத்திருளன்மீது பொதுவாக எப்போதுமே ஜமீந்தாரவர்களுக்கு அன்பதிகம். அவன் நெடு நாளைய வேலைக்காரன்; பல தந்திரங்கள் தெரிந்தவன். தவிரவும் பாலியத்தில் ஜமீந்தாரவர்கள் கொஞ்சம் சிலலரை விளையாட்டுகள் விளையாடியபோது உடந்தையாக இருந்து பலவித உதவிகள் செய்தவன். இன்னும், இன்னும், காரணங்களுண்டு. ஆனால் பிரபுக்களின் தயவாகிய நதியின் மூலத்தை விசாரிக்கலாகாது.

முத்திருளு, மற்றவர்களுடைய கவியும் சரி உன்னுடைய வார்த்தையும் சரி, அவர்களுடைய கவி கேட்பதிலுள்ள சுகம் உன் பேச்சிலேயிருக்கிறது, என்று ஜமீந்தார் தனது வேலைக்காரனை மெச்சினார். அவன் தம்மைப் புகழ்ந்து பேசியதற்கு வெகுமதியாகச் சபையிலிருந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் அடிவயிற்றிலே எரிச்சலுண்டாயிற்று. இது முத்திருளக் கவுண்டனுக்குத் தெரியும். ஜமீந்தாருக்குக் கூட ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கலாம். அப்படியிருந்தும் அவர்களெல்லோரும் தமது எரிச்சலை உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு வெளிப்படையாக ஜமீந்தாருடைய கருத்தை ஆமோதித்துப் பேசினார்கள். உபய வேதாந்த ஆ....சாரியர். ஆமாம், மஹாராஜா! ஸம்ஸக்ருதத்திலே பாணகவியைப் போல நம்முடைய முத்திருளக் கவுண்டன், அவர் தமது காதம்பரியை வசனநடையிலேதான் எழுதியிருக்கிறார். அப்படியிருந்தும், பாட்டாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் எத்தனையோ காவியங்களைக் காட்டிலும் அதைப் பெரியோர்கள் மேலானதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் பாணகவி உட்கார்ந்து புஸ்தகமாக எழுதினார். நமது முத்திருளக் கவுண்டன் சிரமில்லாமலே பேசுகிற பாவனையில் அத்தனை பெரிய திறமை காட்டுகிறான். இவனை வசன நடையில் ஆசு கவி என்று சொல்லலாம் என்று திருவாய் மொழிந்தருளினார்.

உடனே, முத்திருளன் அவரை விரஸத்துடன் நோக்கி, "செய்யுளும் நமக்குப் பாடத் தெரியும் சாமீ! ஏதோ வாயினால் சும்மா உளறிக் கொண்டிருப்பான். பாட்டுப்பாடத் தெரியாதவன் என்று நினைத்துவிடவேண்டாம்'' என்றான். தனக்குக் கவிபாடத் தெரியுமென்பதையும், அவருக்கு அத் தொழில் தெரியாதது பற்றித் தனக்கு அவரிடம் மிகவும் அவமதிப்புளதென்பதையும், அவருக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுங் பொருட்டாக ஆ....சாரியர் தமது உள்ளத்திலே எழுந்த கோபத்தை அச்சத்தினால் நன்றாக அடக்கி வைத்துக் கொண்டு, "பாண கவி செய்யுள் பாடுவதில் இளைத்தவ ரென்று நினைத்தாயோ? ஆஹா, முத்திருளக் கவுண்டா! நீ ஸம்ஸ்க்ருதம் படித்திருக்க வேண்டும். படித்திருந்தால் நீ பாண கவிக்கு நிகரானவன் என்பது உனக்கே நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்'' என்று திருவாய் மொழிந்தருளினார்.

[சாதாரணமாக, ஆ....சாரியரைப் போன்ற மஹான்கள் பேசுவதை "திருவாய் மலர்ந்தருளினார்" என்று சொல்வது வழக்கம். அப்படியிருக்க, நாம் "திருவாய் மொழிந்தருளினார்' என்று புதிதாகச் சொல்வதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. அவருக்குத் தமிழ்ப் பாஷையில் அதிக பழக்கமில்லாத போதிலும், திருவாய் மொழிப் பிரபந்தம் முழுவதையும் பாராமல் குட்டியுருவாகச் சொல்லக்கூடியவரென்பதை, நாம் ஒருவாறு குறிப்பிட விரும்புதல் சாமான்யக் காரணம்; சரியான காரணம் இன்னும் சில வரிகளுக்கப்பால் தானே விளங்கும்.] பிறகு முத்திருளக் கவுண்டன் தனக்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதென்பதை ஆ....சாரியர் கேலி பண்ணுகிறாரென்று நினைத்துத் தலையை நேரே தூக்கிக் கொண்டு, அவனது மீசை, கிருதாக்கள் துடிக்கப் பின்வருமாறு உபந்யாஸம் செய்யலானான்.

சாமி, அய்யங்கார்வாளே, சாமிகளே; அப்படியா வந்து சேர்ந்தீர்கள், (சபையோர் நகைக்கிறார்கள்) இந்தக் கதையா? இதெல்லாம் முத்திருளனிடம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். சென்னப் பட்டணத்தில் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை என்று ஒரு மஹா வித்துவான் இருந்தாரே கேள்விப்பட்டதுண்டா? அவர் சூளாமணி என்னும் காவியத்தை அச்சிட்டபோது

அதற்கெழுதிய முகவுரையை யாரைக்கொண்டேனும் படிக்கச் சொல்லியாவது கேட்டதுண்டா ? திருவனந்தபுரம் பெரிய கலாசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதராகி, அன்னிய பாஷைகள் ஆயிரங் கற்று, நகரில் புலவர் சிகரமாக விளங்கிய சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய நூல்களில் ஏதேனுமொன்றை எப்போதாவது தலைக்கணையாக வைத்துப்படுத்திருந்த துண்டா ? அல்லது அவர் புத்தகங்கள் வைத்திருந்த அலமாரியை மோந்து பார்த்ததுண்டா ? அப்படி மோந்து பார்த்தவர்களையேனும் மோந்து பார்த்ததுண்டா ? (இந்த அற்புதமான வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சபை கலீரென்று நகைக்கிறது.) ஆ....சாரியர் பேசுவதற்காகத் திருவாய் மலர்ந்தருளினூர். ஆனல் மலர்ந்த திருவாய் மொழிவதற்குள்ளாகவே முத்திருளன் அவரைப் பேசவொட்டாதபடி பின் வருமாறு கர்ஜனை புரியலானுன். சாமீ, சாமிகளே, அய்யங்கார்வாளே, பிறர் பேசும்போது நடுவிலே, குறுக்கே பாயக்கூடாதென்று உங்கள் ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்திரங்களிலே சொன்னது கிடையாதோ ? அல்லது ஒருவேளை சொல்லியிருந்தால் அதை நீங்கள் படித்தது கிடையாதோ ? சாமிகளே, மேலே நான் சொல்லிய புலவர்களும், இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான வித்வத் சிரோமணிகளும், பதினுயிரக்கணக்கான பண்டிதர்களும், நாற்பதினுயிரக் கணக்கான, லக்ஷக்கணக்கான, கோடிக் கணக்கான, பத்திராசிரியர்களும் வடமொழியைக் காட்டினும் தமிழே உயர்ந்த பாஷையென்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல விளக்கிப் பசு மரத்தாணிபோல நாட்டியிருக் கிறூர்கள். நீவிர் அதனை யுணராது குன்று முட்டிய குரீ இப் (குருவி) போல இடர்ப்படுகின்றீர்.

> " தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை
> உண்ட பாலனை யழைத்ததும்..ம்,..ம்,..ம், –
> தண்டமிழ்ச் சொலோ மறு புலச் சொற்களோ
> சாற்றீர் ? "

என்ற பாட்டைக் கேட்டதுண்டா ?

இந்தப் பாட்டிலே சில வார்த்தைகள் முத்திருளனுக்கு ஸமயத்தில் ஞாபகம் வரவில்லையாதலால் அவற்றை விழுங்கி விட்டுப் பிழையாகப் பாட்டைச் சொல்லி முடித்தான். சபையில் பலருக்கு இந்தப் பாட்டு நன்ருக ஞாபகமுண்டு. ஆயினும் அவனைத் திருத்தப்போனுல் தங்கள் மீது பாய்ந்து விடுவா னென்று பயந்து புலவோர்கள் வாய்மூடி மவுனமாக இருந்து விட்டார்கள். அவர்கள் திருத்தாமலிருக்கும்படியாகவே

முத்திருளன் அவர்களைச் சுற்றி நோக்கி மிகவும் பயங்கரமான தோர் பார்வை பார்த்துவிட்டு மேலே கர்ஜனை செய்கிறான் :—

இனி வடமொழியில்தான் வேதம் உளதென்று நீர் ஒரு வேளை சொல்லலாம். அஃது எங்கள் தேவார திருவாசகங் களுக்கு நிகராகுமா? இந்தப் பாடலுக்கு நான் இப்போது பொருள் சொல்லமாட்டேன். உமக்குத் தெரியாவிட்டால், வீட்டிலே போயிருந்துகொண்டு படிப்புத் தெரிந்த வாலிபப் பிள்ளை எவனையேனும் அழைத்து அவனிடம் பொருள் கேட்டுக் கொள்ளும்.

(சபை கலீரென்று நகைக்கிறது ஆ....சாரியர் முடிசாய்ந்து விட்டார்.) "ஆங்காணும், தமிழ்ப் பாஷைக்கு நேரானதோர் பாஷையில்லை. அதிலும், வடமொழி நமது தமிழ் மொழிக்குச் சிறிதேனும் நிகராகமாட்டாது. தமிழ் கற்றோர் அனைத்துங் கற்றோர். அறியும், அறியும், அறியும். இனி வித்துவான்களுடைய சபையிலே ஊத்த வாய் திறக்க வேண்டாம்."

வாயிலே நுரைக்கும்படி முத்திருளன் இவ் வாக்கியம் சொல்லி முடித்து, மேலே பேச மூச்சில்லாமல் கொஞ்சம் நின்றான். அப்போது ஆ....சாரியர் மிகவும் ஹீனஸ்வரத் திலே, முத்திருளா, என்ன இப்படிக் கோபித்துக்கொள்ளு கிறாயே. நான் பாண கவிக்கு நிகரென்று உன்னை ஸ்தோத்திரமாகத்தானே சொன்னேன். விஷயத்தைக் கவனியாமலே வீண் கோபம் செய்கிறாயே, என்று திருவாய் மொழிந்தருளினார்.

சங்கரன் யமகம் பாடி அரங்கேற்றியது

மேலே கூறப்பட்ட போராட்டம் முடிந்து, ஒருவாறு கவுண்டர் சபை கலைந்தது. புலவர்களெல்லாம் போனபின் தனியாக இருக்கும்போது, கவுண்டர் முத்திருளனை நோக்கி "ஏதோ, ஒரு நல்ல ஸமாசாரம் கொண்டு வந்தாயே. அது சொல்லி முடியு முன்பாக, அந்த இழவு பார்ப்பான் சண்டை தொடங்கி விட்டான். நீ நல்ல போடு போட்டாய். அந்தப் பார்ப்பானுக்கு வேணும். அது போகுது. சொல்லவந்த சங்கதியைச் சொல்" என்றார்.

"நம்ம சுப்பிரமணிய அய்யர் மகன் சங்கரன் ஸமூஹத்தின் மேலே ஒரு யமகம் பாடியிருக்கிறான். நல்ல பாட்டு; அடியேனாலே கூட அவ்வளவு "ஷோக்" கான பாட்டுப்பாட

முடியாது, அதை சமூகத்திலே அரங்கேற்றவேணும். மஹாராஜா! பையன் சிறுவனாக இருந்தபோதிலும் புத்தி ரொம்பக் கூர்மை. அரமனைக்கு இத்தனை புலவர்கள் வருகிறார்களே.' அவர்களெல்லாரையும் விட்டு அடியேனிடத்திலே வந்தால் தான் இந்தக் காரியம் சாயுமென்று தெரிந்துகொண்டான். அவன் வயதெவ்வளவு ? நம்ம மஹாராஜாவினுடைய கிருபை இன்னான் மேலே பரிபூர்ணமாக விழுந்திருக்கிறதென்று ஊஹித்துக்கொள்வதென்றால் அதென்ன ஸாமான்யமாகச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய விஷயமா ? மஹாராஜாவுக்கு இந்த முத்திருளுதான் சரியான நாய்க்குட்டி. இவனிடத்திலே சொன்னால்தான் நமது கவி அரங்கேறுமென்று கண்டுபிடித்துவிட்டான் புத்தி, அந்தப் பாட்டை ஒரு நாள் சபையிலே அரங்கேற்றும்படி உத்தரவானால், அப்போது இந்த அய்யங்கார்கள், புலவர்கள் இவர்களுடைய சாமர்த்தியங்களெல்லாம் வெளிப்பட்டுப்போகும். அடியேன் ஒருவனாலேதான் அந்தக் கவிக்குப் பொருள் சொல்ல முடியும். மற்றவர்களாலே குட்டிக்கரணம் போட்டால்கூட நடக்காது. அடியேனுக்குக்கூட அந்தப் பாட்டைக் கேட்டவுடனே இரண்டு நிமிஷம் திகைப்புண்டாய்விட்டது. பிறகுதான் அடியேனுக்கு மஹாராஜா கடாக்ஷமும், ஸரஸ்வதி கடாக்ஷமும் கொஞ்சம் இருக்குதே—கொஞ்சம் நிதானித்துப் பார்த்தேன். அர்த்தம் தெளிவாகத் தெரிந்தது" என்று முத்திருளு சொன்னான்.

ஜமீந்தார்.—"அப்படியா! யமகமா பாடுகிறான்! உனக்குக் கூட அர்த்தம் கண்டு பிடிக்கத் திகைத்ததென்றால் வெகு நேர்த்தியான பாட்டாயிருக்குமே. பார்ப்போம், பார்ப்போம். நம்ம புலவர்களுடைய சாயமெல்லாம் நாளை வெளுத்துப் போகும். நாளைக்கு ஸாயங்காலமே வைத்துக்கொள்ளுவோம். புலவர்களுக்கெல்லாம் சொல்லியனுப்பிவிடு. ஒருவன்கூடத் தவறக்கூடாது, எல்லோரும் வந்து சேரவேணுமென்று."

இந்த ஆக்ஞையைக் கேட்டு முத்திருளு ஸந்தோஷமுடையனாய் வணங்கிச் சென்றான். மஹாராஜாவும் தமது நித்திய அநுஷ்டானங்களுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். 'நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்கள்' என்று எழுத உத்தேசித்தேன். ஆனால் கவுண்டரவர்களுக்குக் "கர்மம்" ஒன்றுமே கிடையாது. அத்வைதிகள் சொல்லும் நிற்குண பிரமத்தின் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஆசாமி.

யமகம் பாடிய காலத்தில் சின்னச் சங்கரனுக்கு வயது மிகவும் கொஞ்சம். இவனுடைய தகப்பனார் சுப்பிரமணிய அய்யருக்கும் ஸமஸ்தான வித்வான் முத்திருளக் கவுண்ட

னுக்கும் மிகுந்த ஸ்நேகமுண்டு. அவன் அடிக்கடி வந்து சுப்பிரமணிய அய்யரிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு போவதுண்டு. கடனென்று சொல்லித்தான் வாங்குவான். ஆனால் முத்திருளன் தயவிருக்கும் வரையிலேதான் ஜமீந்தாருடைய தயவும் இருக்குமென்பதை நன்றாக அறிந்த சுப்பிரமணிய அய்யர் அவனிடம் பணத்தை திரும்பிக் கேட்கும் வழக்கமில்லை. அவனும் ராஜாங்க வ்யவஹாரங்களிலே புத்தியை அதிகமாக உழைப்பவனாதலால், மிக்க மறதிக் குணம் உடையவன். பணம் வாங்குவது அவனுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஞாபகமிருப்பதில்லை.

சின்னச் சங்கரன் விஷயத்தில் முத்திருளனுக்கு விசேஷ அன்பு ஏற்படுவதற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு. முத்திருளன் தகப்பன், எண்பது வயதுள்ள சோலையழகுக் கவுண்டன் என்பவன் கண்ணிழந்து வீட்டிலே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இந்தச் சோலையழகு தமிழ் காவியங்களிலே ஸாக்ஷாத் நச்சினார்க்கினியருக்கு ஸமானமானவன் என்பது அந்தவூர்க் கவுண்டருடைய எண்ணம். சோலையழகுக் கவுண்டனிடத்தில் சங்கரன் தினம் பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடனே போய்ப் பழைய புலவர்களின் சரித்திரங்களும், பழைய கடினமான விடுகவிகளுக்குப் பொருளும், கதைகளும், கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். ஊரிலுள்ள பெரிய மனுஷ்யர்களிலே ஒருவராகிய சுப்பிரமணிய அய்யரின் பிள்ளை தன்னிடம் வந்து பாடம் கேட்டுக்கொள்வதைடபற்றி திருதராஷ்டரக் கவுண்டனுக்கு அளவற்ற பூரிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அந்தக் குடும்ப முழுதிற்குமே சங்கரன் மேல் ' ஆசை ' அதிகம்.

மாலை ஐந்து மணி அடித்ததும், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நேரே சங்கரன் ஜமீந்தாருடைய சபைக்கு வந்து விட்டான். மேலே சொல்லப்பட்ட வித்வான்களெல்லோரும் வந்து சபையில் கூடியிருந்தனர். திவான் முருகப்ப முதலியார், தாசில் மாரிமுத்துப் பிள்ளை, இன்னம் சில கவுண்டப் பிரபுக்கள், உத்தியோகஸ்தர் எல்லோரும் வந்திருந்தனர்.

ஜமீந்தார் சங்கரனை நோக்கி " எங்கே ? தம்பி உன் பாட்டை வாசி கேட்போம் " என்றார். சங்கரன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை வெளியே உருவிப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

பையனுக்கு வாய் குழறுகிறது. உடம்பெல்லாம் வியர்க்கிறது.

ஸரஸ்வதிக்கு லஜ்ஜையதிகம். லக்ஷ்மியைப்போல நாணமற்றவளன்று. சங்கரன் போன்றவர்களிடம் விளங்கும்

போலி-ஸரஸ்வதிக்குக்கூட ஆரம்பங்களில் கொஞ்சம் லஜ்ஜை உண்டாகும். நாளாக, நாளாகத்தான் லஜ்ஜை நாணம் எல்லாங் கெட்டுப்போய் தெரு வேசிகளின் இயல்புண்டாகி விடும்.

சங்கரன் படும் அவஸ்தையைக் கண்டு முத்திருளக் கவுண்டன் அவனை உற்சாகப்படுத்தும் பொருட்டாக பயப் படாதே, சாமி, தைரியமாய் வாசி. உயர்ந்த கவியாச்சுதே இதிலென்ன வெட்கம்? மேலும் நம்ம மஹாராஜாவின் முன்னிலையில் நம்முடைய படிப்பைக் காட்டாமல் யாரிடம் காட்டுவது? இதில் கூச்சப்படலாமா? என்றான்.

மஹாராஜ ராஜஸ்ரீ, ராஜகுலதீப ராமசாமிக் கவுண்டர்மீது சங்கரய்யர் பாடிய யமக அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

"கவுண்டவுண்ட தெனமாரன் கணை பொழியமிகச்
[சோர்ந்து கண்ணீராற்றிற்,
கவுண்டவுண்ட மார்பினளாய் மகளுன்னை நினைந்து
[மனங் கரையாநின்றாள்,
கவுண்டவுண்ட சீதையினை மாலையிட்ட பெருமானே
[கவுண்டனூரிற்,
கவுண்டவுண்ட ராமசாமித்துரையே விரைவிற்
[கலவிசெய்யே."

இந்த யமக விருத்தம்பாடி முடிந்தவுடனே முத்திருளக் கவுண்டன் சபையோரைச் சுற்றித் திரும்பிக் காட்டிலே தனிச் சிங்கம் விழிப்பதுபோல ஆடம்பரமாக விழித்தான். புலவர் களுக்கெல்லாம் அடிவயிறு குழப்பமாயிற்று. ஒவ்வொரு வனுக்கும் இந்தப் பாட்டுக்குத் தன்னிடம் பொருள் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற பயமுண்டாயிற்று. யாரும் வாயைத் திறக்கவில்லை. கடைசியாக உபய வேதாந்த ஆம்ரோதணுச் சாரியார் திருவாய் மலர்ந்து, "முத்திருளக் கவுண்டா, இந்தப் பாட்டுக்கு நீ தான் அர்த்தம் சொல்லவேண்டும்" என்றார். முத்திருளக் கவுண்டன் பின்னும் ஒருமுறை ஒரு சுற்றிச் சுற்றி விழித்துவிட்டுச் சங்கரனிடமிருந்து காகிதத்தைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்துக்கொண்டு, ஒருமுறை கனைத்த தன் பின்பு பின்வருமாறு வ்யாக்யானம் செய்யலானான் :—

இது நற்றாயிரங்கல் என்னும் துறை. (அதாவது, தன் மகள் காதல் துன்பத்தால் வருந்துவதைக்கண்ட தாயொருத்தி மனம் பொறுக்காமல் சொல்லுவது.)

"கவுண்டவுண்ட தெனமாரன் கணைபொழிய மிகச் சோர்ந்து கண்ணீராற்றிற்; கவுண்டவுண்ட மார்பினளாய் மகளுன்னை நினைந்து மனங் கரையரநின்றாள்; கவுண்டவுண்ட சீதையினை மாலையிட்ட பெருமானே கவுண்டனூரிற்; கவுண்டவுண்ட ராமசாமித் துரையே நீ விரைவினிற் கலவி செய்யே."

"கவுண்டவுண்டதென"—கவுண் தாவுண்டதென; கவுண் கற்கள் தாவி வருவதுபோல; இங்கு 'கவுண்டாவுண்ட' என்றிருக்கவேண்டியது. குறுக்கல் விகாரத்தால் 'கவுண்ட வுண்ட' என்றாயிற்று.

"மாரன்"—மன்மதன், காமவேள், "கணைபொழிய"—அம்புகளை யெய்ய. அதாவது பகழிகளைத் தூவ, அதனால் "மிகச்சோர்ந்து"—மிகவும் சோர்பெய்தி, சாலவும் துக்க மெய்தியவளாய் "கண்ணீராற்றில்"—கண்ணிலே உதிர்க்கும் நீரினாலாகிய நதியினால்

"கவுண்ட வுண்ட மார்பினளாய்"—கவ்வுண்ட, உண்ட மார்பினளாய்; அதாவது கவ்வப்பட்ட உருண்ட மார்பினை உடையவளாய். கண்ணீர் வெள்ளாத்தாலே விழுங்கப்பட்ட பயோதரத்தினளாய். இங்கு "உருண்ட" என்பதில் ருகரம் கெட்டது தொல்காப்பியத்தில் கெடுதியதிகார விதிப்படி யென்க.

"மகள்"—எனது புதல்வி.

"உன்னை நினைந்து மனங்கரையாநின்றாள்"—இதன் பொருள் வெளிப்படை. "கவுண்டவுண்ட சீதையினை"—இதனை, கா உண்டு அவ் உண்டு அ சீதையினை என்று பிரித்துப் பொருள்கொள்ளுக. இலங்கையிலே ஒரு கா (அசோகவனம்) உண்டு; அவ்—அவ்விடத்தில், உண்டு—இருந்தாள்; அ—அந்த; சீதையினை—சீதாதேவியை, "காவுண்டு" என்பது "கவுண்டு" எனக் குறுகியதும், "அச்சீதை", என்பதில் மெய்கெட்டதும் தொல்காப்பிய விதிப்படியேயென்க. "அவ்" என்பதன் பிறகு இடத்தில் என்னும் சொல் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது.

"மாலையிட்ட பெருமானே"—(சீதாதேவியின்) நாயகனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு நிகரானவனே; இராமன் சூரிய குலத்தவனாகவும் நமது மஹாராஜா சந்திரகுலத் திலகமாகவும் இருப்பினும் பெயரொற்றுமை கருதியும், வீரியம் முதலிய குணப்பெருமைகளின் ஒப்பைக் கருதியும் கவி

இங்ஙனம் எழுதியிருக்கிறார். மேலும், அரசன் மஹா விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று வேதங்கள் முழங்குதலறிக. இராமனும் மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமென்றே கருதப் படுதலுணர்க.

“கவுண்டனூரில்”—கவுண்டமா நகரத்தின் கண்ணே; நீர்வளம், நிலவளம், பவளம் முதலியன பொருந்தியதாய், அஷ்டலக்ஷ்மிகளுக்குத் தாய்வீடாய் அமராபதி போல விளங்கும் நமது ராஜதானியிலே.

‘கவுண்டவுண்ட ராமசாமித் துரையே’—ஏ கவுண்டா! (கவுண்ட வமிசத்தில் உதித்த மன்னா) உண்ட (அறுவகைச் சுவைகளும் பொருந்திய இனிய உணவை எப்போதும் சாப்பிடுகிற) ராமசாமித் துரையே! எல்லோரும் உண்பவரே யாயினும் நமது மகாராஜாவுக்கு மாத்திரம் ‘உண்ட’ என்னும் அடைமொழி கொடுத்ததேனோ என்றால், எல்லோரும் உண்பது போலன்று இவர் தேவர்களைப்போல அரிய உணவுகளை உண்ணும் பாக்கியவான் என்பதைக் குறிப்பிடும் பொருட்டே யென்க.

காதல்

சின்னச் சங்கரன் யமகம்பாடி அரங்கேற்றிய புகழ், கவுண்ட ராஜ்யம் முழுதிலும் பரவித் ததளித்துப் போய் விட்டது. கவுண்டர் சபையில் வந்த வேடிக்கைகளையெல்லாம் மேலத்தியாயத்தில் நான் விஸ்தாரமாக எழுதவில்லை. கவுண்ட சபையின் வர்ணனை எனக்கே சலிப்படைந்து போய்விட்டது. படிப்பவர்களுக்கும் அப்படித்தானே இருக்கும்? அதை உத்தேசித்து அரையே மாகாணி வேலைதான் செய்தேன்.

இப்போது சின்னச் சங்கரனுடைய ‘காதல்’ விஷயம் சொல்லப்போகிறேன். சிரத்தையுடன் படிக்கவேண்டும். தேசமாகிய உடலுக்கு வித்வானே உயிர். ஒரு ஜாதியாகிற கடிகாரத்துக்கு “சாஸ்திரம்” தேர்ந்தவனே ‘வில்.’ நாகரிகமாகிய கங்கா நதிக்குக் ‘கவி’யின் உள்ளமே மூல ஊற்று. ஆகவே கவியின் ‘காதல்’ உலகமறியத்தக்கது. சின்னச் சங்கரன் தமிழ் தேசத்திலே ஒரு ‘கவி’. இருபது, முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் இந்த நாட்டில் கவிக ளெல்லோரும் சின்னச் சங்கரன் மாதிரியாகத்தான் இருந்தார் கள். இப்போதுதான் ஓரிரண்டு பேர் தமிழில் கொஞ்சம்

சரியான பாட்டுக்கள் எழுதத் தலைப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்வி. அவர்களுடைய பெயர்கூட எனக்குத் தெரியாது. நான் தமிழ் தேசத்துப் பழக்கத்தை விட்டு நெடுநாளாய் விட்டது. (இப்போது வட ஆப்பிரிக்காவிலிருக்கிறேன்.)

ஆனால் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் நான் தமிழ் நாட்டில் இருந்தபோது அங்கே சின்னச் சங்கரனுக்கு மேலே உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த 'கவி' நான் பார்த்தது கிடையாது. தேசமோ உலகத்துக்குள்ளே ஏழைத் தேசமாச்சுதா? பதினாயிரம் ரூபாயிருந்தால் அவன் தமிழ் நாட்டிலே கோடீசுரன். பத்து வேலி நிலமிருந்தால் அவன் ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்டன். ஒரு ஜமீனிருந்து விட்டால், அவன் 'சந்திரவம்சம்' 'சூர்யவம்சம்' 'சனீசுர வம்சம்' "மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம்,"—பழைய 'பன்றி' அவதாரத்துக்குப் பக்கத்திலே சேர்க்கவேண்டியது. இந்தத் தேசத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களென் கணக்குச் சொல்லுகிறார்கள். நான் நாலைந்து பேரைக்கூடப் பார்த்தது கிடையாது. அது எப்படி வேண்டுமென்றாலும் போகட்டும் ஆனால், இந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களிலே எனக்குத் தெரிந்தவரை நம்முடைய மஹாவிஷ்ணுவுக்குத்தான் சிரமம் அதிகம். பன்றி விஷ்ணுவின் அவதாரம், ஆமை விஷ்ணுவின் அவதாரம். கவுண்டனூர் ஜமீந்தார் விஷ்ணு அவதாரம். ஆனி பெஸண்ட் வளர்க்கிற (நாராயணய்யர் இடங்கொடாத) கிருஷ்ணமூர்த்திப் பையன் அதே அவதாரம்.

மொத்தத்தில், மஹாவிஷ்ணுவுக்குக் கஷ்டம் அதிகம். இப்படித் தெருவிலே கண்டவர்களையெல்லாம் மூன்று காசுக்காகப் புகழ்ந்து பாடுவது. பெண்களுடைய மூக்கைப் பார்த்தால் உருளைக் கிழங்கைப் போலிருக்கிறது. மோவாய்க் கட்டையைப் பார்த்தால் மாதுளம் பழத்தைப்போலிருக்கிறது. கிழவியுடைய மொட்டைத் தலையைப் பார்த்தால் திருப்பாற் கடலைப்போல் இருக்கிறது என்று திரும்பத் திரும்பக் காது புளித்துப்போகிற வரையில் வர்ணிப்பது; யமகம், திரிபு, பசு மூத்ர பந்தம், நாக பந்தம், ரத பந்தம், தீப்பந்தம் முதலிய யாருக்கும் அர்த்தமாகாத நிர்ப்பந்தங்கள் கட்டி. அவற்றை மூடர்களிடம் காட்டி ஸமர்த்தனென்று மனோ ராஜ்யம் செய்துகொள்வது—இவைதான் அந்தக் காலத்திலே கவிராயர்கள் செய்த தொழில்.

கவுண்டனூர் ஜமீந்தாரவர்களின் அடைப்பக்காரன், மந்திரி, நண்பன், ஸ்தல வித்வான் முதலியனவாகிய முத்திருளக்

கவுண்டனுக்கு ஒரு பெண் உண்டு. வயது பதினாறு. (இப்போதல்ல. சங்கரன் கதையிலே அவள் வந்து புகுந்த காலத்தில்.)

நிறம் கருப்பு, நேர்த்தியான 'மைக்' கருப்பு. பெரிய கண்கள், வெட்டுகிற புருவம், அதிக ஸ்தூலமுமில்லாமல், மெலிந்து ஏணி போலவு மில்லாமல், இலேசாக உருண்டு, நடுத்தரமான உயரத்துடன், ஒழுங்காக அமைந்திருந்த சரீரம். படபடப்பான பேச்சு. எடுத்த வார்த்தைக்கெல்லாம் கலீரென்று சிரிக்கும் சிரிப்பு. மதுரைச் சீட்டிச் சேலை, டோரியா ரவிக்கை, நீலக் குங்குமப் பொட்டு, காதிலே வயிரத்தோடு, கழுத்திலே வயிர அட்டிகை, கையிலே வயிரக் காப்பு, நகையெல்லாம் வயிரத்திலே, மாணிக்கம் ஒன்று கூடக்கிடையாது. மேனி முழுதுமே நீலமணி, தலையைச் "சொருக்கு"ப்போட்டு அதில் ஜாதி மல்லிகைப் பூ வைத்துக்கொள்வதிலே பிரியமுடையவள், கொஞ்சம் குலுங்கிக் குலுங்கி நடப்பாள். காலிலே மெட்டிகள் "டணீர்" "டணீர்" என்றடிக்கும். இவ்வளவு "ஷோக்"கான குட்டிக்குப் பெயர் அத்தனை நயமாக வைக்கவில்லை. "இருளாயி" என்று பெயர் வைத்திருந்தார்கள்.

இவள் மேலே சங்கரனுக்குக் காதல் பிறந்துவிட்டது. சங்கரனை இதற்கு முன் சரியாக வர்ணித்திருக்கிறேனோ, இல்லையோ! நேரே ஞாபகமில்லை. எனினும் இப்போது, அவனுடைய காதல் கதை சொல்லத் தொடங்கும்போது மற்றொரு முறை வர்ணனை எழுதியாகவேண்டியிருக்கிறது.

கறுப்பு நிறம், குள்ள வடிவம், மூன்று விரல் அகலம் நெற்றி, கூடுகட்டின நெஞ்சு, குழிந்த கண்கள், இரத்த மற்ற இதழ்கள், நெரிந்த தொண்டை. பின்னுகிற கால்கள். அரையிலே அழுக்கு மல்வேஷ்டி. மேலே ஒரு அழுக்கான பட்டுக்கரைத் துண்டு. இவ்வளவையும் மீறிக் கொஞ்சம் புத்திக் கூர்மையுடையவன்போல் தோற்றுவிக்கும் முகம்.

இவ்விருவருக்குள்ளே 'காதல்' எப்படி ஏற்பட்ட தென்பதின் மூலங்கள் எனக்குத் தெரியாது, ரிஷிமூலம், நதி மூலம் விசாரிக்கப்படாது என்பார்கள்; அதாவது, சின்ன ஆரம்பங்களிலிருந்து பெரிய விளைவுகள் ஏற்படும் என்றர்த்தம். காதல் ஸமாச்சாரமும் அப்படித்தான். ஒரு பார்வை, ஒரு தட்டு—ஒரே பார்வை, ஒரே தட்டாக முடிந்து

விடும், ஒரு பேச்சு, ஒரு சிரிப்பு—மரண பரியந்தம் நீங்காத பந்த மேற்படுத்திவிடும். ஆனால் இருளாயிக்குச் சங்கரன் விஷயத்தில் அப்படி நிலைத்த காதல் இருந்ததென்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. சங்கரனுக்கு மாத்திரம் அவளிடம் பரிபூரண மோஹம் ஏற்பட்டிருந்தது. அது மரணத்திலே போய் நிற்கவில்லை. ஏறக்குறைய மரணத்திலே கொண்டு விட்டுவிடத்தெரிந்தது. முத்திருளக் கவுண்டனுடைய தகப்பன், ஒரு தொண்டுக் கிழவன். கண் இல்லாமல் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனை மனித வியவஹாரங்களில்லாத ஒரு தனித் தீபாந்திரத்திலே கொண்டு விட்டு இரண்டு காணி நிலம் மாத்திரம் கொடுத்துப் பயிரிட்டுக் கொள்ளும்படிச் சொன்னால்—அதாவது, கண்ணையும் திருப்பிக் கொடுத்த பிறகு—அந்த இரண்டு காணிகளில் முக்கால் காணியை வெற்றிலைத் தோட்ட மாக்குவான். ஒரு முழுக் காணியிலே புகையிலைத் தோட்டம் போட்டு விடுவான். மிஞ்சின கால் காணியிலேதான் நெல் விதைப்பான் —பாக்கு மரம் வைத்தது போக; காய் கறிகள்கூட அவசியமில்லை. அந்த இரண்டு காணிக்கு ஒரு சின்னக் குளம் கொடுக்கமாட்டார்களா ? அதில் மீன்கள், நண்டு, அகப்படாதா ? ஒரு பார்வை பார்த்துக்கொள்வான்.

கிழ 'திருதராஷ்டிர'க் கவுண்டனுக்குப் புகையிலையிலே எவ்வளவு பிரியமோ அவ்வளவு பிரியம் கம்பராமாயணத்திலேயுமுண்டு. யாரேனும் வந்து கம்பராமாயணத்திலே ஒரு பாட்டு வாசித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக் கேட்டால் சரியாகச் சொல்லுவான். அவனும் கவுண்டனூர்த் தமிழ்ப் புலவர்களிலே ஒருவன். ஆனால் சங்கரன் காலத்துப் புலவர்களைக் காட்டிலும் அவன் விசேஷந்தான். அவனுக்கு வேறொன்றுமில்லாவிட்டாலும் ஒரு பெரிய காவியத்துக்குப் பொருள் சரியாகச் சொல்லத் தெரியும். பின்னிட்ட புலவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது, பாட்டுக் கட்டத்தான் தெரியும். முத்திருளக் கவுண்டனுடைய நட்பு சங்கரனுக்கு ருசி கொடுக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து ; கிழக் கவுண்டனிடம் கம்பராமாயணம் கேட்க ஆரம்பித்தான். மாலை தோறும் பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடனேயே முத்திருளக் கவுண்டன் வீட்டுக்குப்போய்ப் பாடல் கேட்கத் தவறுவதில்லை. இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் திரும்பிவருவான். "தாத்தனிடம் அர்த்தம் கேக்க வருது அய்யர் வீட்டுப் பிள்ளை" என்று இருளாயிக்குச் சங்கரனிடம் கொஞ்சம் பிரியமேற்பட்டது. அந்தப் பிரியம் நாளுக்கு நாள் பலவிதங்களிலே பக்குவ

மடையலாயிற்று. ராமாயணப் பாடத்துக்குப்போன இடத்திலே சங்கரன் "மன்மத கலை" படிக்கத் தொடங்கினன். கிழவனுடைய குருட்டு விழிக்குக்கூட விவகாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரகாசமாய் விட்டது.

ராமாயணக் கதை குறைகிறது. சிரிப்பும் வேடிக்கைக் கதையும் அதிகப்படுகிறது; கிழவனுக்கு அர்த்தமாகா வீட்டில் அந்தப் பெண்ணைத் தவிர வேறு ஸ்திரீயே கிடையாது, முத்திருளக் கவுண்டன் மனைவி, கிழவன் மனைவி இருவரும் செத்து நெடுங்காலமாய்விட்டது. இருளாயியும் சங்கரனும் சினேகமாக இருப்பதில் கிழவனுக்கு அதிருப்தியே கிடையாது. 'அய்யர் வீட்டுப் பிள்ளை! ஐயோ பாவம்! அதுக்கு என்ன சூது தெரியுமா? வாது தெரியுமா? குழந்தைகள் தானே. விளையாடிக்கொண்டிருக்கட்டும். அதிலே தப்பிதம் வராது' என்று கிழவன் தனக்குத்தானே மனதறிந்த பொய் சொல்லிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிடுவான். 'தப்பிதம்' நடந்தாலும் குடி முழுகிப் போய்விடாது என்பது 'திருத ராஷ்டிர'க் கவுண்டனுடைய தாத்பர்யம்.

இருளாயிக்குப் பதினறு வயது. என்று சொன்னோம். அப்போது சங்கரனுக்கு வயது பதினேழு, "ஜோடி" சரியாகவே இராது ஆனல் ஐரோப்பியர் சொல்வது போல, மன்மதன்குருட்டுத் தெய்வம். (கண்ணில்லாமல், குறி பார்த்து அம்புகள் போடுவது கஷ்டம். ஆனல் தெய்வத்துக்கு எதுவும் பெரிதில்லை யல்லவா? மேலும் கவிகளுக்கும் புராணக்காரர்களுக்கும் கூடப் பெரும்பாலும் கண் விஷயம் அந்த மன்மதனைப்போலவே தான்.)

எப்படியோ அவர்களிடையே காதல் செடி பெரிதாகி வளர்ந்து பூப்பூத்துக் காய் காய்த்துப் பழம் பழுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பழங்களென்றல் யாரும் தப்பெண்ணங் கொண்டுவிடவேண்டாம். இவர்களுடைய காதல் செடியிலே ஏராளமாகப் பழுத்துத் தொங்கிய பழங்கள் சங்கரன் செய்த கவிகளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இருளாயி விஷயமாகச் சங்கரன் சுமார் 2,000 கவிகள் வரை பாடித் தீர்த்துவிட்டான்.

இப்படியிருக்கையில் இவ்விருவரின் சுகத்துக்கு இடையூறான ஒரு செய்தி வந்துவிட்டது. இவர்களுடைய காதலாகிய மரத்திலே இடிபோல் விழுந்த செய்தி!

குறிப்பு :—இதற்குமேல் பாரதியார் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை.